

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

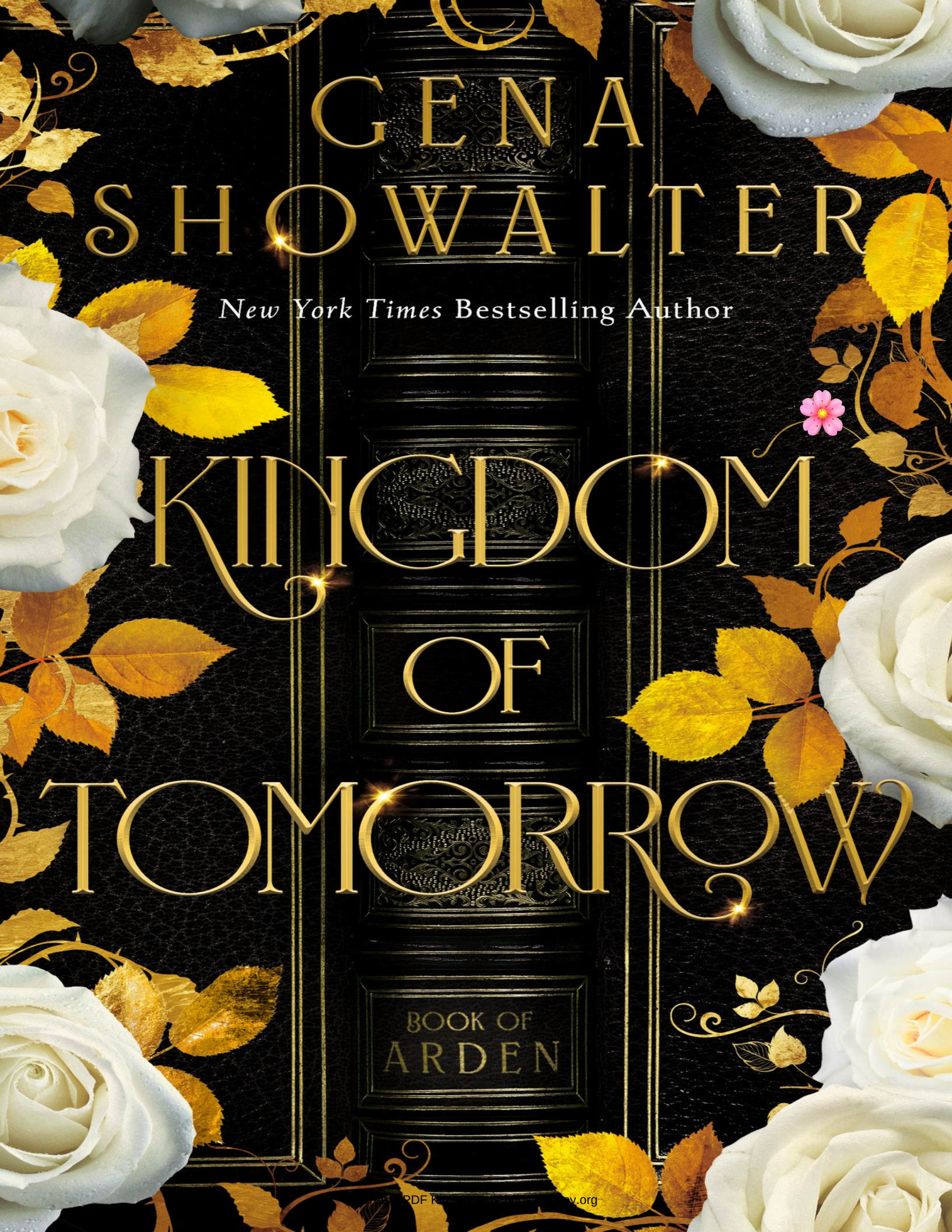
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GEN A
SHOWALTER

New York Times Bestselling Author

KINGDOM
OF
TOMORROW

BOOK OF
ARDEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KINGDOM
OF
TOMORROW

GENA SHOWALTER'IN DİĞER KİTAPLARI

Tek Başına Satılan Kitaplar

The Great and Terrible

Kings of Fury Serisi, Jill Monroe ile birlikte

Yanlış Gelin Çalınan

Gelin

Jane Ladling Gizem Serisi, Jill Monroe ile birlikte

Mezar Taşını Romantize Etmek

Hiçbir Mezar Taşı Atlanmadı

Mezar Taşları Oyunu

Noel'in On İki Mezarı Conrad:

Mezarcıya Aşık Olmak Mezar Savaşları

Mezarların Yeni Dünyası

KINGDOM OF TOMORROW

BOOK OF ARDEN

GENA
SHOWALTER

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Gena Showalter Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı: Montlake, Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662530524 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662530517 (dijital)

Kapak tasarımı: Faceout Studio, Molly von Borstel
Kapak resmi:© eastern archive,© Black moon,© Suwannakitja_Chomraj,
© Lamai Prasitsuwan,© alias612 / Shutterstock

*Hayatımın en zor ve en sert
dönemlerinde bana yardım
edenlere*

*en zorlu ve en zor
dönemlerinde bana yardım
edenlere: Mike ve Vikki
Tolbert, Shane Tolbert,
Shonna Hurt, Michelle
Quine ve Jill Monroe.*

*Kalbimin büyük ışıkları:
Victoria, Riley, Mariana ve
Maple
Showalter.*

*Bana şans verip, bu kadar
keskin içgörüler sunan
muhteşem editörlerim Maria
Gomez ve Melissa Frain'e.*

İÇİNDEKİLER

EPIGRAF ÖNSÖZ

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM ALTINCI

BÖLÜM YEDİNCİ

BÖLÜM

SEKİZİNCİ

BÖLÜM

DOKUZUNCU

BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM ON BEŞİNCİ

BÖLÜM ON ALTINCI

BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU

BÖLÜM YIRMİNCİ

BÖLÜM

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

YIRMI DOKUZUNCU

BÖLÜM OTUZUNCU

BÖLÜM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

YAZAR HAKKINDA BÜYÜK VE

KORKUNÇ ŞEYLER

Çok sayıda insan, ama yine de yalnızlık.
—Charles Dickens, *İki Şehrin Hikayesi*

Önsöz

Alıcı: Tagin Dolion
Kimden: Baracas
Heta Konu: Olası bir sorun
Ekselansları
Aşağıda, Sparrow
olarak bilinen Soalian
ile "Unicorn" olarak
anılan bilinmeyen bir
kişi arasındaki şifreli
yazışmalar yer
almaktadır. Nasıl
devam etmemi
istersiniz?
BAŞ
DÖNÜŞ

Sparrow: İlk görevin için hazırsın.
Anlaştık mı?

Unicorn: Sekiz ay önce resmi bir talepte
bulunduğumu düşünürsek, evet. Anlaştık.

Sparrow: O zaman hazır değildin. Şimdi
de zar zor hazırsın.

Unicorn: Dosyayı okudun mu? Ben en
iyinin iyisiyim.

Sparrow: Yakında göreceğiz. Arden
Roosa'yı işe alacaksın.

Unicorn: Cidden, dosyayı okudun mu?
Savaşta en iyinin en iyisiyim. Askere alma
benim işim değil.

Sparrow: İşe alım her Soalian'ın işi. Ama
merak etme, tanıtımları ben hallederim.

ben hallederim.

Unicorn: Onu neden istiyorsun? Kim o?

**Sparrow: O tek tek sen
daha önce de söylediğim gibi,
onu işe alacaksın.**

**Unicorn: İnatçılığı bırak. Neden onun için
hayatımı tehlikeye atayım ki?**

**Sparrow: Soal'ın Kitabı. Başka neden olsun
ki? Unicorn: Kitap her şeyin cevabıdır.**

**Ama neden özellikle Arden Roosa'yı
arıyorsun? (Gördün mü? Ben de inatçı
olabilirim.)**

**Sparrow: Belki de 2.1.5.44 numaralı yasayı
hatırlaman gerekir. Soal Kitabı, cilt 2,
bölüm 1, paragraf 5, ayet 44: Gücün yettiği
ölçüde, çıldırmışlara yardım et.**

**Sparrow: Sen de bir zamanlar çıldırmıştın,
ama ben hayatımı tehlikeye atarak seni,
sorunlu bir veledin, işe aldım. Unicorn:
Tamam. Yapacağım. Ama yöntemlerimi
beğenmeyebilirsin.**

**Sparrow: Ne, "özel caziben"i mi
kullanacaksın?**

Tek Boynuzlu At: . . .

Unicorn: . . .

Unicorn: Belki.

Sparrow: Soal hepimize yardım et.

SON

SO

N

D

**Alıcı: Baracas Heta
Gönderen: Tagin
Dolion**

**Konu: re: Olası bir
sorun**

**Bu, Yüksek Prens'in
görevidir. Oğlum
çekici değildir, ama
asla başarısız olmaz.**

Birinci Bölüm

Korku bir duygu değil, bir güçtür; bir kıvılcımla başlar ve tüm hayatınızı yakıp kül edene kadar büyür.

—*Soal Kitabı*
1.18.3.25

249 AR (Yeniden İnşa Sonrası)

Bekleme odası, birbiriyle karışan parfüm kokuları, gergin ter kokusu ve bayat sandviç kokusuyla doluydu. Yuvarlak odaya çok fazla insan sıkışmış, yüksek silonun orta katını bir düdüklü tencereye çevirmişti.

Erkekler, kadınlar ve çocuklar merkezi asansörlerden gelip giderken, çeşitli derecelerde sinir bozukluğu içeren konuşmalar yükselip alçaldı. Dünyanın en rahatsız koltuğunda yerimi değiştirip, etrafımı bininci kez inceledim. Yeşil ve altın rengi posterler, penceresiz, sıkıcı duvarları süslüyordu.

**GÖZÜMÜZ VE KULAĞIMIZ
OLUN. HEPİMİZ BİRİZ.
BİZ İYİLEŞTİK.**

Aynı görüntüler eyalet genelindeki çoğu binada asılıydı. Yalnız olmadığımızı hatırlatan rahatlatıcı mesajlar. Deliliğe karşı yardımımız vardı.

En çok korktuğum kelime kafamın içinde yankılanırken, tanıdık bir gerginlikle kaskatı kesildim. *Delilik, delilik, delilik*. Ter cildimi ıslattı ve bakışlarımı çevirerek etrafımdaki insanlarda enfeksiyon belirtileri aradım. Kimse belirgin semptomlar göstermiyordu. Hala. Hava yoğunlaşmış gibiydi ve nefes almamı zorlaştırıyordu.

Dur! Diğerleri iyiydi, ben de iyidim. Panik yapmaya gerek yoktu. *Lütfen panik yapma.* Bugün olmaz.

Nefes al. Nefes ver. Saçlarımı kaldırarak enseme taze bir esinti girmesini sağladım. Ama elbisenin eteği uyluklarımın üzerine çıkmıştı, ben de yumuşak ama yıpranmış buttercup sarısı kumaşı yerine düzeltmek için acele ettim. *Adımı söyle. Lütfen.*

Bir bebek ağladı ve solumdaki yaşlı kadının yeni bir şikayet döngüsünü başlattı. Sinirleri bozan bu koroyu üç saat boyunca dinlemiştim ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Odanın diğer ucundaki bir adama bakışlarımı attım; birkaç dakika önce orada olmayan biri. Dikkatim tekrar ona döndü. Düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. Derin gözleri, keskin elmacık kemikleri ve temiz traşlı çenesi ile çok yakışıklı olması da fena değildi.

Bana muhteşem bir gülümseme attı ve beynim bir anda boşaldı, en son şikayetlerim silindi. El salladım. Ne? Bekardım ve panik ataklarım dışında rastgele şeylere takılma eğilimim vardı.

Komik bir yüz ifadesi yaptı ve bu da bende beklenmedik bir gülümseme uyandırdı. Ben de ona komik bir yüz ifadesi yapmadan edemedim.

Çekici bir kahkaha atarak, odadaki insanların yarısının dikkatini çekti. Koltuğuna eğilip yanakları kızarsa da, bana bir başka şaşırtıcı şey gösterdi.

"Arden Roosa," diye telaşlı bir ses interkomdan duyuldu.

Kalbim hızla çarparak ayağa fırladım. "Burada!" Ne yaptığımı anladığım anda utanç beni yakıp kavurdu. Yeterince uzun süre bekleyerek prosedürü öğrenmiştim. Adını duy, asansöre bin ve hayallerinin sonsuza dek yıkılıp yıkılmadığını öğren.

Bacaklarım titreyerek bankaya doğru yürüdüm ve açık bir kabine girdim. Bay Smiles ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak bana doğru ilerlemeye başladı. Heyecanım arttı. Belki, sadece belki, bugün bir randevu koparacak ve hayatımın hedefini kutlayacaktım. Son dört saat boyunca endişemi kontrol ettiğim için hak ettiğim ödül.

"Ben..." diye başladı, ama kapılar kapandı ve sözünü kesildi.

Ya da kesilmedi.

Omuzlarım içe doğru çöktü. Çocuğu unut. Hayatımın tüm yapısı yaklaşan karara bağlıydı. Nefes al. Nefes ver. İçeri, dışarı.

Asansör sallanarak durdu. *Ding.* Çift kapı

.

Başımı dik tutarak koridora adım attım. Huh. Yirmi ikinci kat, broşürlerde anlatılan huzurlu, profesyonel bir vaha değildi. Küçük kabinler doluydu, birden fazla telefon aynı anda çalıyordu ve zırhlı iki silahlı şövalye, sırtlarını duvara dayamış, hazırda bekliyordu. CURED ordusundaki askerler. Kraliyet ailemiz.

Onların varlığı çok takdir edilen bir önlemdi, ancak ben aldığım talimatları yerine getirirken beni soğuk, sarsılmaz bakışlarla izliyorlardı. Sekizinci bölme bloğunun sonunda, sağdaki üçüncü oda. En azından burası daha iyi kokuyordu, bayat kahve ve aşırı tatlı parfüm kokusu vardı.

Doğru girişte durup yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. Orada tek kişi, dağınık tuz-biber saçlı, buruşuk giysili ve yüzünün her çizgisinde gerginlik izleri olan ellili yaşlarında bir kadındı.

İşte karşımda, ikinci seviye yaşam danışmanım. Tavsiyesi tüm hayatımın yönünü belirleyecek olan kadın. Şu anda, keskin uçlu tırnaklarıyla masasına tıklayarak, ışıkla yapılmış bir klavyeye basarak bir ekran okuyordu. Yeşil ve altın rengi bir CURED kupa ve çeşitli biyolojik olarak parçalanabilir broşürler çalışma alanını dolduruyordu.

Birkaç dakika, hatta birkaç saniye içinde, annemin gece gündüz çalışarak karşıladığı tüm özel dersler, tatil kampları ve pahalı öğretmenlerin, CURED'in en prestijli tarım okuluna girmek için yeterli olup olmadığını söyleyecekti.

Omuzlarımı dikleştirdim ve boğazımı temizleyerek geldiğimi belli ettim. "Bayan Butler? Merhaba. Ben Arden Roosa."

"Otur," dedi bana bakmadan. "Hala kayıtlarını inceliyorum."

Dikkatle prova ettiğim neşem kayboldu, zaten gergin olan sinirlerim daha da gerildi. Birinci seviyeden ikinci seviye danışmana geçmenin başarı şansımı kat kat artıracığına dair güvence verilmişti. Onun gibi önemli biriyle görüşmek için iki kat vergi ödememin tek nedeni buydu. Yine de, benim durumumla ilgili hiçbir hazırlık yapmamıştı.

Dilimi damağıma bastırarak, masasının yanındaki sandalyeye oturdum. O yüksek sesle okurken dakikeler akıp gitti.

"Örnek öğrenci. Aşırı anksiyete bozukluğu, falan filan. Standart şeyler. Soalianlarla bilinen bir bağlantısı yok."

"Tabii ki yok!" Bu düşünce bile beni titretmişti.

“Bilim, yaratıcılık ve dil alanlarında yüksek puanlar almışsın. Eğitiminde neden iki yıllık bir boşluk var? Ah, tamam.” Tık, tık, tık. “Annen delilik tedavisi görürken onun masraflarını karşılamak için çeşitli işlerde çalışmışsın.”

Evet, annemin iyileşme sürecinin anıları hala beni rahatsız ediyordu. İlaçlar ve tedaviler onu o kadar bitkin düşürmüştü ki, tam olarak iyileşmesi için bir yıl daha geçmesi gerekti. Ama tam olarak iyileşmedi. Annem bir daha asla eskisi gibi olmayabilir. "Hiç pozitif çıkmadım."

"Bu iyi, ama gecikme büyük bir engel." Tıkırtı sesleri yeniden başladı ve ben tekrar terlemeye başladım. "Tarım Merkezi'ne gönderdiğin makale çok hoştu. Çok beğenildi."

"Teşekkür ederim." Mutluluk içimi kapladı ve daha dik oturdum. O makaleye tüm kalbimi ve ruhumu koymuş, Büyük Toprak ve Tohum Anomalisi'ne olan tutkumu en iyi şekilde anlatmak için elimden geleni yapmışım.

"Hmm." Bayan Butler kaşlarını çatı. Yazmaya devam etti. "Bu ilginç. Şartları yerine getirdiniz... hmm," diye tekrarladı.

Çıglık atmamak için kendimi zor tuttum. "Lütfen bir sorun olmadığını söyleyin." Kalbim çarpıyordu. Kalbim çarpıyordu, çarpıyordu.

Bana dönmek için sandalyesini çevirirken sandalye gıcırdadı. Ondan en ufak bir sempati belirtisi bile yoktu. "Bak. Yerleştirmem gereken öğrenciler var, o yüzden hemen konuya gireceğim. O yanlış karar verdiğin ara yıllara rağmen, merkeze kabul edildin. Tebrikler. Sadece en iyileri ve en zekileri kabul ediyorlar. Pazartesi günü derslere başla."

Daha önce hiç tatmadığım bir sevinç içimi kapladı ve gülmeye başladım. Başarmışım! Yakında toprak ve tohumlarla deneyler yapıp, Ulusların Düşüşü'nden önce yaşayan insanlar gibi bol miktarda yiyecek yetiştirmek için elimden geleni yapacaktım.

"Tabii ki," diye ekledi Bayan Butler, keskin bir bakışla düşüncelerimi ve mutluluğumu bölerek.

Nefesim kesildi. En yüksek noktadan en düşük noktaya ne kadar çabuk düştüm. "Tabii," dedim tiz bir sesle ve başımı salladım. "Tabii ki hayır."

"Annenin önemli miktarda vergi borcu var ve bunu birinin ödemesi gerekiyor."

"Ama bu doğru olamaz," dedim, kafam karışmış bir halde. Her şeyi ödemiştim. "Dosyayı yanlış okumuş olmalısınız. Borç yok. Her iki yıl da tıbbi af başvurusunda bulunduk."

"Ve ilk yıl aldı. Son engellilik yardımı başvurusu reddedildi. Artık testleri pozitif çıkmıyordu, bu nedenle çalışmalı, üzerine düşeni yapmalı ve adil payını ödemeliydi."

Hayır. Hayır! Kafamı daha şiddetle salladım. "O, saçları olan bir iskeletten ibaretti, yataktan zar zor kalkabiliyordu. Faturalarını ben ödüyordum ve talebimiz için hiçbir zaman red cevabı almadım. Ödenmesi gereken ne varsa, ben ödedim."

Bayan Butler çenesini indirdi, sempati izleri tamamen kayboldu. "CURED'e resmi şikayette bulunmanıza yardımcı olabilirim, Bayan Roosa. Hatta görevli şövalyeleri çağırıp işlemi hemen başlatabilirim."

Midem bulanmaya başladı. "Hayır, şikayet yok," dedim boğuk bir sesle. Her mantıklı insan gibi ben de CURED'e değer veriyordum. Ayrıca, ortalığı karıştırmak hiçbir zaman iyi sonuçlanmazdı.

"Anneniz gelecek hafta Gradon'a taşınacak," dedi danışman, bizi acele ettirerek. "İyi haber ise, vergileri daha az olacak, böylece yıllık ödeneği yavaş ama emin adımlarla borcunu azaltacak."

"Hayır!" Gradon olmaz, en çok salgın görülen eyalet. Üstelik annem ziyaret etmek için çok uzaklarda olacak. Lucrea'dan çıkmak için geçiş izni almaya param yetmez, otobüs bileti almaya ise hiç yetmez.

"Ancak," dedi Bayan Butler ve ben donakaldım, kalbim bile durmuş gibiydi. "Fort Bala Kraliyet Akademisi'ne gitmeyi, hanımefendi adayı olmayı ve üç yıl hizmet etmeyi kabul edersen, annenin bulunduğu yerde kalmasına izin verilecek, ek ceza uygulanmayacak ve geçmiş borçları tamamen ödenecek. Bu tek seferlik bir teklif, bu ofisten çıktığın anda geçersiz olur."

Dilimde bir itiraz belirdi, ancak sıkı sıkı kapalı çenem sayesinde dışarı çıkmadı. "Theirlend hakkında çok az şey biliyorum, askerlik hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ve alemler arası seyahat ve savaş hakkında ise hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu yüzden eğitim ve öğretim alacaksın."

Sınıfımdaki daha cesur çocukların aksine, bizim dünyamızla birleşmiş diğer dünyayı ziyaret etme arzusunu hiç duymamıştım. Her iki dünyada da karanlıkta, tedavi edilemeyecek kadar çıldırmış ordularla karşı karşıya kalmayı hayal edemiyordum.

Ona tekrar anlamasını sağlamaya çalıştım. "Ben değilim..."

"Bakın. Transkriptinize bakılırsa, anneniz acil durumlar için para biriktirmek yerine, sizin eğitiminize birden fazla maaşını harcamış olmalı."

Kanım dondurdu, kulaklarımda boğuk bir çınlama başladı. Bayan Butler haklıydı. Pahalı derslere katılmış ve kendi mini bahçemi kurmak için gerekli aletleri satın almıştım. Pahalı bir girişimdi.

"Şöyle düşün," diye ekledi. "Üç yıl çok kısa bir süre. Dönemin bittiğinde, merkeze gitme isteğini tekrar değerlendirebiliriz."

"Ama az önce iki yıllık aradan büyük bir engel olduğunu söylediniz." Beş yıllık aradan doğacak sorunları bir düşünün!

Yine devam etti. "Yeterince onur kazanırsan, istediğin alanda özel ayrıcalıklar elde edebilirsin. Bu senin için kazan-kazan durumu, Bayan Roosa. Kabul etmeni öneririm."

Panik Kız olan benim, sivilleri başka bir dünyadan gelen hastalıktan korumak için iki dünya arasında gidip gelen sert bir asker olacağım fikri gülünçtü.

"Ee, ne olacak? Tarım mı, aile mi?" Bayan Butler sordu. "Bir cevap verin. Düşünecek bir şey yok ki. Bu benim için çok basit bir karar."

Hayır, bu bir kabustu. Yani, başkalarının başına geldiğini duymuştum. Sevdiklerinin borcunu ödemek için askere alınan çocuklar. Ama bunun bana olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Yapacağım," diye boğuk bir sesle söyledim. "Kaydolacağım." Annem benim her şeyimdi; onun için her şeyi yapardım, hayatımı bir kez daha askıya almayı bile.

"Harika." Danışmanın gözlerinde memnuniyet dans ediyordu, sanki benim kararım annemin geleceği kadar onun geleceğini de etkiliyordu. "Yarın sabah saat 10'da 1984 Minitrue Caddesi'ne rapor vereceksin. Geç kalma. Otobüs kimseyi beklemes ve Fort Bala'ya gitmek için tek ulaşım aracın o. Tek bir çanta getirebilirsin. Silah, yiyecek veya hatıra eşyası yasak. Bunlar sadece ilerlemeni yavaşlatır."

Nefes almakta zorlandım. Fort Bala, dünyalar arası bir geçidin var olduğu söylenen yer.

"Eğitiminizin karmaşıklığı nedeniyle, ailenizi ve arkadaşlarınızı görmeyiz veya onlarla iletişim kurmanız yasak olacak. Bu gece vedalaşmayı unutmayın." Bayan Butler sandalyesinde döndü, ekrana odaklandı ve yazmaya başladı. "Talimatları veri bankasına gönderiyorum. Evden erişebilirsiniz. İyi günler, Bayan Roosa, ve İYİLEŞİN." Kesin bir veda.

"İyileş," alışkanlıkla tekrarladım.

Uyuşmuş bir halde ayağa kalktım ve kabinden sendeleyerek çıktım. Şövalyeler yerlerinden kıpırdamamışlardı. Yine, sanki

bir Şey yapmamı umuyorlarmıŐ gibi. Herhangi bir Şey.

Gözlerim yaşlarla doldu. Annemi, en iyi arkadaşımı üç yıl boyunca göremeyecektim. Akademiden sağ çıkabilirsem tabii.

İkinci Bölüm

Şimdi sana söylüyorum:
davranışlarını düşün.

—*Soal Kitabı*
1.37.1.5

Dışarı fırladım ve kalabalık şehir manzarasına girdim. Her kesimden insan koşuşturuyordu. Caddenin karşısında bir adam yayaları "ilhak deneyimi"ni denemeye davet ediyordu. Yengeç pençeli kanatlı bir kadının devasa heykelinin yanında, tam koruyucu giysiler giymiş üç şövalye ve iki lord, "Soal hayattır, CURED ölümdür! Dünün Krallığı geliyor!" diye bağırarak bir grup insanı tutukluyordu.

Soalianlar. Enfeksiyonun eşiğinde olanlar. Titredim. Soal adında bir tanrının sihirli bir kütüphanede yaşadığına ve onlara, geri kalanımızı koruyabilecek tek varlık olan CURED'i yok etmelerini emrettiğine inanıyorlardı. Akli başında herkes bunun ne kadar saçma olduğunu anlıyordu... ama Soalianlar akli başında değildi.

Birleşik Reform, Eğitim ve Savunma Vatandaşları hatalar yaptı, ama kim yapmadı ki? CURED, çıldırmış bir dünyada hayatta kalmamızı sağladı.

Yarın, onların saflarına katılacaktım.

Bu gece veda edin.

Bir sonraki nefesim kısa ve hırıltılı bir nefes oldu. Kaldırımda ne kadar hızlı yürürsem, kalabalığın arasında ne kadar manevra yaparsam yapayım, içimde büyüyen kıyamet hissinden kaçamıyordum. Hayatımda sadece bir kez deli biriyle dövüşmüştüm ve o da kendini savunmak için, o kırıldıktan sonra. Hiç bu kadar ölüme yaklaşmamıştım.

Güneşin yakıcı ışınları soğuk tenimi ısıtamıyordu. Çevreme odaklanmaya çalıştım. Çeşitli boyut ve şekillerde binalar, kalabalık caddeleri çevreliyordu. Şık yeni yapılar, eski ahırlar ve farklı daireleri, dükkanları ve ofisleri ikiye bölen lüks kristal saraylar birbirine karışmıştı. Parlak altın alaşımdan yapılmış tuhaf şekilli yapılar, sıradan tuğlalardan yapılmışlarla birleşmişti.

Bir köşeyi döndüğümde, başımı sarstı. Tanıdık. Nefret dolu. Soğuk korku parmakları omurgamdan aşağı süzüldü ve hızla

düşüncelerim parçalanana kadar tek bir mantra kaldı. *Kayayı görmezden gel, kayayı görmezden gel, kayayı görmezden gel.*

Ama yapamadım. Bir kısmı sağ tarafımda uzanıyordu ve her zamanki gibi, sanki binlerce göz üzerimde, beni röntgen gibi izliyordu. Belki de öyleydi. Küçük metal köpekler taşın tepesinde devriye geziyor, gözleri olan biten her şeyi kaydediyor, operatörlerin yirmi dört saat izlemesini sağlıyordu.

Kollarımı belime doladım ve kendimi daha küçük göstermeye çalıştım. Kaya parçaları her ülkenin her bölgesindeydi. Gerçekten, iki metre uzunluğunda, iki metre yüksekliğinde bir parçaya çarpmadan gidebileceğiniz hiçbir yer yoktu. Onları görmemek, hareket ettirmek veya yok etmek imkansızdı. Patlayıcılar bile onlara zarar vermiyordu. Yine de, yarı saydam, ayna gibi taşları ve kanı andıran bir sıvıyla dolu iç damarlarının karmaşık ağıyla, her santimetreleri kırılğan görünüyordu. Dışında, garip yuvarlak semboller, birbirinden kopuk çizgiler içeriyordu. Hava durumu veya mevsim ne olursa olsun, üst kenarlarında en güzel yapraklar açıyordu. Kaya'nın aynı zamanda Delilik'in kaynağı olduğunu düşünürsek, bu acımasız bir gelişmeydi.

Önümde, bir kadın yapının önünde diz çökmüş, parmak uçlarıyla saygıyla bir daire çiziyordu. Başka bir Soalian. Tiksintiyle iç geçirdim. Enfeksiyon veya yakalanma konusunda en ufak bir endişesi yoktu. Ve yakalanacak, sonra diğerleriyle birlikte bir tedavi merkezine yerleştirilecekti.

Onu geçip son taşı da kaldırdığımda, rahat bir nefes aldım. Eve gidecektim ve...

"Arden Roosa!"

Tanıdık olmayan bir ses beni durdurdu. Umutsuzca, Eğitim ve Çalışma Bakanlığı'ndan birinin bir hata olduğunu, annemin borcu olmadığını ve bir an önce Merkeze rapor vermem gerektiğini söylemeye geldiğini umarak, arkamı döndüm. Konuşanı görünce şaşkınlık beni sardı. Bekleme odasındaki adam, Bay Smiles.

"Evet?" diye sordum, o önümde durduğunda. Vay canına. Güneş ışığı, simetrik mükemmelliğiyle onu adeta canlanmış bir sanat eserine dönüştürmüştü. Sandığımdan çok daha yakışıklıydı. Ve uzundu. Yaklaşık 1,88 boyunda, geniş omuzlu ve mavi gömlek ve koyu renk pantolonun içinde saklı ince kasları vardı.

"Merhaba." Parıldayan gözlerle bana baktı. Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Ben Shiloh Cruz. Senin adını öğrendiğim için benimkini de bilmelisin diye düşündüm. Aramızdaki dengeyi korumalıyız."

İnsanlar yanımdan geçerken, ben olduğum yerde kalakaldım, zihnim yeni bir yola sapmıştı. Beni takip edip... flört etmek için mi?

Ben de açık sözlü bir şekilde cevap verdim. "Hayat danışmanıyla randevunu benimle konuşmak için kaçırmamalısın." Ben buna değmezdi. Kimse değmezdi.

"Onunla daha önce görüştüm. Ben... tamam, lütfen korkma, ama seni gördüğümde tam çıkmak üzereydim. Biraz daha kalmaya karar verdim." Gülümsemesi utangaç bir hal aldı. "Kendimi tanıtmak için fırsatı kaçırmadım."

Yanaklarım kızardı. "Bir dakika geri alalım. Aramızda bir fark var, değil mi?"

"Umarım vardır." Sözlerini ciddi bir baş sallamayla vurguladı.

Büyük, dişleri görünen bir gülümseme ortaya çıkmak üzereydi. "Teraziye iyi bir şey olarak gören ilk insan senisin."

"Çünkü öyle. Sana kendim hakkında bir sır vereceğim, sonra sen de bana kendin hakkında aynı değerde bir sır vereceksin."

Ah. "Bir nefes al, bir nefes ver durumu."

"Aynen öyle." Göz kırptı ve bu çok sevimliydi. "Benimle yürür müsün?"

Yarın hayatım rayından çıkacaktı; özgürlüklerimin tadını çıkarabilmek için bu anın tadını çıkarmalıyım. Ayrıca, sandal ağacı kokuyordu, zihni değiştiren bir uyuşturucu olarak sınıflandırılması gereken bir erkek kokusu. "Evet. Çok isterim."

Yavaş bir tempoda kaldırımda yürüdük. "Ben başlayayım," dedi. "Bir üvey ablam ve üvey kardeşim var. İkizler. Çocukken, tahmin edebileceğin kadar sinir bozucuydular. Şikayet etmiyorum ama. Bana fiziksel dövüş, psikolojik savaş ve şüpheli hareketleri nasıl algılayacağımı öğrettiler."

Ben burnumdan hava çıkardım. "Eğlenceli görünüyorlar."

"Öyleler. Çoğunlukla." Omzuyla bana hafifçe vurdu. "Şimdi sıra sende. Beni aydınlat lütfen. Arden Roosa hakkında her şeyi anlat."

"Sadece annem ve ben varız." Bir zamanlar dördümüz vardık. Göğsüm sıkıştı. Kız kardeşim Amelia'nın ölümünden kısa bir süre sonra babam bizi terk etti. "Annem en iyi arkadaşım."

"Bunu çok sevdim." Shiloh, sanki ona uzun zamandır beklediği bir hediye vermişim gibi gülümsedi. "Yirmi üç yaşındayım ve sağlık görevlisi olarak çalışıyorum."

Oh, ne ilginç. "Hangi alanda?"

"Hayır." Başını salladı, bir tutam saç alnına düştü. "Dövmemi ver. Yaş ve meslek ya da okuduğun bölüm."

Aptal, sevimli adam. "Yirmi yaşındayım. Son iki yılda bir sürü garip iş yaptım." Her şey çağırmaktan vatandaşları bilgilendirmekten onları bilgilendirmekten onları

vergi borçlarını ödemeleri için, dünyanın en tatsız ama en ucuz temel gıda maddesi olan yemek barlarının üretim hattında çalışmaya çağırıyor. Bir süre robot köpek kamerasının görüntülerini bile izlemişim. "Benim tutkum tarımdır." Daha fazla bir şey söylemedim, sadece kaşlarımı kaldırarak önceki soruma cevap bekledim.

Sanki bir darbe beklermişçesine kendini hazırladı. "Benim uzmanlık alanım... Madness."

Belli ki benim çıldırmamı bekliyordu. Belki de ondan kaçmamı. Birçok tıp uzmanı, kendilerinin de enfekte olmaktan korktukları için Rock ile ilgili her şeyden kaçınıyordu. "İlginç bir seçim."

Benim şaşkınlık göstermediğimi görünce rahat bir nefes aldı. "Büyük Pişmanlık sırasında dedem ve ninem öldürüldü. Nedenini ve böyle bir trajedinin bir daha yaşanmamasını sağlamak için kendime görev edindim."

"Bu çok korkunç. Senin görevin değil," diye açıklığa kavuşturdum, "senin kaybın." Büyük Pişmanlık, tarihimizin korkunç bir lekesi. Binlerce enfekte bir anda ortaya çıkıp çok kısa sürede binlerce masum insanı öldürdüğü bir dönem.

"Gerçekten öyle. Çok fazla sorum var. Enfeksiyon neden bazı konaklarda daha hızlı geliyor? İnsanlar neden sonunda pes ediyor? Tedaviyi daha insancıl hale getirmenin bir yolu var mı?"

Onun coşkusu kalbimi ısıttı. Ve o bana açıklığa kavuşturduğu için, ben de ona aynısını yaptım. Yürürken ona yaklaşıp, "Toprak ve Tohum Anomalisini çözmeye kararlıyım. Benim için, minik tohumların büyük bir mahsule dönüşmesini izlemekten daha tatmin edici bir şey yok. Ellerim toprağa değdiğinde, tek bir şeye odaklanıyorum." Kararlıydım. "Yaptığım şeyin dışında bir dünya yok." Bu beni biraz korkuttu. Gerçek bir huzur hissettim ve bu his muhteşemdi.

"Seni daha yeni tanıdığımı biliyorum," dedi içtenlikle, "ama başaracağına dair içimde bir his var."

Mutluluk adımlarıma biraz daha canlılık kattı. "Tarım beni büyülüyor. Hiç elma gördün mü? Küçük bir tohum, bütün bir meyve bahçesi üretmek için gereken her şeyi içerir. Ve böyle bir mucizeyi sadece doğa yaşamaz. Dürüst olmak gerekirse, artık her şeyde ekim ve hasat görüyorum. Bir düşünce olgunlaşır, kelimelere dönüşür, sonra eyleme, sonra karaktere. İnsanlar bile

— Hayır, hayır, hayır. Oraya gitmedim. "Şimdi susacağım."

"Lütfen durma." Sanki en sevdiği oyuncağını çöpe atmakla tehdit etmişim gibi bana baktı. "Benimle bir şeyler ye ve daha fazla anlat. Her şeyi anlat."

"Yiyecek *mi*?" diye gülerek sordum.

"Herhangi bir yiyecek. Kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği veya tatlı. Ya da bir içecek. Kahve.

Su. Hepsini aynı anda."

Onun coşkusuna biraz şaşırmış ama aynı zamanda heyecanlanmış bir şekilde kirpiklerimin arasından ona gizlice baktım. Çıktığım birkaç erkek, başından sonuna kadar soğuk davranmış ya da bana doğrudan teklifte bulunmuştu. İkisi arasında bir şey yoktu. "Seninle resmi bir randevu mu? Bugün mü?"

"Kesinlikle resmi bir randevu," diye onayladı ve başını şiddetle salladı. "Şimdi. Lütfen."

Yani, muhtemelen onu bir daha görmeyecektim. Ama denemenin bir zararı olmazdı...

Boğazından çıkan bir çığlık havayı deldi. Biz de dahil olmak üzere herkes durakladı. İçim büzülüp mide bulandırıcı bir düğüm haline gelirken ve dünyam daralırken nefes almaya cesaret edemedim.

Biri Madness'tan kaçmıştı.

Bir başka çığlık, bir dizi homurtu ve iniltiyi takip etti. Kalabalık harekete geçti. Bisikletliler hızla uzaklaştı. Motorlu araç kiralayacak kadar parası olan vatandaşlar lastiklerini yakarken, bazıları yayaları kaçmak için direksiyon kırarken, diğerleri insanlara ve park halindeki arabalara çarpıyordu. Yaya olanlar en yakın ışık direğine koştu. Bu direkler, belirli sokak köşelerine yerleştirilmiş, tepesinde bir grup pritis taşı bulunan çelik direklerdi ve çıldırmış birini püskürtebilecek tek şeydi.

Şu anda, pritislerin yaydığı altın ışık tek güvenli sığınak gibiydi, ancak boş yerler hızla doluyordu. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama başaramadım. Boğazımdan gurgulama sesleri çıktı.

Neyse ki Shiloh benim ikilemimi anladı, beni kucaklayıp havaya kaldırdı ve parlak bir küreye doğru koştu. Kalabalığın önünde bize bir yer buldu ve ikimizin de ışığın içinde kalabilmesi için beni ayağa kaldırdı. Elini sıktım, bakışlarım etrafta dolaşıyordu. Enfekte olanı gördüğümde nefesim kesildi. Çılgın gözleri, deli gibi bir ifadesi ve yırtık, kanlı giysileri olan bir gençti. Kaya'ya kolaylıkla tırmandı, doğaüstü bir güç, inanılmaz bir hız ve akıcı bir zarafetle insan beceriksizliğinin garip, başka dünyadan bir karışımını sergiledi. Her birkaç saniyede bir duru p taşları ve "Soal'a bakın. Soal'ı sevin!" diye bağırın.

Bir lord ve leydisi, zırhlarının altından kıpkırmızı nehirler akarken, onun altında hareketsizce yatıyordu. Kaya'nın dibinde bir ölüm havuzu oluşmuştu ve ben ürperdim. Delilik, en uysal vatandaşları bile neşeli katillere dönüştürmüştü.

Çocuk hareketsiz kaldı, havayı kokladı ve gözlerini bana çevirdi. Göz kapakları kısıldı, dudakları kıvrıldı ve ben kusma isteğiyle mücadele etmek zorunda kaldım.

Korku onların en sevdikleri yemekti ve ben onun bir sonraki meze olmuştum.

Bana doğru, zar zor takip edebileceğim bir hızla koştu. Ciğerlerim taşlaştı ve nefes alamadım. Hareket edemedim.

Shiloh beni yanına çekti ve ikimizi arkamızda toplanmış insanlara doğru bastırdı.

Çılgınlar, gün ışığının doğal olmayan parlaklıkla bulunduğu yerde, yüzümden sadece birkaç santim uzaklıkta durdular. Titreyerek Shiloh'un göğsüne daha sıkı sarıldım.

"Soal, CURED'i yok et," diye fısıldadı çocuk bana. "Sen CURED'sin."

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzüldü.

"Hey, hey. Bana odaklan, Arden." Shiloh çenemi avuçladı ve ayrılık çizgisini aşmadan başımı kaldırdı, bakışlarını yakaladı. Onun şefkatli, korkusuz ifadesi durumu biraz daha az korkutucu hale getirdi. "Ben buradayım ve sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Tamam mı? Bu yerden kıpırdamayacağımıza göre, çıldırmış olanlar bize zarar veremez, yani endişelenecek bir şey yok."

"E-evet. Tamam," diye boğuk bir sesle cevap verdim. Sözleri mantıklıydı. Ama enfekte olanlar *hemen oradaydı*.

"Sıra bende, dengeleri sağlamak ve kendim hakkında bir şey paylaşmak için." Shiloh, başparmaklarının ucuyla yanağımın kemiklerini okşadı, çok nazikti. "Küçük bir çocukken korktuğumda, annem bana ona sarılmamı ve birlikte limonlardan limonata sıkacağımızı söylerdi."

"Yaptınız mı?" Yıllardır limon tatmak istiyordum. Ve çilek. Şeftali. Elma. En çok da incir. Sadece inanılmaz zenginlerin alabileceği ve o da sınırlı miktarda olan meyveler. "Limonata yapmak demek istedim." O ne olursa olsun.

Gözlerinde şaşkın bir ışık parladı. "Aslında emin değilim. Ama her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Sen bana sarıl, birlikte limonata yapalım."

Çılgın adam önümüzde dolanmaya devam etti, beni yakalamak için çılgına dönmüş ve çaresizdi, ama ışığın içine girmek istemiyordu.

"Evet, tamam," diye tekrarladım, biraz daha sakinleşmiş bir sesle. Nefesim yavaşladı, ta ki Shiloh'un sandal ağacı kokusu burnuma gelene kadar. Yavaşça nefes aldım, mantıklı düşünceler geri geldi. Hayatım boyunca birçok enfekteyle karşılaşmıştım. Korkunç olaylara ve vahşi saldırılara tanık olmuştum. Ama her karşılaşmadan sağ kurtulmuştum. Yine hayatta kalacaktım.

Çılgın adam, sokağın diğer ucunda bir kadın ve çocuğunu fark etti. İki bir ışık direğine gizlice yaklaşmaya çalışıyordu. İnsanlık dışı bir kükremeye üzerlerine atladı ve ikisini de yere düşürdü. Kahkahalar atarak kadını yumruklarıyla dövmeye başladı.

"Soal'a bak. Bak! Sen İYİLEŞTİN." Kadını saçlarından sürükleyerek yüzünü Kaya'ya doğru kaldırdı. Ağzından en iğrenç sesler çıkardıktan sonra kadının yüzünü yaladı ve "Soal'ı sev" diye mırıldandı.

Shiloh tereddüt etmedi. Beni bıraktı ve atladı. Annesi çılgın saldırganın elinden kurtulup genç kızı yola fırlatırken, yeni bir korku dalgası beni sardı.

Hareket halindeki bir araç enfekte olana çarptı. Yere yuvarlandı ama hemen ayağa kalktı. Birçok kemiği kırılmış olmasına rağmen yürüdü, koştu ve sonra baygın, kanlar içindeki kadına doğru sprint attı. Kadın, sağlık görevlisi tarafından hayatı pahasına korunuyordu. İki erkek çarpıştı ve şiddetli bir kavga başladı.

Titriyordum ama gözlerimi ayıramıyordum. Shiloh direniyordu ama hiçbir yaradan etkilenmeyen birine karşı şansı yoktu. Yakında yeni arkadaşım yenilecekti. Zaten yavaşlıyordu, gücü azalıyordu. Yardıma ya da silaha ihtiyacı vardı ama herkesin iyiliği için sadece askerlerin silah ve bıçak taşıma izni vardı.

Bu gerçek beni daha önce hiç olmadığı kadar sert vurdu. Mutfakta bıçak kullanmayı sevmeyen ben, o askerlerden biri olacaktım.

Binlerce farklı nedenden dolayı hıçkırarak ağladım.

Kadının kızından yankılanan bir inilti geldi. Aman Tanrım. Küçük kız, sonuçları ne olursa olsun sevdiğine ulaşmak için ilerlerken ayağa kalkmaya çalışıyordu. Hayır, hayır, hayır. Başarmasına izin veremezdim. Kendisini ve Shiloh'u daha büyük tehlikeye atacaktı.

Beynim ne yapmaya niyetlendiğimi anlamadan, Shiloh'un yolunu takip ettim, kızı yakaladım ve ışığa doğru ittim. Kız benimle mücadele etti ve ben tökezledim, neredeyse onu bırakıyordum.

Enfekte olanlar bizi fark etti ve sağlık görevlisini unuttu. "Love Soal, CURED'i yok et."

Adrenalin dalgası adımlarımı hızlandırdı. Neredeyse vardık...

Çılgın adam koşarak geldi ve kolunu uzattı. Parmakları saçlarıma takıldı ve beni geri çekti. Düşmeye başladım ama...

Shiloh ona saldırdı ve kızla birlikte ışığa dalmamı sağladı. Diğerleriyle birlikte birbirimize sarıldık, kızın mücadelesi sona ermişti. Öğrendiğim gibi nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Nefes al, ver. Nefes al, ver.

Başarmıştım. Çocuğa yardım etmişim. Başarı duygusu omurgamı dikleştirdi.

Üç ağır silahlı lord ve bir şövalye köşeyi dönüp kontrolü ele almak için koştular. Şövalyenin, üstünlük için birbirleriyle boğuşan savaşçılara saldırmasını donakalmış bir şekilde izledim. Shiloh kavgayı bıraktı ve bir lordun silahının ucunu kafasının arkasına dayamasına izin verirken, şövalye çılgın adamı metal bir ağıla hareketsiz hale getirdi. Kendimi onların arasında, yetenekli ve kendime güvenen biri olarak hayal ettim... ve tamam, evet, bu hoşuma gitti. Ama bu pek mümkün görünmüyordu.

Hoparlörden bir ses duyuldu. "Deliliğe maruz kaldınız. Ourland yasalarına göre, halkın güvenliği ve refahı için derhal teste tabi tutulmak üzere gözaltına alınacaksınız. Aklandığınız ana kadar hiçbir hakkınız yoktur. Açıklamamı anladığınızı ve seçme hakkınız olmadığını kabul edin."

"Anladım," diye cevapladı Shiloh, sakın bir sesle.

Bir an için gözlerimi kapattım. Zavallı adam. Ben de aynı şeyi yaşamıştım.

Küçük kız kollarımdan atlayıp yere düşen annesinin yanına koştu, ama bir lord tarafından yakalandı. Hareket etmedim, bakışlarım Shiloh'un üzerindeydi, o da benim yönüme bakıyordu. Sakinliği hiç bozulmadı, gözleri *"Ben iyiyim. Endişelenecek bir şey yok"* diyor gibiydi. *Keşke randevumuzun sonu daha iyi olsaydı.*

Ben de öyle diledim. Kısa bir süre için, genellikle sadece bahçecilikte bulabildiğim huzuru yaşamıştım. Hepsi, çaresiz bir kadına yardım ederken kaptığı bir hastalıkla mücadele ederken önümüzdeki bir yılını çürüyerek geçirebilecek tatlı, cesur bir sağlık görevlisi yüzünden.

Hayat adil değildi.

"Enfekte olanlarla fiziksel temas kurmadıysanız, burayı terk edin," dedi soğuk, emir veren bir ses. "Temas kurduysanız, olduğunuz yerde kalın ve bir lordun sizinle konuşmasını bekleyin. Güvenlik kamerası kayıtları inceleniyor ve yalan söylerseniz sizi buluruz."

Çıldırılmış adamın saçlarına dokunduğunu bir askere bildirmek için orada kaldım, ama hemen kovuldum. Başka seçeneğim yoktu, uzaklaştım. Son saniyeye kadar Shiloh'a bakmaya devam ettim. Artık başına silah doğrultulmamıştı, ama elleri arkada kelepçeli halde yerde oturmaya devam ediyordu.

Keşke ona randevumuzun daha iyi bitmesini dilediğimi söyleyebilseydim. Keşke haklı olduğunu ve bir gün tekrar karşılaşacağımızı umduğumu söyleyebilseydim.

Köşeyi döndüğümde, o ortadan kaybolmuştu. Üzülerek eve doğru yola çıktım.

Üçüncü Bölüm

Geleceğine kavuşabilmek
için geçmişini bırakacak
kadar cesur ol.

—*Soal Kitabı*
2.11.3.13

"Haydi ama, açın, açın!"

Sinirli ses şokun sisinden geçerek kulaklarıma ulaştı ve gözlerimi kırıştıtararak ön kapımda durduğumu fark ettim. Eve mi geldim? Kafamda kaybolmuş ve otomatik pilota geçmiş olmalıyım.

Pis koridorda dört kapı aşağıda, Bay Garfield kapısını yumrukluyor, daireye girmek için uğraşıyordu ama başaramıyordu.

Theirland'da, birazcık eskimiş bir fırtına sığınağında yaşıyorduk. Beton gibi duvarlar, hissedilebilecek kadar yoğun karanlığın ortasında, geceleri hüküm süren çılgınlardan bizi koruyordu. Her katta on sekiz daire ve ailelerin ve apartman sakinlerinin alışveriş yapabileceği, birlikte yemek yiyebileceği, oyun oynayabileceği veya sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra takılabileceği ortak alanlar vardı. Diğer apartmanlar gibi, bu bina da kendi içinde bir kasaba gibiydi.

Bay Garfield bana bir bakış attı ve kayıtsızmış gibi davrandı. "Merhaba, Arden.

Seni görmek güzel.

Ona sert bir selamla başımı salladım. Benden yardım istemedi, ben de teklif etmedim. Rock'a bakarken görüldüğünü duymuştum ve şu anki durumu bunu doğruluyor gibiydi.

Çukurlu tuş takımına avucumu bastırdım. Başparmağımın altındaki çip algılandı ve kapı kilidi açıldı. Mümkün olduğunca çabuk içeri girdim. Annem işten eve, sokağa çıkma yasağına yakın bir saatte, gün batımından hemen önce dönecekti. Bu zamanı, yeni kariyer yolumu en iyi şekilde nasıl sunacağımı düşünmek için kullanabilirdim.

"Sürpriz!" Annem önüme atladı, korna çalmış gibi yaptı ve bir avuç konfeti havaya attı. Konfetiler çatlak

çatlak zemine yağarken, ruh halimi fark etti ve yüzü soldu. Gülümsemesi kayboldu. "Kabul edilmedin."

Kapı arkamdan kapandı ve tüm vücudumdan hava boşaldı. "Birisi kırıldı."

"Ama hayatta kaldın." Bana sarılmak için koştu. "Önemli olan bu."

Onun kırılğanlığına her zamanki gibi şaşırarak ona sarıldım.

"En azından merkeze girebildin mi?" diye sordu.

"Girdim," diye cevapladım, ona yalan söyleyerek saygısızlık etmek istemedim.

Geri çekilirken yüzünde parlak bir gülümseme yayıldı. "Oh, bebeğim. Başardın! Senin için çok sevindim!"

"Ama Fort Bala Kraliyet Akademisi'ne girmeye karar verdim ve önümüzdeki üç yıl boyunca bir hanımefendi olacağım," diye ekledim. "Kim bilir, belki terfi alıp şövalye olurum."

Yüzü düştü. "Neden yaparsın ki... benim vergilerim." Omuzları çöktü. "Ama. Bunu yapamazlar."

Bekle. "Borcu biliyordun ve bana söylemedin."

"Tabii ki söylemedim." Dudakları titredi. "Ben çalışıyorum ve sen sonunda hayatına başlamalısın. Bu yükü asla üstlenmemeliydin."

"Sen benim için yük değilsin," dedim, sözlerim ağzımdan dökülüyordu.

"Ama ben yüküm," diye bağırdı, ellerini havaya kaldırarak. "Çaresizim. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok... Bu adaletsizliği. Hayat böyle olmamalı! CURED'in buna hakkı yok..."

"Şşş, şşş." Avucumu ağzına bastırdım. Komşular bu sözleri duysaydı, bizi Soalian şüphelisi olarak ihbar edebilirdi. Bu, her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir durumdu. "Kızgın değilim, söz veriyorum."

"Daha fazla saat ve tüm tatillerde çalışmayı kabul etmiştim." Hıçkırarak, yanağından akan iri gözyaşını sildi. "Resmi şikayette bulunacağım. Danışmanımı ziyaret edeceğim ve..."

"Hayır." Kesinlikle olmaz. "Bunu bizim için yapmama izin vereceksin." CURED'e karşı yapılan şikayetler hiçbir zaman iyi sonuçlanmazdı çünkü asla gizli kalmazdı. Tüm Soalian şüphelileri kontrol edilmesi gerektiğinden, yetkililer evine gelip görüşme yapar ve delilik testi uygulardı. İnsanlar fark eder ve dedikodular yayılırdı. Birdenbire arkadaşların koridorlarda senden kaçmaya başladılar. Bay Garfield'a ne yaptığımı düşün!

Ayrıca, annemin daha uzun saatler çalışmasına gerek yoktu. Onun durumunda değil. Heyecan onu bitkin düşürmüştü. Zaten nefes nefeseydi, terden parlıyordu.

"Bu iyi bir şey." Parlak bir gülümseme takındım ve sözlerime inanmaya zorladım kendimi. "Derslerime odaklanmadan önce en kötü kabuslarımı yok etmek için harika bir fırsat." Kendine bakabilen, güçlü bir kadın olma umudu yeniden alevlendi. Birisi kırıldığında artık çaresiz hissetmemek. Evet, bu fikir beni heyecanlandırdı. Keşke kendi zamanımda ve kendi yöntemimle deneyebilseydim.

Peki neden denemedin?

"Ama. Delilik. Sen de bulaşabilirsin," dedi boğuk bir sesle. "Senin tedavi görmeni asla istemem." Titredi, yaşadığı anılar hâlâ tazeydi. "Bundan nefret ediyorum, bebeğim. Daha iyi planlamalıyım."

"Senin suçun değil."

Yanaklarını sildi ve birden dikleşti. "Hadi kaçalım." Gözleri fal taşı gibi açılmış, fısıldadı, "Bay Garfield kütüphanedeydi. Bu gerçek, Arden. Eminim. Bana kendisi hakkında yazılmış bir kitabın bir bölümünü okudu ve içinde ben de vardım. Benim geleceğim. Sana hazır olana kadar söylemeyeceğime söz verdim, lütfen hazır olduğunu söyle. Biz..."

"Dur!" diye bağırdım, korku boğazımı sıkıyordu. İki yıl önce annemin testi pozitif çıkmadan hemen önce, Rock'a yoğun bir ilgi duymaya başlamıştı. Sadece yapıyı gizlice görmek için uzun yürüyüşlere çıkmaya başlamıştı. Sonunda, Soal ile tanışmaya kararlı olarak içeri girmeye çalışmıştı. Ertesi gün onu ihbar etmiştim.

"Kütüphane gerçek *değil*, gelecekle ilgili kitaplar da yok. Ne senin, ne de başka birinin. Bay Garfield ya enfekte oldu ya da enfekte olmak üzere." Onun kollarını sıktım. "Kaçmıyoruz. Ben iyiyim, söz veriyorum. Hiçbir şey hayallerimin önüne geçemez, ölüm bile, bu yüzden korkacak bir şey yok." Shiloh'un mantığı bende işe yaramıştı. Annem için de aynı şey geçerli olmalıydı. "Bana inanıyorsun de." *Tekrar hasta olmadığını ikna et beni.*

Sözlerimi düşünürken bir an geçti. "Haklısın. Elbette haklısın." Bana titrek bir gülümseme gösterdi. Yine de yorgunluk ve endişe yüz hatlarını kaplamıştı. Ama yorgunluk ve endişe her zaman yüz hatlarını kaplardı, eski öğretmenlikten dadılığa geçen kadını yaşından çok daha yaşlı gösterirdi. "Stresin beni ele geçirmesine izin verdim ve eski düşünce tarzıma geri döndüm. Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Onu bıraktım ve elimden geldiğince gülümsedim. "Hadi. Akşam yemeğini hazırlayalım. Şu anda gerçekten normal bir şey istiyorum." Normale *ihtiyacım vardı*.

"Tamam, bebeğim. Normal olsun. Ama yemek yapmana gerek yok. Ben bir ziyafet hazırladım."

Onu masaya götürdüm, masaya iki tabela asmıştı. İlki "**TEBRIKLER!**" yazıyordu. İkincisi ise "**BİR DAHA Kİ SEFERE YAKALARSIN!**" yazıyordu. Her zamanki yemeklerden daha büyük porsiyonlar ve şekerli küp keklerden oluşan bir kutlama/taziye yemeği hazırlamıştı.

Annem ve ben yemek yerken, ona çekici gülümsemesi olan sağlık görevlisinden bahsettim. gülümsemesinden bahsettim.

"Ondan hoşlandın, değil mi?" Her zamankinden daha enerjik bir şekilde bir kaşık dolusu yemek kaşıkladı, sevinçten neredeyse patlayacak gibi.

"Savunmam gerekirse, o çok sevimli."

"Bu özellik, birçok kararlı kızın sonunu getirir." Göz kırptıktan sonra, gününün ayrıntılarını anlattı. Hepsini, izlediği Bates adlı çocuk hakkındaydı. Bir baronun oğlu.

Bates'in şakalarına ciğerlerim *patlayana* kadar güldüm. Ama her özel parti gibi, bu da sona erdi. Geceye hazırlanarak ön kapıyı barikatladık. Pritis binanın girişini aydınlatıyordu ama içeride hiçbir şey yoktu.

Beni yatak odama kadar geçirdi, her zamankinden daha fazla bana yaslandı. Ondan ayrılmak çok zor olacaktı.

Kapının eşliğinde durduk, ikimiz de benim sığınağıma bakıyorduk. Küçük ama rahat bir odaydı, içinde bir tek kişilik yatak, gömme dolap ve katlanabilir bir masa vardı. Eskimiş ama temizdi. Sevgiyle bakılmıştı. Tek bir yumruk büyüklüğündeki pencere, çeşitli gelişim aşamalarında olan bitkilerin (çoğunlukla) yetiştiği asma minicik bahçeme ışık sağlıyordu.

"Seni özleyeceğim," dedi annem ve burnunu çekti. "Çok özleyeceğim."

Sakin ağlama. "Ben de seni özleyeceğim."

"Akademide elinden gelenin en iyisini yapacağına söz ver." "En iyisi mi var benim?" diye alay ettim.

Eğlenmemiş bir şekilde, yanaklarımı avuçladı. "Beni dinle, genç bayan. Her zaman senin değerini göremeyen biri olacaktır. Bu hayatın gerçeği. O kişi sen olma. Anladın mı?"

"Anne," dedim boğuk bir sesle, gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerimi kırptırarak. Bileklerini sıkıca tutup ciddi bir ifadeyle dedim: "Dinle. Bildiğin gibi, tek yatak odalı bir daire için başvuru yaptım. Ne zaman boşalacağı belli değil, ama

boşalır boşalmaz kendine al. Kira daha ucuz olur. Arkadaşlar edin. Sen, başkalarının tanıma şerefine nail olacağı bir hazinesin. Ama Bay Garfield'dan uzak dur." Tabii binada kalmasına izin verirlerse. "Ve kimse için kendini tehlikeye atma. Eşyalarımı atabilirsin. Bebeklerim hariç her şeyi. Onların bakımıyla ilgili talimatlar masamın çekmecesinde. O bitkilere iyi bak, onlar da sana iyi bakacaktır."

Parmaklarımızı birbirine dolayarak bana sarıldı. "Daireyi kabul edeceğim, ama bana geri dön."

"Geri döneceğim." Kendimi kaybetmeden bu işi bitirmem gerekiyordu. "Toplanıp dinlenmeliyim." *Hiç* dinlenmemiştim. Gerçekten.

"Evet, tabii." Bana sarıldı. "Benim olduğun için mutluyum, bebeğim."

Gözlerim yaşararak, zayıf bedenini nazıkçe kucakladım. "Ben de senin olduğun için mutluyum. İyi geceler, anne." Onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok özleyecektim.

Ciğerlerim sıkışırken, kendimi yatak odasına kilitledim. Uzakta bir alarm çaldı, tüm şehri sardı ve ben gerildim. Sokağa çıkma yasağı. Karanlık çökmeye başlamıştı.

Titremelerimin beni engellemesine izin vermedim ve kilitleri iki kez, üç kez kontrol ettim, annem dahil kimsenin giremeyeceğinden emin oldum. Dünyanın kuralı böyleydi. Bir alanı paylaşmak, kendi sorumluluğundaydı.

Bunu ne kadar iyi anladım. Amelia ile kilitli bir odada mahsur kalmıştım, deliliğin onu ele geçirmesini izlemek zorunda kalmıştım ve o...

Hayır. O konuya girmeyeceğim. Birkaç bitkiye odaklandım, Ourland'dan getirilmiş koyu kahverengi, tatlı kokulu, bir zamanlar bizim toprağımız olan toprakla dolu saksıları suladım. Tahıllar, Theirland'den her şeyi çıkarmak için robotik olarak elenmişti. Sonra bitkilere, Rock ve Madness'ın ana dünyası olan Theirland'den gelen parlak sarı ama pek de güzel kokmayan toprağı serptim. O da elenmiş, seyreltilmemiş ve doğaldı.

"Dinliyorum. Sırlarınızı söyleyin," diye yalvardım tanelere. Yaptığım hiçbir şey verimi yüzde 3'ten fazla artırmamıştı.

Kuruyan bir yaprağın üzerinde parmak uçlarımı gezdirdim ve iç geçirdim. "Neyi kaçırıyorum?"

İki yüz yıl önce, insanlar bilinmeyen nedenlerle gökyüzüne kimyasal bir karışım püskürttü ve benim dünyam olan Ourland ile daha önce bilinmeyen, görünmeyen bir alemi ayıran görünmez bir perdeyi yaktı. İki dünya çarpışmadı ama bir anda birleşti. Bir nevi. Karıştılar ve yarısı Ourland, yarısı Theirland olan uyumsuz iki yapboz oluşturdular.

Hem bir aradaydılar hem de ayrıldılar. Bizim birçok simgesel yapımız yok olmuştu, onlarınkilerle yer değiştirmişti. İki dünyanın toprakları birbirine karıştı, bu da birçok bitki ve ağaç için zararlı oldu. Karışımında yabancı otlar çoğaldı, ama biz halk için yeterli yiyecek yetiştirmekte zorlanıyorduk.

Bir gün, akademideki görevimden sonra, dünya çapında bir çözüm bulacaktım. Bu zorlu görevi memnuniyetle kabul ettim.

Canlanmak için, parmaklarımın arasında koyu kahverengi toprağı sıkıştırdım ve hoş kokusunu içime çektim. Ah, işte bu iyiydi. Çok pahalı ve sokaklarda fahiş fiyatlara satılıyordu. Annem bu kadar az miktarda olsa bile kaynağını nasıl bulmuştu, hâlâ anlamıyordum. Parası yoktu ve pazarlık edecek hiçbir şeyi yoktu. Ne zaman sorsam, susuyordu.

"Sizi özleyeceğim." Değerli toprağı saksısına geri koyduktan sonra, yatağımın kenarına oturdum. Dakikeler geçti, kalbim her atışında daha da gerginleşiyordum. Sonunda, son siren çaldı.

Gece gelmişti.

"Bir," diye fısıldadım. "İki. Üç. Dört. Beş..." Uzaklardan bir çığlık duyuldu. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Kısa sürede acı çığlıkları birbirine karışarak acı, öfke ve dehşetin uyumsuz bir senfonisini oluşturdu. Hayatımın her gecesi bu koroyu duymuştum. Yeni ve eski deliler, saklandıkları yerlerden çıkıp açıkta kalanlarla oynamaya hazır olarak bu serenadı söylüyorlardı.

Titredim. Genellikle müziğin sesini açar ya da kulaklarımı tıkdardım. Bu gece ise karşı karşıya kalacağım şeyi duymayı tercih ettim. Yarın her şey değişecekti. Adresim. Amacım. Muhtemelen ömrüm.

En kötüsü, sabahleyin yine aynı kişi olacaktım. Arden Roosa, Panik Kız.

Güneş ışığı, belirlenen otobüs durağına doğru koştuğum sırada yoğun şehri kaplamıştı. İki yıl önce stres atmak için koşmaya başlamıştım ve bugün bu kararımın meyvesini alıyordum. Hızımı artırdım, kaslarım ve uzuvlarım kararlılığıma boyun eğdi. İhtiyaçlarımı koyduğum çanta yanıma çarpıyordu. Yürüme mesafesi olan evden çıkarken bolca zaman ayırmıştım, ancak dalgınlığımdan yanlış yere gitmiştim.

Bir binanın yanından saatin gösterdiği saat beni alaycı bir şekilde karşıladı: 9:58. İki dakika sonra otobüs ben binsem de binmesem de hareket edecekti. Kollarımı daha hızlı salladım. Neredeyse...

Yan kapı kapanırken, otobüse atladım.

Şoför tarayıcıyı işaret etti. Avucumu küçük kare yüzeye bastırarak makinenin çipimi okumasını bekledim. Yeşil ışık yandı, sosyal kredi puanımın kabul edilebilir olduğunu, herhangi bir kısıtlama ve enfeksiyon bulunmadığını gösteriyordu.

Şüphesiz, diğer otobüs yolculukları için olduğu gibi yarım trill ücret ödeyecektim. Ourland'da, özellikle Lucrea eyaletinde hiçbir şey bedava değildi, ancak hiçbir tabelada ücret miktarı yazmıyordu. Ne kadar borçlu olduğumun önemi yoktu. Zaten en büyük bedeli, hayatımı ödemiştim.

Kalbim çarparken bir koltuk aradım. *Vay canına*. Otobüs doluydu. Çoğu benim yaşımda birçok yabancı vardı. Yolcuların yarısı oturuyor, diğer yarısı ayakta duruyordu. Binadan bir kız ve okuldan birkaç çocuk gördüm, ayrıca geçen yıl aptalca kısa bir süre çıktığım Jericho adında bir çocuk da vardı.

Grubun çoğu korkmuş görünüyordu, bazıları heyecanlı, bazıları ise kendinden emin. Ama benim dışımda herkes yeşil veya mavi üniforma giyiyordu. Ben pembe bir tişört ve ona uyan bir şort giymiştim.

Bayan Butler'ın notunda üniforma hakkında bir şey yazmamış olmalı. Ya da göndermeyi unutmuş. Ne kötü! Bir üniformam vardı; liseden mezun olduğum için o kadar mutluydum ki, nefret ettiğim üniformayı dolabımın bir köşesine tıkmıştım ve orada kalmıştı.

Otobüs sarsıldı ve beni ayağımın üzerinde salladı. Kendimi toparlayıp, oturmak için bir yer ararken etrafıma tekrar baktım. Okuldan bir kız beni sanki tanıyormuş ama nerede tanıştığımızı hatırlayamıyormuş gibi inceliyordu. Adının Lark olduğunu sanıyordum. Yanında oturan Jericho, bana sinsi sinsi bakıp eliyle beni çağırırdı.

Onu görmemiş gibi yaptım. Hiç değişmemişti. "Arden?"

Tanıdık bir ses, gürültülü sohbetlerin üstüne yükseldiğinde kalbim çarpıntıya başladı ve dikkatimi arkaya çekti. Şok beni sardı. "Shiloh." Sağlık muayenesinden geçmişti. Aksi takdirde, şu anda karantinada tedavi görüyor olacaktı.

Yerinden fırladı, yanındaki arkadaşına çarparak bana doğru ilerledi. "Burada olacağımı nasıl bildin?"

"Bilmiyordum. Ben Fort Bala Kraliyet Akademisi'nde askerim. Eğitim gören bir hanımefendi."

"Eğitim gören bir hanımefendi," diye tekrarladı. Kaşları çatıldı. "Anlamıyorum."

"Üniversiteye gitmeden önce faturalarımı ödüyorum," dedim, şaşkınlıktan sözlerimi filtreleyemeden.

"Ama. Sen çılgınlarla savaşıyorsun. Ourland'dakiler ve Theirland'dakiler, ki onlar tamamen farklı bir tür. Bazıları karanlıkta parlıyor, bazılarının ise saç yerine solucanlar çıkıyor."

Yutkundum. Beni korkutmak için çok geçti. "Evet, söylentileri duydum." Aceleyle devam ettim. "Hayatta ve sağ salim olduğumu gördüğüme çok sevindim." Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. Güçlü ve sağlıklı görünüyordu, çünkü çileden hiç etkilenmemişti.

"Birkaç çürükle eve döndüm, ama onun dışında iyiyim. Tam bir muayene oldum. Hiçbir iz yok..." Dudakları sıkıştı. "Bilirsin."

"Çok sevindim." Beynim sonunda durumu kavradı. "Ama neden benim otobüsümdesin?"

"Klinik stajımı akademide yapıyorum." Anladım.

Otobüs biraz hızlı bir viraj aldığında ve yana doğru sarsıldığımızda, yüzümü dikkatle inceledi. Çantamı yanlışlıkla onun ayaklarının üzerine düşürdüm.

"Alabilir miyim?" diye sordu, hayatımın geri kalanını yerden kaldırarak.

"Bu centilmenlik davranışı dengemizi bozar mı?" diye takıldım.

"Kesinlikle." Çantayı omzuna astı. Göz kırparak parmaklarını bana doğru uzattı. "Ama sen benim elimi tutarsan, denge yeniden sağlanır."

Gülümsedim ve yaptım. Elini tuttum ve sıkıca tuttum.

"Hadi." Bana rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Yolculukta randevumuzu bitirebiliriz."

Diğer yolcular yerlerini değiştirerek Shiloh'un beni otobüsün sonuna götürmesini izlediler. Kalbim yeniden canlanarak çarpmaya başladı, farklı duygular içimde dalgalanıp çarpışıyordu. Bilinmeyene karşı korku. Daha fazla rahatlama. Bir parça mutluluk. Bir umut ışığı. Korku ve belirsizlik dolu bir duygu. Daha fazla korku. Çok, çok, çok fazla korku.

Boşalttığı yere geldi ve durdu. "Kalk," dedi koltuk arkadaşına, sert ses tonuyla itiraz kabul etmiyordu.

"Oh, buna gerek yok..." diye başladım.

"Evet, mecbur." Arkadaşına odaklanmaya devam etti. "Kalk, Roman."

Adam burnunu çekerek itaat etti ve ayağa kalktı. "Peki. Ama sadece seni sevdiğim için. Belki de deli gibi merak ettiğim için." Shiloh'dan birkaç santim kısaydı, kasları iki kat daha fazlaydı. Birkaç yaş küçük olduğunu tahmin ediyordum. Neşeli tavırları, arkadaşına veya duruma kızgın olmadığını gösteriyordu. Ancak neşesinin altında, sadece askerlerde gördüğüm türden bir keskinlik vardı.

Shiloh elimi bıraktı ve yerinden kalkarak boşalan koltuğa oturmam için yer açtı. Yanıma oturdu ve çantamı kucağına koydu. Uzun zamandır ilk kez, başka birine yaslanmak istedim. Onun gücünden biraz olsun alabilmek için her şeyi yapardım.

"Bir sonraki iznimde seni bulmayı planlıyordum," itiraf etti. "Sana bir yemek ve/veya bir içki ve/veya her ikisini birden borçluyum ve ben borçlarımı her zaman öderim. Seni gördüğüme çok sevindim. Gerçekten. Ama burada olmamalısın. Dün olanlar, askerlerin her gün karşılaştıkları şeylere kıyasla çocuk oyuncağı."

Alınmadım. Gerçek, gerçektir. "Annem Gradon'a gönderilmişti. Onu korumak için gerekli olanı yaptım."

"Ah. Anlıyorum." Elini yüzüne sürdü. "O senin en iyi arkadaşın. Hatırlıyorum."

Aynen öyle.

"Adımı duymadıysan, ben Roman," dedi arkadaşı, bana alaycı bir şekilde yarı selam vererek. Tabii, kalabalığın içinde yapabildiği kadar selam verdi. "*Roma* değil. *Romey* değil. *Roman*. Küçük Çocuğun komşusuyum."

Ben burnumu çektim. "Ben Arden."

"Evet. Tahmin etmiştim. Sen bebek gibi görünen ve sohbeti güzel bahçivansın." Roman, Shiloh burnunun köprüsünü çimdiklerken kıkırdadı. "İnan bana, dün gece senin hakkında her şeyi duydum."

Dikkatim Shiloh'a kaydı, ağzımın köşeleri seğirdi. "Bebek gibi, ha."

"Öyle değil... yani, evet, öyle dedim, ama savunmam olarak, sen öylesin." Roman'ın yanındaki güzel kıza başını sallayarak bir sonraki konuya geçti. "Bu Mykal Ellison. Roman'ın ve benim binamızda oturuyor, seninle benzer bir nedenle burada. O, tırnak içinde, 'içinde çılgılık atan' biri."

"Merhaba," dedi neşeyle el sallayarak. "Eminim sen ve ben çok iyi arkadaş olacağız. Tabii ona zarar vermezsen." Başparmağını Shiloh'a doğru kaldırdı. "O zaman ölümcül düşman oluruz ve seni mahvetmek zorunda kalırım."

"Anlaşıldı." Onu sevdim. Sadık ve koruyucuydu ve ona çok acımıştım. "Siz ikiniz..." Onunla Roman'ı işaret ettim.

İkisi de geri çekildi. "İğrenç. Hayır!" Mykal burnunu kırıştırdı. "O benim için sinir bozucu bir kardeş gibi."

Roman tamamen aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı. "Merak etme, çingiraklı yılan kadar kötü görünüyor ama sadece tıslıyor, dişleri yok." Yumruğunu Mykal'ın başının üstüne vurdu. Mykal ona vurup savururken, Roman onu kolayca bastırdı.

"Gördün mü!" diye homurdandı. "Sinir bozucu."

"O ise saf bir panter," dedi Roman, Shiloh'u işaret ederek kaşlarını oynatarak.

"Lütfen. Ben evcil bir kediye, bunu sen de biliyorsun," dedi Shiloh, öfkelenmeden düzeltti.

Roman inledi. "Dostum. Kendini ev kedisiyle karşılaştırma. Kızı kazanmana yardım etmeme izin ver."

Shiloh yarı ayağa kalktı ve arkadaşının pazı kemiğine yumruk attı. "Daha iyi mi?"

Roman tankla vurulmuş gibi davranırken, ben güldüm.

Onların dostluğu beni şaşırttı. Herkesin her an sana sırtını dönebileceği bir çağda, böyle bir rahatlık nadirdi. Sanırım hiç gerçekten rahatlamamıştım, annemle bile. Belki bir kez babamla, beni çılgına dönmüş birinden koruduktan sonra, ama en çok ihtiyacımız olduğunda annemle beni terk etmişti.

Dizlerimi sıktım ve pencereden dışarı bakarak nefret ettiğim anıyı zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. İnsan-hayvan melezi dev heykeller, Theirlan'dan gelen her biri, araziye kaplıyordu. Yapılar, yine Theirlan'dan gelen devasa kristal saraylarla uyumluydu, ancak diğer her şeyle çelişiyordu. Arada sırada bir ağaç görüyordum ve bu manzara beni heyecanlandırıyordu. Daha önce hiç bu kadar güneşe gelmemiştim.

Otobüs bir güvenlik kontrol noktasında durduğunda, gözlerimi kırptım ve ancak o zaman şimdiki ana döndüm. Pencerenin ötesinde, yüksek tel çitlerle çevrili, parıldayan kırmızı kumdan bir deniz uzanıyordu. Silahlı muhafızlar oraya buraya yürüyordu.

Göğsümde görünmez bir bıçak dönüyordu. Fort Bala.

Varmıştık.

"İşte buradasın," dedi Shiloh rahatlamış bir şekilde. Otobüs parlak sarı bir yola girdi.

Eminim yolculuk boyunca benimle konuşmaya çalışmıştı. "Özür dilerim," dedim. "Seni dinlemedim. Bu bir alışkanlık ve ben..."

"Üzgün değilim. Dinle," diye araya girdi. "Acıyla savaşma. Bu sadece daha kötü olur."

Daha dik oturdum. "Acı mı?"

"Sağlık görevlileri," dedi şoför dedi. Komuta damardan sesineses

Konuşmalar kesildi. "Görev yerlerinize rapor verin."

Shiloh ayağa kalkmadan önce elimi okşamak için uzandı. Sonra o ve diğer yedi kişi çıkışa doğru ilerleyip araçtan indiler ve beni yarı panik halde bıraktılar. Neyin acısıyla savaşma?

"Eğitimdeki lordlar ve leydiler," diye seslendi şoför. "Çıkın."

Karnımda korku ile titreyerek, Roman'ın peşinden giden Mykal'ı takip ederek tam da bunu yaptım. Dışarı çıktık ve yepyeni bir dünyaya girdik...

Dördüncü Bölüm

Boğazları açık bir mezar
gibiymi, dillerinden en tatlı
dilinden en tatlı zehir
damlıyor.

—*Soal Kitabı*
2.6.3.13

Diğer soylularla birlikte otobüsün önünde sıraya girip hayretle bakakaldım. Farklı alemlerin karışımı hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Bala Kalesi, bir harikalar diyarı ve bir cehennem manzarasıydı, birbiriyle birleşmeye zorlanmış.

Gökyüzünde, keskin, opak güneş ışınları, dünyalar arasındaki pürüzlü ek yerlerinden yansıyarak gül şeklinde kıvrılıyordu. İnce beyaz bulutlar, eterik yaprakları tozla kaplayarak kar illüzyonu yaratıyordu. Havada açan bu buket, bebek mavisini gökyüzünde çiçek açmış ve heybetli bir askeri üssün arka planını oluştuyordu. Yarısı kristal saray, yarısı beton hapishane, her yeri büyüleyiciydi.

Sarı kum, göz alabildiğince uzanıyordu ve sadece garip turuncu çiçekler açan birkaç çirkin bıçak ağacı tarafından kesiliyordu. Kaya dışında gördüğüm en fazla çiçeklerdi ve ağzım açık kaldı.

Merhaba, güzellerim. Nedir siz? Karmaşık bir spiral şeklinde yükselen köklerden minik duman şeritleri yükseliyordu ve ben daha yakından bakmak istedim.

Müfrezeler engelli parkurları geçiyor, pistlerde koşuyor, tuhaf silahlarla talim yapıyor ve göğüs göğüse dövüş eğitimi alıyordu. Tam önümüzde metal bir platform vardı. Silahlı askerler platformu çevreleyerek, ortasında omuz omuza duran dört kişiyi koruyordu. En yaşlısını tanıdım. Tagin Dolion, CURED'in askeri güçlerinin kralı ve CURED ile Ourland Birleşik Eyaletleri'nin lideri İmparator Piven Dolion'un tek oğlu.

Yakından bakıldığında, temiz kesimli kral, televizyon röportajlarında görüldüğü gibi biriydi. Saygın. Asil. Yakışıklı ve tüm varlığıyla hakimiyet kuruyordu. Kırk yaşlarında küçük bir adam onun sağında dururken

sağında, otuzlu yaşlarında sürekli somurtkan bir kadın solunda duruyordu. Dördüncü kişi, en genç erkek, yirmili yaşların sonlarında görünüyordu. Güçlü çenesini süsleyen sakal ve yüzünün bir tarafına basılmış, cildinin buruşmasına ve gözünün hafifçe düşmesine neden olan el izi dışında, krala çok benziyordu. Aynı kalın kirpikli gözlere, kartal burunlara ve dolgun alt dudaklara sahiptiler.

Benzerliklerine rağmen, genç adam *yakışıklı* denemeyecek kadar kaba ve şiddetliydi, ama bu önemli değildi. O çok daha iyi bir şeydi: İlginç. Savaşın ateşinde dövülmüş bir savaşçı, zayıflığın en ufak bir izi bile yoktu.

Shiloh'dan biraz daha uzundu ve daha kaslıydı. Sağlık görevlisinin zayıf gücüne karşı kontrollü bir kaba kuvvet sergiliyordu. Etrafındaki dünyayı soğukkanlılıkla inceliyordu.

Onunla ilgili her şey içimde gergin bir tepki uyandırıyor. Bundan hiç hoşlanmıyordum. Hem de hiç.

Onun kralın en küçük oğlu, Yüksek Prens Cyrus Dolion olması da yardımcı olmuyordu. Hayatım pahasına buna yemin ederdim. Dünyanın geri kalanı gibi, ben de yıllar boyunca kraliyet ailesinin fotoğraflarını ve videolarını görmüştüm. Ailece geçirdikleri tatilleri gösteren görüntüler.

Yüksek prens, buz gibi bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi, ama dikkatini hızla bana geri çevirdi. Göz kapakları yarıya indi. Nefesim kesildi ve tenim ısındı. Bakarken yakalandım. Gözlerimi kaçırdım. Nabzım hızla atmaya devam etti. Bundan gerçekten, gerçekten nefret ediyordum.

"Cenneteyim," dedi Roman, hayranlık dolu bir ifadeyle. "Burası benim mutlu yerim."

"Ben başka bir yerde olmak istiyorum." Solgun Mykal ne dediğini fark edince elini ağzına kapattı. "Öyle demek istemedim. Başka bir şekilde söyleyeyim. Burada olduğum için çok mutluyum, aileme yardım edebildiğim için minnettarım, ama bilinmeyene karşı endişeliyim. CURED'in beni koruyacağına güvenmediğimden değil." İnledi. "Artık susacağım."

Ona anlayışlı bir gülümseme attım. "İnan bana, seni yüzde yüz anlıyorum."

Narin yüz hatları minnettarlıkla doldu.

"Dikkat, eğitimdeki lordlar ve leydiler," diye sert bir ses duyuldu.

Roman ve Mykal çantalarını yere bıraktı, başlarını kaldırdı ve omuzlarını düzeltti, ben de onları takip ettim. Yüksek Prens Dolion'a bir daha bakmamaya dikkat ettim. Hayır, teşekkürler.

“Ben Arşidük Baracas Heta,” dedi küçük adam. “Yanımda Kral Tagin Dolion, Yüksek Prens Cyrus Dolion ve Düşes Echo Mimidae var.”

Bakma, bakma, bakma. Bu mantra, Kaya'da her zaman işe yarardı ama imparatorun torununda işe yaramadı. Dikkatimi ondan uzaklaştırmayı başaramadım. Oh, şükürler olsun! Artık bana bakmıyordu, dümdüz önüne bakıyordu.

"Yasalarımız basittir," diye devam etti Arşidük Heta. "Kurallara uyun.

Başkalarına saygı gösterin. Deliliğe karşı savaşın. Herhangi biri, komutanınız bile olsa, bu hastalığın belirtilerini gösterirse, derhal üstünüze haber verin. Her zaman haber verin. Aksi takdirde, sizin ve sayısız insanın hayatı tehlikeye girebilir." Bir an

durup bizi süzdü. "Ulusların Düşüşü'nden sonra, Delilik medeniyete orman yangını gibi yayıldı, atalarımız büyük eyaletlerimizi sıfırdan yeniden inşa etmek zorunda kaldı. Bugün, her zamankinden daha iyi ve daha güçlüyüz ve Ourland'ı savunurken mutlu bir şekilde öleceğim."

Soyluların alkışları yankılandı. Arşidük elini kaldırdığı anda sessizlik oldu.

"Hiçbirinizin kim olduğunu bilmiyorum, ama eminim ki hiç gece dışarı çıkmadınız. Orada sizi neyin beklediğini anladığınızı sanıyorsunuz. Sizi temin ederim ki, anlamıyorsunuz." Ondan sert bir güven yayılıyordu. "Çoğunuz, delilerin en sinsi olanları olan glower'larla hiç karşılaşmadınız. Yeni kırılmış olanlardan daha kötüler, onlar da saldırganlar. Görünüşte sakın ve mantıklı. Daha güçlü. Daha hızlı. Pritis taşlarına karşı dayanıklı. On yıllardır CURED, onların kamusal alanlara sızmasını engelleyerek güvenliğinizi sağladı. Şimdi, karşılığında CURED'i korumak sizin onurunuz ve görevinizdir."

Kimse tek kelime etmedi. Roman sırtlamakla meşguldü. Ama ben? Kafam allak bullak olmuştu.

Arşidük henüz bitirmemişti. "Ben liderlik peşinde değildim, ama Delilik beni çağırdı ve ben cevap verdim. Şimdi siz de aynısını yaptınız. Bunun için sizi takdir ediyorum. Ama bizim adımızı taşımaya layık mısınız? Bunu göreceğiz."

Hastalıktan korunmak için avucumu karnıma bastırdım.

"Eğitiminizin sonunda, en iyi lord veya leydiyi nadir bir ödülle ödüllendireceğiz." Kürsünün kenarına adım attı. "Hayatınızın geri kalanında vergi ödemezsiniz."

Gözlerimi kırptım. Bir anda, tüm varlığım o ödülü arzuladı. Annemin gelirine katkıda bulunabilir, gün boyu çalışıp, artık gücünün yetmediği canavar bir çocuğu bakmak zorunda kalmazdı.

. Artık onun Gradon'da yırtıcıların avı olacağından endişelenmek zorunda kalmayacaktım. Ama ani heyecanla coşan tek kişi ben değildim. Diğer herkes de ödülü istiyordu.

Önemli değildi. "En iyi kadın olacağım," diye fısıldadım kendi kendime. Böyle bir unvanın ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum. Muhtemelen en çok esir alan ya da öldüren kişi. Ve sadakat. Strateji de. Ama yine de önemli değildi. Hiçbir şey beni durduramazdı.

Roman benim kendime yaptığım motivasyon konuşmasını duydu. "En çok gelişen olmak için çabala," diye tavsiyede bulundu. "En üst düzey lord olmak için buradayım."

Bunu duyduğumda bir uyarı olduğunu anladım ve yutkundum. Yani rekabet şiddetli miydi? Ne olmuş yani?

"Bugün," dedi Arşidük Heta, "tam bir sağlık muayenesinden geçeceksiniz. Hepimizin iyiliği için, gerekli gördüğümüz tüm testlere ve ilaçlara rıza göstereceksiniz."

"Efendim, evet efendim," diye bağırdı Roman ve geri kalanımız da ona eşlik etti.

İki asker bize takip etmemizi işaret etti ve ben çantamı aldım. İkili bizi tepeye, saray/hapishaneye doğru götürdü. İstemeden, yüksek prensin platformuna yaklaşırken ona son bir bakış attım.

Bakışlarımız kesişti ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. O kadar şiddetle bakıyordu ki, yüzü gerilmişti. Onu gücendirecek bir şey yapmış olmalıyım. Ya da belki de nefret ettiği birine benziyordum. Hayır, olamaz. Sorun kıyafetlerimdeydi. Muhtemelen on altı farklı kuralı ihlal etmiştim.

"Ne giyeceğime dair not almadım, tamam mı?" diye mırıldandım.

Belki dudaklarımı okumuştı. Belki de okumamıştı. Her halükarda, şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

Bu etkileşimden o kadar telaşlandım ki kendi ayağıma takıldım. Yanaklarım yanarken çantamı daha sıkı tuttum. Sonunda liderleri geçtim ve dördünü arkamda bıraktım.

"Şu an ve burası uygun bir yer olmayabilir, ama eskiden Shiloh'la çıkıyordum," dedi Mykal önümden. "Bilmelisin diye düşündüm."

Bunu duyduğumda dikkatimin dağıldığını fark ettim. "Devam et." Lütfen.

"Tahmin ettiğin gibi, uzun sürmedi ve yürümedi, ama onun mutlu olmasını istiyorum. Kız kardeşi öldüğünden beri özlediğim gülümsemeyi bana geri verdin... Boş ver," diye mırıldandı ve başka bir şey söylemedi.

Oh, hayır. Kız kardeşine ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Delilik. Ama onunla eğlendiğini söylediğine göre hayatta kalmış olmalıydı. Yine de. Tedavinin dehşetini biliyordum ve göğsüm sempatiyle sıkıştı.

Tepeye tırmanırken her yöne kum taneleri saçıldı. "Neden aranızda yürümedi? İkiniz de harika insanlar gibi görünüyorsunuz."

"Başka birine *aşık* oldu. Bay Gizem." Roman omzunun üzerinden dişlerini göstererek sırttı ve kaşlarını oynattı. "Eğer adını öğrenebilirsen, lütfen bizimle de paylaş. Çok gizemli bir kız."

"Roman, sen dünyanın en sinir bozucu insanı olmaya mı çalışıyorsun, yoksa bu senin doğal halin mi?" diye mırıldandı Mykal.

Yine dişlerini gösteren bir gülümseme belirdi. "Doğal olarak geliyor, sorduğun için teşekkürler."

Onların rahat sohbeti beni sakinleştirdi ve her zamanki paniğimi uzak tuttu. Yani, garip bir yerdeydim, garip insanlarla birlikteydim, hayatım boyunca korktuğum bir düşmanla savaşmam bekleniyordu ve, ve, ve... *Nefes al, sadece nefes al.*

Önümdeki kargaşa dikkatimi dışarıya çekti. Sıranın başındaki stajyer yere yığıldığında sorunlarımı unuttum. Bekle, ikinci ve üçüncü de yığıldı. Birkaç kişi daha arka arkaya yere düştü. Ne oluyor... Roman'ın dizleri büküldü. Mykal yere yığıldı. Kanım dondu. Havada mide bulandırıcı bir koku mu alıyorum?

Koş!

Koşmaya hazırlanarak, ayaklarımın beni götürdüğü yere kadar kaçmayı planladım. Ama kalın bir sis zihnimi kapladı ve gücüm bir anda beni terk etti. Sendeleyerek ayakta kalmaya çalışırken içimden çığlık atıyordum. *Uyuma. Savunmasızsın. Hayır!*

Ne kadar çok mücadele edersem, sinir uçlarım o kadar çok yanıyordu.

Acıyla savaşma. Shiloh'un sesi kafamın içinde yankılandı.

Savaşma.

Onu dinlemek için can atıyordum. Kendimi bırakıp uykuya dalmak ne kadar kolay olurdu. Ama deneyimlerim bana daha iyisini öğretmişti. Kimseye güvenme. Yalnız uyu. Her zaman yalnız. Şu anda halka açık bir yerdeydim. Ama acı! Sıcaklık.

Terler dökülüyordu, kaslarım seğiriyordu. Ciğerlerim çöktü, nefes alamıyordum. Sonunda sonsuz bir uçuşuma yuvarlandım...

"—En fazla bir ay içinde ölür."

"Bizi şaşırtabilir. Duyduğuma göre, babası şerefle hizmet etmiş kaslı bir adamdan daha uzun süre toksinle mücadele etmiş."

"Korkunun bir yan ürünü, tam da onu öldürecek şey. Sekiz yıldır buradayım ve sayısız lord ve leydiyi muayene ettim. Panik bozukluğu olanlar asla uzun süre hayatta kalmaz."

Konuşmanın rahatlığı beni derin uykumdan uyandırdı. Kelimelerin anlamını anlamaya çalıştım, ama beynim henüz tam olarak çalışmıyordu.

"Uyandı," diye mırıldandı adam.

Sonunda gözlerimi birkaç saniye açık tutmayı başardım. İnledim. Dünya dönüyordu. *Nefes al. Nefes ver.* Hız yavaşladıkça anılar akın etti. Otobüs yolculuğu. Fort Bala Kraliyet Akademisi. Yarışma ve ödül. Acı.

Sertleşerek etrafıma bakındım. Perdeyle çevrili küçük, steril bir odada tıbbi sedyeye uzanmıştım. Hâlâ koşu kıyafetlerimi giyiyordum. Tezgâhın üzerinde çantam açık duruyordu, içindekiler yere dökülmüştü. Belli ki biri eşyalarımı karıştırmıştı.

Gerginlik beni pençesine aldı ve sıkıca tuttu. Tanımadığım genç bir adam ve otuzlu yaşlarında bir kadın, tekerlekli bir tepsi ile sedyenin yanında duruyorlardı. Adam bir iğneyi şişeye batırdı, şırıngayı gri sıvıyla doldurdu ve koluma batırmak için döndü.

Keskin iğne batması beni rahatsızlığımdan uyandırdı ve çılgılık attım. Adam en ufak bir tepki bile vermedi.

"Kimsiniz?" diye sordum, kalan gücümü toplayarak. Evet! Kendimi dik pozisyona getirecek kadar güç topladım. "Bana ne enjekte ettiniz?"

"Ben Dr. Korey." Kadın elini sağlık görevlisine uzattı. Adam ikinci bir şırıngayı kadının avucuna koydu. "Vitaminler, aşılar ve boyutlar arası seyahatte hayatta kalmak ve seni ve takım arkadaşlarını güvende tutmak için gerekli olduğunu düşündüğüm her şeyi alıyorsun."

Çeviri: *Sus ve itaat et.*

Hayatım boyunca, başkaları ne yapıp ne yapamayacağımı belirlemişti. Hangi binada yaşayacağımdan, nerede çalışacağımdan, ne kadar maaş almam gerektiğine kadar. En küçük ayrıntılarda bile nadiren söz hakkım olmuştu. Soru sormaya cesaret ettiğimde, net bir cevap almadan azarlanmıştım. Ama her zaman kabullenmiştim. Ta ki bir gün.

Bana bu kadar çok yeni şey yüklenince, aptalca bir şey yapıp protesto etmek istedim. Yapamayacağım bir hata. Tıpkı daha önce her zaman yaptığım gibi

önceki her seferinde yaptığım gibi, hayal kırıklığımı biriktirip giderek büyüyen bir kazana döktüm ve zihnimin karanlık köşelerinde kaynamaya bıraktım.

Kaderim CURED'in elindeydi. Artık en iyi kadın unvanı için yarıştığımı düşünürsek, zafer şansımı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmamalıydım. O ödülü kazanmalıydım.

Başka bir şey söylemeden, doktor ikinci iğneyi batırdı. Kolumdan buz gibi bir soğukluk yayılırken irkildim. Ben de sessiz kaldım.

Odanın dışından bir şövalye perdeyi tutup kenara çekti. Onun arkasından baktığımda, diğer muayene odalarının bulunduğu bir koridor gördüm, bazıları açıktı. Mykal, karşımda bir sedyede uzanmış, benim kadar travmatik görünüyordu. Shiloh onun yanında duruyordu. Onu görmek beni sakinleştirdi.

Bakışlarımız buluştu ve güzel yüz hatları endişeyle buruştu. Ona iyi olduğumu söylemek için çekingen bir gülümseme attım. Sonra Yüksek Prens Cyrus Dolion görüş alanıma girdi ve düşüncelerimi kaçırdı.

Odanın içine girdi ve kalbim göğsümden çıkacak gibi atmaya başladı. Sedyenin yanında durdu ve masadan bir dosya aldı. Hiç konuşmadan dosyayı okurken, o ve yoğunluğu odayı domine etti. Kontrolündeki güç, etrafında neredeyse elle tutulur bir kalkan oluşturdu. Ama bu beklenen bir şeydi. Beklenmeyen neydi? Ondan yayılan inanılmaz koku, oksijenin her molekülüne sızıyordu.

Mmm. Nedir *bu*? Peri tozu ve ambrosia mı? Bu tatlı kolonya, kafatası ve çapraz kemiklerin olduğu şişeye hiç yakışmıyordu.

"Seni görmek güzel, Cyrus," diye selamladı Dr. Korey, sesi birkaç dakika öncesine göre aniden yükselmişti.

Oh la la. Birbirlerine ilk isimleriyle hitap ediyorlardı.

"Bizi yalnız bırak," dedi, derin bariton sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. Dosyadan gözlerini kaldırmadı.

Doktorun meslektaşları tereddüt etmeden dışarı çıktı. O ise kalıp, benim hakkımda bir sürü bilgi vermek için hazırlanıyor gibiydi. Yüksek prens ise ekrana bakarak işine dalmıştı.

"Açıkça ifade edemedimse özür dilerim," dedi dostça. "Git. Çık dışarı. Git."

Kadın çenesini oynattı, sanki suçlu benmişim gibi bana öfkeyle baktı ve , perdesi arka s ı n d a hıştırdı. Aniden, kendimi kraliyet mensubu ile baş başa buldum.

Yakınlığı beni tedirgin etti. Shiloh'u ve onun huzurunu özledim. Doktoru çağırmak istedim ama durumum için en iyi şeyi yaptım, bacaklarımı yatağın kenarından indirip ayağa kalktım. Başım döndü. Sendeledim ama düşmedim.

Belki de madalyalı bir subayın yanında izinsiz durmak suçtu, belki de değildi. Her halükarda, içgüdülerim kaçmaya hazırlanmamı söylüyordu. Beni yerinde tutan tek şey inatçılığımıydı. *Hedefe odaklan!*

O benim davranışıma itiraz etmedi. "Yirmi yaşında. Başarılı. Kurallara bağlı."

Mahremiyetimin ihlali beni her zamankinden daha fazla rahatsız etti. Öğretmenler, doktorlar, danışmanlar ve şimdi de askeri personel, şimdiye kadar girdiğim tüm fiziksel, zihinsel ve duygusal testlere erişebiliyordu, ama ben erişemiyordum. Ancak daha önce olduğu gibi, hayal kırıklığımı içime attım ve itirazlarımı bastırdım, tek bir ses bile çıkarmadım. *Kazanmalıyım!*

Sonra şöyle dedi: "En sevdiğin aile üyesini enfekte olduğundan şüphelendiğin için teslim etmeye hazır mısın?"

Hiç atamadığım suçluluk ve utanç duyguları yeniden alevlendi. "Annemi ve diğerlerini kurtarmak için gerekli olanı yaptım."

"Oh, bunu yapma nedenlerini biliyorum. Seninle ilgili yazılmış tüm raporları okudum, her ayrıntıyı ezberledim ve şimdi seni senden daha iyi anlıyorum. Ama ben bile burada ne yaptığını anlamıyorum."

"Borcumu ödüyorum. Efendim," diye ekledim sonradan.

"Bana *Yüksek Prens* diyebilirsin. *HP* diye de cevap veririm." Başka bir sayfaya geçti. "Dosyanızda yazan nedeni biliyorum. Ölümünüzün, annenizin güzel, rahat Lucrea dairesinde kalıp sizi kesin ölüme gönderdiği için mutlu olacağını mı, yoksa hayatının geri kalanında pişmanlık duyacağını mı soruyordum."

Çenemdeki bir kas seğirdi. "Ölmeyeceğim." Ölemem. Annemin hayatının kalitesi benim omuzlarımda. Çünkü o haklıydı. Eğer ölürsem, annem sonsuza kadar kendini suçlayacaktı.

"Bubble Gum," dedi, sonunda ekrandan başını kaldırarak. Bakışlarımız kilitlendi. "Bahse girerim, Theirlend'a ilk gezimizden önce öldürüleceksin."

Midemden kurşun düşmüş gibi oldu. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" Ve bana gerçekten *Bubble Gum* mu dedi?

Geniş omuzlarını silkti, hiç utanmamış gibi. "Vazgeçmek için çok geç. Sana tek seferlik bir fırsat sunmaya geldim."

Asistanım ol, oda arkadaşını kendin seç, kariyerine yardımcı olabilecek üst düzey yetkililerle tanış ve hiç savaşa girme. Bunun yerine, benim için ayak işlerini yapacaksın. Sana ihtiyacım kalmadığında, güvenli bir ofis işine geçip görev sürenin sonuna kadar çalışacaksın."

Tamam, bu kulağa inanılmaz derecede harika geliyordu ve tüm isteklerimi karşılıyordu. Kavgı, öfke ve diğer çılgınlıklar yoktu. Doğru bağlantılar. Güvenli bir ofis işi. Evet, lütfen ve teşekkür ederim.

Yine de tereddüt ettim. "Bana bir seçenek mi sunuyorsunuz yoksa kabul etmemi beklediğiniz şeyi mi açıklıyorsunuz?"

"Benimle, her zaman bir seçeneğin olacak," dedi, tekrar sayfayı kaydırarak. "Ama sonuçlarından sadece sen sorumlusun."

Şaşırtıcı bir dönüş. O, CURED imparatorunun torunu, ordunun kralının oğlu ve (sözde) soyundan değil, kendi başarılarıyla yüksek bir prensdi. Bir emir verebilir ve beni itaat etmeye ya da hapse girmeye zorlayabilirdi.

Merhametini gösterme nedeni ne olursa olsun, özgürlüğünden yararlanarak daha fazla bilgi almaya çalıştım. "Kabul edersem, en iyi kadın adayı olmaya devam edecek miyim?"

O, gülmeden bir kahkaha attı. Gözlerini ikinci kez kaldırıp benimkilere baktı. Kalbimin küçük bir çarpıntısını görmezden geldim. "En iyi olmak gibi hayaller kuruyorsun, değil mi Bubble Gum?" Tiksintiyle dudaklarımı büzdüğümde, o yine güldü. "Öyle. Ne kadar da ilginç. Hayır, asistanım olarak, derslere, talimlere veya eğitim görevlerine katılmayacağın için yarışmaya katılamazsın. Ee? Ne yapacaksın?"

İyi soru. Güvende mi kalmalıydım yoksa altın madalyayı mı kazanmalıydım? Korkunun beni felç etmesine izin verip anneme hak ettiği hayatı sunamamayı mı, yoksa sözümü tutup kabuslarımla yüzleşmeyi mi?

İyiliğim için uzun vadede meyve verecek tohumlar mı ekecektim, yoksa statükoya mı bağlı kalacaktım?

İşi kabul et, hayatta kalmak için çılgık atıyordu içimden bir ses.

Ama. Zihnimin derinliklerinde küçük bir ses ısrarla devam ediyordu. *Ödül ne olacak?* Sadece vergiler değil, eğitim de. Kendimi korumayı öğrenmek.

"Ee?" diye sordu.

"Devriyeye çıkacağım," diye boğuk bir sesle söyledim. Belki, kendimi bu işe tamamen adarsam, gerçek ve kalıcı bir huzur bulabilirdim. Kutsal kase. CURED'in sunduğundan daha büyük bir ödül.

HP'nin yüzünde hafif bir şok ifadesi belirdi. "Emin misin? Ben gider gitmez teklifin geçerliliği sona erer."

Burnumu kırıştırdım, Bayan Butler'ın Fort Bala'ya katılma teklifini hatırladım. *Acele et! Şimdi harekete geç yoksa kaybedeceksin!* "Görünmez bir saatin tik tak sesini korkutma aracı olarak kullanmak burada öğreneceğim bir şey mi?"

Dişlerini dilini geçirdi. "Belki teklifimi anlamadın. Bir hanımefendi olarak, diğerleriyle birlikte eğitilmek zorunda kalacaksın. Yaralanacaksın. Bu kesin. Kemiklerin kırılabilir, vurulabilir, bıçaklanabilirsin."

Az da olsa olan güvenim sarsıldı. Bir mucize eseri, umudumun son kırıntısına sıkı sıkı tutundum. Teklif ettiği şey kulağa hoş geliyordu, ama aynı zamanda bir tuzak gibi geldi bana. Çılgınlarla yüzleşmeyecektim, ama onunla her gün yüzleşmek zorunda kalacaktım.

"Asistanın olmak istemediğime eminim." En kötü ihtimalle, gerçekten öldürülürsem, hızlı bir son tercih ederim. Tuzak, yavaş bir ölümden başka bir şey değildi.

"Peki. Aptalca bir seçim, ama yine de bir seçim." Sanki umurunda değilmiş gibi yine o umursamaz omuz silkme hareketini yaptı ve dosyayı arabaya geri koydu. "Gece seni parçalayıp kemiklerini tükürecek. Seni yanında tutardım." Soğuk bir gülümsemeyle çıkışa doğru yürürken ekledi: "En azından tadın geçene kadar."

Beşinci Bölüm

İnandığın her yalan,
boğazına dayanan ve
yakında vuracak bir
bıçaktır.

—*Soal Kitabı*
1.28.4

Bir saat sonra, Dr. Korey ve asistanı muayenemi bitirmek ve başka bir iğne yapmak için geri döndüklerinde hâlâ sersemlemiştim. Yüksek prens çoktan gitmişti, ama sözleri aklımdan çıkmıyordu.

İlk seyahatinde öldürülürsün. Sakız.

Seni çiğneyip kemiklerini tüküreceğim.

Ellerim yumruk haline geldi.

"Ona aidem verdik mi?" diye sordu doktor, tıbbi arabadaki şişeleri inceleyerek ve kaşlarını çatarak.

"Aidem nedir?" Bu soru, "Bunu Söylemek Akıllıca mı?" filtresinden geçmeden ağzımdan çıkıverdi.

"Glomers'in..."

"Sessiz ol," diye bağırdı Dr. Korey ve asistan suskunluğa büründü. "Bir şeyi kontrol etmeni söylemişim, kontrol et."

Utanç içinde dosyayı aldı ve ekrana dokundu. "Kontrol ettik. HP girmeden hemen önce."

"O zaman işimiz bitti." Eldivenlerini çıkarıp çöpe attı, sonra perdeye doğru yöneldi, ama durup bana bir bakış attı. "HP'nin teklifini gerçekten reddettiniz mi?"

Ses tonu, söylemediği şeyi söylüyordu: Sen aptal mısın? Dudaklarımı yaladım. "Evet, reddettim."

"Bir ay bile olmadı," diye mırıldandı ve tiksinti dolu bakışlarıyla uzaklaştı. belirgin bir şekilde ortadaydı.

"Altı dilde evet derdim." Asistan bir yığın dolaptan katlanmış giysileri çıkardı. Giysileri bana doğru fırlattı. "Bunları

giy ve salonda bekle. Çantan ve programın tezgahın üzerinde." Bunun üzerine o da gitti.

Sonunda yalnız kalmıştım. Kollarım iğnelerden dolayı ağrıyordu ve beynim, Yüksek Prens Dolion ile karşılaşmanın şokunu henüz atlatamamıştı. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak giysileri inceledim. Eski okul üniformama benzeyen, altın işlemeli yeşil bir üniforma.

Dünyanın en kaşıntılı kıyafetlerini giydim ve programıma göz attım.

LADY A.R.

Pazartesi–

Çarşamba

05:00–05:30: Uyanma

/ Kahvaltı 0530–

0730: Isınma

/ Egzersiz (Spor Salonu

C) 0800–1000: Realms
and Travel (Oda 2)

1010–1230: Silahlar
(Oda 6)

1230–1300: Öğle yemeği

1300–1500

Savun

ma

Savunma (Spor Salonu

C) 1500–1550:

Savaş Alanında İlk

Yardım (Oda 1)

1600–1930

Tatbi

katlar (Dome)

1930–2000: Akşam

yemeği

2000–2200: Serbest

zaman

22:00–05:

Işıklar

Per

Serbest gün

Cuma

0500–0530: Uyandırma
/ Kahvaltı 0530–
0600: Theirland'a
yolculuk 0610–
1600: [Devriye*](#)
1600–0500: Serbest
zaman

Cum

Eğitmen tarafından
belirlenecek

P

05:00–05:30: Uyandırma
/ Kahvaltı 05:30–
05:50: Ourland'a
yolculuk
06:00–07:30: Isınma
/ Egzersiz (Spor Salonu
C) 08:00–10:00:
Değerlendirme (Oda 2)
10:10–12:30 Test
(Oda 6)
1230–1300: Öğle yemeği
13:00–14:00 Madness
Temel bilgiler (Oda 3)
1410–1550 Sürüş
(TBA)
1600–1930
Alıştır
malar (Dome)
1930–2000: Akşam
yemeği
2000–2200: Serbest
zaman
2200–0500 Işıklar

* Ara 'ın üstleri
tarafından planlanan

Korkduğumdan daha iyi ve daha kötüydü. İç çekerek, nispeten güvenli odamdan çıkıp emredildiği gibi salona girdim. Sağlık personeli odayı boşaltmıştı. Roman ve Mykal da dahil olmak üzere yaklaşık yirmi asker odalarından çıkmıştı. İkisi birlikte durmuş fısıldaşıyorlardı. O heyecanla parlıyordu. Açıkçası, o da öyle. Stresinden tamamen kurtulmuştu.

Ne değişmişti?

İki muhafız köşeyi döndü ve üniformalı, histerik bir askeri sürükleyerek yanımızdan geçirdi.

"Eski tanrılar dirilecek ve beraberlerinde sonu getirecekler. Bunu biliyorsunuz, değil mi?" Kahkahası duvarlardan yankılandı. "Bugünün Krallığı geldi!"

Yüzümü buruşturdum. CURED'in yok edilmesine adanmış, Kaya'ya tapan bir Soalian ordunun içine sızmıştı.

Bana müdahale eden sağlık görevlisi, ona sakinleştirici bir iğne yapmak için aceleyle yanına koştu. Hain, bilincini kaybederek yere yığıldı.

Askerler aralarında fısıldaşıyorlardı ve ben şu sözleri duydum
Tome Topluluğu.

Oh, lütfen hayır! Tome Society, CURED'e karşı en ölümcül saldırıları gerçekleştiren küçük bir Soalian grubuydu. Sözde tanrı Soal'ın en iyi savaşçıları ve uyuyan ölümsüzlerden oluşan bir orduyla savaşmak için yetiştirdiği kişilerdi.

Dörtlü, gerçek bir kapısı olan bir odaya girip kaybolduğunda ancak nefes alabildim. Arkadaşlarımla mırıldanmaları artarken, Jericho beni baştan aşağı süzdü, kaşlarını oynattı ve kıkırdadı. "Diğer kıyafetin daha çok hoşuma gitmişti. Ama bu da benim odamda harika duracak."

Hayır, kesinlikle değişmemişti.

Eski gürültü unutulmuş, herkes bana odaklanmış, bu ima karşısında nasıl tepki vereceğimi merak ediyordu. Hayretle, aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Benim odamda ne harika durur biliyor musun?" Roman, bir an bile inanmadığım bir sakinlikle sordu. "Sen. Ona bir daha öyle konuşursan, yüzünü yerlere sürerim."

Diğer asker kızardı ve öfkeyle şişti. "Deneyebilirsin
Deneyebilirsin."

Roman'dan saldırganlık yayılıyordu. Onun güçlü bir vücut barındırıyordu. Jericho, ilk darbeyi vurmaya hazırmışçasına kendini hazırladı.

Bu *olamazdı*.

"Arden!" Yaklaşan kavgadan tamamen habersiz ya da umursamayan Mykal gülümsedi ve beni çağırdı. "Haberimi duydun mu? Ben

"Dikkat," diye tanıdık olmayan bir ses duyuldu. "Asiler güverteye."

"Sıraya girin." Bu sert bariton sesi tanıdım. Yüksek Prens Dolion geri dönmüştü.

Herkes itaat etmek için sıçradı ve o koridorda ilerlerken bir tür düzen oluşturmaya çalıştı.

"Sen Cyrus Dolion'sun ve buradasın, dokunacak kadar yakın," okuldan kız nefes nefese söyledi.

"Ve sen sıranı beklemeden konuşuyorsun." Onun yanından geçerken sözlerini sertçe söylemedi, ama nedense ölçülü konuşması çok daha kötü geldi. "Bir daha yapma."

Mykal hızla ilerleyerek onun arkasına geçti. Oooh. Ona teklifini yapmıştı ve o da kabul etmişti. Haberler onunla ilgili olmalıydı. Ve bu harika bir şeydi. Gerçekten harika. Yine de pişmanlık duyuyordum. Yanlış bir karar mı vermişim?

Hayır. Hayır, elbette hayır. *Hedefe odaklan.*

HP durup bize dönerek her bir askere bakarken nefes almayı unuttum. Hmm. Dikkatini bana diğerlerinden bir saniye daha fazla mı verdi?

Hayır, elbette hayır. Kalbimin garip atışı öyle hissettirmişti, hepsi o.

"Buraya, dünyanızı ve içindekileri korumayı öğrenmek için geldiniz," dedi. "Ama kendinize gelen tehlikeyi aşamazsanız başkalarına yardım edemezsiniz. Bu yüzden önce kendine güvenmeyi öğreneceksiniz." Ellerini arkasında birleştirdi. "Önümüzdeki altı hafta boyunca, en büyük önceliğiniz kendiniz olacaksınız. Her biriniz kendi başınızın çaresine bakabilmeye başladıktan sonra takım olarak eğitim alacaksınız. Lideriniz olarak, istisnasız ve mazeret kabul etmeden her zaman en iyisini yapmanızı bekliyorum. Eğer bunu başaramazsanız, hoşnutsuzluğumu göreceksiniz." Bakışları bana takıldı ve orada kaldı. "Hoşnutsuzluğumu görmek istemeyeceğinize inanın bana."

Çenemi kaldırdım, çünkü tek seçeneğim çökmekti. "Gelin," dedi hafif bir homurtuyla.

Bizi kampın hapisane tarafına doğru yürüttü, köşeleri dönüp beton merdivenleri tırmandı. Yol boyunca, farklı yerlere yön gösteren tabelalar vardı. Kantin. Soyunma odaları. Revir.

Bitki yoktu ve bu eksiklik yeni liderimden daha hayal kırıcıydı. Neden arşidük ya da düşes olamadım ki?

Eğitimdeki lordlar ve leydiler değil, tam anlamıyla lordlar ve leydiler şövalyelerle birlikte dolaşıyorlardı ve çoğu bizi görmezden geliyordu. Birkaç tanesi, sanki kendi ilk günlerini hatırlar gibi bize sempatik bakışlar attı. Hiçbir konuşma yapılmadı, disiplinli ortam bana okul yıllarımı hatırlattı. Ancak sayısız pencere bu illüzyonu bozdu. Burada, bir binada hiç görmediğim kadar çok pencere vardı, bunu anlayamadım. Çıldırılmışlar cam kırmayı severdi. Aslında her türlü yıkımdan zevk alırlardı.

Penceresiz duvarlarda eski liderlerin portreleri ve ayrıntılı duvar resimleri asılıydı. Ulusların Düşüşü'nden önceki altın çağı, Rock ve Madness'ın olmadığı bir dönemi yansıtan sahneler resmedilmişti. Uyumsuz binaların karışımından oluşan, korunan şehirler yoktu. Flora ve fauna, küçük parçalara bölünmüş ve medeniyetin her yerine yerleştirilmiş taş duvarların tepesini değil, tüm dünyayı kaplıyordu. Yemyeşil çimenler, çiçek açan ağaçlar ve gökyüzünde uçan kuş sürülerinin geniş manzarasını içime çektim. Açıkçası, yanlış çağda doğmuştum.

Resimlerdeki görüntüleri ayrıntılı olarak incelemek istesem de, HP adımlarını hiç yavaşlatmadı.

"Burası simülasyonları ve testleri yapacağımız Kubbe," diye açıkladı bir üst kata çıkarken. "Çoğunlukla bağımsız olarak, bazen de birlikte."

İtiraf ediyorum, hayretle bakakaldım. Buzlu kristaller tavandan parıldıyordu ve çok sayıda kesik bulunan duvarlara doğru uzanıyordu. Her kesik, bir kişinin sığabileceği kadar büyüktü. Reçineye hapsolmuş kızıl kum zemini kaplıyordu. Burada pencere veya duvar resmi yoktu.

Başka bir koridordan geçerek, oyunların bulunduğu bir eğlence alanı ve her birinde beş kişinin oturabileceği dört yuvarlak masanın bulunduğu bir yemek odasına bölünmüş geniş bir alana girdik. Çevrede, farklı türde yiyecekler ve eğitim kaynakları sunan makineler diziliydi.

"Bu ortak alan sadece sizin ekibinize aittir," dedi Yüksek Prens Dolion ve yürümeye devam etti.

Senin ekibin, demişti. Bizim değil.

Bir koridora girdik. Sedyeler, tıbbi ekipmanlar, perdeli odalar ve Shiloh ile dolu bir alan. Hızlıca gülümsedik ve kalbim hızlandı. O, altı sağlık görevlisiyle birlikte duruyordu.

"Bu tıbbi kanadın yolunu öğren." HP hala yavaşlamıyordu. "Düzenli olarak yara bandı yapıştırman gerekecek."

Shiloh bana komik bir yüz yaptı, bir anda ortaya çıktı ve kayboldu. Ağzımı elimle kapatmasaydım yüksek sesle gülerdim.

Grubum başka bir koridora çıktı, sonra kalın çift kapılardan geçerek ilerledi. Sonunda, Yüksek Prens Dolion durdu. Kollarını açarak, "İşte odalarınız. Size atanan çiftler halinde yatacaksınız," dedi.

Tir tirim olmamaya çalıştım. Gerçek hapisane hücreleri, parmaklıklı kapılarla birlikte. "Lady Pink, siz benim asistanımla kalacaksınız." Önümdeki sıra açıldı ve ünlü üstümüzü doğrudan görebildim.

Dişlerimi gıcırdattım. Özel olarak Bubble Gum diye seslendiği halde, herkesin önünde bana Lady Pink dememişti. Bekle. Oda arkadaşı mı? Amelia'dan beri kimseyle aynı odada kalmamıştım ve şimdi de kalamazdım. Yapamazdım. Mykal pes ederse...

Kalbim çarpıyor, kanım donuyordu, bakışlarımı HP'ye çevirdim. O da beni izliyordu, ifadesi öncekinden daha soğuk ve sert.

"Boşuna paniğe kapılmayı bitirdin mi?" diye sordu acımasızca.

Bugün ikinci kez, herkes aynı anda bana odaklandı. Sinirlenmemi daha da artıran bir öfke, sürekli kaynayan hayal kırıklığının üzerine tuz biber ekti, dumanlar endişemi gizledi. En azından o an için.

Yine çenemi dikleştirdim. Bu sefer sert bir baş sallama ekledim.

Gözlerini diğerlerinin üzerinde gezdirerek beni görmezden geldi. "Eğer söylediğim şeyi yaparsanız, zafer sizin olacaktır." Uzak duvardaki dijital tahtayı işaret ederek son emirlerini verdi. "Size tahsis edilen odaları bulun, eşyalarınızı yerleştirin ve otuz dakika sonra ortak salonda benimle buluşun. Benim yardımcım olacak bir temsilci seçeceksiniz. Geç kalmayın. Ve her şeyin notlu bir sınav olduğunu asla unutmayın."

Kontrol alanını da beraberinde götürerek odadan çıktı. Rahatladım, bana bir daha bakmadı. O adamı hiç sevmediğimi fark ettim.

Askerler, partnerlerinin kim olduğunu ve nerede kalacaklarını öğrenmek için koşturmaya başladılar. Ben doğrudan Mykal'ın yanına gittim.

"Ne harika bir gün!" Dişlerini göstererek gülümsedi ve bana sarıldı. "En kötüsünü bekliyordum, ama bir anda tüm korkularım silindi."

Bir arkadaşla ihtiyacım vardı, ben de ona sarıldım.

Beni sağıdaki hücreye çekerek gülümsemesi daha da genişledi. "Burası bizim. İyi haber, en büyük ve en iyisi, ve soyunma odamız da köşede. Kötü haber ise Jericho bizim komşumuz."

"Onu görmezden gelmeyi öğrenirim." Odamızı incelerken omuzlarım çöktü. Bir lavabo, iki küçük katlanabilir masa ve sol ve sağ duvarlardan katlanabilen rahatsız görünümlü yataklar vardı. Her bir ince, plastik yatak üzerinde bir kase yemek çubuğu ve bir zincir yığını duruyordu.

Rahatlama duygusu, giderek artan endişeyle çatışyordu. Her gece kendimizi buraya kilitleyeceğimizden şüphe yoktu. Bu oldukça yaygın bir uygulamaydı, ama ben hiç riske atmamıştım. Kapana kısılmış olsak da, ikimiz de birbirimize saldıramayacaktık, ama bu beni hiç rahatlatmıyordu. Çok fazla şey ters gidebilirdi. Eğer o pes edip kilitli numarası yaparsa, özgür kalırdı ve ben de çaresiz bir yağma malı olurum.

Dikkatimi duvarlara verdim. Duvarlar, önceki öğrencilerin oyduğu resimler ve mesajlarla kaplıydı. En moral verici olanın üzerine parmağımı sürerek izini takip ettim ve içim burkuldu. **ÖLME.** Belki bu iç karartıcı sözlerin üzerine ağaçlar ve çiçekler çizerim. Çok iyi bir sanatçı değildim, ama her şey buradan iyiydi. Saksı ve toprak bulabilirsem, kendi bitkilerimi yetiştirebilirdim.

"Günlerdir bir şey yemedim, açlıktan ölüyorum." Mykal bir çikolatayı açtı, soluk gri renkli "yemeği" dişleriyle ısırdı ve yüzünü buruşturdu. "Bunlar hiç lezzetli olmaz ama yiyelim. Buraya gelmeden önce Roman'ın babası ne olacağını anlatmıştı. İkinci komutan dayanıklılık yarışmasıyla seçiliyor ve yarın performansınız değerlendirilecek. Güçten zekaya, korku tepkisine kadar her şey."

Onun tavsiyesine uyarak bir çubuğu yuttum. Tanıdık acı tadı neredeyse hissedilmiyordu. "Neden beni oda arkadaşın olarak seçtin?" Neden tanıdığın bir arkadaşın olan Roman değil? "Shiloh mu istedi?"

"O istedi, ama neden o değil." Çantasını yatağa attı ve bana alaycı bir gülümseme attı. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bir arkadaş istiyorum. Güvenilebileceğim, benimle aynı frekansta olan biri. Sen bana ideal bir aday gibi geldin."

Tamam. Bu biraz harikaydı. Ona tekrar sarıldım. "Teşekkür ederim. Ben de gerçekten bir arkadaş istiyorum. Tamamen dürüst olmak gerekirse, eski sınıf arkadaşlarım bana Panik Kız derdi. Ayrıca, bitkilere deli oluyorum." Çantamı yatağımın üzerine attım ve içindeki eşyaları karıştırarak değerli tohumlarımı aradım. "Eğer izin verilirse ve gerekli malzemeleri bulabilirsem, bizim için

bir iç bahçe yetiştireceğim." Ama. "Tohumlarım. Kayboldular." Hayal kırıklığı beni sardı. Nereye gitmişlerdi?

"Muhtemelen el konulmuştur." Narin yüz hatlarında sempati belirdi. "Bir adam eşyalarımı karıştırırken gördüm. Müziklerimi aldı. Müziklerime *ihtiyacım var.*"

Hayal kırıklığının kazanı kaynamak üzereydi. "Sence eşyalarımızı geri alabilecek miyiz?" O tohumlar, ortaokuldan beri biriktirdiğim tüm paramdı. Emek verip parasını ödediğim bir şeyin sebepsiz yere elimden alınması, tüm varlığımla reddettiğim bir adaletsizlikti.

Dilim kanayana kadar dilimi ısırdım. O tohumları geri alacaktım. Bir şekilde.

"Umarım öyle olur. Oh!" Mykal neşelenerek alkışladı. "Shiloh'un sana ne yapmamı istediğini bilmek ister misin?" Cevap vermeme fırsat vermedi. "Sana el işaretlerini öğretip, tıbbi yardıma gönderildiğinde onunla sessizce iletişim kurabilesin."

Kaşlarım çatıldı. "Neden sessizce iletişim kurmamız gerekiyor?"

Alt dudağını ısırarak bir parmağını kaldırdı ve bir dakika beklememi istedi. Hızlı adımlarla kapıya gitti ve dışarı çıkıp iki tarafa baktı. Bana dönünce fısıldadı, "Bunu bilmememiz gerekiyor, ama muayene odalarında tüm konuşmalar kaydediliyor."

Tendelerim gerildi. Kaydedildiğimiz düşüncesi ağzımda kötü bir tat bıraktı. Yemek çubuğundan bile kötüydü!

"Roman'ın babası bir konttur ve binasında, katında yaşayanların belirli kurallara uymasını istemiş. Sözsüz, temashli iletişim de bunlardan biri ve CURED'de ikinci seviyeye gelene kadar öğretilmiyor."

Arden Takımı'na bir puan! Böylesine değerli bir bilgiyi asla geri çevirmeyecektim. Ne kadar çok pratik yaparsak, yani beceriyi ne kadar çok geliştirirsek, o kadar güçlenecekti. "O işaretleri öğrenmeyi çok isterim." Bayan patron, geliyorum!

Sırıtan Roman başını odamızın içine soktu. "Teşekkürlerimi almaya geldim."

"Teşekkürlerini mi?" Mykal burnunu çekti. "Olmaz, dostum."

"Dolion'un takımına ikimizin de girmesini sağladım, değil mi?" "Bunu senin baban sağladı, sen değil."

Roman'ın ifadesi, "*Benim demek istediğimi sen söylüyorsun*" diyordu. "O sadece ben istediğim için yaptı. Ee, teşekkürlerim nerede?"

"Tamam. Teşekkürler, sanırım," diye homurdandı.

"Ben de teşekkür ederim," dedim. "Mykal'ın benim tarafımda olmasına takım." sevindim."

Roman bana gülümsedi. "Sen iyi olacaksın, Ardie. HP kazananlar olacağımızı söylerse, ona inan. O, CURED tarihinin en genç elit subayı. Bugüne kadar, bir gün, bir hafta, bir ay ve bir yıl içinde en fazla yakalama rekorunu elinde tutuyor."

Bu adamın bana bu kadar az saygı duymasına şaşmamalı. Ama, şey, *Ardie* lakabının tutmasını umuyordum. *Lady Pink*'ten her şey daha iyiydi.

"John Victors'la dövüşürken el izi damgası aldığını duydum," dedi Mykal, başka bir çubuğu kemirerek. "Soalian alev aldı ve ona damga vurdu."

Suratımı astım. John Victors, en tanınmış Soalian'dı ve Tome Society'nin lideriydi. O ve adamları yıl boyunca pritis direklerini çalıyor, binaları tahrip ediyor ve CURED tesislerini yakıyordu.

"Damgadan bahsetme. Duyduğuma göre HP bu konuda çok hassasmış." Roman omzunun üzerinden baktı. "Takım ortak alana gidiyor. En hızlı varış rekorunu kırmayı planlıyoruz. Evet, ikinizin de bana oy vermenizi bekliyorum. Harika bir ikinci komutan olacağım. Kazandığımda kutlarız." Birkaç saniye sonra ortadan kayboldu.

Eğitmenim hakkındaki bilgiler kafamda dönüp dururken, Mykal'a baktım. "Hazır mısın?"

"Evet. Bil diye söylüyorum, Roman'ı destekleyeceğim, ama sadece dışarıdan," diye fısıldadı. "Onu yen. *Lütfen*. Kazanırsa, övünmekten hiç vazgeçmez. Övünen Roman çok sinir bozucu."

Roman'ı güç yarışmasında yenmemin imkanı yoktu, ama dayanıklılık başka bir meseleydi. Uzun mesafe koşucusu olarak, dayanıklılık konusunda üstümdür. Ama... "Takım lideri olmak istediğimden emin değilim. En iyi asker yarışması yeterince stresli zaten."

"Unutma, en iyi kadın ya da erkek genellikle takım liderleri arasından seçilir," dedi gözlerini kırparak.

Sırtım dikleşti. "Öte yandan, Roman zaten yeterince avantajlı. Ayrıca, Yüksek Prens Dolion bana *Bubble Gum* ve *Lady Pink* dedi ve çabuk ölmemi bekliyor. Kanıtlamam gereken çok şey var. O yüzden onu yok edeceğim," dedim, Roman'ı mı, Yüksek Prensi mi, yoksa ikisini birden mi kastettiğimden emin değildim.

Mykal alkışlayarak zıpladı. "Senin kararlı, azimli ve başarılı olmak için gereken zekaya sahip olduğunu biliyordum!"

Bunu gerçekten umuyordum, çünkü başarısızlık, korku ve gözyaşlarından bıktım.

Altıncı Bölüm

Bazı çözümler zihninizde
çözülemez: aydınlanmış bir
kalpten gelmelidir.

—*Soal Kitabı*
1.20.3.5

Mykal'ın yanında ortak salona girdim. Artık HP tarafından aceleye getirilmediğim için, daha ince ayrıntıları katalogladım. Kubbeye göre daha küçük ama aynı derecede muhteşem bir odaydı. Duvarlar kıvıll kristallerle kaplıydı ve ışıktı parıldıyordu. Salon alanında yumuşak kanepeler ve rahat koltuklar vardı. Mutfakta, dört masa ve özenle oyulmuş sandalyeler vardı. Bir ada üzerinde tabaklar, mutfak eşyaları ve çeşitli atıştırmalıklar sergileniyordu. Taze meyvelerden kremalı peynirlere, tuzlu hamur işlerine kadar her şey vardı. Her şeyi unutup, daha yakından bakmak için oraya doğru süzıldüm.

çileklerle süslenmiş şeker kaplı tartlar. İki katlı sandviçler. Baharatlı krakerler. Sebze sosları. Neden kimse yemiyordu? Tereyağlı hamurda pişmiş elma ve incir karışımına uzanırken ağzım sulandı. Sadece fotoğraflarda ve filmlerde gördüğüm lezzetler. Yıllardır tatmak istediğim ikramlar.

"Sana yemek izni vermedim, Lady Pink."

HP'nin azarlaması kulaklarıma çarptı ve donakaldım. Zihnim boşaldı ve yeniden çalışmaya başladı, yıpranmış sinir uçları ortaya çıktı. Ünlü liderimiz gelmişti. Ellerim boş, dik durdum ve kollarımı yanlara indirdim. "Hayır, efendim. Yapmadınız."

"Oyundan diskalifiye edilene kadar kimse yemeğe dokunmasın," diye herkese seslendi. "Vazgeçmek isteyen varsa, şimdi yapsın."

Kimse konuşmadı. Eminim onun önceki uyarısını hatırlıyorlardı. Her şey notlu bir sınavdı.

"Güzel." HP yanımdan geçip gitti ve ben peri tozu ve ambrosia kokusu aldım. Ya da belki gül ve narenciye. Her neyse, kafamı ilgilendirmeyen düşüncelerle doldurdu.

Mykal hemen onun arkasına geçmek için koştu. Bir grup sağlık görevlisi odaya girdi ve ben bir iniltiyi yuttum. Harika! Bu yarışma için sağlık personeline ihtiyacımız vardı.

Shiloh'u gördüğümde ancak rahat bir nefes alabildim. O ve diğerleri, odanın mobilyaların kaldırıldığı bir bölümünün yakınındaki masalara yerleştiler. Yerde, ortasında bir tabanca bulunan on sekiz küçük daireden oluşan büyük bir daire çizilmişti.

Dikkatim hızla yüksek prene yöneldi. Profiliyle duruyordu, derisine kazınmış izi, gücünün ve cesaretinin güzel bir kanıtıydı. Bir an için, onu görmek dikkatimi olacıklardan uzaklaştırdı. O izinin onu rahatsız etmesinden nefret ediyordum. Sonra tabancaları hatırladım ve yardım için çıkardığım iniltiyi bastırdım.

O sertleşti ve emretti: "Bir halka seç ve silahını al."

Ayaklarımı sürükleyerek bir daireye doğru ilerledim... Hayır, bir kız beni itip geçerek onu kaptı. Sola döndüm... Hayır. Sağa. Hayır. İç çekerek Roman'ın yanındaki bir yüzüğü kaptım. Herkesin kaçındığı bir yerdi. Mantıklıydı sanırım. Eğer yanımızdaki insanlarla kavga etmek zorunda kalırsak, kaçınılması gereken kişi oydu.

Silaha tedirgin bir şekilde baktım. Hiç ateşli silah kullanmamıştım ve şimdi de kullanmak istemiyordum. Ama en iyi kadın olmak için... Silahı aldım ve endişemi gizlemek için elimden geleni yaptım. Silah beklediğimden daha hafifti ama o kadar da sağlam değildi. Yumuşak değildi ama tam olarak sert de değildi. Garipti.

Herkes birbirine bakıyordu, ne yapacağını bilemiyordu. Roman ve birkaç kişi hariç. Onlar her şeye hazır, önlerine bakıyorlardı.

Bu pozisyonda, HP ve Shiloh'u doğrudan görebiliyordum. İlkile ilgilenmeyerek, sağlık görevlisine odaklandım. Bana cesaret verici bir şekilde başını salladı. Ben de başımı salladım. Bu hareket beni rahatlatılabildi, ama yine onun gözlerine baktım. *Her şey yoluna girecek... eninde sonunda.*

Uzuvlarım taş kesildi.

"Başlayalım." Yüksek Prens Dolion, Mykal'ın kendisine uzattığı tepsiden elma ve incir tatlısını seçti. Oh, çok acıdı. "Talimatlarımı dikkatlice dinlemenizi öneririm. Silahınızda, alemler arası seyahat hissini simüle eden üç adet acı ok bulunmaktadır. Konuşup birbirinizi tanıyacak ve bu okları kullanarak temsilciniz olmasını istemediğiniz kişileri eleyeceksiniz. Iskalarsanız, ıskalamış olursunuz. Hedefinizi vurursanız ve o kişi yere düşmezse, çok yazık. Sınırınızı herhangi bir şekilde aşarsanız, diskalifiye olursunuz.

Düşerseniz, diskalifiye olursunuz. Son kalan iki kişi arasında oy kullanacaksınız." İkrâmı ısırıp ağzının köşesinden bir damla suyu silerek, rahat bir tavırla "Başlayın" diye emretti.

Asit damarlarıma doldu, düşüncelerim karışmıştı. Bu bir tuzak olmalıydı. Evet, şu anda kendimize dikkat etmemiz gerekiyordu. Ama. Kendime dikkat etmenin bir parçası da, ne olursa olsun bana güvenebilecek bir ekibim olmasını sağlamaktı. Şimdi birini incitirsem, daha sonra kendime zarar vermiş olurum. Bu ne anlama geliyordu? Gerçek kazanan tek bir ok bile atmayacak mıydı?

"Eğer bunu yapacaksak, yapalım. Ben Jericho ve ben..." Kırık bir homurtu, sonraki sözlerini bozdu. Belki de boğazından çıkan bir dart yüzündendi. Sanki yıldırım çarpmış gibi sarsıldı, boynundaki tendonlar gerildi. Mucize eseri, düşmedi ya da sınırından çıkmadı.

Roman silahını indirdi. "Ben Lord Roman Alexander. İşler şöyle olacak. Tek tek, kendinizi bize iki gerçek ve neden bizim temsilcimiz olmanız gerektiğini düşündüğünüzü açıklayarak satacaksınız. İlk olarak" —benim okulumdan bir sınıf altımda olan güzel kız Lark'ı işaret etti—"sen başlayacaksın. Bu arada, onu vuran olursa, benimle uğraşmak zorunda kalır."

Jericho ağır nefes almaya başladı. Ter damlaları alnından süzülüyordu. yüz.

Roman kadar kendinden emin olan Lark, burnunu havaya kaldırdı. "Ben Leydi Lark

Foster, gelecekteki arşidüşes. İlk olarak, beni korumak için sana ya da başka birine ihtiyacım yok. İkincisi, seninle çıkmakla ilgilenmiyorum. Egoist askerleri kontrol altında tutmakta iyi olduğum için temsilcimiz ben olmalıyım."

"Bana takıntılı olduğun için korumamı bir bonus olarak düşün." Roman, onun reddetmesinden etkilenmeden kollarını açtı. Şakacı ama yine de asker gibi. "Ve bunu belirtmekten nefret ediyorum tatlım, ama beni kontrol altında tutmadın." Onun için yüzünü buruşturdu. "Sen benim talimatlarımı izledin."

Lark, onun sözlerinin doğruluğunu fark edince gözlerini kırptı. Somurtarak ona ateş etti.

Gülerek, sanki hiçbir şey olmamış gibi dartı çıkardı. "Demek bizim güçlü bağımızla başa çıkmak için biraz daha zamana ihtiyacın var. Anladım."

Onun ilgisini çeken kişi öfkeyle nefes alıp verdi, ama ona tekrar ateş etmedi.

Vınnn. Sağımdaki adam atışını yaptı, bir ok uçtu.

Roman hafifçe dönerek ikinci darbeyi atlattı. Lark'tan yüzünü çevirmedi, silahını kaldırdı ve ateş etti, saldırganın boğazına isabet etti. Ben onun becerisine hayranlıkla bakarken, o bana göz kırptı.

Trigger Happy, sendeleyip sınırların dışına çıkmadan önce bir şeyler mırıldandı. Diskalifiye. Biri gitti, on yedi kaldı.

"Lütfen, devam et." Roman Lark'a doğru el salladı. "Köşende büyük, sert bir kurtarıcıya ihtiyacın olmadığını söylüyordun, ama belki de aniden bir tane istediğini fark ettin?"

"Yok," dedi Lark, orta parmağıyla ona bir öpücük göndererek. "Ben iyiyim.

"Çok iyi," diye onayladı.

Neler olduğunu neredeyse kavrayamıyordum, endişem bir anda ve buz fırtınası gibi yayılıyordu, ama o ikisi flört ediyorlardı.

Şokun sisleri arasında, ardından gelen isim ve bilgi selini kaçırdım. En azından bir adam kahkahayla gülüp, "Ebeveynler, dostum. En kötüsü onlar. Sence Düşüş öncesindeki çocuklar da bu kadar saçma isimler miydi?" diyene kadar.

Dört kişi tereddüt etmeden ona ateş etti. İki mermi isabet etti. Çılgılık atarak geriye doğru düştü, saha dışına çıktı. Ağzından beyaz köpükler akarak yerde yatıyordu.

Üç takım arkadaşı kendini eledi, ama hiçbiri onu vuranlar değildi.

Hareket edebilseydim, ben de onlara katılırdım. Ayaklarım kaya gibi sertleşmişti, kurban nefes almaya çalışırken beni yerinde tutuyordu. İki sağlık görevlisi onu tedavi etmek için koştu. Çok geçmeden, acı içinde inleyerek ve gözlerinde acı dolu bir bakışla oturdu. Sağlık görevlileri onu ayağa kaldırıp masaya götürürken alkışlar yükseldi.

"Dur demedim," dedi HP acımasızca ve kemiklerim titredi. "Devam et."

Yeni bir isim ve bilgi seli başladı, hepsi birbirine karışıyordu. Kaosun içinde sadece Juniper, Miller ve Titus'u hatırlayabildim.

Titus uzun boylu ve alçakgönüllüydü, ama Roman'a savaşa hazır bir şekilde bakıyordu. "Ne sana ne de başka birine kendimi satmam gerekmiyor."

Hemen bir çatışma çıkacağını düşünerek donakaldım. Roman, Titus'u görmezden gelerek Lark'a bakmaya devam edince, rahat bir nefes alıp bir sonraki bilgi bombardımanını dinlemeye çalıştım. Yeni bir şey öğrendim mi? Hayır. Yakında konuşmak zorunda kalacaktım ve...

Tüm gözler bana çevrildi. Midem bulandı. Sıra bana gelmişti. "M-merhaba. Ben Arden. Leydi Arden Roosa." Silah neredeyse nemli ellerimden kaydı. *Yapabilirim*. "Bence birbirimize zarar vermemeliyiz. Biz bir takımız, en azından öyle olacağız. Ayrıca, not alınıyoruz." Tavrımı yumuşatarak, kararlı bir şekilde başımı salladım. "Silahlarımızı indirirsek, biz..." Keskin bir acı, köprücük kemiğimin hemen altına saplandı.

Dişlerimin arasından hava emdim. Anında yakıcı bir acı beni sardı, kemiklerime kadar işledi. Gözyaşları doldu, çığlıklar boğazımdan çıkmak istedi ama dilimde öldü, zihnim alev alırken kimse duymadı. Alnımdan ter damlaları süzüldü.

Düşme! Hem HP hem de Shiloh benim tepkimi izliyordu. Bu kadar erken yenilirim, sonsuza kadar aşağılanmış olacaktım.

Titreyerek, mermiyi çıkardım. Ancak dayanılmaz acı daha da şiddetlendi. Neredeyse inleyecektim. Bir dayanak noktasına ihtiyacım vardı, odaklandım... Hayır! Ama çok geçti. HP beni fark etmedi, şükürler olsun. Tamamen rahat bir şekilde yeni bir tatlı seçmekle meşgulü. Dikkatimi Shiloh'a çevirdim. Masasının kenarını sıkıca tutmuş, sandalyesinden atlayıp bana gelmeye hazırdı. Gözleri "*Vazgeç, vazgeç, vazgeç*" diyordu.

Aşağılanmayı boş ver. Sonunda incir ve elma tadabilecektim.

Ama...

Manyetik bir güç tarafından çekilir gibi, dikkatimi yüksek prence çevirdim. prence döndüm. O sandalyesine geri yaslandı ve sanki benim durumumu hiç gözden kaçırmamış gibi bakışlarımız buluştu. Yüzündeki ifade bir şekilde kanımı bir anda soğutup ısıttı. Gözleri "*Sen üst düzey bir kadın mısın, değil misin?*" diyordu.

Dizlerimi sertleştirdim, olduğum yerde kaldım ve silahımı nişancı Lark'a doğrulttum. Ama henüz ateş etmedim.

"Alınma ama," dedi omuz silkerek, "senin gibi birinin beni temsil etmesini istemiyorum. Güç ve baskıya karşı bağışıklık gerekiyor, benim en iyi özelliklerim. Çünkü çamaşırlardan daha çabuk pes edeceksin."

Onun sözleri, ok kadar acı vericiydi. Misilleme olarak ateş etmek ne kadar kolay olurdu. Ama yapmadım. Onun suçlamasını ya da mantığını tam olarak çürütemedim.

İyi bir lider suçlamaları basitçe reddetmez. Onları çürütür.

Reddedilmeyi motivasyon kaynağı olarak kullanarak, tetiğe basmadan silahımı indirdim ve itidal ve direnç gösterdim. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim." Zor nefes almamı gizlemek için elimden geleni yaptım. "Temsilciniz olarak,

sözlerimle eylemlerimin uyumlu olmasını sağlayacağım. Hak etseler bile takım arkadaşlarıma zarar vermeyeceğim."

Gözlerini devirdi. "Sana zarar vermek herkese yardımcı oldu, sana bile; sadece bunu kabul etmek için çok inatçısın. Ama sorun değil, bana sonra teşekkür edersin." Roman'a abartılı bir masumiyetle kirpiklerini kırttı. "Tabii başka bir takım arkadaşını terbiye etmekle meşgul değilsem."

Onun gibi birini, seçim kampanyası sözümü bozmadan yenmek için kullanabileceğim tek bir silah vardı: zeka. "Sen, tehdit olarak görmediğin birine ok atacak kadar aptal değilsin. Kabul et, benden korkuyorsun ve Roman'la arkadaşlığımı kıskanıyorsun." Resmi olarak arkadaş olduğumuzdan değil tabii. "Aramızda en güçlü olan ben olmayabilirim, ama yetenekli olduğumu zaten kanıtladım. O koca gorili daha bugün tanıdım, ama onu kişisel korumam olması için ikna ettim bile."

"Dur bakalım..." Roman kaşlarını çatarak başladı.

"Ben kimseden kıskanç değilim," diye bağırdı

Lark.

Tam da istediğim gibi. "Tabii. Beni kıskanmıyorsun." Ona göz kırttım. "Ama benden korktuğunu inkar edemezsin. Benimle yüz yüze gelmekten korkuyorsun." Tüm alaycılığım la sıırıttım. "Ben ve ekibim korku tacirlerinin liderliğini kabul etmiyoruz." Bu, sadece bana yöneltilmiş bir hakaretti.

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum!" Dişlerini göstererek, bunu kanıtlamak için kendi bölgesini terk ederek bana doğru yürüdü.

"Vay canına! Seni yakaladı kızım," dedi biri kahaahayla. "Diskaldin."

Lark aniden durdu, öfkese şokla yer değıştirdi. Tabii ki öfke intikamla yeniden alevlendi ve tamamen bana yöneldi. O fırtına gibi uzaklaşırken, zafer ve rahatlama beni neredeyse yere yapıştırdı. Başarmıştım! Tek bir kurşun bile sıkmadan onu yenmiş, kendimi kanıtlamıştım.

Roman stratejimi anladı ve etkilenmiş gibi bana başını salladı.

Jericho bu dikkatsizliği kendi lehine kullanarak Roman'a ateş etti, Roman ise somurtarak mermiyi vücudundan sıyırdı.

"Şimdi benim kişisel bir gerçeği paylaşma sırası," dedi Roman ve Jericho dahil kimse ona karşı çıkmadı. "Ben askeri bir aileden geliyorum ve hayatım boyunca bunun için eğitildim. Bana sadık olanlara sadık kalırım ve halkımı kurtarmak için ne gerekiyorsa yaparım, düşmanımı ya da dostumu bile öldürürüm. Bana destek olanlar, bunu kanıtlasın. Jericho'yu vurun ve masalardaki HP'ye katılın. Bana karşı olanlar, öfkeme hazır olsun."

Dört kişi silahlarını doğrultunca eski sevgilimin yüzü bembeyaz oldu. *Pft, pft, pft*. Her ok isabet etti ve asker yere düştü. Ağzından köpükler çıkarken Shiloh ve diğer sağlık görevlileri yardıma koştu. Ateş edenler diskalifiye oldu.

"Geri kalanlarınız da bizi temsil etmek için acı çekmeye hazır olun," dedi Roman, kendinden emin bir şekilde.

Kalan acıyla mücadele etsem de geri çekilmedim. Diğer dört asker masalara doğru uzaklaşıp diğerlerine katıldılar. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Çemberde sadece üçümüz kalmıştık. Roman'ın tek bir dartı kalmıştı. Rakibimiz Titus'un tüm mühimmatı duruyordu ya da hiç kalmamıştı; birden kimin kime ateş ettiğini hatırlayamadım.

Üç okumu da hazırlayıp, tek seçeneğimi düşündüm. Titus'a katılıp Roman'ı ortadan kaldırmak. Çünkü ona karşı oyu garantileyebilmemin imkanı yoktu.

İki adam, sanki ben orada değilmişim gibi karşı karşıya geldiler.

"Karşı karşıya gelmek istediğinden emin misin?" diye sordu Roman.

"Kesinlikle." Soğuk bir gülümsemeyle Titus nişan aldı ve diğer çocuğa iki ok attı. Oklar Roman'ın göğsüne saplandı ve kalbini ikiye böldü. "Asker aileden gelen tek lord sen değilsin."

Yüzü biraz kararan Roman, okları çekip çıkardı. Son okunu kullanarak Titus'un boğazına vurdu. Ama Titus da tepki vermeden oku çekip çıkardı.

Nasıl hala ayakta durabiliyorlardı?

"Bitir işini, Ardie." Roman şiddetli acıyla mücadele ederken damarları şişti. "Hemen."

Hey. Roman'ı severdim. Gerçekten. Ama bu, nadir bir ödöl için yapılan bir yarışmaydı. Kendim ve takım için en iyisini yapmam gerekiyordu, buna sözümü tutmak da dahildi. Dürüşlük önemliydi. Altından daha değerli bir hazine.

"Arden," diye bağırdı.

"Hayır," diye boğuk bir sesle söyledim, sonra daha güçlü bir şekilde tekrarladım. "Hayır. Yapmayacağım. Titus benim takım arkadaşım. Sen de öyle. Söylediğimde ciddiye dim. Hiçbirinize zarar vermeyeceğim. Ama sizden daha uzun yaşayacağım." İki rakibim de bayılana kadar yerimden kıpırdamayacaktım.

Roman sinirli bir homurtuyla silahımı kapıp Titus'a nişan aldı. "Son sözlerin?"

"Hey," diye nefes nefese söyledim. Silahımı çalmıştı. Bu ne cüret! "O benim."
benim."

Titus gözlerini kısarak, dikkatini Roman'dan ayırmadı. "Başkasının silahını kullanamazsın. Diskalifiye olursun."

"Roman Alexander Kazanma Okulu'nun ilk dersi. Her zaman en küçük ayrıntılara dikkat et." Roman rakibine kaşlarını kaldırdı. "Kuralları benimle aynı duydun. HP hırsızlıktan bahsetmedi."

Oooh. Haklıydı. Ama yine de korkunç bir hareketti, Roman'ın güç elde etme konusunda ahlaki değerlerden yoksun olduğunu kanıtlıyordu.

Titus'un yüzü soldu. "Yapma..."

Çok geç. *Tık, tık, tık.* Roman dartlarını ateşledi.

Titus'un vücudu sarsılırken hayvani bir kükreme duyuldu. Sendeledi ve dizlerini kilitlemeye çalıştı, ama doz çok yüksekti. Jericho ve diğer adam gibi, ağzından köpürerek yere yığıldı. Üçüncü kez, sağlık görevlileri bir tür panzehir vermek için koşular.

"Bakın." HP, ağzının köşelerini peçeteye sildi ve ayağa kalktı. "Şampiyonlarınız."

"Kazandık!" Sırıtan Roman silahını düşürdü ve bana sarılmak için eğildi. Beni havaya kaldırdı. "Kızma, Ardie. Hepimiz için en iyisini yaptım. Ve merak etme. Benim öfkeden muafsin." Beni ayağa kaldırdıktan sonra omzuma dokundu. "Artık her şey yoluna girecek. Göreceksin."

"Ah, ah, ah!" Receptörlerim acı toksininin kalıntıları ya da her neyse onunla doldu ve temasından çekindim. "Ben senin gibi süper asker değilim."

"Doğru." Özür dilercesine yüzünü buruşturdu ve beni bıraktı. "Benim hatam."

"Geri kalanlar, oy verin," diye emretti HP. "Yüksek sesle. Seninle başlayacağız." İlk elenecek lordun üzerine işaret etti.

Lord, ağzına götürdüğü çileğin yarısını bırakıp bakışlarını aramızda gezdirdi. "Roman?"

"Soruyor musun, emrediyor musun?" diye sordu HP, sırtımı ürperten rahat bir ses tonuyla.

"Emrediyor musun?" diye cırtlak bir cevap geldi.

Tamam. Önemli değil. Birini kaybettim. Ne olmuş yani? Gerisini ben hallederim. Diğerleri de dürüstlüğüne kaba kuvvetten daha önemli olduğunu anlamış olmalıdır. Ancak takım arkadaşlarımız tek tek Roman'a oy verdiler. Jericho ve Titus bile. Her reddedilmeyle daha da çöküyordum ama bunu belli etmemeye çalışıyordum.

"Tebrikler, Roman." Yüksek Prens Dolion peçetesini masanın üzerine attı. Geri kalanımıza, "Temsilcinizi seçtiniz," dedi.

Ellerimi yumruk yaptım. Bir parçam, beni utandırmak için açık oylama istediğinden şüpheleniyordu. "Tebrikler," dedim Roman'a. Ağlamak istesem de, ona karşı kötü bir his beslemiyordum. En azından çok değil.

Mykal'a yaptığı gibi saçlarımı karıştırdı, sonra kaslarını gösterdi. Diğer askerler alkışladı.

"Yaralı olanlar, sağlık görevlisine başvurun. Yaralı olmayanlar, odalarınıza dönüp erken yatın. Yarın çoğunuz için zor bir gün olacak." HP arkasını dönmeden uzaklaştı.

Mykal peşinden gitmeye çalıştı ama o onu durdurdu. Gözlerime baktı ve yüzünü buruşturdu. Onu sakinleştirmek için gülümsemeye çalıştım ama dizlerim sonunda pes etti. Sonunda yere düştüm.

Yere düşmedim. Shiloh hızla yanıma geldi ve beni yakaladı.

"Buradayım, tutuyorum," diye mırıldandı ve beni yavaşça yere indirdi. Çantasının içine uzanıp bir iğne çıkardı, kapağını açtı ve koluma sapladı. "Daha iyi mi?"

Acı bir anda kayboldu. Fayansların üzerine yığıldım, tüm kaslarım gevşedi. "Çok daha iyi."

"Güzel." Elimi tuttu ve parmaklarını avucumun üzerinde dans ettirerek altı farklı şekil çizdi, sonra bir sonraki hastasına geçti. Dudaklarımın köşeleri yukarı kalkarken göz kapaklarım kapandı. Bana gizli dilinde konuşmuştu. Ama ne demişti?

Sonra Mykal beni ayağa kaldırdı. "Hadi, ikincilik ödülü. Kaybolmadan bir şeyler atalım."

Elmalar ve incirler! Daha fazla cesaretlendirilmeye gerek kalmadan, her adımda biraz daha güçlenerek tezgaha doğru koştum. Ama... "Tatlılar bitmiş." Her şey bitmiş.

Birdenbire HP'yi, takım arkadaşlarımı ve hatta o günü bile nefret ettim. Mykal ve ben isteksizce kırıntıları topladık ve hücremize doğru ağır adımlarla yürüdük. Onun yatağına uzandık ve ganimeti paylaştık.

"Bir el yazısını çözmen gerekiyor," dedim ve avucuna şekilleri çizdim.

Kafasını karıştırarak kaşlarını çatı. "Shiloh sana bunu mu işaret etti? Emin misin?"

Alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım. "Kötü bir şey mi?"

"Hayır? Belki? Neden sana bunu söylediğini bilmiyorum ama..."

Hoparlörden bir ses duyuldu ve hücre kapımız otomatik olarak kapandı. "Zincirleri takın," dedi otomatik bir ses.

Her şeyi unuttum. Korku içinde ayağa kalktım ve yatağıma doğru ağır adımlarla yürüdüm. Soğuk kelepçe avucumda ağırlık yaparken, bakışlarım zincirin duvarındaki kancaya doğru kaydı.

"Üçten geriye sayalım mı?" diye sordu Mykal, benim kadar gergin bir sesle. benim kadar gergin.

Başımı salladım, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Bu, kırılırsak birbirimizi . "Üç. İki."

"Bir," dedik hep bir ağızdan ve bileklerimizdeki metali kırdık. Koluma tüyler diken diken oldu.

sigh settled uncomfortable mattress.
Dürüst olmak gerekirse, bu en iyi günüm değildi, ama berbat da değildi. "Arden," diye fısıldadı odanın kendi tarafından.

"Evet?"

"*Limonlar*. Shiloh sana öyle demiş."

Yedinci Bölüm

Sorunlar baş gösterdiğinde,
zaferin bu kitapta yatıyor.

—*Soal Kitabı*
1.14.15.4

Tiz bir alarm sesi hafif uykumdan beni uyandırdı. Tamamen uyanmamış, ama tam da uykulu da değildim. Gözlerimi kırparak açtım ve bitkilerimi görmek için oturdum. Beni şaşırtan bir vızıltı duyuldu ve bileğimdeki kelepçe açıldı. Parmaklıkları kapı da açıldı ve anılar neon ışıkları gibi zihnimde canlandı. Kraliyet Akademisi. HP. İlk kaybım. Gözlerimi ovuşturup inledim.

Mykal battaniyesini tekmeledi ve "Saat beşte uyanmak bir ceza, değil mi?" diye mırıldandı.

Adrenalin patlaması beni yorgunluktan heyecana geçirdi. İlk dersim otuz dakika sonra başlayacaktı ve HP'nin dünkü sınavla ilgili görüşünü öğrenecektim.

"Değerlendirme günü." Yataktan fırladım ve yorganı düzeltiltim. "Roman'ın babası, yargılamadan kurtulmak için sana ipuçları verdi mi?"

"Evet, verdi. Katılsak da katılmasak da, *evet efendim, teşekkür ederim efendim*, başka bir şey söylemeyeceğiz."

Tahmin etmiştim. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Sadece, içinde yedi çizgi olan kırmızı bir daire görürsek hemen üstümüze haber vermemiz gerektiğini. Bu, Tome Society tarafından izlendiğimiz anlamına gelir."

İçimden irkildim, bu fikir beni tiksindirdi. "Kesinlikle söyleyeceğim," diye yemin ettim, tuvalet eşyalarımı toplarken.

O bana yaklaşıp fısıldadı, "Sence bu iddialarda bir gerçeklik payı var mı? Soal, kütüphane, geleceğimizle ilgili kitaplar ve uyuyan tanrılar hakkında demek istiyorum."

Bunu nasıl sorabilir? "Hiç bile." Bekle. "*Bu iddiaların* kesinlikle hayır." Burnunu kırıştırdı. "Ama gelecekle ilgili bir kitap okumak hoş olurdu."

"Kesinlikle hayır." Burnunu kırıştırdı. "Ama gelecekle ilgili bir kitap okumak hoş olurdu."

"Eğer bu enfekte olmak anlamına geliyorsa, hayır." "Haklısın."

Diğer takım arkadaşlarımız da aynı yöne doğru ilerlerken, biz de salona doğru ağır adımlarla yürüdük.

Roman sevinç çılgılığıyla yanımızdan geçti. "Bugün yeni bir gün. Yeni bir başlangıç. Haydi, bunu en iyi şekilde değerlendirelim." Yumruğunu havaya kaldırdı. "Sizden en iyisini bekliyorum, anladınız mı? Tembellik yok."

Mykal gözlerini devirdi ve kolunu koluma taktı. "Gördün mü? Dayanılmaz biri."

"Duydum," dedi Roman, ona işaret etmek için tam bir dönüş yaptı.

"Çünkü senin duymunu istedi," dedim alaycı bir şekilde ve o da başını salladı.

Köşede, erkekler sola, kızlar sağa saptı. Bir tarafında tuvalet kabinleri, diğer tarafında duş kabinleri olan steril, gri bir soyunma odasına girdik. Bir dizi dolapta isimlerimiz yazıyordu ve içinde giysi değiştirme kıyafetlerimiz vardı.

Yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra temiz üniformalarımı giydim. Derse on bir dakika kaldı. Hızlı bir kahvaltı için yeterli zaman.

Botlarımı bağlarken, buruşuk giysili Lark yanımdan hızla geçti. Konuşmak için ağzımı açtım ama sözler boğazımda kaldı. Sorun yaratmayacak hiçbir şey söyleyemezdim. Ona güvenmiyordum, ondan hoşlandığımdan emin değildim ve onun da benim için aynı şeyi hissettiğinden şüphem yoktu.

Bana çok tatlı bir gülümseme attı. "Kırılmadım."

Uh, kırgınlık. Kesinlikle. Ancak, takımın iyiliği için — *en iyi kadın, en iyi kadın, en iyi kadın* — onu affettim. Ve ona pek iyi gözle bakmamama rağmen, onun mantığını anlıyordum. Panik Kız güçlü ve cesur değildi. Korkunca donup kalır ve sık sık çöküntüye uğrardı.

"Ben iyiyim," dedim. "Takım liderimizin de belirttiği gibi, bugün yeni bir sayfa açıyoruz." En azından benim için. Lark ve Roman için. O da benim gibi kazanmak için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı. Benim seçimimin başarısızlıkla sonuçlanması onun suçu değildi.

Lark bana inanmış gibi görünmüyordu, ama yoluna devam etti. Mykal ve ben rahatlamış bir şekilde birbirimize baktık, sonra ortak salona gidip tek yiyecek olan yemek barlarını hızla yedik. Doymamış ama karnımız tok bir şekilde spor salonu C'ye gittik. Geniş salonun beton duvarları ve zeminin yüzde 90'ını kaplayan baş döndürücü bir mozaik vardı. Kalbim hızla çarpmaya başladı, aceleyle yediğim kahvaltı, HP'yi fark eder etmez bir taş gibi mideme indi.

Cam duvarlı, küçük bir ofisin önünde, iki yanında birer sandalye bulunan küçük bir masanın yanında duruyordu. Güçlü varlığı odadaki tüm oksijeni emiyordu. Sert hatları ile hiçbir duygusunu belli etmiyordu ve bu durum benim gergin sinirlerimi altüst etti.

İki silahlı asker kapının iki yanında duruyordu, üçüncüsü ise HP'nin yanında duruyordu.

Henüz beni fark etmemişti. Onun için özel birisi değildim, onu reddeden kızdan başka. İsteyerek yapmadım ama onu daha dikkatli incelemeye başladım. Tamamen kontrolü elinde tutuyordu, çenesini dik tutuyor ve markasını tam olarak sergiliyordu. Omuzları dik, kolları arkasında sabit ve bacakları açık duruyordu. Sade beyaz bir tişört, kamuflaj pantolon ve savaş botları kaslı vücudunu sarıyordu. Nasıl bu kadar korkutucu ve çekici olabilirdi?

Sanki benim onu incelediğimi hissetmiş gibi - ya da ilk andan itibaren fark etmiş gibi - bakışlarını bana kaydırdı. *Zing*. Bir farkındalık titremesi beni deldi ve nefesim kesildi. Nabzım düzensiz bir şekilde hızlandı.

Sinirler. Sadece sinirler.

Sonsuza kadar birbirimize baktık, aklımdan çılgın düşünceler geçiyordu. *Ne oluyor? Neden bakışlarını kaçırmıyor? Neden ben kaçırmıyorum?*

Sonunda gözlerini kısarak, "Asistan," dedi. Açık bir çağrıydı. Ama yine de benden gözlerini ayırmadı.

Mykal sinirle içini çekti ve "Adımı çoktan unutmuştur, kesin" diye mırıldandı. Koşarak uzaklaştı, bir anlığına HP'yi görüşümden engelledi ve bakışma yarışını sona erdirdi.

Oh, şükürler olsun!

Dijital okuyucuyu arkadaşımın yönüne doğru uzattı. "Bu listedeki her şeyin belirtilen yerlere zamanında teslim edilmesini bekliyorum."

Ekranı tararken yüzünün rengi attı. "RVM düzeltici nedir bilmiyorum."

Adam merhamet göstermedi. "Bilmiyorum deme. Öğrenirim de."

"Öğrenirim," diye ciyaktı.

Adam tatmin olmamıştı. "Sana verilen işi yapamazsan, bu fırsatı başkasına veririm."

Dik durup selam verdi. "Yapabilirim efendim. Teşekkür ederim efendim." Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana doğru "Yardım et" diye fısıldadı ve bir görevini yerine getirmek üzere spor salonundan fırladı.

Bir an için, sadece bir an için, peşinden gitmek istedim. Kaçmak istedim. Bunun yerine, diğer askerlerin yanına dizildim.

Zil çaldı, dersin başladığını haber veriyordu. HP'nin yanındaki muhafız öne çıktı ve elini kalbinin üzerine koydu. Biz de onu taklit ettik. Sonra ne olacağını biliyordum.

"CURED'e ve onun verdiği hayata sadakat yemini ediyorum," diye bağırdı ve bizi okulda her gün okuduğum yemine yönlendirdi. "Tek bir dünya, birleşmiş, herkese koruma ve saygı."

HP önümüzde yürüdü. "Dün, birbirinizi tanıma fırsatı buldunuz. Değerlendirmelere başlamadan önce, size kendim hakkında iki gerçek ve sizi komuta etmeye neden layık olduğumu düşündüğümü açıklayan bir bildiri sunacağım." Sözlerini sindirmemiz için bize biraz zaman verdi. "Birincisi, hayatlarınızı değer verdiğimden daha çok gerçeğe değer veririm ve bana yalan söylemeye cesaret ederseniz, bunu öğrenirim, sizi cezalandırırım ve bunu herkese duyururum. İkincisi, bahanelerin korkuyu örtbas etmek için kullandığınız sözler olduğuna inanıyorum. Son olarak, kesin ölümle aranızda duran tek şey benim."

Bunu söylerken bana keskin bir bakış atmadı. Çünkü o, sert bir şekilde bakıyordu.

"Ders boyunca sizinle tek tek görüşeceğim." Arkadaki birine işaret etti. "Seninle başlayacağım. Ofisime gel ve oylamadaki davranışını açıklayın. Geri kalanlar, koşun."

"Efendim, evet efendim," dedik, pek senkronize olamadan.

HP, küçük cam odada bize karşı oturdu ve bizi yemine götüren memur botlu ayağıyla yere vurdu.

"Yüksek Prens Dolion'u duydunuz. Gidin!"

Hemen harekete geçtik. Bu sırada, hedef alınan asker ofisin içine ağır adımlarla girdi. Oh. Onu oyunda ilk elenen lord olarak tanıdım. Adı Cash'ti galiba. Masasının diğer tarafındaki sandalyeye sırtını dönerek oturdu.

Toplantı on bir dakika sürdü ve gözlemleyebildiğim kadarıyla Cash için iyi geçmedi. Her tur attığımda, HP'nin yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Öğrencisi konuşurken, neredeyse rahat bir şekilde arkasına yaslanmış, ifadesiz bir şekilde oturuyordu. Ve konuşuyordu. Ama dijital kalemi elinde sıkıca tutuyordu, parmak eklemleri beyazlayana kadar. Çok kızgındı ve lord konuşmaya devam ettikçe daha da kızıyordu.

"Daha hızlı," diye emretti geçici eğitmenimiz.

Hızımı artırdım, ter damlaları cildimi ıslatıyordu. Diğerleri çabuk yoruldu ama ben hiç geride kalmadım. Koşmak benim işimdi. Saatlerce koşabilirdim.

Sonunda Cash öfkeyle ofisten çıktı. "Miller, sıra sende.

Gururunu kapıda bırak, yoksa dayanamayacağın kadar acımasız olacak."

Elemeler sırayla yapılıyordu. İyi bilmek. Sıra bana geldiğinde iyice terlemiş olurdum.

Lordlar ve leydiler çitlerin içinden girip çıkarken, bir düzen ortaya çıktı ve gerginlik beni neredeyse ele geçirdi. Bir gün önce ne yaparlarsa yapsınlar, askerler acı oklarını kullanmış, yarışmadan çekilmiş ya da ellerinden gelenin en iyisini yapmış olsunlar, utanç içinde başlarını eğerek uzaklaşıyorlardı. Bazıları bile ağlıyordu.

Kısa süre sonra sadece iki finalist kaldı. Nabzım, rekor bir hızla on mil daha koşmuşum gibi hızlandı.

"HP sana yürümeni mi yoksa koşmanı mı söyledi?" diye sordu subay, Juniper olabileceğini düşündüğüm kıza.

"Koşmamı söyledi, efendim," diye nefes nefese cevap verdi, düzensiz ve hırıltılı nefesleri sanki ölmek üzereymiş gibi geliyordu.

"O zaman neden hızlı yürüyorsun?"

Koşmaya devam ettik. Finalist olmayanların sonuncusu olan Titus, herkesten daha uzun süre ofiste kaldı. Ya doğru bir şey yapmıştı ya da çok, çok yanlış bir şey. Mykal bir tepsi yemekle geri döndüğünde, HP sonunda onu gönderdi. Dişlerimi gıcırdattım. Atıştırmayı planlaması beni çok sinirlendirdi.

Somurtkan bir ifadeyle Titus yanıma yaklaşarak adımlarımı takip etti. "Sıra sende, Arden. Hazır ol. HP açıklamamı defalarca tekrar ettirdi, onu yenemezsin, deneme bile."

Yani yüksek prens atıştırma molası vermiyor muydu? Ofise doğru ağır adımlarla ilerledim, yolumun üzerinde tepsisi olmayan Mykal'ın yanından geçtim. Hiçbir şey söylemedik, ne zamanı ne de yeri, ama bakışlarımız birbirine takıldı. Onun stresi benimkini yansıtıyordu.

Açık kapıda durup, derin bir nefes aldım. Oops. Kötü fikir. Mykal'ın getirdiği atıştırmalıkları göremiyordum ama tatlı bir koku aldım ve ağzım sulandı.

"Girmen için izin aldın, Roosa." HP'nin sesinde sinirlilik vardı.

Ugh. İyi bir başlangıç değil. "Evet, efendim." Bacaklarım titreyerek içeri girdim. Ona yaklaştıkça kokusunu daha fazla alıyordum. Tüm o

peri tozu ve ambrosia, çok sert bir adam için çok yumuşak bir koku. Derin nefes alamıyordum.

"Otur," diye emretti. Yüzündeki iz her zamankinden daha soluk ve gergin görünüyordu.

daha solgun ve gergin görünüyordu.

Ona itaat ettim, masanın üzerinde dizili meyve ve sebzelere bakmamaya çalışarak

turunçgiller, çilekler ve bir tür yeşil meyve, ama aynı zamanda elma ve incirli daha fazla hamur işi vardı. Tırnaklarım dizlerime battı. O benim izlerken bu lezzetleri yerse, çığlık atabilirdim.

Koltuğuna yaslanarak rahat bir pozisyon aldı ve her zamanki kendine güvenini sergiledi. "Diğerleri gibi nefes nefese değilsin, ama daha uzun süre egzersiz yapmışsın."

Yiyeceklere bakmayı kes. "Koşmayı seviyorum. Dosyamı okumuş olsaydın bunu bilirdin." Eyvah. Bunu yüksek sesle söylememeliydim.

"Ah, dosyanızı okudum. Sabahları beş mil, öğleden sonra beş mil koşma ve işe gidip gelirken sprint yapma eğiliminizden bahsediliyordu."

Onun benim hakkımda bu kadar çok şey bilmesine karşın benim onun hakkında çok az şey bilmemden nefret ediyordum. "Herkesin dosyasını bu kadar dikkatle okudun mu, yoksa ben özel miyim?"

Şaşırtıcı bir şekilde, tepsiyi bana doğru itti ve "Bir şey seç" dedi.

Komutanına uygunsuz bir cevap verdikten sonra ikram mı? Bu da başka bir test olmalı. Ama kabul etmek mi, reddetmek mi, işte soru bu. Başka kimse meyve almamıştı ve ben kabul edersem diğerleri bana kızabilir. Ya da besin kaynağını reddettiğim için aptal olarak görülebilirim.

Roman ne yapardı?

Ugh! Korkunç bir soru. Berbat. O bir rol model değildi. Yoksa olmalı mıydı?

Karar ver! "Hayır, teşekkür ederim." Muhtemelen tarihteki en zor reddi söyledim ve abartmıyordum.

HP kafasını eğdi, sanki şaşırmış gibi. "Nedenini söyle."

"Beni sınırıyorsun." Gerçeği saygı duyduğunu iddia eden biri için dürüst bir cevap.

Bir an için, hayal kırıklığı ve öfkenin karışımı irislerinde parladı ve ben düşündüm, merak ettim... Hayır. İmkansız. Yemeği sırf benim için sipariş etmiş olamaz. Ya da beni odasına çağırmadan önce yemeğin gelmesini beklemiş olamaz.

Ofis, hepsi dün aradığım şeyin tadını bana vermek için. Ne aptalca bir fikir. İmkansız değil, imkansızın da ötesinde.

Başka bir şey söylemeden, tsk-tsk diye ses çıkardı. "Her şeyde başarısız oluyorsunuz, Bayan Roosa."

Bayan, hanımefendi değil. "Nasıl başarısız oluyorum?" diye sordum, sonra yerimi hatırlayıp suskunlaştım. "Lütfen açıklayın, efendim."

"Kesin ifadeler acemilerin ağzına yakışmaz."

"Anlamıyorum."

"O zaman sandığımdan daha çok öğrenmen var." Parmaklarını masaya vurdu, ön kol kasları gerildi ve ah, bunu fark ettiğim için hiç hoşuma gitmedi. "Neden elindeki tek silah olan dartlarını kullanmadın? Açıkça arzuladığın unvanı kazanmana yardımcı olurdu."

Artık ateşe atlamıştık. Savunmamı yaptım. "Onursuz bir zafer zafer değildir. Söz verdim ve sözümü tuttum, herkesin güvenini kazandım." Belki. Umarım.

"Yani takım arkadaşlarının gözüne girmek için önce kendin için savaşma emrimi hiçe saydın."

"Hiç de bile. Senin de söylediğin gibi, onlar bir gün gerçek takım arkadaşlarımız olacak. Hayatları benim ellerimde olabilir. Bana güvenemezlerse, ben onlara yardım edemem, onlar da bana yardım edemez." Ben öfkeyle nefes aldım. "Diğerlerini, bir gün koruyacakları insanları tehlikeye attıkları için mi suçladın?"

"Evet, suçladım."

Yapmış olsak da yapmasak da lanetlenecektik. "Her iki seçim de yanlış olamaz. Efendim. Yüksek Prens." Unvanını dişlerimi sıkarak söyledim.

"Her eylemin kalbinde motivasyon vardır," dedi ve bunun bir açıklama mı yoksa azarlama mı olduğunu anlayamadım. Muhtemelen ikisi de. "Doğru kararı verdiğini düşünüyor musun?"

Tutarlı bir düşünce oluşturmak için uğraştım. Belki de unvan için savaşmalı ve sınırları aşmalıyım. "Emin değilim," diye itiraf ettim ve başımı eğdim. Kendi nedenimi enine boyuna düşündüğümde, açık bir kazanan ortaya çıktı ve bunun diğer askerlerle hiçbir ilgisi yoktu. "Gözüm ödüldü."

"Emin değilsin," diye tekrarladı, düz bariton sesi bir şekilde bıçaktan daha keskin çıkıyordu. "Kendini bile tanıımıyorsun, Bayan Roosa. Öyleyse gerçek ödülü nasıl tanıyabilirsin?"

Bana yine *bayan* diye hitap etti, sanki beni bir asker olarak görmüyordu. Tabii ki ben asker *değildim*. Ama diğer her konuda yanılıyordu; ben

Kendimi tanıyordum. Sadece kendime güvenim yoktu. Bir fark vardı. Her zaman içimden, korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Hatta şimdi bile, doğru bir şey yapıp yapmadığımdan emin değildim. Aslında, hiç bu kadar kafam karışık olmamıştı.

Büyük bir hata olabilecek açıklamamı savunmak yerine, koltuğumda kıpırdanarak şöyle dedim: "Sen benim eğitmenimsin. Öyleyse bana öğret. Benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

Tereddüt etmedi. "Ben de senin yerindeydim. On yıl önce, aynı ringde duruyordum. Senin gibi, ateş etmemeyi tercih ettim. Benim için gerekli değildi. Tüm adayları dartlarını bana atmaya davet ettim. O kadar uzun süre antrenman yaptığım için, doz ne kadar yüksek olursa olsun, zehirin etkilerini kaldırabileceğimi biliyordum. Tek bir hareketle gücümü kanıtladım ve ekibimi korudum."

Bu, şey, vay canına. Hayranlık uyandırıcı ve bilgece, ama aynı zamanda çılgınca ve biraz da seksi. Ama sadece biraz! O benim tipim değildi. Romantik olarak bana ilgi duymuyordu. Duymuyorsa tabii. Ama duymuyordu. "Aradaki fark, sen hayatını ordu için eğiterek geçirdin. Ben ise sadece yiyecek ve çiçek yetiştirmek istedim."

"Belki, ama sen şimdi ordudasın." Yüz hatları sertleşti. "Nerede hata yaptığını söyleyeyim mi, yoksa bahaneler uydurmaya devam etmek mi istersin?"

Önceki sözleri kulaklarımda çınladı. Korkunun üzerine sürülen ruj. "Lütfen," dedim, öğrenmeye hevesli bir şekilde ona doğru eğildim. İlk dakikadan beri bir açıklama için yalvarıyordum, düzeltilme arzumu ona olan kızgınlığımı çok aşmıştı. Düzeltme, ilerleme demekti.

"Güçlü bir lider durumu kontrol altına alır, ama akıllı bir lider fırsatları görür." Durdu, bir sonraki sözlerini düşündü. "Sence CURED en iyi askere neden bu kadar büyük bir ödül veriyor?"

Daha önce hiç düşünmemiştim, ama şimdi düşündüm. "Böylece herkes daha çok çalışıp elinden geleni yapacak mı?"

"Evet. En büyük zayıflıklarından birinin kararsızlık olduğunu zaten belirledik. Bir ekip karakterine güveniyor ama emirlerine güvenmiyorsa, etkili bir lider olabilir misin?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Etkili bir lider değilsen, en iyi kadın aday olabilir misin?" "Hayır," diye tekrarladım, başımı eğerek.

"Ancak, en alt basamakta bulunan bir kadın olarak, henüz taşıyamayacağınız bir yükün altında ezilmek yerine, şimdi yükselme şansınız var.

Yeterince güçlü olmadığın bir yükün altında ezilmek yerine, şimdi yükselme şansın var. Korkunu yenmek, güçlü yanlarını anlamak ve eksik deneyimlerini kazanmak için zamanın var. Bunu kabul ediyor musun?"

Aniden, hata yapıp yapmadığımı merak etmeme gerek kalmadı. Yapmıştım. "Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdim. Beni ateşli dürüstlük oklarıyla delik deşik etmişti.

"Korku iyi liderler yaratmaz, Bayan Roosa. Onları yok eder." Koltuğunun koluna parmaklarıyla vurarak, sessizce beni izledi. Yirmili yaşlarının sonlarında olmasına rağmen, sert yüz hatları yüzyıllık bir azim barındırıyordu. Gözlerinde hapsolmuş bir saldırganlık parıldıyordu. "Bana seni eğitmeme izin verirsen, tahmin edilenden daha uzun süre hayatta kalacaksın. Bunu garanti ediyorum."

"Evet, efendim. Yüksek Prens." Parmaklarımı sıkarak yere baktım. "Teşekkür ederim, Yüksek Prens."

O içini çekti. "Gidebilirsin."

Sanki dayak yemiş gibi hissettim, ama belki, belki de biraz minnettarlık da vardı. Ayağa kalktım. Netlik bir armağandı ve onun sert ama adil eleştirisi, kafamdaki karışıklığın birkaç katmanını silip atmıştı. Ne kadar geride kaldığımı düşünürsek, önümüzdeki haftalarda yapmam gereken çok iş vardı.

"İyileş, Yüksek Prens Dolion."

"İyileş," diye mırıldandı ve dikkatini atıştırmalık tepsisine çevirdi.

Bir an için, saf yalnızlık ve ruhu parçalayan bir acı hissettiğimi sandım. Onda yorgunluk vardı. Ama bu doğru olamazdı. O yalnız ya da yorgun değildi. O . . . kendisiydi.

"Başka bir şey mi var?" diye sordu, bana bakmadan.

"Hayır, efendim." Ofisten çıkıp takım arkadaşlarımın yanına koştum. Umarım günüm daha iyi geçer. Bir terfi almam gerekiyordu.

Sekizinci Bölüm

Güçlü, cesur ve kendinden
emin ol; silahların
düşmanıninkinden daha
güçlüdür.

—*Soal Kitabı*
1.5.31.6

Başımı dik tutarak, gri duvarları, dijital tahtası ve yirmi öğrenci masası olan steril bir oda olan 2 numaralı sınıfa girdim. Roman, Lark, Jericho ve Titus önce gelmiş ve yerlerini seçmişlerdi.

Roman, sanki en iyi arkadaşlarımız gibi bana el salladı. Lark kaşlarını çatarak beni izledi. Jericho bana öpücük gönderdi. Bu üçü komşuydu. Odanın diğer tarafında Titus masaüstüne bakıyordu.

Roman'a başımı salladım ve Titus'a yöneldim. HP'nin eleştirisini ciddiye almıştım ve takım arkadaşlarımın her biri hakkında daha fazla bilgi edinmeye karar vermiştim. Özellikle de hayran olduğum kişiler hakkında. Acı dolu ringde, Titus son ana kadar yerinden kıpırdamamış, kararlılığından hiç sapmamıştı.

"Merhaba," dedim, ama o gözlerini kapatıp uyuyormuş gibi yaptı. "Uyanık olduğunu biliyorum."

"Sadece dinlenmek istiyorum," diye mırıldandı ve daha fazla konuşma umudumu yok etti.

Reddedilmeyi kalbime almamaya çalıştım. Evet, denedim.

Diğer askerler geldi, iki saatlik aralıksız egzersizden dolayı ağrılı ve yorgun bir şekilde koltuklara çökerek inleyerek. Yerinde koştuktan zıplamaya, mekik çekmeye, squat yapmaya, farklı nesneleri yakalamaya ve fırlatmaya kadar. İtiraf ediyorum, benim de ağrılarım yok değildi. Yüksek Prens Dolion, insanlarda var olduğunu bile bilmediğim kasları kullanmamızı sağlamıştı.

Arşidük Heta kapıdan içeri girerken bir zil çaldı. Mavi üniformalı bir lord, omzunda aşırı dolu bir çanta ile onunla aynı hızda yürüyordu.

"Realms and Travel 101'e hoş geldiniz." Arşidük masanın önünde durdu ve Titus gözlerini araladı. "Ya da, eski öğrencilerimizin dediği gibi..."

adını "Korkular ve Gözyaşları" koydu. Dikkatle dinlemenizi öneririm. Çevrenizdeki dünyayı ve onun kurallarını bilerseniz, bir görevde başarılı olmak için en büyük ve en güçlü olmak zorunda değilsiniz."

Diğerleri gibi ben de dik oturdum ve adamın sözlerine tüm dikkatimi verdim.

"Hemen konuya girelim, olur mu? Theirland, sonsuz karanlığın hüküm sürdüğü bir alemdir. Ourland gibi, bir boyutun içindeki bir boyut. İki alemi ayıran görünmez perde parçalandığında, dünyalar birleşip kaynaştı. O zamanlar Theirland terk edilmişti, halkı yok olmuştu. Geriye kalan tek şey EOS, yani sizin 'Delilik' olarak bildiğiniz şeydi."

EOS, ara sıra kulak misafiri olduğum teknik bir isim. Bu harflerin ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Arşidük elini sallayınca, arkasındaki duvar tam boy bir ekrana dönüştü ve aydınlandı. Uzun bir arazi ortaya çıktı, bizimkine benzer ıssız bir gece manzarası görünüyordu. Binaların görünüşüne bakılırsa, çoğu Ourland ve Theirland mimarisinin bir karışımıydı ve her yerde lunapark oyuncakları vardı. Roller coaster'lardan sallanan arabalı direklere kadar her şey vardı.

Altın, mermer ve kristalden yapılmış devasa heykeller her yöne doğru uzanıyordu ve Ourland'dakilerden çok daha görkemliydi. Yapıların tepesinde ve sokaklarda sıralanmış bu heykeller, insan ve hayvanların karışık bir karışımını tasvir ediyordu. Ancak Rock'ın hiçbir bölümünü göremedim.

"Gördüğünüz gibi," dedi arşidük, "diğer dünya bizim dünyamızı taklit ediyor. Sorun şu ki, deliye dönen birçok insanımız Theirland'e girmeyi başardı ve bu da onları yakalamayı zorlaştırıyor. Tedavi görmeden kalıyorlar ve enfeksiyonun geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmesine izin veriyorlar." Tekrar elini salladı ve ekrana yeni bir görüntü geldi, öğrencilerden dehşet dolu bir çığlık yükseldi. Ben de dahil. "Onlar, burada karşılaştıklarınızdan çok daha tehlikeli, akılsız katillere dönüşüyorlar."

Sokaklarda çok sayıda enfekte kişi toplanmıştı ve her biri şimdiye kadar gördüğüm en ileri Madness vakalarını temsil ediyordu. Artık insan gibi görünmüyorlardı. Gözlerinde iris veya göz bebeği yoktu, sadece beyaz kısımda dallanan kırmızı çizgiler vardı. Söylentilerde belirtildiği gibi, kafataslarından ve göz kapaklarından solucanlar çıkmış, kulaklarından ve burunlarından daha ince iplikler sarkıyordu. Ağızları köpüklü beyaz bir maddeyle kaplıydı.

Tiksinti ve panik beni sardı. Yakında bu... bu... *yaratıklar*la savaşmak zorunda kalacaktım.

Çıldırılmış üçü ekrandan çıkıp arşidükün yanına geldi. Bir kadın çığlık attı. O kadın bendim. Birkaçımız ayağa fırlayıp kaçmaya hazırlandık.

"Onlar sadece hologramlar," diye uyardı Arşidük Heta, elini bir yaratığın içinden geçirerek. "Oturun."

Üçlü ilerleyip koridorlarda dolaşarak bize tıslarken, boğazımı safra yakıyordu. Dizlerim titreyerek koltuğuma geri çekildim ve kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım. Bakışlarımı eğitmen üzerinde tutarak, istenmeyen ziyaretçileri görmezden gelmeye çalıştım.

"Konak öldüğünde, solucanlar dökülür ve toprağı ve bitkileri zehirler. Cesetleri yakmak bile sorun yaratır, ancak öldürdükten sonra tek seçeneğimiz budur."

Burada ve Theirland'da yeterince yiyecek yetiştirmekte zorlanmamıza şaşmamalı. Juniper elini kaldırdı.

"Sorularınız için daha sonra zaman olabilir." Juniper koltuğuna geri çekilirken, arşidük konuşmaya devam etti. "Delilik'in iki türü vardır ve bunlar birbirleriyle savaş halindedir. Burada gördüğünüz hologramlar Chrysaor'lardır, sokak adı *besleyicilerdir*. İster inanın ister inanmayın, bunlar daha kötü tür olan Pegi'lere, diğer adıyla *glowers'lara* karşı mücadelemizde bize yardım ediyorlar. Chrysaor'lar Pegi'leri yerler."

Bir hologram bana saldırdı ve ben çığlık atarak koltuğumdan zıpladım.

Arşidük hiç tereddüt etmedi. "Glowers bizim gibi insan gibi görünürler. Çoğunlukla. Karanlıkta ışık yayarlar." Ekranda sıradan insanların günlük hayatlarından görüntüler belirdi. Gülümsüyor ve sohbet ediyorlardı. "Dış görüşlerine aldanmayın." Güneş ışığı kayboldukça her bir kişinin derisinde parlayan sembollerini gösteren bir dizi görüntü gösterdi. İçinde dönen çizgiler olan daireler. Aynı işaretler Kaya'da da vardı. "Glowers aramızda saklanabilirler. Kaya'dan aldıkları doğüstü güçleri kullanırlar ve besleyiciler gibi tek bir kurbanı odaklanmak yerine kalabalıkları katletmeyi tercih ederler." Daha fazla slayt. "Kaya'dan bahsetmişken, onun Madness gibi başka bir dünyaya ait olduğunu ve tahmin edebileceğimizden çok daha tehlikeli olduğunu biliyoruz, ama başka bir şey bilmiyoruz."

Histerik bir kahkaha patlamak üzereydi. Bir mucize eseri, onu boğazımda tutabildim.

"Hazır olun. Theirland'da hem besleyicilerle hem de parlayanlarla karşılaşacaksınız."

Nefes alamıyordum ve nefes almam gerekiyordu. Ama aynı zamanda bu sınıfta panik atak geçirmemem gerekiyordu.

Arşidük konuşmaya devam etti, ama sesi giderek boğuklaşıyordu. Boğuk sesler bile fazla geliyordu, her sözü yeni bir korku dalgası yaratıyordu. Ellerimi kulaklarıma kapattım, ama işe yaramadı. Kanım kaynıyordu, ama tenim buz gibi olmuştu.

Görüşüm daralırken, ayağa fırladım. Gitmem gerekiyordu. Evet, evet. Gitmeliyim. Sadece bir dakikalığına. Belki de sonsuza kadar.

İzin istemeden kapıdan dışarı koştum. Kimse beni çağırmadı ya da takip etmedi. Bir köşeyi döndüm. Bir yere gidecektim. Herhangi bir yere.

"Arden," tanıdık bir ses boş koridorda yankılandı. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Sıcak bir el omzumu tuttu ve beni durdurdu.

Shiloh! Kim olduğunu anladığım anda, dönüp ona sarıldım.

Beni sıkıca sarıp sarmaladı, varlığı çaresizce ihtiyacım olan yatıştırıcı bir merhem gibiydi. "Sorun yok, sorun yok," dedi, saçlarımı okşayarak. "Ben yanındayım."

Ona sarıldım. O harika biriydi. Koruyucu. Eğlenceli. Güçlü. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar çok seviyordum. "Beni bu kadar çabuk nasıl buldun?"

"Bunun olabileceğini düşündüm, o yüzden yardım etmek için yakınlarda kaldım."

Nefes nefese, geri çekildim. "Beni buradan çıkar. Kalamam. Bunu yapamam Yapamam."

"Acı okuna dayandın." O benim pazımı kavradı ve hafifçe sıktı. hafifçe sıktı. "Her şeyi yapabilirsin."

Hayır! Koşmaya devam et. Ama HP'nin uyarısı zihnimde yankılanıyordu. *Korku yok eder.* O haklıydı. Ve ben yeterince kaybetmiştim. Üstelik korku artık bir numaralı düşmanımdı. Düşmanımın önerdiği şeyi yapmaktan daha aptalca bir şey olamazdı.

"Her şeyi yapabilirim," diye Shiloh'a tekrarladım. Çıldırılmış adam hakkında daha fazla bilgi edinmenin ne faydası olacaktı? En azından bana yardımcı olurdu. ME'ye göre gerçek güç demektir.

Nefesim düzelirken Shiloh gülümsedi. "Merak etme. Kaçan ilk kişi sen değilsin. Sana bir bardak su getirelim, kendine gelersin."

Minnettarlıkla başımı salladım. Yan yana koridorda ilerledik, birkaç kişiyi geçtikten sonra benimkine benzeyen küçük bir hücreye girdik. Hücrede tek kişilik bir yatak ve küçük bir mutfak vardı.

Davet üzerine, yatağın ayak ucuna oturdum. "Burası senin odan mı?" Duvarlar tıbbi çizelgeler ve grafiklerle doluydu.

"Öyle." Bir bardak su uzattı ve yanıma oturdu. Ciddi bir ifadeyle bir okuyucu aldı ve yazmaya başladı.

Ekranı okudum.

HP ve babasının seni konuştuklarını duydum.

Kaşlarım çatıldı. CURED'in silahlı kuvvetlerinin başı olan kralın beni ismen anması için yeterli bir neden bulamadım. Kalbim çarparken, kendi mesajımı yazdım.

Ne dediler?

Sıra sende.

Kral, HP'nin sana asistanlık işini kabul etmeni neden zorlamadığını öğrenmek istedi. HP, senin sonuçlara nasıl tepki vereceğini öğrenmenin daha önemli olduğunu söyledi. Ondan sonra konuşmayı takip edemedim.

Anlamıyordum. Kralın yüce makamında birinin benim reddimi umursaması gerekmezdi. Ben sadece bir kadındım. En alt tabakadan biri. Neredeyse bir sivil!

Shiloh cevap vermeden önce, bir sağlık görevlisi odaya kafasını soktu ve "Hey. Şunu ödünç alabilir miyim?" dedi. Beni görünce sessizleşti, kaşlarını kaldırdı ve ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. "Besleyicilere mi sinirlendin?"

"Ve bakışlardan," diye mırıldandım.

"Sadece sıvı almasını sağlıyoruz," diye açıkladı Shiloh, biraz suçlu hissederek.

Adam güldü, her *şey yolundaymış gibi*. Yalnız kalır kalmaz, arkadaşım yazdı: "Kayıt yapılıyor. E2'deki sedyede bantlanmış bir mesaj ara."

Sersemlemiş bir şekilde başımı salladım ve o bana içmem için ısrar etti. Bardağı boşaltırken ekranı sildi. Okuyucuyu ve boş bardağı kenara koydu ve bana yardım etti.

Ayağa kalktım. Dilimin ucunda binlerce soru ve yorum birikmişti, ama dudaklarımı sıkıca kapattım.

Bakışları benimkileri aradı. Sanki "*Her şey yoluna girecek*" der gibi bana en tatlı gülümsemesini gösterdi.

Ben de tekrar başımı salladım ve gülümsedim, çünkü gülümsemeden duramadım. O her şeyi daha iyi hale getiriyordu.

Elini belime koyarak beni salona götürdü. Sınıfa kadar titreyerek yürüdüm ama kaçmadım. Bu bir ilerlemeydi.

Kapıda inledim. "Bu çok kötü olacak."

"Sadece başını dik tut ve hiçbir şey olmamış gibi içeri gir," diye tavsiye etti Shiloh.

Onun sözleri kulaklarımda yankılanırken içeri girdim ve doğrudan masama doğru yürüdüm. Arşidük Heta dersine ara vermedi. Birçok sınıf arkadaşım bana baksa da kimse bana karşı çıkmadı.

"—boyutlar arasındaki perdeyi parçalamak için kullanılan kimyasalların ne olduğu bilinmiyor," diyordu. "Nüfusun çoğu Delilik'e yakalandığında tarihimizin büyük bir kısmı kayboldu. CURED'in doğuşundan sonra barış ve akıl sağlığı geri geldi."

Onun sözleri zihnimin derinliklerine gömüldü, Dolionların konuşması aklımı kapladı. HP'nin asistanı olmam neden umurlarında oluyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Otomatik bir ses dersin bittiğini duyurana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Askerler rahatlamış bir şekilde ayağa fırladılar.

"Yarın, izin verilene kadar ayağa kalkmayacaksınız," diye emretti arşidük. Herkes hareketsiz kaldı, kimse kıpırdamaya cesaret edemedi. Gerginlik havayı yoğunlaştırdı, ama o başka bir azarlama yapmadı. "Çıkarken bir okuyucu alın. Her ders için ihtiyacınız olacak ders kitapları önceden yüklenmiştir. Gidebilirsiniz."

Rahatlama yeniden ortaya çıktı ve hareketlilik başladı.

"İyi misin?" Juniper endişeli bir ifadeyle bana yaklaştı.

"Korkuya biraz yenik düştüm," dedim, ayağa kalkarak. "Son rauntta galip geldiğimi söylemekten mutluyum."

"Evet, ama rakibin öldü mü, yoksa başka bir gün geri gelmek için sürünerek kaçtı mı?" diye alay etti.

Ben yüzümü buruşturdum, o güldü.

"Keşke bir cinayet anlaşması yapabilsek. Ben senin korkularını öldürürüm, sen de benimkileri." Göz kırptı ve başka birine yetişmek için aceleyle uzaklaştı.

Masadan bir okuyucu alıp kızların peşinden gitmeye çalıştım, ama arşidük seslendi: "Bayan Roosa. Bir şey soracağım."

Bir iniltiyi bastırarak geri adım attım.

Beni baştan aşağı süzdükten sonra, kendi kitabına dalarak arkasını döndü. "Bir daha izinsiz olarak dersimden çıkarsan, tüm programdan atılırsın. Anladın mı?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdim.

"O zaman gidebilirsin."

Bir sonraki derse geçmek için on dakikadan az zamanım olduğunu bilerek aceleyle çıktım. Şaşırtıcı bir şekilde, Roman beni koridorda bekliyordu. Kolunu omuzlarıma doladı, şaşırtıcı derecede sevgi dolu bir hareketle beni öne doğru çekti.

"Besleyiciler ve parıldayanlar ilk başta korkutucudur," dedi, "ama korkunu aşmayı öğreneceksin, söz veriyorum. Seni savaşa hazırlayabilecek biri varsa, o da Dolion'dur. Ve ben! Süreci güven, Ardie. Bunu atlatacaksın ve daha iyi olacaksın."

Onun endişesini takdir ederek başımı salladım. Şimdiden iyi bir lider olmaya başlamıştı. Güçlü ve cesur, bazen şakacı, ama gerektiğinde sert. Karmaşık ama aynı zamanda açık sözlü. "Teşekkür ederim."

"Her zaman. Bu arada, Titus'la arkadaş olman iyi fikir. Birine ihtiyacı var, bunu görebiliyorum."

"O öyle değil..." Ah, boş ver.

Roman bana cesaret verici bir şekilde sıkıca sarıldıktan sonra, onu bekleyen Lark'ın yanına koştu.

Düşünsenize. Ben, savaşa hazır. Kral Tagin Dolion'un benim yaptıklarımı veya yapmadıklarımı umursaması kadar imkansız bir fikir.

Düşünceli bir şekilde, bir grubu takip ederek 6 numaralı odaya girdim. Orada, Duchess Echo Mimidae metal bir kırbaç gibi şeyi parçalıyordu. Onun için masa yoktu. Silahlarla dolu bir tezgahın arkasında duruyordu. Büyük ve küçük silahlar, pürüzsüz ve sert bıçaklar ve asla dokunmak istemediğim süslü aletler.

Okuyucuyu göğsüme sıkıca bastırarak arkada bir yer seçtim. Mükemmel zamanlama. Artık tanıdık gelen zil sesi hoparlörden duyuldu ve dersin başladığını duyurdu.

Günün başka hangi korkunç sürprizleri sakladığını keşfetme zamanı gelmişti.

"Merhaba, sınıf," dedi düşes, bize içten bir gülümsemeyle, yüzünde en ufak bir somurtkanlık belirtisi olmadan. "Umarım öğrenmeye hazırsınız. Parmaklarınızı kaybetmek istemiyorsanız

parmaklarınızı kaybetmek istemiyorsanız, dikkatli dinleyin. Ve not alın. Size çok şey anlatacağım." Sanki bir şaka yapmış gibi güldü. "Gerçek anlamda değil. En azından şimdilik."

Askerlerin çoğu onunla birlikte güldü. Arşidükten aldığım dijital okuyucuyu hazırlarken dilimi yutmamaya çalıştım.

Devam etti. "Taşıdığınız silahlar, hayat ve ölüm arasındaki farkı belirleyebilir. Bazıları Ourland'da iyi çalışırken, diğerleri Theirland'da daha iyi çalışır."

Arşidük Heta'nın derslerine dikkat etmek için bir neden daha.

"Ateş silahları, ağlar, yarı otomatik silahlar, hançerler, kılıçlar, üç kollu kırbaçlar, pritis topları, fırlatma yıldızları ve mızraklarla alıştırma yapacağız." Yeni bir silah saydıkça, örneğini gösterdi. "Fırsatınız olursa, Arşidük Heta'yı mızrakla izleyin. O bir ustadır."

Her alet bir öncekinden daha tehlikeli ve ölümcül görünüyordu ve midem bulandı.

"Silahlarınız en iyi saldırı ve ilk savunma hattınızdır. Ve savunmanız gereken birçok durum olacak." Ciddi bir ifadeyle bizi süzdü. "Çılgınlarla savaşmanın ilk kuralı. Onlar sadece iki durumda saldırırlar. Hazır olduğunuzda ve hazır olmadığınızda."

Dokuzuncu Bölüm

Söylenen sözler, hayatınızı
beslemek için kalbinizin
bahçesine ekilir; akıllıca
seçin.

—*Soal Kitabı*
1.20.18.21

İşleyemiyorum...

Beynimde çok fazla silah, bilgi, güvenlik özelliği ve uyarı karışmış durumda. Ah, o uyarılar. Bunu yaparsan iç organların yanar. Şunu yaparsan, sadece cenin pozisyonuna kıvrılıp ağlayacak kadar gücün kalır. Şunu ya da bunu unutursan, şunu ya da bunu mahvedersin.

Öğle yemeğine giderken, bilgi denizinde boğuluyormuş gibi hissettim. Sınıf arkadaşlarımdan çoğu, kanepeler, uyumlu koltuklar ve bir çift sehpa ile donatılmış rahat, geniş oturma odasında toplanmıştı. Yemek için ayrılmış küçük bölümde, yemek barlarından çok daha iyi atıştırmalıklar sunan bir otomat duvarı vardı. Çünkü acı dolu toplantıdan hiçbir iz yoktu.

"Bunu okudunuz mu?" Juniper, "sandviç" makinesinin yanında durmuş, kimlik kartı okuma cihazının üzerindeki bir tabelayı işaret ediyordu. "Üç trill veya iki saatlik iş gücü karşılığında ücret alınıyor."

Vay canına. Üç trill, yedi çeşit akşam yemeği için bile çok fazla bir miktardı, küçük bir sandviç için ise daha da fazla. Ve. Hmm. Çalışma süresi üç trill'e bile değmezdi. Neden... oooh. Bir test. Her şey bir testti. Bunun ahlaki dersi, bugünün karnını yarının geleceğine tercih etmeydi.

Akıllıca. Hedefe odaklanmış ve hesabımda sadece dört trill varken, yeni tahsisat da yokken, sandviçler benim için bir cazibe bile değildi.

"Her şeyi ödeyeceksen iki saat fazla çalışmak ne ki? Açlıktan ölüyorum." Jericho araya sıkışarak avucunu pedin üzerine bastırdı ve birkaç düğmeye bastı. Makine vaat edilen sandviçi çıkardı.

"Buna pişman olacaksın," diye mırıldandı Titus.

"Param var. Hiçbir şeyden pişman değilim." Jericho paketi alır almaz açtı, içindeki yiyeceği çıkardı ve bir ısırik aldı. Çiğnerken gözlerini kapattı. Yuttuktan sonra, sanki daha tatlı bir şey tatmamış gibi bir inilti çıkardı ve yiyeceği Titus'a uzattı. "Bir ısırik ister misin? Çok yazık." Kalanını ağzına tıktırdı ve bir kerede çok fazla çiğnedi, kırıntılar dökülmesine aldırmış etmedi.

Birkaç kişi daha kendi sandviçlerini almak için koştu. İtiraf ediyorum, kıskandım. Belki biraz cazip geldi. Ama kararlılığım sarsılmadı. Kazanmam gereken bir yarışma vardı. Kendimi tutabildiğim için memnun olarak, bedava bir enerji barı ve bir bardak hy-water aldım. Hafif acı sıvı, barın içermediği mineralleri ve elektrolitleri sağladı.

Etrafımda konuşmalar ve kahkahalar yükselip alçaldı. Roman, ortada oturmuş, herkesi dinliyordu. Lark onun yanında duruyordu. Altı kişilik bir grup kenarda durmuş, benim kadar şok olmuş görünüyordu. Benim gibi, bu askerler de günün henüz yarısının geçtiğini unutmamışlardı. Yine de, bir sonraki dersimizi sabırsızlıkla bekliyordum. Kendimi savunmayı öğrenmek, görevime yardımcı olacaktı.

Bir köşede tek başına Titus bir yemek barını bitiriyordu. Orada bulunanlar arasında en çok tanımak istediğim kişi oydu. Ama ona yaklaştığımda, sertleşti ve uzaklaştı.

Peki o zaman. Açıkça reddedildiğimi hissetmemeye çalıştım. Onu gücendirecek bir şey mi yapmıştım?

Yemek yerken, başka biriyle konuşmaya çalışıp vazgeçtim. HP'nin önerdiği gibi takım arkadaşlarımı tanımak istediğim duygusu galip geldi. İkinci bir asker seçmeden, ter içindeki Mykal ortak salona koştu. Onu gördüğümde hissettiğim rahatlama kısa sürdü.

Beni fark edince aceleyle yanıma geldi, bileğimi tuttu ve kapıya doğru çekti. "Yüce Efendin seni çağırıyor. Nedenini bilmiyorum. Ayağın yanıyormuş gibi spor salonuna koş. Tamam, hoşça kal!" Beni bırakıp mermi hızıyla uzaklaştı.

Karnımda korku uyandı. Bunun nedenini merak etmeme gerek yoktu. HP, Realms and Travel'daki gafımı öğrenmişti. Tek tesellim olan Shiloh'a rastlamayı umarak spor salonuna doğru ağır adımlarla yürüdüm. Ne yazık ki, ortalarda görünmüyordu.

Terden sıırıslıklam olmuşum ama bunu saklamak için uğraşarak spor salonuna girdim. Yüksek prensi görür görmez kalbim hızla çarpmaya başladı. O, bana sırtını dönmüş, bir sıra dolapların karşısında bir bankta oturuyordu. Dar bir tişört giymişti

geniş omuzlarını ve kocaman pazılarını sarar gibi duruyordu. Şortundan hafif tüylü, belirgin bacakları görünüyordu.

Bana bakmadı ama "Lady Pink. Buraya gel." diye seslendi.

Dönmeden benim geldiğimi bilmesi... Cesaretimi kaybetmemeye çalışarak yanına gittim ve arkasında durdum. En azından bana "hanımefendi" dememişti.

Önündeki yeri işaret etti. Bir iniltiyi yuttum ve ayaklarımla emredilen yere doğru sürünerek gittim, birdenbire soğuk metal dolaplar ve sıcak, korkutucu eğitimci tarafından kuşatılmışım.

Parmak eklemlerine bant sarmaktaydı. Alnından ter damlaları süzülüyordu. "Arşidükün dersinden kaçtın." Büyük liderim gözlerime bakma zahmetine bile girmede, sadece savaşa hazırlanmaya devam etti. "Böyle akılsızca bir şey yapmak için iyi bir nedenin olduğunu bana ikna et."

Biliyordum! "Panik atak geçirmek üzereydim, efendim... Yüksek Prens."

Çenesini oynattı. "*Efendim* yeterli. Açıklamana devam et. Çünkü panik atak geçirdiğin için yaptığının doğru olduğunu düşünecek kadar aptal olmadığını biliyorum."

Neden şimdi *efendim* iyiydi de önce değildi? "Hayır. Evet. Ben..."

O ayağa kalktığı anda, aniden üzerime dikildi ve konuşmam kesildi. Omzumun üzerinden bir havlu uzattı. Bir an için nefesi yüzümü okşadı. Göğsü benimkine neredeyse değiyordu. Geri çekilmeyi reddettim, böylece kendimi bir anlık korkuya teslim ettim. Evet, evet, korku ve *başka bir şey değil*. Onun inanılmaz kokusunun kalbimi deli gibi attırması hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Açık konuşalım. Koridorda sağlık görevlisiyle karşılaşmanın bununla hiçbir ilgisi olmadığını mı söylüyorsun?" dedi, yüzünü havluyla silerek.

Gözlerimi kısarak baktım. Gözetleniyor muydum? "O da oradaydı, beni gördü ve yardım etti. Başka bir şey yok."

HP sonunda bakışlarımı karşıladı ve keşke yapmasaydı diye düşündüm. Soğuk bir öfke bana bakıyordu. "İzinsiz olarak sınıftan çıktığında, Arşidük Heta'ya saygısızlık ettin ve dersini böldün. Her ikisi de cezalandırılabilir suçlardır. Senin üstün olarak, sana hatalarını öğretmek benim sorumluluğumdur."

"Öğrendim, söz veriyorum. Efendim. Ama izin isteseydim, dersini çok daha fazla bozardım. Çıkarak, onun dersine müdahale etmeden devam etmesini sağladım."

"Belli ki hiçbir şey öğrenmemişsiniz. Mazeretleriniz nedir, Bayan Roosa?"

Dudaklarımı sıkıştırdım. Tekrar *bayan* diye *hitap etti*. "Korkunun rujuyla boyanmış dudaklar, Yüksek Prens Dolion."

Kollarını göğüs kaslarının üzerinde kavuşturdu. "Yaptıklarının savunması için hayatını ortaya koy, ben de Arşidük Heta'ya daha fazla ceza gerekmediğini bildiririm. Ama davayı kanıtlaman konusunda ısrarcı olacağım."

Lanet olsun. Beni köşeye sıkıştırmıştı. "Cezam ne olacak?" diye mırıldandım.

"Anlayacağın bir şekilde söyleyeyim. İyi meyve vermek için budanman gerekir. Beni bahçıvan makası olarak düşün. Tatbikatlardan sonra ofisime gel."

Daha fazla ayrıntıya girmedi ve ben de ikinci bir ceza almamak için daha fazla bilgi istemedim. Ama, şey, beni nasıl budamayı planlıyordu? Günün geri kalanında bunu düşünmek her açıdan berbat olacaktı.

"Efendim, izin vererseniz..."

"Olmaz. Teşekkürlerimi şimdi duyacağım."

Ciddi olamazdı. Ama sert bakışları ciddi olduğunu gösteriyordu. "Teşekkür ederim, efendim," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Cezan ne kadar hafif olursa, hayran olduğum bir adama o kadar az saygı göstermiş olurum. Seni hologramla tek kişilik hücreye kapatmadığım için kendime çok kızgınım. İkimiz için de durumu daha da kötüleştirme."

Öyle mi? "Teşekkür ederim, efendim. Gerçekten."

Sessizce gözlerime baktı ve içimde garip bir his uyandı.

Adını koyamadığım bir şey. Çünkü koymak istemiyordum. "Ben... şey... gitsem iyi olacak."

Geri çekildim.

"Git." Başıyla işaret etti. "Diğerlerine katıl."

Onun yanından uzaklaşmak için matın üzerine sürünerek gittim. Biz konuşurken takımın geri kalanı da gelmişti. Çoğu merakla bana bakıyordu ama sadece Roman yanıma geldi.

"Heta'nın dersinde olanlar yüzünden azarlandın mı?" diye sordu, saçlarımı karıştırarak.

"Fena halde." Elini iterek burnumu buruşturdum.

O güldü. "Bir dahaki sefere, bağırırsan bile yerinden kıpırdamayın. Eğitimcilerinize size yardım edeceğine güvenin."

Evet, tamam, mantıklıydı. "Tavsiyen için teşekkürler. Çok yardımcı oldu." "Söylediğim her şey yardımcı olur."

Ona gözlerimi devirdim ve yine güldü. İki sağlık görevlisi odaya girdi. Shiloh! Düşünmeden ona el salladım ve gülümsedim. Arkadaşı kıkırdadı ve karnına dirsek attı. Oops. Belki de tanıştığımızı herkesin önünde ilan etmemeliydim. Buna karşı bir kural olabilir.

sağlık görevlileri ve soylular birbirine karışmıştı. Ama Shiloh utanmadan el sallayıp gülümsedi.

"Yerlerinize geçin," diye emretti HP, matın ortasına doğru ilerlerken. Zil çaldı.

Yerlerinizi alın'ın ne anlama geldiğini sadece Roman biliyordu ve biz de onun izinden giderek, eğitmenimizi kenarlardan çevrelemek için dağıldık.

Yüksek prens yüzünü kaldırdı ve her türlü rahatsızlığı yansıtıyordu. "Önce önemli olanlar. Cash değerlendirme sırasında yalan söyledi. Şimdi herkes gerçeği söylediği için değerli bir dersle ödüllendiriliyor. Ben asla boş tehditlerde bulunmam."

Hepimizin dikkati, utanç içinde başını eğen Cash'e çevrildi. "İki hafta boyunca sessiz kalacak."

"İki hafta boyunca sessiz kalacak," diye ekledi HP, tam olarak "Eğer bir kez bile konuşursa, ağızlık takacak. Öyle ya da böyle, sesini duyurmanın ve onu iyi kullanmanın önemini anlayacak, yoksa acı çekecek."

Korkum iki katına çıktı. Cidden, yüksek prens benim budamam için ne hazırlamıştı?

"Devam edelim." Yüzündeki ifade değişmedi. "Bu meşru müdafaa. Daha önce ders almış olabilirsin, ama bildiğini sandığın her şeyi unutmanı tavsiye ederim. Theirland'ın çılgınları, Ourland'da karşılaştıklarına benzemez."

Arşidük Heta sayesinde bunu çok iyi biliyordum.

"Silahlarınız olacak, evet. Onlarla da eğitim alacağız. Sorun şu ki, silahlarınızın bozulacağı veya merminizin biteceği ve düşmanın gelmeye devam edeceği zamanlar olacak. Bu yüzden temel bilgilerle başlayacağız. Güçlü ve zayıf yönler."

Harika. Yeni bir kabus daha açıldı.

"Besleyiciler karanlıkta daha güçlüdür. Theirland'da gün ışığının olmaması, zaten karmaşık olan durumu daha da kötüleştirir, özellikle de ters görme metamorfopsisiyle uğraşırken. RVM, görme alanınızın yüz seksen derece dikey olarak tersine dönmesidir. Başka bir deyişle, her şey tersine döner." Bakışları bana çevrildi. "Panik yapmaya gerek yok. Bu sorun özel lenslerle giderilebilir."

Mucizeler mucizesi, alevler içinde kalmadan güven verici sözler söylemişti.

Arkamızdaki birine el salladı. "Bu lensler RVM'yi düzeltir ve karanlıkta besleyiciler 1,5 metre yakınına geldiğinde onları görmeyi sağlar."

Omzumun üzerinden baktım ve Mykal'ın kapıdan büyük bir kutu taşıırken gördüm. Her yeri gerginlikle kaplıydı. Koşup ona yardım etme dürtüsü beni sardı, ama öğretmene "saygısızlık" etmek ya da dersini bölmek istemedim. Dersimi almıştım.

HP'nin yanında durdu, yükünü yere bıraktı ve kutunun içine uzanarak, bir santim kalınlığında kavisli bir metal bant çıkardı ve ona uzattı. Bantı alınının üzerine, kaşlarının hemen üstüne sabitledi ve parmaklarıyla bir tarafını okşadı. Yeşil bir ışık parladı ve gözlerinin üzerinde şeffaf bir ekran açıldı ve bir tür yarım maskeye dönüştü.

Hâlâ nefesini düzenlemeye çalışan Mykal, herkese bir bant uzattı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve o da inledi.

"Lensi etkinleştirmek için sağındaki düğmeye dört kez hızlıca bas," dedi yüksek prens. "Bugün, besleyicilerle savaşırken kendinize zarar vermemek ve onlara zarar vermemek için temel teknikleri öğrenirken bunu takacaksınız."

Cihazı taktım ve söylendiği gibi yanlarına dokundum, ekran indi ve şekil değiştirdi. Çok havalıydı.

Sonraki bir saat boyunca, HP pozisyonları, hareketleri, ipuçları ve püf noktaları gösterdi. İtiraf ediyorum, konsantre olmakta zorlandım. Kasları. Dalgalanıyordu. Daha da kötüsü, hareketlerini taklit ederken bizi izliyor ve gerektiğinde eleştirilerde bulunuyordu. Juniper ve benim için bu sık sık gerekliydi.

"Kendine zarar vermekten hoşlanıyor musun?" diye sordu, ben havayı dövdüğüm sırada.

Sinirlenmedim, sinirlenmedim. "Hayır, sevmiyorum."

Yaklaşıp başparmağımın açısını düzeltti, sonra yumruğumu göğsüne doğru yönlendirerek bir yumruk atma hareketi yaptı. Başparmağımı eski konumuna geri getirdikten sonra yumruğumu ikinci kez göğsüne yönlendirdi. "Farkı hisset."

"Oh! Gerçekten hissediyorum." Ama beynim yeniden çalışmaya başladıktan sonra. Dokunuşunun sıcaklığı... nasırlarının pürüzlülüğü... *yardım et.* "Hatalı yapıyorum, başparmağıma çok fazla baskı uyguluyorum."

"Doğru. Şimdi daha büyük sorunu ele alalım. Korku seninle konuşuyor ve sen onu düşman gibi davranmak yerine şımartıyorsun. Karşılık ver. Gitmesini söyle, sonra bana vur."

Ne? "Hayır!" Bu bir testti. Zaten korkuya nasıl konuşulurdu ki? "Bir askeri subaya vurmamam gerektiğini ben bile biliyorum."

Bana. "Ama bir subaya itaat etmeyi henüz öğrenmemişsin, görüyorum," diye alay etti. "Vur

"Hayır," diye bağırdım.

Gözlerini kısarak baktı. "Tavrını yeniden düşünmeni öneririm, Lady Pink."

Peki! Israrcı davranmaya devam ederse, bana başka seçenek kalmazdı.

"Yapacağım.

Seni tokatlayacağım."

"Yüzüne."

Bu daha da kötüydü! Dudaklarımı yaladım ve bir ayağımın üstüne diğer ayağımın üstüne geçtim. "Yapacağım. Seni tokatlayacağım. Yüzüne. Yumruğumla."

"Şimdi," diye bağırdı.

Çılgık atarak, "Korkudan mı gidiyorsun?" diye ciyakladım. Sonra yaptım. Ona yumruk attım. Sayılır. Belki *yanağına hafifçe vurdum* demek daha doğru olur. Ya da o beni engellemeseydi yanağına hafifçe vururdum.

Düz beyaz dişlerinin üzerinden dilini geçirdi. "Saçma sorular sorma. Cesur bir ifade kullan. Korku, içten gelmezse dinlemez. O yüzden içten söyle ve vur bana. Sertçe."

"Korku canlıymış gibi davranıyorsun." Kollarımı havaya kaldırdım. "Canlı şey gibi."

"Öyle değil mi? Sana konuşuyor ve sen dinliyorsun. O yönlendiriyor ve sen takip ediyorsun.

Emrediyor ve sen itaat ediyorsun."

Lanet olsun. "Neden benden korkup emirlerime itaat etsin ki?"

"Çünkü o korku. Kendinden başka bir şey veremez ve daha güçlü bir rakip karşısında her zaman geri çekilir. Vur bana," diye tekrarladı.

İstemiyordum, ama aynı zamanda istiyordum, ama yapmadım, ama yaptım. "Git, korku." Yumruk. HP'yi tamamen ıskaladım.

"Lady Pink," diye homurdandı.

"Git, korku." Yumruk.

Engelledi. "Tekrar."

"Git, korku." Tamam, evet, bu sefer daha sert bir ton kullandım ve daha kesin bir yumruk attım. Fena değildi. Daha fazla güçle yumruk attım.

O engelledi. "Belki kendimi açık ifade edemedim. Sana ne kadar zayıf ve yeteneksiz olduğunu söyleyen zihinsel bariyeri aşacak kadar sert vur bana."

Öfke, hayal kırıklığının ateşini körükledi. "Git, korku." Biraz itme gücüyle vurdum.

O bir kez daha engelledi ama "Daha iyi. Tekrar." dedi. "Git, korku." Vur.

Engelledi. "Daha sert. Tekrar."

Kalbime bir güç damlası düştü, hızla kök saldı ve endişeyi boğdu. Bunu yapabiliirdim. "Git, korku." Yumruk.

O engelledi, ama o kadar kolay olmadı. "Bana zarar vermekten korkma."

Çok ileri gittin! "Tabii ki sana zarar vermekten korkuyorum!" Kollarımı havaya kaldırdım.

Gözlerini devirdi. "Korkun beni aşağılıyor. Bir acemiden kendimi koruyamayacağımı mı sanıyorsun, Lady Pink?"

"Öyle değil... Ben öyle düşünmüyorum..." Kahretsin! Her zaman bu kadar mantıklı konuşmasından nefret ediyordum. "Yanlışlıkla canını yakabilirim."

"Bir hakaret daha." Gerçek bir kavgaya hazırlanır gibi sertleşti. "Bana tüm gücünle yumruk at. Ben engellemeyeceğim. Kanatırsan, sana elma ve incir ile ödüllendireceğim."

Pardon? Onu yanlış anlamış olmalıyım. "Beni sana zarar vermem için rüşvet veremezsin."

"Veremem. Sahip olduğun gücü kabul edene kadar..."

Yumruk. Kafası yana doğru savrulurken, parmak eklemlerimde şiddetli bir acı patladı. "Ah!" Titreyen elimi salladım. Rahatsızlık geçtikçe, yerini dehşet aldı ve beni sardı.

Aptallığımdan başka hiçbir şey düşünemedim. Ona yumruk atmıştım. Ben. Bana yapmamı emretmiş olsa da, beni cezalandıracaktı. Cezalandırmak zorundaydı. Sınavdan kalmıştım. Kesinlikle. Alçak lordlar ve leydiler, hiçbir koşulda liderlerine fiziksel şiddet uygulamazlardı.

Düzeltilip, ağzının köşesinden bir damla kanı sildi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. "Aferin, Leydi Roosa."

"Efendim, özür dilerim... Şaka yapıyorsunuz." Kalbimin karanlık köşelerine altın ışıklar saçan bir ışık topu düştü. *Pink* olmadan bana *leydim* demişti! Çünkü bir şeyi doğru yapmış ve sınavdan tam not almıştım. Bonus: Vuruş, hayal ettiğim kadar korkunç olmamıştı. Sırıtarak yumruğumu havaya kaldırdım. "Evet, iyi iş çıkardım. Al sana, Sir Grampus!"

Başını eğip bana göz kırptığında, az önce ne dediğimi fark ettim ve kendime çöktüm. Bende bir sorun olmalıydı.

"Özür dilerim, Yüksek Prens Dolion. Size —bunu yapmamalıydım—"

"Sahada, besleyiciler seni çevreler." Sesi alçak, neredeyse şefkatliydi. "Bu kaçınılmaz bir gerçek. Bir noktada, kendine değerli saniyeler kazanmak için rakibinin yüzüne hızlı bir yumruk atman gerekecek

ve savunulamaz bir durumdan kaçmak için hızlı bir yumruk atmanız gerekecek. Besleyiciler sarsıldıklarında kafaları karışır. Kafaları karışınca birbirlerine saldırırlar." Elimi kaldırdı ve başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı. Onun sıcaklığını ve nasırlarını zaten fark etmiştim, ama bu dokunuşunda farklı bir şey vardı. Sonsuz derecede daha tatlı bir şey. "Yumruğunu indirdin ve kemik kırmadın. Artık önemli anlarda bunu yapabileceğini biliyorsun."

Tüylerim diken diken oldu. Tamam, onunla temasa tepki vermeyi bırakmam gerekiyordu. Bu uygun ya da hoş bir şey değildi. Onun çekiciliğini fark etmeyi de bırakmalıyım.

"Teşekkür ederim, efendim." Kararlı bir şekilde, onun elinden çekildim.

Kirpiklerini kaldırdı, bakışları benimkilerle buluştu. İçinde hapsolmuş bir saldırganlık yayılıyordu. "Bana tekrar vurmaya cesaretin var mı?"

Düşünmeden, bir yumruk daha attım. Kendimi tutmadım. "Git, korku."

Bu sefer bileğimi yakaladı ve yine hızlıca sırtıttı. "Bu şimdiye kadarki en iyisiydi."

Megavatlık bir gülümseme yüzüne yayıldı ve silinmesi imkansızdı.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Seni bir asker yapabilirim, Roosa." Başka bir kadına yardım etmek için uzaklaşırken

başka bir bayana yardım etmeye giderken, "Sıhhiye, ona bir bakın" diye seslendi.

Gülümsememi Shiloh'a çevirdim, o da yanıma koştu. "Beni gördün mü?" "Evet, gördüm."

"Gördüm. İyi iş çıkardın." Eğlenmiş gibi görünüyordu, temizleyip bandajladı küçük kesikleri temizleyip sardı. Kesinlikle HP'nin dişlerinden olmuştu. Shiloh olabildiğince sessizce, "İkimizin de Perşembe günü izinli," dedi.

"Sadece iki gün kaldı," diye aynı sessizlikle cevap verdim. Tanrıya şükür! Akademi hayatımın ilk tam günüydü ve şimdiden dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Parmak eklemlerimi bantla sardı. "Benimle bir daha çıkar mısın?"

Zevk dalgaları yayıldı. Cevabımı düşünmeme gerek yoktu. "Evet." Bu çocuğu ve bana verdiği rahatlığı seviyordum. HP gibi beni gergin yapmıyordu. "Çok isterim."

"Güzel. Sabah altı da ulaşım noktasında buluşalım," diye açıkladı.

Ulaşım mı? Ne olursa olsun, öğrenecektim. Görev yerine dönmeden önce birbirimize nazik bir bakış attık. Ders bittiğinde HP'ye selam verdim. Alt dudağındaki kabuklu yarayı parmağıyla okşadı ve bu, onda bir gülümseme uyandırdı

ve o da bana gülümsedi. Sadece bir anlık bir gülümsemeydi ama beni heyecanlandırmaya yetti.

Moralim yüksek, çıkarken Shiloh'a el salladım, sonra RVM bandımı çıkarıp katlayıp cebime koydum ve takım arkadaşlarımın peşinden ilk yardıma gittim. Orada Dr. Korey'den savaş sırasında meydana gelebilecek yaralanmalar hakkında elli dakikalık bir ders dinledik. İtiraf etmeliyim ki, iyi ruh halim çabucak dağıldı.

Daha sonra talimlere katıldım. HP, onun yerine bir şövalye gönderdi. O asker bize doğru savaş düzenlerini öğretti ve lenslerimizi takmış halde sayısız güven egzersizi yaptırdı. Kısa bir süre için, RVM'nin korkunçluğunu ve karanlıkta bir besleyicinin spot ışığı altında kalmanın dehşetini yaşadım, yaratıklar dünyanızın merkezi haline geldiğinde.

"Ne kadar çok pratik yaparsanız, gözleriniz o kadar çabuk alışır," dedi asker dersin sonunda.

Diğerleri akşam yemeğine gitti, ama ben Yüksek Prens Dolion'un ofisini aramaya çıktım. Omuzlarıma korku çöktü. Cezamı alma zamanı gelmişti.

Onuncu Bölüm

Düzeltmeye kulak verirsen,
her zaman doğru yola
dönersin.

—*Soal Kitabı*
2.19.12.7

"İşte buradasın!" Mykal koridordan uçarak geldi, okunu doğrudan bana doğrultmuştu. Onu son gördüğümünden beri gerginliği daha da artmıştı.

"İlk günün nasıl geçti, hepsini anlat bana," dedim ve ona sarıldım.

"Öncelikle, korkunç bir hata yaptığımı düşünüyorum. Tek yaptığım şey bir şeyleri getirmek, getirmek, getirmek. Gerçi, ünlü HP ile Kontes Soti'nin en büyük kızı arasında bir randevu ayarladım." Abartılı bir yüz ifadesi takındı ve beynim bir dizi takla atarken beni güldürdü.

Yüksek Prens Dolion, CURED'in mali işlerini yöneten kadının kızıyla görüşüyordu. İlginç. Hiç de hayal kırıklığı yaratmadı. Onun aşk hayatı beni ilgilendirmezdi ama.

"Seni mümkün olduğunca çabuk Prens Hazretlerine götürmem gerekiyor," dedi. "Emirlerim çok açıktı. Orada geç kaldığımız her dakika, gecikiyoruz."

Ugh. "Sizi görmek için sabırsızlanıyor."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, kırbaçlanacağınızı, hapse atılacağınızı veya kovulacağınızı sanmıyorum." Yeni bilekliğinden aldığı haritanın rehberliğinde, beni koridorlardan, merdivenlerden ve asansörlerden geçerek, akademide farklı seviyelere yükselmiş şövalyelerle dolu ortak alanlardan koşturdu. Avucundaki çipi kullanarak kilitli kapıları açtı ve kontrol noktalarını geçmemizi sağladı.

Ağır silahlarla donatılmış bir kapıyı geçtikten sonra, binanın içi hapishane şıklığından tamamen fantastik bir dünyaya dönüştü. Özenle oyulmuş masalar ve sandalyeler, mücevherlerle kaplı bir dizi heykeli kolayca görebilecek şekilde stratejik olarak yerleştirilmiş bir lobiye kaplıyordu. Benim yaşadığım bölgedeki heykellerin aksine, bu heykellerde insan parçaları yoktu, sadece efsanevi yaratıklar vardı. Ejderhalar, kanatlı atlar ve gizemli kökenli canavarlar.

Tavandan sayısız pritis ışık saçarak içlerinden parıldayan kristalleri aydınlatıyordu. Vay canına. Bu taşları hiç bu kadar yakından ve bir arada görmemiştim. Çok güzel!

"Muhteşem, değil mi?" diye sordu.

Kalın, ağır kapı arkamızdan kapanarak büyük bir odaya girdik ve... Nefesim kesildi. Kaya'nın bir parçası. Boş odayı ikiye bölüyordu. Duvara yaslanmak için geriye doğru sendeledim.

"Hayır, hayır." Mykal elimi tuttu ve beni ileri çekti. "Bu sadece araştırma için kullanılan bir kopyası. Tehlikeli değil."

"Ama..."

"HP'ye ulaşmanın daha hızlı bir yolu yok."

Tamam. Peki. Kaynayan gerginlik azaldı ve uzuvlarım hareket edebildi. Yine de gözlerimi başka yere çevirdim, geniş bir koridora çıkana kadar.

Kırmızı bir kapıya ulaşır ulaşmaz Mykal beni bıraktı. Cevap beklemeden iki kez kapıyı çaldı ve içeri girdi. HP'yi fark ettiğimde henüz kafamı yeterince toparlayamamıştım. Masasının önünde durmuş, kenarına yaslanmış, babasıyla konuşuyordu.

Aniden durdum. Silahlı kuvvetlerin lideri Kral Tagin Dolion. Her şeyin başı ve sonu, sözü kanun olan kişi. Burada. Şahsen. Varlığı, sanki yerçekimi kuvveti artmış gibi havaya ağırlık kattı.

Nefesim dudaklarımın arasında kesildi. "Git, korkma," diye fısıldadım, sadece kendi kulaklarım için.

Belki duymuşlardı. İkisi de bana baktı, ama ikisi de tepki göstermedi. Bu iyi miydi? Kötü mü?

Mykal selam verdi, ben de onu taklit ettim.

"Koridorda bekleyin, Bayan Ellison," dedi HP, yaralı dudaklarından emri verdi. O yara benim eserimdi. Yutkundum.

O uzaklaştı. Ben de gitmeli miyim?

Kral bana selam verdi. "Sizinle tanışmak bir onur, Leydi Roosa."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi? Yani, teşekkür ederim. Efendim."

O gülümsedi. "Gerçekten öyle. Karım Toprak ve Tohum Anomalisi hakkındaki makalenizi okudu. O kadar etkilendi ki, Cyrus'tan size göz kulak olmasını istedik." Yüksek prensin omzuna hafifçe vurdu. "Umarım sakıncası yoktur."

Heyecan, endişemi kül etti. Yüksek prensin annesi makalemi okumuştı. Ve beğenmişti! Shiloh'un kulak misafiri olduğu konuşmayı araştırması için hiçbir neden yoktu.

Bu pek çok şeyi açıklıyordu. Yüksek prens ve kralın varışından itibaren bana neden bu kadar odaklandıkları. Yüksek prensin bana ilk olarak asistanlık işini teklif etmesi. Hatta umarım hak ettiğimi düşündüğü cezadan beni kurtarması bile.

Bekle. Yüksek sesle cevap vermemiştim. Konuşmalıyım. "Hiç sorun değil," diye patladım. Coşkum fark edilince yanaklarım kızardı. "Onur benim için, efendim." Bu adamın özverili rehberliği, birçok başka Büyük Pişmanlığın yaşanmasını engellemişti.

Yüksek prens haklıydı. Bir lider, bir ekibi ya da yıkabilirdi.

"Annenin yetiştirici olduğunu bilmiyordum," dedim. Ailesinin evli olması beni çok şaşırttı. Astronomik evlilik vergisi nedeniyle çok az çift bu adımı atıyordu. Benim ailem kesinlikle atmamıştı. Ayrıca çoğu insan, taraflardan biri Delilikten kurtulursa kalıcı bağlar kurmaktan korkuyordu.

"Ah. Karısının benim annem olduğunu varsayıyorsun," diye yanıtladı, dik duruşuyla, vücudunun geri kalanı gibi sert bir tavırla.

Oops. Öyle düşünmüştüm. Yanaklarım yanacak kadar kızardı. En azından benim gafıma gülmüş gibi görünüyordu.

Özür dilemek için ağzımı açamadan, kral konuyu değiştirerek, "Toplantına devam et. İyileş, Leydi Roosa," dedi.

"İyileşin, Kral Dolion."

Oğlunun omzuna bir kez daha hafifçe vurduktan sonra odadan çıktı.

Kapı arkasından kapandı, ama yerçekimi normale dönmedi.

Tek diğer kişiye odaklanmak yerine, kendimi onun geniş ofisini incelemekle meşgul ettim. Ofis, binanın saray kısmının geri kalanı kadar lüks ve gösterişliydi. Ancak duvarlar kristal değil, altındandı. Aslan pençelerini andıran ayakları olan bir konferans masası, hayvanın kafasını andıran dört sandalyeyle tamamlanıyordu. Ancak hiçbir yerde kişisel eşya yoktu. Masada hiçbir ıvır zıvır yoktu. HP'nin en sevdiği insanları, yerleri veya şeyleri gösteren portreler, fotoğraflar veya hologramlar yoktu. Bitki yoktu.

"Çiçeklere ihtiyacınız var," diye düşündüm ve daha iyi bir şey bulamadan söyledim. "Ve bitkilere. Çok fazla bitkiye."

"Katılıyorum."

"Toprak ve tohum bulabilirsiniz, sizin için yetiştiririm." Teklifi yaptım ve anında pişman oldum. Her gün onunla birlikte ofisinde kapalı kalmak istemiyordum.

"Seni buraya bir neden için çağırdım, Bubble Gum." Sanki ben bir şey söylememişim gibi davrandı, bu tüm üst düzey yöneticilerin özelliğidir, ve ben rahatlamalı mıyım yoksa kırılmalı mıyım bilemedim. "Hadi başlayalım."

Tabii. İçimden ürperdim. "Devam et. Cezamı çekmeye hazırım."

Ağzının köşeleri seğirdi ve bu manzara beni şaşırttı. "Ödülün orada." Masadaki, üzerinde "*Limonata*" yazan büyük bir sürahinin yanındaki tatlı tabağını işaret etti.

Demek limonata bir içecekmiş! Ağzım sulandı. Ama HP, Shiloh ile paylaştığım şifre kelimeyi biliyor muydu?

"Neden bana ödül veriyorsun, neden... oooh!" Çünkü ona tokat atmıştım. Başım dönerek, topuklarımın üzerinde yukarı aşağı zıpladım. "Peki ya cezam? Korkuyu yenmem gerekmiyor mu?"

"Cezan, özgür zamanını kaybetmek, korkunu yenmek değil. Bu benim merhametim ve senin için değerli olması gereken bir şey." Beni geçerek, her birinde elma ve incir olduğu görünen tatlı tabağını kaldırdı. "Hangisini önce deneyeceksin?"

Alt dudağımı ısırarak, sunulanları daha keskin bir gözle inceledim. "Bunu lütfen." Evet, kelimelerim peltek çıkmıştı. Hayır, umursamıyordum.

Karanlıkta duran tatlıyı aldım. Küçük parçayı ağzıma attığımda beklentim coşkuya dönüştü. Aman Tanrım. Ne tatlı! Meyve suyu damaklarımın her yerine yayıldı ve inledim. "Bunları seveceğimi biliyordum." Onlarsız yaşamak mı? Asla.

"Bunlar benim de en sevdiklerim oldu," dedi HP, sesi alçak ve kalın. "Dudakları titretmeye değer bir ödül."

Omurgamda bir ürperti hissettim ve bakışlarımı ona çevirdim. Kesinlikle bu kadar *şehvetli bir şekilde* söylemek istememişti. Ya da belki de istememişti. Vay canına. O da şehvetli görünüyordu, gözleri yarı kapalıydı.

Yutkundum ve dilimle ağzımın köşelerini silerek yaladım.

Benden gözlerini ayırdı, tabağı masaya koydu ve bir yığın kağıtla meşgul oldu. Ben de aceleyle dikkatimi toparlayıp ikinci bir pasta seçtim. Dilimde yeni tatlar patladığında göz kapaklarım kapandı. Bal batırılmış bu cenneti tatmaktan başka bir şey yapamadım.

Nerede olduğumu, neden orada olduğumu ve kiminle birlikte olduğumu hatırladığımda içimden bir ürperti geçti. Oops. Belki de ağzım doluyken sohbet etmeye çalışmalı mıyım?

Gerek yoktu. O konuştu. "Malzemeleri kullanarak korkularını yaz. Hepsini," diye emretti. "Liste bin sayfa o l s a bile umurumda değil,

hiçbir şeyi atlama." Yine sert ses tonuna dönmüştü. "Bitirene kadar bu odadan çıkma." Tek kelime etmeden uzaklaştı.

Tamam. Bana az önce flört etmemiştin, milisaniye bile. Neyse. Etrafı kurcalama isteği çok güçlüydü ama ben dayanamadım. "Cezam" olarak sadece korkularımı mı listelemem gerekiyordu? Ne, uzunluğu beni küçük düşürecek mi sanıyordun?

Şaka sana geri döndü, HP.

Dudaklarımın arasından ısıklık çalarak kendime limonata doldurdum ve masada rahatça oturdum. Sarı sıvının ilk yudumu, tatlı ikramlar kadar dünyamı değiştirdi. Ekşi ama şekerli, yeni favori içeceğim. Kalanını bir dikişte içtim ve bir sonraki yudumda bardağımı neredeyse taşıyordum. İçerken, kalan ikramları da bitirdim, son lokma hariç her lokmanın tadını çıkardım. İtiraf ediyorum, dudaklarımı büzdüm.

Derin bir nefes aldım, bir kalem ve bir kağıt parçası aldım ve tek bir kelime yazdım. İşte. Ödevim bitti.

Sayfayı yüksek prensin masasına sabitledikten sonra salona girdim ve Mykal'ın kapının hemen dışında Dr. Korey'in girişini engellediğini görünce şaşırdım.

"—Gitti mi?" diyordu doktor, her kelimesinde sinirli bir ton vardı.

"Bana söylemedi. Ne zaman döneceğini de söylemedi," diye cevapladı Mykal, diğer kadınla yüzleşmekten korkmadan. Aferin ona!

Dr. Korey beni fark etti ve gözlerini kısarak baktı. "Neden yüksek prens Dolion'un ofisinde gözetimsizsin? Bu yasak."

"Sadece bana söyleneni yaptım," dedim, elma, incir ve limonata ile kafam güzeldi.

Mykal destek olarak başını salladı. "Bir dahaki sefere Yüksek Prensi gördüğümde, Lady Roosa'ya verdiği emri onaylamadığını ve onunla konuşmak istediğini iletebilirim."

"Hayır, onu kendim bulurum." Doktor bana son bir kez sert bir bakış attıktan sonra ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

"Onun yüksek prensi sevdiğini ve şimdi sana özel muamele gördüğün için senden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?" Mykal ciddi bir ifadeyle sordu.

"O herkesten nefret ediyor, bence."

"Evet. Doğru." Arkadaşım elimi sıktı. "Bittiğini söyle. Sen biter bitmez ben de dinlenmeye ve rahatlamaya başlayabilirim."

Oh, şükürler olsun. "Rahatlamaya başla bebeğim, çünkü görevim tamamlandı."

"Hayat yeniden yaşamaya değer!" Sevinçle bana sarıldı. Koridorda aceleyle yürürken bana, "*Ne gün* ama. Tek istediğim odamıza gidip sana el işaretlerini öğretmek," dedi. Sesini alçaltıp bana doğru eğildi. "Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki. Ama söyleyemem. Yüksek sesle söyleyemem. Sadece şunu bil, duyduğum ve gördüğüm şeylerin yarısına bile inanmazsın."

Oooh, öğrenmeliyim! Odamıza sorunsuz bir şekilde vardık. Karşılaştığımız tek takım arkadaşımız, bizim odanın yanındaki hücrede uzanmış tavana top atan Jericho'ydu. İşine o kadar dalmıştı ki bizi fark etmedi. Diğer askerler ortak salonda sohbet ediyor olmalıydılar. Bu enerjiyi nereden bulduklarını hiç bilemeyeceğim.

Mykal, anlatmaktan çekinmediği hikayelerle beni eğlendirirken, taşıma işleri ve patronun belki sevgilisi, belki de değil olan Nova Soti'nin kibirli tavırlarını anlatırken, bana alfabenin her harfinin işaretini ve "mutlaka bilmem gereken" iki önemli işareti öğretti. *Yardım et veöp beni*.

Ben burnumu çektim. "Shiloh'dan görev başındayken beni öpmesini istemiyorum." Ama ona limonata hakkında anlatmak için sabırsızlanıyordum.

"Emin misin? Çünkü yaklaşan randevunu duydum. Senin adına çok mutluyum." Saçının bir tutamını kulağının arkasına attı. "O harika bir adam."

Katılıyorum. "Hadi, bana erkek arkadaşından bahset," dedim, dikkatini ona çevirerek. "Bay Gizem."

Yüzü hayalperest bir ifadeye büründü. "O kesinlikle, tamamen mükemmel." Kendini yatağa attı ve bir okul kızı gibi kıkırdadı. "O da asker. Bir şövalye. Senin ve Shiloh gibi, perşembe günleri izinliyiz. Onu görebileceğim."

"Nasıl tanıştınız?"

"Aynı apartmanda oturuyor. Ama Shiloh'a söyleme. Roman'a da. Kimseye!"

"Sırların bende güvende." Ciddiydim. Ben bir kasa gibiydim.

Hoparlörden otomatik ses duyuldu ve sokağa çıkma yasağının yaklaştığını duyurdu. Takım arkadaşlarımız odalarına girerken sohbetimiz sona erdi. Mykal esnedi, ben de yatağıma doğru yürürken esnemek zorunda kaldım. Hücre kapısı kapanırken kelepçelerimizi taktık ve birkaç saniye sonra o yumuşak bir şekilde horlamaya başladı.

Günün yorucu olayları beni yakaladı. Madness hakkında öğrendiklerimin büyüklüğünden, bana yüklenen beklentilerin devasa boyutuna kadar. Ayrıca, yüksek prence karşı gösterdiğim inanılmaz cesaretim yüzünden parmak eklemlerim zonkluyordu. Hey, bir kız zaferlerini bulabildiği yerde almalıydı. Ama uyuyamıyordum. Sadece bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum.

Düşüncelerim tekrar tekrar HP'ye yöneldi ve aklıma üç tanım geldi: *gizemli*, *kararlı* ve *zeki*. Tamam, peki, dördüncü bir kelime kendini göstermeye çalıştı. *Seksi*. Bunun durumla ilgisi olmadığını düşünerek onu göz ardı ettim.

Korkularımın "listesi"ne nasıl tepki verecekti? Onun tepkilerini tahmin etmek benim işim değildi. Ya bana karşı gösterdiği hoşgörüden pişman olursa?

Sabah alarmı çaldığında, kendimi çok heyecanlandırmıştım. Bir dizi iniltiyle ayağa kalktım. Gözlerim yanıyordu ve kaslarım protesto edencesine ağrıyordu. Ama Mykal'ın desteğiyle, soyunma odasına ulaştım, duş aldım ve temiz üniformamı giydim.

Spor salonunda Shiloh, başka bir sağlık görevlisiyle birlikte kenarda bekliyordu. Öfkeyle yere bakıyordu. Oh, hayır. Dün bana yardım ettiği için başı belaya mı girmişti? Öğrenmeye kararlıyım, ona doğru ilerledim, ama Prens Dolion Prens Dolion içeri girdi. Onu görünce sinir sistemim hiper hızda çalışmaya başladı. Tıraş olmamıştı ve kıyafetleri yırtık pırtık ve buruştu.

"Sıraya girin," diye bağırdı. Oh, hayır. O da kötü bir ruh halindeydi.

Herkes aceleyle itaat etti. O, temiz ofisin önünde durdu, bir kalemin kapağını açtı ve duvara büyük siyah harflerle şunu yazdı: **BUGÜN ÜZERİNDE ÇALIŞACAĞIMIZ KONU:**

Dudaklarımı yaladım. O kelimelerin altına notumu astı. *Her şeyi*.

On birinci bölüm

Tek bir savaş vardır ve o da
iyilik ile kötölük arasındadır.

—*Soal Kitabı*
2.10.6

"Görünüşe göre *her şey* yorgunluktan ölmeyi de içeriyor," diye mırıldandı Roman, tüm ekip odalarımıza doğru topallayarak ilerlerken. Diğerleri de aynı fikirde olduklarını gösteren inlemelerle ona katıldılar, ben de dahil.

Isınma, besleyici hologram ordularının peşinde koşmakla geçti. Savunma dersinde, kendi hologramlarımızı yansıtan makinelerle dövüőtük ve hırpalanarak yere düőtük. Tatbikatlar, dün öğrendiklerimizi teke tek dövüőlerde uygulamayı içeriyordu. Sonra HP, sadece benim değil, herkesin boş zamanlarını da kendine ayırdı ve şövalyeler besleyici rolünü üstlenerek bizi durdurmaya çalışırken, dışarıda engelli parkurda koşmaya zorladı. Sanırım bu onun versiyonunda yoğun terapi.

Hücreme girip yatağıma yığıldım. Mykal çoktan uyumuş ve zincirlenmiőti.

Bitkilerimi ve toprağın kokusunu özlemiştim. Ama annemi ve onun cesaretlendirmesini daha çok özlemiştim. O, dünyanın en iyi sarılmalarını yapardı ve en bulaőıcı kahkahaya sahipti. Şüphesiz, dinlenmeye ihtiyacı varken, benim için endişelenmekten çok meşgul olduğı için dairesinde kilitliydi. Bundan nefret ediyordum. Onun hayatının daha iyi olmasını istiyordum, daha kötü olmasını değil.

Parmaklıklı kapı kapandı ve kelepçeyi bileğıme sıkıca tuttum. Bütün gece uykuya dalıp uyandım ama bir saatten fazla uyuyamadım. Sabah alarmı çaldığında hazır değildim.

"Tahmin et ne oldu?" diye bağırarak Mykal yanıma koştu. Güneş kadar parlak görünüyordu. "Shiden Günü! Yoksa *Ariloh* mu tercih edersin?"

"Bunu garip hale getiriyorsun," diye mırıldandım, açık zincirimi çıkarıp yataktan kalktım.

"Bu benim uzmanlık alanım."

Umarım Shiloh bugün daha iyi bir ruh halindeydi. Isınmadan sonra onu görmemiştim, o zaman çok üzgün görünüyordu.

Mykal sevinçle zıplayarak önümde ilerlerken, ben ağır adımlarla soyunma odasına doğru yürüdüm. "Acele et Ardie! Geç kalırsak treni kaçıırız. Bala City'ye gidemeyiz. Randevumuz var. Erkek arkadaşım ile buluşacağımı söylemedim mi?"

Görünüşe göre takma adı tutmuştu.

Belki yorgunluktan, belki akademide olmanın stresinden. Her halükarda, söylediklerinin yarısını bile anlamadım. "Bala City mi?" Hiç duymamıştım.

"Askerler için bir oyun parkı. Roman ve ailesiyle bir kez gitmiştim."

Aklımda binlerce soru vardı ama konuşacak halim yoktu. Hızlıca duş aldım, sonra dolabımı dolabımı ve dolap az giysilerimi getirdiğim getirdiğim getirdiğim hayal kırıklığı çöktü. Seyahat çantama güzel bir elbise eklemeliydim. Sadece bir tane! Hatta sevimli bir kot pantolon bile. Çok az eşya aldığım için, hayatımın en önemli randevusu için en iyi seçeneğim, mavi bir tişört ve ona uyan bir koşu şortuydu. Temelde, geçen hafta giydiğim pembe takımın bir kopyasıydı.

Birincisi, HP'nin küçümsemesine neden oldu. "—ikinci komutan."

Kulaklarım seğirdi, Lark'ın sesini duydum.

"O izinli değil," dedi Juniper'a, Juniper da onunla birlikte soyunma odasına girmişti. "Tüm eğitmenlerin katıldığı bir toplantıya katılıyor."

Zavallı Roman. Böyle toplantılara katılmak işkence gibiydi. Ama aynı zamanda şanslı Roman. En üst düzey lord olma şansı en yüksek olan oydu. Ben pes etmemiştim. Sadece odak noktamı değiştirmiştim. Önce kendimi geliştirecektim, sonra zirveye oynayacaktım.

"Hadi, hadi." Zıplayan Mykal beni binanın içinden sürükledi. Kırmızı firfırlı bir elbise giymişti ve çok güzel görünüyordu. "Hiç yeraltına indin mi?"

"Hiç. Ve asla gitmeyeceğim." Enfekte olanlar çoğunlukla karanlıkta saldırırdı ve tam anlamıyla Çılgın olanlar yeraltı tünellerinde toplanmayı severdi.

"Tamam, bu doğru değil. Ya da yaklaşık üç saniye sonra doğru olmayacak." Beni bir çift kapıdan geçirdi ve aşağıya inen bir merdivenin kenarına götürdü. Çok aşağıya. Karanlık bir havuza.

Tüylerim diken diken oldu. Hayır. Olmaz. Topuklarımı yere çaktım ve geri çekilmeye çalıştım.

Beni durdurmak için iki bileğimi tuttu. "Çok güvenli, söz veriyorum. Etrafta silahlı korumalar var. Majesteleri için bir şeyler almak için buraya birçok kez geldim. Ayrıca, reddedersen burada kalmak zorunda kalırsın. Randevun da iptal olur."

Tamam. Derin nefes al, ver. Korkuya yenik düşmeyi reddettim, tüm varlığım ile arzulanmış eğlenceli bir günü kaçırmayı reddettim. "Yapacağım. Çünkü ben cesurum," dedim ve ayaklarımla zorla ilerledim. Bir, iki, üç. "Ciddiyim. Ben cesurum," diye tekrarladım ve adımlarımı hızlandırdım.

"Çok, çok cesursun," diye övdü Mykal, adımlarıma uyarak.

Aşağı indik, çok sıcak havayı küflü bir koku dolduruyordu. Aşağıda, parlak ışıklarla aydınlatılmış ve üniformalı ve üniformasız askerlerle dolu bir platform vardı. Farklı konuşmalar birbirine karışarak kayalık duvarlardan yankılanıyordu. Fena değil. Ama Shiloh'u nasıl bulacaktım?

"Burası neresi?" diye sordum.

"Bir ara istasyon. Bala Şehri üssün hemen dışında. Trenler gün boyu gidip geliyor."

Frenler gıcırdadı, kulaklarıma bir gürültü çınladı ve bir dizi devasa metal vagon platformun ötesinde durdu. Kalabalık, bir vagonun önünde ikiye ayrılınca durdum ve vagonun kapıları açıldı. HP, kompartımanın ortasında tek başına duruyordu. Onu görünce sinirlerim gerildi. İşe gidip geliyor muydu?

Mykal beni kendi bölümüne çekti. "Onun yerine geçelim!"

O ilerlerken bizi fark etti. Ona yaklaşmaya cesaret eden tek kişiler biz olduğumuz için bu çok kolaydı. Ne kadar yakışıklıydı, keskin hatları yumuşamıştı. Hâlâ tıraş olmamıştı; kalın bir gölge sağlam çenesini kaplıyordu. Siyah gömlek geniş omuzlarını ve güçlü göğsünü sararken, üniforması kaslı bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Onun yakıcı bakışları bir an için düşünme yeteneğimi yok etti.

Monoton bir ses, "Beş dakika sonra Bala City'ye hareket ediyoruz" diye anons etti ve kalabalık, binmek için aceleyle koştu. Onu gözden kaybettim. İyi, çok iyi.

"Oh! Adamımı gördüm. Hoşça kal!" Mykal koşarak uzaklaştı ve kalabalığın içinde kayboldu.

kalabalık.

Ben de ayrıldım. Garip bir şekilde, kalabalık benim için ikiye ayrıldı. Hayır. Yanlış. Benim için değil, yüksek prens için. Karşılıklı durduk, insanlar bize geniş bir alan açtı.

"İznin olması ne yazık," dedi, gözlerinde mizah parıldıyordu. "Her şeyden korkmanı yenmek için sabırsızlanıyorum."

İnlememi bastıramadım. Ya da şaşkınlığımı. Benimle dalga geçiyor olabilirdi. "Bizim için ne planladın?"

"Cevabımla izin gününü mahvetmeyeceğim."

"O kadar mı kötü?" Yine inledim.

"Aslında Bubble Gum, daha da kötüsü var." Beni baştan aşağı süzdü ve neredeyse gülümsedi. "Pembeyi tercih ederim." Bununla birlikte yanımdan geçip gitti ve beni sersemlemiş halde bıraktı.

Gözlerimi kocaman açarak onu izledim. Acaba, belki de bana iltifat mı etmişti? Flört eder gibi mi?

Hayır. Kesinlikle hayır. Ofisteki seksi ses tonunu yanlış anlamıştım ve şimdi de flört ettiğini sanmıştım. Sadece babası yüzünden nazik davranıyordu.

Rahatlamış, sadece rahatlamış bir şekilde, "Artık bana Lady Blue diyeceksin galiba" diye seslendim. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

"Saçmalama." Yürürken yavaşça döndü. "Pembe ve mavi mor yapar."

Neden, neden, neden bu bana en kötü şey gibi geldi?

"Bugün çok eğlenme," diye ekledi. "Yarın budama günü."

Harika. Muhteşem. Cevap veremeden bir kalabalık beni sardı karşılamadan önce beni bir kalabalık sardı ve ters yöne doğru ilerlememi sağladı.

Trene yaklaştıkça kalabalık daha da sıkışıyor, ilerlemekte zorlanıyordum ve odama dönmek için can atıyordum. Mykal'ın bizi acele ettirmesine şaşmamalı. Erken gelmezsen, penceresiz vagonlara sığamazsın. Ama içeri girmeyi başardım, kapılar arkamdan kapanırken enfeksiyon taramasından geçtim. Vagon sallandı, sonra harekete geçti ve karanlık, dar bir tünelde giderek hızlanarak ilerledi.

Nasıl bulacaktım ki... "İşte buradasın," tanıdık bir ses diye seslendi.

Shiloh! Yakışıklı sağlık görevlisi kalabalığın arasından geçerek bana doğru geldi.

Rahatlama o kadar büyüktü ki, ona ulaşır ulaşmaz kollarıma atıldım. "Seni gördüğüme çok sevindim."

O da bana sarıldı, neredeyse yapışacak gibi.

Dünkü somurtkanlığını hatırlayarak, "Nasılsın?" diye sordum.

"Seninleyim." Yüzünün geri kalanına tam olarak yansımayan bir gülümsemeyle benden uzaklaştı. Her zamanki ışıltısı sönmüştü. "Her şey

iyi."

EndiŖe kalbimi sıkıŖtırdı. Neler oluyordu? Ne yazık ki konuŖmanın sırası değildi. Ama elini tuttum ve "limon" iŖareti yaptım.

Gözlerinde küçük bir rahatlama parladı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Tren durana kadar öyle kaldık. Beni vagondan çıkardı, bir tünelden geçip merdivenleri çıkarak güneŖli bir Ŗehre ıktık. Kalabalığı geçtik ve etrafımızda bir fantezi dünyası açıldı.

"Bu gerçek olamaz," diye fısıldadım. Mermer kaidelerin üzerinde devasa heykeller duruyordu ve kostümlü insanlar dans ediyordu. Diğer anıtlar, rüzgarda dalgalanıyor gibi görünen parlak gümüş rengi bir malzemeden yapılmıŖ tuhaf Ŗekilli binaların tepesinde duruyordu. Doğum belgenizdeki yaŖınızı azaltma veya artırma reklamlarının yanı sıra vücudunuzda beğenmediğiniz herhangi bir Ŗeyi deęiŖtirmek için randevusuz ameliyatlar yapan reklam panolarından ıŖıklar parıldıyordu. Hologramlar yayaları mağazaların içine çağırıyordu. Arka planda süper hızlı müzik çalıyordu. Bu ihtiyaımı neredeyse algılayamıyordum.

"Daha fazlası var," dedi Shiloh.

Sokakta ilerlerken, arkadaşımın rehberliğine güvenerek etrafa bakınıyordum. Rock'ın bir bölümüne geldiğimizde kendimi koruma moduna geçtim. Yıllar boyunca mükemmelleŖtirdiğim bir beceriyi kullanarak dikkatimi baŖka yerlere verdim. Ya da vermeye alıŖtım...

Yüzey. İncecik, yarı saydam hale gelmiŖ ve kırmızı cüppe giymiŖ yakıŖıklı sakallı bir adam ortaya ıkmıŖtı. Adam taŖın *içinde* duruyordu. Bir an için binlerce gözün beni izlediğini hissetmedim, sadece iki göz. Metal köpekler ve kameraları olsa bile, adamın daralmıŖ bakıŖlarıyla beni takip ederken, baŖka kimseyi görmüyor gibi hissettim.

Yutkundum. Onu görmüş olamazdım. İmkanı yoktu. Neyse ki taŖ normal rengine döndü ve adam kızıl damarların oluŖturduęu labirentin içinde kayboldu.

Ŗüphesiz bir tür hologramdı. Evet, evet. Sadece bir hologram. Ama neden görmüŖtüm? Shiloh'a sormaya cesaret edemedim. Kaya'ya olan merakım her zaman enfeksiyon Ŗüphesine yol amıŖtı.

Onu unutmaya ve her yönden gelen kokuların oluŖturduęu, biraz ŖaŖırtıcı ama çoğunlukla hoŖ olmayan bir parfümün yoğunluğuna odaklanmaya zorladım kendimi. eŖitli araçlar çok renkli tuğlalardan yapılmıŖ yollarda hızla geçiyor, yayalar ise üzerinde yürüyüp kayıyordu.

— Nefesim kesildi. Kaldırım şeffaftı ve uzun bir yeraltı demiryolu hattını görebiliyorduk.

"Burada tonlarca üniformalı memur yaşıyor," diye açıkladı Shiloh. "CURED her şeye sahip ve memurların ailelerine iş ve evlerin çoğunu vererek onları ödüllendiriyor."

Hmm. Belki annem için daha iyi bir iş ve ev bulabilirim. "Enfekte olanlar buraya ne sıklıkla giriyor?"

"Nadiren. Belki üç ayda bir."

Vay canına. Lucrea'da her hafta bir ara veriliyordu. En azından! Evet, yeni bir görevim vardı: Annemi Bala Şehrine taşımak. Teknik olarak, üç yıl boyunca onunla iletişim kurmam yasaktı. Ama. Orayı kaçırırsam, sorun çıkmazdı. Ve, gerçekten, doğru kişileri işin içine katmayı başarırırsam, istisna yapılabilirdi. Mesela, Yüksek Prens Dolion. Bana yardım eder miydi?

Shiloh beni bir köşeye çekerek, "Umarım donutları seversin," dedi.

Düşüş'ten önce kahvaltının vazgeçilmez bir parçasıymış, en azından bana öyle söylenmişti. "Küçükken yemiştin ve çok sevmiştin." Bekle. Koluna yapışarak zıpladım. "Donut mu yiyeceğiz?" Ağzım sulanmıştı bile. Ama. "Ne kadar?"

"Bedava." Gülümsedi ve gözleri biraz parladı. "Kupon kazandım."

Hedefe her adımda daha da heyecanlanıyordum. Oh! Dolionlar ve limonata hakkındaki haberleri ona söylememiştim. "Tahmin et ne oldu? Kral Dolion'la tanıştım. Meğer oğluna beni kollamasını istemiş çünkü..."

Shiloh aniden bana döndü, öfkesi her yerinden okunuyordu. "Seni de mi tehdit etti?"

"Kral seni tehdit mi etti?" Alnım kırıştı. "Nasıl? Neden?"

Etrafına bakındı, parmaklarımı daha sıkı tuttu ve daha az insanın olduğu bir sokağa çekti. Sokağın diğer ucuna geçerken sessizce şöyle dedi: "Kral beni kenara çekip, Kaya'nın parçalarını yemekle içindeki sıvıyı içmekle Delilikten kurtulma arasında bir bağlantı bulduğumu sordu." Dudaklarını sıktı. "Bunu fark eden ilk kişi ben olamam. Bu bağlantı o kadar açık ki, görmemek imkansız."

"Kaya'nın parçaları yok. İçine ulaşmanın bir yolu yok." Bildiğim kadarıyla, bu dünyadan olmayan yapıya ne tür yöntemler uygulanırsa uygulansın, hiçbir yerinde çatlak bile yoktu. Üzerinde toz bile birikmemişti!

"Yollar var. En azından, Glowers öyle gösterdi. Videoları izledim. Birden fazla deliye hem taş olmayan taşı hem de sıvıyı, her neyse onu içirdiler. Hastalığın ciddiyeti ne olursa olsun, hastalar anında iyileşti. Solucanlar öldü ve döküldü."

Endişe ensemi sardı. Shiloh gibi etrafa baktım. "Eminim kamera görüntülerini bir şekilde manipüle etmişlerdir. Ama bunu tartışmamalıyız." Limonatanın tarifini başka bir güne bırakmaya ve Dolionlar konusunu tamamen kapatmaya karar verdim.

"Sorun da bu. Kimse Kaya hakkında konuşmak istemiyor. Ne olduğu ya da nasıl çalıştığı hakkında. Bize bunun Delilik'in kaynağı olduğu söyleniyor, ama onu inceleyemediğimiz halde nasıl emin olabiliriz? Ya Kaya gerçekten tedavi ediciyse ve besleyicilerin ona bu şekilde tepki vermelerinin nedeni buysa? Ya derinlerde, onun tek umut kaynakları olduğunu hissediyorlarsa?"

Korku içimi kapladı. Bu Soalianca bir konuşmaydı ve biri duyar ve ikimizi de tedavi merkezine gönderirse, ikimiz de mahvolurduk. "Shiloh."

"Bunu öğrenmenin tek yolu testler yapmak," diye devam etti, hayal kırıklığı artarak. "Ama CURED yasaklarken nasıl test yapabiliriz?"

"Shiloh," diye tekrarlardım. "Durmalsın."

"Ben enfekte değilim," diye aceleyle beni bilgilendirdi. "Kral günlük test yapılmasını emretti. Bu sabah testim negatif çıkınca, sözde kanıtımın aşırı Soalian diline yakın olduğunu, John Victors'la aynı seviyede olduğunu söyledi ve çalışma alanımı değiştirmemi tavsiye etti. Ayrıca, değişikliğin nedenini kimseyle konuşmazsam programdan atılacağımı da söyledi."

Ağzımı açıp kapattım, sesim çıkmadı. Ne demeliydim? Ne *düşünmeliydim*? Bir yandan, Shiloh gibi harika birinin böyle bir şey yaşamasına çok üzülüyordum. Madness'ı iyileştirme tutkusunu ve bunun nedenini unutmamıştım. Öte yandan, kralın mantığını da anlıyordum. Rock'la uğraşmak, dünyanın mücadele etmeye hazır olmadığı sonuçlar doğurabilirdi. Shiloh'un araştırmasının sonuçları bir hata olmalıydı. Bir yerde hata yapmıştı. Ya da, daha önce de söylediğim gibi, glowerlar onu kandırmıştı.

"Başına gelenler çok korkunç," dedim, anladığım şeye empati kurmaya karar vererek. Bir hayalin ertelenmesi. Köşeyi dönerken kolumu beline doladım. "Ne yapacaksın?"

"Çözmek ya da yeni bir araştırma alanı seçmek." Kararlılıkla duruşu sertleşti. "Yapabileceğim başka bir şey yok."

Çok üzülmüş olmalı. "Keşke sihirli bir değnek sallayıp, puf, bunu senin için düzeltebilseydim."

"Gel benimle oyna." Yarı insan yarı kertenkele heykeli gölgesinden kertenkele kılığına girmiş bir kadın bizi çağırırdı. "Sana neler yapabilirim... " Çatallı dilini dışarı çıkardı ve bize doğru salladı.

Onu görmezden geldik. "Asa m yokken," dedim Shiloh'a, "aramızdaki *dengeyi sağlayabilirim.*"
aramızdaki dengeyi sağlayabilirim."

Kaşları havaya kalktı. "Tamam, meraklandım. Denge nasıl bozulmuş?"

"Şey, tanışmadan hemen önce, hayatımın hayali olan Tarım ve Yaşam Bilimleri Merkezi'ne kabul edildiğimi öğrendim. Ama. Annemi borç batağından kurtarmak için, Fort Bala Kraliyet Akademisi'nde üç yıl geçirmeyi kabul ettim. Berbat bir haldeydim. Sonra bu çekici adam ortaya çıktı ve tüm dertlerimi unutturdu. Birdenbire gülmek için bir nedenim oldu. Şimdi ona bir gün eğlence ve macera borçluyum."

Uzun kuyruğun sonunda durduk. Bana baktı, gözlerinde yine o muhteşem ışıltı parladı. Hiç şüphe yoktu. Gözleri ışık festivali gibiydi.

"Dengeli teraziler önemlidir," dedi.

"Katılıyorum." Zaten düzgün olan gömleğinin yakasını düzelttim. "Bugün ne kadar yakışıklı olduğunu söylemiş miydin?" Kot pantolon ve göğsünde **"TRUST ME I'M ALMOST A DOCTOR"** (Güven bana, neredeyse doktorum) yazan rahat bir tişört giyiyordu.

"Demek çekici ve yakışıklıyım." Alaycı bir şekilde göğsünü şişirdi. "Bunu bilmek güzel."

Sırada ilerlerken gülümsedim. "Bütün ülkedeki en çekici ve en yakışıklı."

O da güldü, ama hemen ciddileşti. "Bence sen gördüğüm en güzel kadınsın."

Sersemlemiş bir şekilde ona baktım. "Teşekkür ederim."

O da bana baktı ve aramızda bir özlem duygusu belirdi.

Hava yoğunlaştı.

Beni öpmek istiyordu, bunu biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, ben de onun beni öpmesini istiyordum. Ve bunu tek kelime etmeden ona söyleyebilirdim. Mykal bana el işaretini öğretmişti. Ama yapmadım. Nedense, HP'nin yüzü gözümün önüne geldi. Gözlerindeki hapsolmuş öfke. O eğlence dolu bakış ve neredeyse gülümseme. Yoğunluğu. Midem alt üst oldu.

"Hey! İleri gel," diye bir ses duyuldu ve ben irkildim.

Shiloh ile olan an, başladığı kadar çabuk bitti. İleri adım attık, ikimiz de olanları ya da olmayanları gergin bir şekilde gülerек geçıştirdik. Neden tereddüt ettiğimi ya da Cyrus Dolion'a istemeden nasıl arzu tohumları ektiğimi düşünmemeye çalıştım.

Ellerimi yumruk yaptım. Tohumlar sökölüp çıkarılabilirdi. O bilinçsiz anın bir anlamı olmak zorunda değildi. Eğitimene aşık olmak mı? Kralın oğlu. İmparatorun torunu, iki dünyanın da en güçlü adamı. Hayır. Biz arkadaş bile değildik.

Shiloh harika biriydi. Onu ve sadece onu istiyordum. Hikayenin sonu.

Daha fazla düşünmeye gerek
yoktu.

Arden Dawn Roosa.

"Evet?" Başımı bir o yana bir bu yana çevirip, tam adımı söyleyen kadını aradım.

"Bir sorun mu var?" Shiloh, etrafına bakarak şaşkın bir şekilde sordu.

"Hayır, ben..." Caddenin karşısında, kırmızı bir cüppe giymiş güzel bir genç kadın

parmağını bana doğru kıvırdı. Benzer bir şey giyen sakallı adamı hatırlayarak kaşlarımı çatıttım.

Ağzı konuşuyormuş gibi hareket ediyordu. Nedense, sanki yanımda duruyormuş gibi sesini duyabiliyordum. *Shiloh'un idamı kesinleşti. Onu kurtarmak istiyorsan, hiçbir şey söyleme ve beni takip et.*

Çenem gevşedi. Onun sesi. Kulaklarımla duymamıştım. Zihnimde duymuştum. Ağzımı açıp kapattım, sorular ve ifadeler birbiri ardına yok oldu, sonra bir tanesi ortaya çıktı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum.

"Neyi?" diye sordu Shiloh, şaşkınlığı artarak.

Başka bir şey söylemedi. Sadece döndü ve köşeyi dönerek kayboldu.

"Arden?" arkadaşım sordu.

Onu unutmalıyım. Olanları olmamış gibi davranmalıyım. Bana zarar vermek istediğı kesindi. Ama onunla konuşma ihtiyacı içimde uyandı, bir çekişmeye dönüştü ve sonunda tam bir takıntıya dönüştü. Direnmek imkansız hale geldi. Onun yaptığını nasıl yaptığını ve Shiloh hakkında ne bildiğini öğrenmek zorundaydım.

"Geri döneceğim," diye mırıldandım ve randevum cevap vermeden aceleyle uzaklaştım. Kavşakta trafik için durdum. Bu bölgeden başka kimse geçmiyordu, bu yüzden hedefimi bulmakta zorlanmadım.

Sanki bir tuğla duvara çarpmış gibi sendeledim ve durdum. O, Kaya'nın önüne geçmişti. Sakallı adamın (görmediğim) Kaya'nın üzerinde durduğu Kaya'nın önüne.

Ne yapıyordum, tanımadığım bir kadının beni bilinmeyene çekmesine izin mi veriyordum? Arşidük Heta bana çevremdeki şeylerin önemini öğretmişti. Ben burayı bilmiyordum, ama o biliyordu. Enfekte olabilir. Beni beyin yıkamak isteyen bir Soalian. Beni üsse girmek için anahtar olarak kullanmak isteyen.

Yine de. Cevap almadan gidemezdim. "Kafamın içinde nasıl konuştun? Kimsin sen? *İnfaz* derken ne demek istedin?"

"Ben Ember Cruz, Shiloh'un kız kardeşi." İçinde çizgiler olan küçük daireler, cildinden düşük watt'lı altın bir ışık yaymaya başladı. "Bu, Tome Topluluğu'na ilk resmi davetiyen. Bize katıl ve kardeşimi kurtarmama yardım et."

Geri çekildim. Öfkeyle baktım! Dizlerim titriyordu, Shiloh ile olan bağlantısı korkumu azaltmaya yetmiyordu.

Alaycı bir tonla, "Korkmuş ifadenizi hayır olarak kabul ediyorum. Ama şunu anlayın. Size sadece üç kez soracağım, daha fazla değil. Ne kadar çabuk kabul ederseniz, hepimiz o kadar iyi oluruz."

CURED'i yok etmeye kararlı Soalianlara katılmaktansa ölmeyi tercih ederim. "Geleceği ayrıntılı olarak anlatan kitaplara erişimin olsaydı, zamanını beni hedef alarak boşa harcamayacağını bilirdin." Dişlerimi sıkarak sözleri ağzımdan zorla çıkardım.

"Eninde sonunda evet diyeceksin ve arkadaş olacağız. Bunu gördüm." Onun sarsılmaz güveni benimkini sarsmıştı. "Gecikmeden kaynaklanacak pişmanlıktan seni kurtarmak isterdim, ama seni zorlayamam. Sonuçta sen kendi dünyasının tanrısısın." Hüzünlü bir gülümsemeyle geri çekildi ve taşın içine kayboldu.

İçine. Sakallı adamın aynısı. Ama bu doğru olamazdı.

Gördüğüm şeyin gerçek olmasının imkanı yoktu. Bu, hologram teorimin gerçek hayatta uygulanmasıydı. Evet, evet. Başka bir hologram. Asıl sorun daha derindi. Somurtkan bir adam beni Tome Society'ye davet etmişti. Shiloh'un ölümle tehdit etmişti.

Bir mucize eseri, histeriye kapılmadan ona geri döndüm. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

Hemen konuya girmek en iyisiydi. "Kız kardeşinin adı Ember mi?"

Gözlerini kapattı ve inledi. "Lütfen bana o sana o topluluğa katılmanı istemediğini söyle..." Dudaklarını sıkıca kapatıp sessiz kaldı.

Kısa bir baş hareketiyle onayladım. "Söyledi. Adımı söyledi ve ben aptalca onu takip ettim. Senin ölüm emri verildiğini söyledi."

Yine inledi. "Seni uyarmalıydım. Bunu yapmadığım için ne kadar özür dileysem azdır." Burun köprüsünü sıktı. "Ona inanma. CURED'den nefret ediyor ve beni tarikatına katılmam için her şeyi yapar, arkadaşlarıma baskı bile yapar."

Onun beni bulup ikna etmeye çalışmasına şaşmamalı. Ama bu gerçeğin farkına varmak, göğsümdeki baskıyı hafifletmedi ve beynimde dönen soruları durdurmadı.

"Olanları unutalım," dedim. En azından şimdilik. Daha sonra her ayrıntıyı inceleyecektim. "Sana bir gün eğlence borçluyum, unuttun mu?"

"Sözünü tutan kızları severim," dedi, ama gülümsemesi pek parlak değildi.

Kararlı bir şekilde yüzüme mutlu bir gülümseme yapıştırdım ve çabalarımı artırdım. Yarım saat boyunca, bitki çoğaltma konusundaki ilk denemelerimin hikayeleriyle onu eğlendirdim. Sıranın başına gelip siparişimizi verdiğimizde hala gülümsüyordu.

Hatırladığımdan daha lezzetli bir çörek yedikten sonra, bir bahçe labirentini ziyaret ettik, parkta çocuklar gibi oynadık, onun diğer kuponlarıyla farklı yiyecekleri denedik ve hayat hikayelerimizi paylaştık. Onu neşelendirdim, bunu biliyorum, ve o da benim kendimi daha güvende hissetmemi sağladı. O gece yatağa uzanıp, duvara zincirlenmiş halde, Mykal odanın diğer tarafında derin uykuda yatarken, Ember'ı veya sakallı adamı düşünmedim.

Düşmanım olan glowers'ın katı yapılara girme gibi inanılmaz bir yeteneğe sahip olduğunu bilmek, zihnimde korku dolu bir kapı açtı.

Kapı. Kapı. Kelime yankılandı. Soalianların iddia ettiği gibi Kaya gerçek bir kütüphaneye açılan bir kapıysa... bu Soal'ın var olduğu anlamına mı geliyordu?

Kes şunu! Tabii ki Soal ve kütüphanesi gerçek değildi. Ayrıca, Soalianların iddia ettiği şey gerçekten doğru olsa bile, dünyaya verdikleri zarar değişmezdi. Onlar kötüydü ve hapsedilmeyi hak ediyorlardı.

Yanıma yuvarlandım ve avuçlarımı karnıma bastırdım. Zincir tıkırdadı, bileğimi sıyırdı, ama karmakarışık düşüncelerimi bastıramadı. HP'ye davetiyeyi söylemem gerekiyordu. Ama söylemeli miydim? Neden seçildiğimi bilmek isteyecekti. Gerçek, Shiloh'un kariyerini en kötü zamanda tehlikeye atabilirdi. Ama yüksek prence gerçeği söylemezsem ve o daha sonra öğrenirse, suçlu görünürdüm. Ve bunun bir tür test olma ihtimali her zaman vardı.

Ŗu anda karar vermeye gerek yoktu. Yarın, Theirland'a ilk seyahatim olacaktı.

Ugh. Bu hatırlatma korkumu daha da körükledi.

Yine de uyku beni çağırıyordu. Uyku beni karanlığa çekmeden önce zihnimden geçen son düşünceler bana biraz rahatlık verdi. *HP kötü biri değil. Bana tüm bu konularda yardım edecek. Ona güvenebilirim. Belki.*

On ikinci bölüm

Dikkatli ol, uyanık ol, akıllı
ol; düşmanın
en büyük silahı yalanlarıdır.

—*Soal Kitabı*
2.21.5.8

"Bugün Theirland'a gitmiyoruz."

Roman'ın yüksek sesi kadınlar soyunma odasını doldurdu. Kaşlarımızı çatarak salona akın ettik ve ona ve diğer takım arkadaşlarımıza katıldık.

İkinci komutan iki odanın ortasında duruyordu. "Nedenini bilmiyorum, sorma. Bugün normal programımıza devam edeceğiz ve yarın gideceğiz."

Bir erteleme. Güzel. Dolabıma dönüp ders hazırlıklarımı bitirdim. Bitirince spor salonu C'ye koştum. Isınma başlamak üzereydi, yani Shiloh ve Yüksek Prens Dolion'u görmek için birkaç saniye kalmıştı.

Heyecan, gerginlik ve kararlılık içimde savaşıyordu. O anda bir karar verdim. Yüksek Prens'e davetiyeyi söyleyecektim. Başka bir yoldan öğrenmesi kimseye fayda sağlamazdı. Ama riski göze alıp Ember'in adını söylemeyecektim. Yine de, blöf olsun ya da olmasın, idam tehdidinden bahsetmem gerekiyordu. Ancak önce Shiloh'a niyetimi itiraf edecektim.

Ah! O burada değildi. Yüksek Prens de gelmemişti. İkisinin de gelmemesi beni rahatsız etti ve stresimi artırdı.

Gün ilerledikçe, telaşım arttı. İki adamdan da hiçbir iz yoktu. Belki Shiloh'un Kaya hakkında konuşmasını duyan biri ispiyonlamıştı. Yüksek prensle bir odaya kapatılmış, yoğun bir sorguya çekiliyor olabilirdi.

"Roosa," diye tersledi Mimidae Düşesi.

Gözlerimi kırıştırarak odaklandım ve ağ atma sırası bana geldiğini fark ettim. Sınıfın tüm üyeleri bana bakıyordu. Yanaklarım kızardı, belirlenen çizgiye adım attım ve ağır silah sınıfın diğer tarafında duran mankenin üzerine doğrulttum. Tetiği çekerken elim titriyordu. Metal

ağ açıldı ve hedefime doğru fırladı. Kahretsin. Iskalamıştım, ağ mankenin yanındaki duvara yapışmıştı. Şimdiye kadar, fırlatma yıldızlarında elimden geleni yapmıştım.

"Çok gerginsin," dedi. "Bir dahaki sefere ateş etmeden önce derin bir nefes al."

Performansımdan hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, sıranın sonuna koştum ve tekrar denemek için bekledim.

Titus atış sırası geldiğinde mükemmel bir atış yaptı.

"Mükemmel," diye övdü düşes. "Ölümünden ziyade tedaviye ihtiyaç duyan bir glower veya herhangi bir besleyiciyle karşılaştığında, ağ en iyi seçimdir."

Zil çaldı ve biz de aceleyle öğle yemeğine gittik. Ardından kendini savunma, sonra ilk yardım dersleri vardı. Yine HP ve Shiloh'dan hiçbir iz yoktu. Onlar için endişem giderek artıyordu. Tatbikat zamanı geldiğinde, sanki bir rafa bağlanmış ve sınırlarımın ötesine gerilmiş gibi hissediyordum.

Kubbeye girdim ve aniden durdum. Sonunda! İki erkek de oradaydı. Ama. Hmm. İkisi de mutlu görünmüyordu. Shiloh yine yere bakarak yumruklarını sıkıyordu. HP ifadesizdi, ama etrafındaki her zamanki güç alanı gerginlikle çatırdatıyordu. Midem düğümlendi. Aralarında kesinlikle bir şey olmuştu.

Belki de bugün niyetimi açıklamak için en uygun gün değildi.

"Sıraya girin," diye bağırdı HP, bana bakmadan. "Çabuk."

Bütün sınıf aceleyle itaat etti, ben de aynısını yapmak zorunda kaldım. Omuz omuza odanın ortasına dizildik.

Kollarını arkasına saklayarak önümüzden geçti. "Yarın ilk kez Theirlan'de adım atacak ve resmi olarak alem gezginleri olacaksınız."

İçimde bir ürperti hissettim. Birçok asker alkışladı.

Liderimiz bağırdı: "Bu kutlama zamanı değil, adanmışlık zamanı. Henüz hazır olmadığınız için devriyeye çıkmayacaksınız. Ancak deneyimli bir şövalyeyle eşleştirilecek ve POD'un güvenliğinden devriyeyi izleyeceksiniz. Ardından, derslerde öğrendiğiniz bilgileri kullanarak askerin doğru ve yanlış yaptıklarını açıklayan bir rapor yazmanızı bekliyorum."

Tamam, o kadar da kötü gelmedi. Çalışmalarımdan, *POD*'un 'nin kırılmaz şeffaf bir kalkanla korunan özel bir gözlem güvertesi olduğunu biliyordum.

HP durdu ve sırayı taradı. Bana geldiğinde, bakışları bir an daha uzun kaldı ve belki, muhtemelen bir şey aradığını düşündüm. Ama ne?

"Bugün, şövalyelerle tanık olacağınız şeyi taklit eden bir oyun oynayacağız. Duvara oyulmuş küçük odacıkları görüyor musunuz?" Diye sordu. "Her açıklık, tek başına bir asker için sığınak görevi görüyor. Şu anda on yedi tane boş var. Siz ise on sekiz kişisiniz." Mykal'a işaret etti ve o da bronz gölgesinde duran bir kutu pratik zırhını içeri sürükledi. Lord ve leydilerin eğitiminde kullanılan renk.

"Giysilerinizi giyin," diye emretti HP ve biz de hemen itaat ettik. "Atanan askeriniz gibi, karanlıkta yarışacaksınız. Sahadaki askerler gerçek besleyicilerle karşılaşacak, ancak siz korku ve gürültüyü algılamak için tasarlanmış bir hologram tarafından avlanacaksınız. Hologramı ancak 1,5 metre yakınına geldiğinde görebileceksiniz. Dikkatli olun. Unutmayın, kendinize yardım edemezseniz başkalarına da yardım edemezsiniz. Bir avcı size dokunursa diskalifiye olmazsınız, ancak yaralanırsınız. Bir kez etiketlendiğinizde, kalıcı bir hedef haline gelirsiniz. Oyun, tüm bölmeler dolana kadar devam eder. Açıkta kalan kişi elenir. Kazananı belirleyene kadar, küçük değişiklikler yaparak tatbikatı tekrar tekrar yapacağız. Kazanan, kendi isteğine göre kullanabileceği üç yemek kuponu alacak."

Zırhın ağırlığı yerine yerleşirken sakın olmaya çalıştım. Nefret ettiğim her şeyi tek bir aktivitede özetlemişti. Karanlık. Çılgın birinin peşinde olmak. Güvenlik için başkalarıyla savaşmak. Acı. Ama. O kuponlar. Shiloh'la "yemek" paylaşmak ne kadar harika olurdu, ben ısmarlarım.

Sadece bir anlık da olsa onunla konuşup gülümsemesini sağlamak için sağlık görevlisine bir göz attım.

O odadan çıktı.

HP fark ettiyse de belli etmedi. Askerlerin sırasını soğukkanlılıkla taradı. "Sorusu olan var mı? İyi. Lenslerinizi takın."

Titreyerek itaat ettim. Küçük bir ekran gözlerimin üzerine indi ve yarım maskeye dönüştü. Kalkan karardığı anda HP'nin bakışlarını yakaladım. Bir anlık dostluk göstergesi olarak, beni şaşırtacak şekilde sertçe başını salladı. Sonra etrafımdaki dünya kayboldu ve düşüncelerim tek önemli sorun etrafında toplandı. Hiçbir şey görmedim.

Nefes al. Nefes ver. Akıllı olsaydım, tam da önerildiği gibi, fırsatım varken ders dışında lenslerle pratik yapardım. İyi bir tavsiyeyi dinlememek kötü bir karardı. Bugün muhtemelen kendi seçimimin bedelini ödeyecektim.

"Başla," dedi HP basitçe.

Biri bana çarptı. Bağırarak öne doğru sendeledim ve başka bir askere çarptım. Mırıldanmalar, homurtular ve çığlıklar korkutucu bir koro oluşturdu. Kaosa keskin bir çığlık eklendi.

Kalbim deli gibi atıyordu. *Git, korkma. Ben cesurum.* Kollarımı uzattım ve ayaklarımla ileri atıldım, nefesim kulaklarımı tıkıyordu. Burnum kırıştı. Bu iğrenç koku da neydi?

Gözlerimin önünde bir besleyici belirdi, gözleri çılgınca, dişleri sıyrılmış, kafasındaki solucanlar dik bir şekilde dışarı çıkmış, sivri uçlar gibi görünüyordu. Hayır! Yoldan çekilmeye çalıştım. Çok geç. Beynimde keskin bir acı patladı ve çığlık attım, dizlerim büküldü. Suyu düşen bir taş gibi yere çakıldım. Biri bana takıldı, karnıma tekme attı ve yeni bir acı zincirleme reaksiyonu başlattı.

Öksürerek, olabildiğince hızlı bir şekilde sürünerek uzaklaştım. Kübikler, kübikler neredeydi?

Ter, vücudumun her yerine damlalar halinde akıyordu. Oda ne zaman duvarsız hale gelmişti? Daireler çiziyor olmalıyım. Ne tarafa, ne tarafa? Kuzey ve güneyde dolaplar vardı, doğu ve batıda yoktu.

"Buraya," diye bağırdı Roman odanın diğer ucundan, sanki çaresizliğimi hissetmiş gibi.

"Nerede?" diye sordu Lark.

"Sesimi takip et," diye cevapladı.

Onun ne yapacağını bilmiyordum ama Roman'ın tavsiyesine uydum. Eğer o bir dolapta güvendeyse, benim de orada olmam gerekiyordu. Kendimi kurtardıktan sonra, Roman'ın yaptığı gibi diğerlerine yardım etmeye çalışabilirdim.

Lark homurdandı ve küfretti. Yakalanmış mıydı? Adımlarımı hızlandırdım. Diğer stajyerler uyarılar ve yardım çağrıları yapıyordu. Çığlıklar ve gürültüler aralıklı olarak duyuluyordu.

"Besleyicinin yaklaşmasının en ufak ipucunu bile algılamayı öğrenin," diye talimat verdi HP.

Ölüm kokusu yine burnuma çarptı. Bu sefer daha hızlı hareket ettim, daldım ve yuvarlandım. Beynim kafatasımın içinde sallandı ama çıldırmış olanların kokusunu artık almıyordum. Canlanmış bir şekilde, hızlı ve kararlı bir şekilde süründüm.

Güm! Alnım sonunda duvara çarptı. Daha fazla rahatsızlık. Daha fazla baş dönmesi. Dizlerimin üzerine kalkıp yönümü bulmak için durdum. Bu karar bana pahalıya mal oldu. Aynı çılgın gözlü besleyici, kaçamayacağım kadar yakın bir mesafede gözümün önünden geçti. Yakalandım!

Yakıcı bir acı yeniden alevlendi. Buna rağmen, kendimi duvar boyunca ittim. Nefes nefese, homurdanarak, hırıltıyla. Sonunda! Açık bir bölme. Hayır! Birine çarptım.

"Bu dolu," dedi Titus, sempatik görünse de saklandığı yeri korumaya hazır olduğu belliydi.

Adrenalin yükseldi ve daha hızlı sürünerek, daha hızlı nefes alarak yolumu bulmaya çalıştım. Daha fazla dolap, daha fazla insan. Açık! Kendimi daracık alana attım ve ayağa kalktım, sırtımı duvara dayayarak vücudumu olabildiğince küçülttüm. Boğuk nefesler göğsümü yukarı aşağı pompalıyordu. Başarmıştım!

"Tur bitti," diye duyurdu HP. "Lensleri kaldırın."

Dügmeye bastım ve ışığın saldırısına karşı hızla gözlerimi kırptım. Hologramlardan iz yoktu. Altı asker bölmelerinden devrilerek çeşitli acılar içinde yerde kıvranmaya başladı.

İnleyerek yere çöktüm ve uzandım. "Ölüyorum," diye mırıldandım. "Ya da öldüm. Evet. Kesinlikle öldüm."

"Yürü, Roosa," diye emretti HP. *Ölü* olarak yürümek mi?

"Cash, sen çıktın."

Düşmüş lord adayı, kabul ettiğini göstermek için başparmağını kaldırdı.

Acımasız liderimiz, "Sıraya girin," diye duyurdu.

Bir iniltiyle kübik odanın güvenliğinden çıktım. Arkamda bir kapı kayarak kapandı. Bir rakip eksildi, bir kübik oda eksildi.

HP, sağlık görevlilerine işaret etti ve onlar da yaralıları muayene etmek için koştular. Shiloh'un yerini hiç tanımadığım biri almıştı.

Cevap arayarak HP'ye baktım. O da beni izliyordu. Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdığında, ne sorduğunu anladım. Daha fazlasını kaldırabilir miydim?

"Ben cesurum," diye mırıldandım. Shiloh'u daha sonra bulup neler olduğunu öğrenecektim.

Ne

HP'nin ağzının köşesi seğirdi. "Theirland'da RVM hakkında sana söylediklerimi hatırla. CURED binalarının dışında, lens takmadığın sürece dünya ters görünür. Lenslerin bozulma ihtimaline karşı, buna göre hareket etmeyi öğrenmelisin. Gözlüklerini görüşünü ters çevirecek şekilde programlıyorum. Başla."

Dügmeye bastım ve lens tekrar aşağı indi. Bir anda dünyam alt üst oldu, tavan yerini zemine bıraktı. Anında mide bulantısı başladı. Etrafımda birkaç asker ayakta duramayıp yere yığıldı. Nasıl ayakta kaldığımı bilmiyordum.

"İkinci turda, bir yerine iki hologram olacak." Canavarlar HP'nin yanında belirdi ve ben irkildim. "Karanlık modu etkinleştir."

Lensimi ayarlarken endişeyle yutkundum, ama işe yaramadı. Özellikle de karanlık örtü geri gelip çevremdeki her şeyi silip süpürdüğünde. Daha az insan, iki kat daha fazla hologram.

"Görme yardımı olmasa bile başının ters döndüğü hissinin devam ettiğini fark etmişsindir," dedi liderimiz. "Bununla başa çıkmayı öğren. Git."

Ah! Bir nefes alıp, öncekinden daha fazla güvenle duvara doğru koştum. Diğer stajyerler de aynısını yapınca ortalık karıştı. Birine çarptım ve geriye sıçradım, başka birine çarptım, o da beni itti. "Üzgünüm, üzgünüm," kendimi durduramadan ağzımdan çıktı.

Gözümün önüne bir hologram belirdi. Tereddüt etmeden sağa daldım. Biri, Juniper, homurdandı. Olamaz! Onu incitmiştim. Ama özür dilemedim. Bu sefer değil. Gürültü hologramın dikkatini bize çekecekti. Bunun yerine, ayağa kalkıp yenilenmiş bir enerjiyle duvara doğru koştum, tüm dünyam ters dururken her türlü hareketten kaçınarak.

Hadi, hadi. Kesinlikle, kesinlikle, kesinlikle neredeyse muhtemelen kübiklere yakın olmalıyım.

Parmaklarım saçlarıma takıldı ve beni geriye doğru çekti. Yere düşmüş bir lord adayı üzerine düştüm. Biri elime bastı. Acıyla bağırdım ama ayağa kalkmaya kararlıydım. Artık yemek kuponları için değil, ama kendimde var olduğunu bilmediğim bir inatçılığı beslemek için. Bunu yapabilirdim.

Başka bir hologram yoluma çıkıp bana uzandı. Kaçmak için döndüm ve güüm! Başka bir asker bana çarptı ve ikimiz yere düştük. Ben ayağa kalkmaya çalışırken diğerleri üzerime çullandı.

Bir dirsek yüzüme çarptı. Acı daha da şiddetlendi ve dünyam döndü. Gözlerimin önünde yıldızlar parladı. Burnumdan kan akıyordu, kulaklarımda yüksek bir uğultu vardı.

Ağzımı silerek kanı temizledim, sonra ayağa kalktım, damarlarımdaki adrenalinle yanarak.

"Tur bitti," dedi HP, ilk adımımı atarken.

"Hayır!" Reddetme sözleri dilimden fırladı. Bu turda yenilemezdim.

Objektifimi kaldırırdığımda dünyam düzeldi. Oh, kaybetmiştim. Küpler dolmuştu, birkaç takım arkadaşım bana acıyarak bakıyordu.

Jericho göz kırptı. "Sen ve yeni arkadaşın için yemek kuponu yok, değil mi Ardie? Eminim en iyi asker olma şansını da kaçırdın. Zaten hiç olmadın ki."

Dişlerimi gıcırdattım, öfkeli, hayal kırıklığına uğramış ve utanmışım.

"Roosa, elendin," dedi Yüksek Prens Dolion, duygusuz bir sesle. Soğuk bakışları yaralarımın daha acı vericiydi. "Onu muayene odasına götürün."

Bir sağlık görevlisi koşarak geldi, ağrıyan burnuma bir bez bastırdı ve ayağa kalkmama yardım etti. Yüksek Prens üçüncü raundun açıklamasına başlarken, ben kapıdan dışarı sendeleyerek çıktım. Nedense, ondan ayrılmak bardağı taşıran son damla oldu ve gözlerim doldu. Yüksek Prens'in varlığı beni rahatlatmıyordu. Sadece... annemi her zamankinden daha çok özlüyordum. Ve bitkilerimi. Ve Shiloh'u ve Mykal'ı. Yüksek Prens, onlardan sonra en sevdiğim kişiydi. Bir şekilde, biraz olsun güvenmeye başladığım biri.

Sağlık görevlisi beni sağlık bölümüne götürdü. Beni birinci muayene odasına sokmaya çalıştı ama ben, Archduke Heta'nın dersinden kaçtığım gün Shiloh'un verdiği sözü hatırladım ve ikinci odaya girdim.

"Shiloh buralarda mı?" diye sordum, refakatçim bir şişe kan alırken.

Kan

O odadan sessizce çıktı, muhtemelen kaydedilmekten korkuyordu.

Yalnız kaldığımda, sedyede Shiloh'dan bir mesaj var mı diye baktım. Kahretsin. Yoktu.

Teknisyen büyük bir makineyi getirirken, ben tamamen normal davranarak tekrar oturdum. Ellerimi ve yüzümü röntgen çekti, sonra burnumu nazikçe muayene etti. Keskin bir acı hissettim, ama hemen geçti.

"Ee?" İkinci bir deneme zararı olmazdı. "Shiloh burada mı, değil mi?"

"Bu odadan çıkma," dedi, makineyle birlikte odadan çıkıp perdeyi kapattı.

Uzanıp oturdum. Yürüdüm. Oturdum. Saatler geçti, sonra Yüksek Prens Dolion sanki oranın sahibiymiş gibi içeri girdi ve omuzlarımdaki gerginliği gevşetti. Ama bir şey vardı. Yanağında yeni bir yara izi vardı ve kenarından bir damla kan sızıyordu.

"Kırık yerin var mı?" diye sordu. Son gördüğümünden beri değişmemişti, ama tamamen farklı görünüyordu. Belki de yorgunluktan bitkin düşmüştü.

"Hayır, efendim." Sağlık görevlisi onun arkasına koştı. "Nakledilebilir."

Dizlerimi sıktım. Vücudumun durumuyla ilgili haberleri ilk duyan ben olmam gerekmez miydi?

Sağlık görevlisi HP'nin yarasına işaret etti. "Bandajlayayım mı?" "Gidebilirsin."

Sağlık görevlisi hemen uzaklaştı.

HP, üçüncü tekerleği dışarıda bırakarak perdeyi çekti ve okuyucumu aldı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, bilgilere bakarak. Sesinde hiçbir duygu yoktu.

"Bu soruyu doktoruma sormalısın, değil mi?" Gözlerimi ona doğru kırdım. ona.

"Muhtemelen. Ama sana sordum."

Dürüst olmak gerekirse? "İyiym." Çoğunlukla. "Ya sen? Ne oldu?"

Yarasına işaret etti. "Kanaman var."

Omuzlarını silkti, umursamadan. "Buraya gelirken kapıya çarptım." "Hayır, gerçekten. Ne oldu?" diye sordum. Dudaklarını büzdü ve ben kahkaha attım. bir kahkaha attım. Her zaman gözlemci olan HP'ye hiç benzemiyordu. Onun dikkatini neyin dağıttığını merak ettim. "Yarışmayı kim kazandı?"

"Sence kim?" Kuru sesi, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Roman." Tabii ki.

"Roman ve Titus arasında kaldı. Roman önce kübik odaya ulaştı ama Titus'a ateşkes karşılığında odayı teklif etti. Titus reddetti." HP, "Seni vuran Jericho'ydu ve senin maçından sonra o turu kaybetti" diye itiraf ederken yüzünde memnuniyet belirdi.

Jericho'dan hoşlanmıyordum ama onu vurması için suçlayamazdım. Oyun sırasında kaç asker yaraladığımı kim bilebilirdi ki?

Dr. Korey içeri girdi ve HP'yi görünce gülümsedi. Konuşmak için ağzını açtı.

"Hastayla yalnız kalmam gerekiyor," dedi, kadın bir kelime bile söylemeden, başını kaldırmadan.

Dr. Korey, bu sözlere açıkça şaşırarak durakladı. "Ben senin doktorunum, rastgele bir sağlık görevlisi değil." Kararlı bir şekilde ona doğru yürüdü ve elini omzuna koydu. O kaskatı kesilip okumaya devam edince, yüzüne uzandı. "Bırak ben bakayım..."

Dokunmasıyla irkildi ve ona kısa bir bakış attı.

"Git."

Hmm. Markayı küçümsediği söylentileri doğruymuş. Onun hakkında zihnimde onun hakkında oluşturduğum dosyaya ekleyeceğim ilginç bir bilgi. Ama asıl manşet haberi

HP ile doktor arasındaki romantik ilişkiydi. Şu anda bir çift olmayabilirlerdi, ama bir zamanlar öylelerdi.

Sert bir baş sallama ve bana utanmış bir bakışla o da bizi yalnız bıraktı. Mykal'ın haklı olduğu hissi içimi kemiriyordu. Dr. Korey, sorunları için başkalarını suçlayan tiplerdendi ve ben de onun hedef listesinin en üstüne çıkmıştım.

"Neden buradasın?" diye sordum ve iç geçirdim. "Efendim."

"Birkaç neden var, ama sadece birini konuşacağım." Tekrar rahatlayarak, yatağımın yanındaki tabureye oturdu ve dikkatini bana verdi. "Benim sorularım var, senin cevapların."

"Soruları olan tek kişi siz değilsiniz," diye mırıldandım.

"Peki. Bir bilgi alışverişi yapalım, ben de sana karşı açık sözlü olacağım. Söyle bakalım. Son zamanlarda erkek arkadaşın, sağlık görevlisinin tuhaf davranışları dikkatini çekti mi?"

Oh hayır, hayır, hayır. Shiloh'un Ember gibi bir Soalian olduğundan şüpheleniyor olmalı. Ya da benim o kadınla karşılaşmamı öğrenmiş. Bir cevap bulmak için çabaladım. "Şey... Biz ilişkimize bir isim koymadık."

HP, alaycı bir gülümsemeye, tam *bir hanımefendi gibi*, "Başka bir şekilde sorayım. Shiloh Cruz'un tuhaf davranışları dikkatinizi çekti mi?" diye sordu. Tereddüt edince, "Kolaylaştırayım. Shiloh'un Soalian olması mümkün mü? Daha spesifik olarak, John Victors'ın yardımcısı olan kız kardeşi Ember Cruz'un liderliğindeki bir grupla çalıştığını düşünüyor musun? Evet mi, hayır mı?"

İşte oradaydı. Korkularımın doğruluğu. Rahatsızlık hissederek yerimden kıpırdadım. Dürüstçe inandığım gibi hayır dersem ve sağlık görevlisi pozitif çıkarsa ya da kız kardeşi ile görüşürse, kötü kararımdan dolayı azarlanır ya da ona yardım etmekle suçlanırdım. Ama evet dersem, Shiloh ve ben sonsuz testlere ve şüpheye maruz kalırdık. Akademiden atılabilirdim.

"Olası bir kafa yaralanmasıyla uğraşıyorum, Yüksek Prens Dolion. Bu konuyu başka bir zamana bırakmalıyız."

Yüksek Prens kararlıydı. Ayağa kalktı ve doğrudan önüme geçti, güç ve kararlılık dolu bir kule gibiydi. Başımı sarmalayan kokusu beni ürpertti. Düşünmeden, yeni bir kan damlasını silmek için yaralı yanağına uzandım. Neyse ki temas etmeden kendimi durdurdum. En azından o, temas düşüncesinden çekinmedi.

"Bana bir cevap ver," diye talep etti.

Dudaklarımı yaladım. Pekala. "Her şey mümkün, ama bu gerçekleştiği anlamına gelmez." İşte. Cevap vermemeyi başardım. "Soru sorma sırası bende. Sence Shiloh, kız kardeşi için çalışan bir Soalian mı?"

"Sen bu kadar açık sözlü olduğuna göre, ben de belki öyle, belki değil diyelim." Yüzüme yaklaşp çenemi hafifçe çimdikledi ve yüzümün açısını değiştirdi. Bu (neredeyse) sevgi dolu hareket, inanılmaz sıcaklığı ve o harika pürüzlü nasırları beni her zamankinden daha fazla sarsmıştı. Yarasının altında bir kas seğirdi. "Jericho sana bir morluk bırakmış."

"Daha kötüsünü de gördüm, sen de gördün." Bu adamdan gözlerini kaçırmak mı? İmkansız. Onun yoğun bakışları, nazik tutuşundan daha güçlü bir güçle beni esir almıştı. O kadar güzeldi ki.

Güzel. Evet. Normalde sert olan yüz hatları böyle yumuşamış bir adamı tanımlamak için mükemmel bir kelime. Ve kirpikleri! O kadar uzundu ki uçları kıvrılıyordu.

Elimi ışığa kaldırmak için beni bıraktı ve morluk var mı diye inceledi. "Bugün iyi iş çıkardın," dedi ve sesi yüzde yüz ciddiydi.

İki kez gözlerimi kırptım. "İkinci turda kaybettim. Bildiğim kadarıyla, gruptaki tek kanayan benim. İyi olan hiçbir şey yapmadım."

"Hareket etmeye devam ettin ve öğrendiğin becerileri kullandın. Korku seni durdurmadı. İyi iş çıkardın," diye tekrarladı ve başparmağının ucuyla parmak eklemlerimi okşadı.

İsteyerek yapmadım ve nedenini açıklayamadım, ama elimi çevirip avucumu uzattım. Avucumun ortasına hafifçe dokundu, kemiklerime kadar hissettim. Endişeden doğan bir jest, başka bir şey değil. Sadece endişe.

Bileğimdeki renk değişikliğini fark etti ve kaşlarını çattı. Bakışları benimkilere dikildi ve duruşu sertleşti. "Yatak zinciri mi?"

"Evet, önemli değil."

Beni bırakmadan önce elini sıkıca tuttu. "Bana Shiloh'dan bahset, Arden."

Israrcı HP! Ciddi olmalı. İlk adımı kullanmıştı. "Shiloh'la Fort Bala'ya gelmeden bir gün önce tanıştım, yani onu senden bir gün daha uzun süredir tanıyorum. Sizin için nasıl uzman tanık olabilirim? Cyrus," diye ekledim, çünkü neden olmasın? Adil olan buydu.

Azarlama bekliyordum. O ise sadece parmaklarını cebine soktu. "Peki. Başka bir yol deneyeceğiz." Elini çektiğinde, içinde bir düzine bulunan plastik bir poşet tutuyordu.

"Tohumlarım!" diye bağırdım, alkışlayarak.

Poşeti bana uzattı. "Ben senin düşmanın değilim. Ama senin arkadaşın olmak istiyorum."

Hazineyi göğsüme sıkıca bastırdım ve kalbimin çılgınca atışlarını duymazdan geldim. "Sen benim öğretmenimsin. Ourland kraliyet ailesindensin. Arkadaş olamaz mıyız?" Bu bir soru değil, bir ifade olmalıydı. Belki. Muhtemelen. Elini avucuma koymasına izin vermiştim.

"Genelde," dedi, sesi kumdan daha kuru, "böyle nazik bir jest için doğru cevap *teşekkür* etmektir." Diğer cebine uzandı ve... bir şey çıkardı.

"Bunlar ne?" İki düz, göz bebeği büyüklüğünde, tenimden biraz daha koyu renkli diskler, küçük bir fildişi kutunun içinde duruyordu.

Bir an geçti, sanki bir sonraki sözlerini dikkatlice düşünüyormuş gibi. "Bunları takacaksın."

"*Bunlar* ne?" diye ısrar ettim. Bir yoldan sonuca ulaşamıyorsan, başka bir yol dene.

"Kalp atış hızın belirli bir eşiğe ulaşırsa cevabı öğreneceksin."

Durun. Yüzüme uzandığında bileğini tuttum ve temas etmeden onu durdurdum. "Eşiği ne olursa olsun, bugün tek başına 900 kez ulaştığıma neredeyse eminim."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Hayal gücün, doğru kullanırsan bir avantaj olabilir. O zamana kadar, sana zarar vermeyeceğime güven."

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp parmaklarımı gevşettim. "Tamam. Evet."

Yavaş ve nazik bir hareketle saçlarımı bir tarafa düzeltti ve yeni bir tüylerim diken diken oldu. Kafamı istediği yöne çevirdi ve ilk diski kulağımın arkasına yapıştırdı. Aynı hareketi diğer kulağımda da tekrarladı, çok kararlıydı. Çok güçlü ve yetenekliydi. Işığın onu sardığı anda cildinin zengin tonlarını çok sevdim.

Uh-oh. *Bakma!*

Ama bakmadım.

O doğrulurken kalbim göğsümde çarpıyordu. "Doktor hakkında konuşuyorduk," dedi.

İçimde bir titreme oldu. "Shiloh deli değil, eğer endişen buysa. Muhtemelen sana da söylenmiştir, artık her sabah test ediliyor."

Cyrus—vay canına. Onun adını kamu önünde yanlışlıkla kullanmamam gerekiyordu. O yüzden cümleyi yeniden kurdum. *HP* bana yine espriden uzak bir bakış attı.

Gülümsedi. "Sen kasabada birlikteyken bir Soalian ile konuştu mu?"

Bütün vücudumdan kan çekildi. "Hayır." Boğazımı temizledim. "Konuşmadı." Yüksek prens benim konuştuğumu mu şüpheleniyordu?

"Peki," diye tekrarladı ve dönüp gitmek için yöneldi.

Tanrıya şükür, bir süreliğine kurtuldum. "Ona ne olacak?" diye sordu.

Cyrus—ah! *Yüksek prens* omzunun üzerinden bakmak için durdu. "Onun durumuyla ilgili bilgi alabilecek kadar onu iyi tanıımıyorsun. Doğru mu?"

Yakalandım. "O iyi bir adam. *Bundan* eminim."

"O zaman ikinizin de endişelenecek bir şeyi yok." HP bir adım öne çıktı, ama yine durdu. "Önümüzdeki iki gün zor geçecek. Bir gün geç çıkıyoruz, ama Theirlend'da kırk sekiz saat kalacağız. Ama bu alemler arası seyahatlerin, takım lideri unvanından bile daha önemli olduğunu bilmek seni sevindirecektir."

Davranışlarında bir şey vardı... Sanki benim yaklaşan görevlerim hakkında benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi. "Hala bir şansım olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Sorumu duymazdan geldi. "Bir saat içinde taburcu edileceksin. Akşamı odanda dinlenerek geçir. Bu emre itaat edeceksin. Ve ne yaparsan yap, sakın ol." Sesi alçaldı ve boğuklaştı, "Ya da olma. Her zamanki gibi, bu sana kalmış."

Sanırım bir şey hissettim... Bekleyiş mi? Ama bu olamazdı.

Onun bir çılgınlığı hoş karşılayacağı bir neden yoktu.

Ben daha fazla soru soramadan uzaklaştı. Evet, belli ki benim bilmediğim birkaç şey biliyordu ve öğreneceğim şeylerin hoşuma gitmeyeceğini düşünüyordum.

On Üçüncü Bölüm

Öğrenmeye açık olduğunda
anlayış kazanırsın, ama
öğretiyi hor görenler sahip
oldukları anlayışı
kaybederler.

—*Soal Kitabı*
2.2.4.25

Dinlenip iyileşmedim, ama odamda kaldım. HP, Mykal'a da akşam izin verdi ve biz de odamıza kapanıp el işaretleri çalışarak Shiloh hakkında konuştuk. İkimiz de onun ne durumda olduğunu bilmiyorduk, bu yüzden sadece teoriler ve varsayımlar üretebiliyorduk. Gizemli eğitimcimle olan tuhaf etkileşimimi düşünmemeye çalıştım. Annemi ve bitkilerimi özlememe izin vermedim. Gerçek bir başarı!

Sokağa çıkma yasağı geldiğinde, Mykal her zamanki gibi kelepçesini taktı ve nefesini tuttu. "Tamam, bu yeni bir şey."

"Ne?" diye sordum, kelepçemi takarken. Oooh. "Benimki yastıklı." "Evet. Benimki de."

Diğer askerler odalarından tezahürat yaptılar. Onlar da yastıklar almış olmalıydılar.

HP'nin morluklarıma verdiği tepkiyi hatırladım ve anladım. Göğsümde hayranlık ve hatta sevgiyle dolu sıcak bir his yayıldı. Bunun sorumlusu oydu. Sert görünüşünün altında iyi bir adamdı.

Koğuştaki her şey hızla sakinleşti ve Mykal uykuya daldı. Okuyucumu çıkardım ve Theirlend'i anlatan bir çalışma kılavuzuna daldım, daha iyi inceleyebilmek için fotoğrafları büyüttüm. Sokakların düzenini ve anıtları ezberlemeye çalıştım. Devriyeye çıkacağımdan değil. Aslında değil. Ama görevlendirildiğim şövalyenin doğru yolu kullanıp kullanmadığını bilmek, değerlendirmemi yükseltecekti. Ayrıca, yeni ve yabancı bir dünyaya gidiyordum ve her şeye hazırlıklı olmalıydım. Nakliye sırasında bir şeyler ters gidebilirdi. Ya bina çökerse? Barınağımızı kaybederiz. Ya

Yanlışlıkla dışarıda kalırsam ya da binlerce başka korkunç, hayatımı değiştirecek şey olursa?

Mantıksız hayaller. Evet, bunun farkındaydım. Ama bunu anlamam, bu senaryoların zihnimde canlanmasını engellemiyordu. Odaklanmaya çalışarak bir sonraki sayfayı çevirdim. Vay canına! Ekranı yedi kırık çizgiden oluşan kırmızı bir daire kapladı ve metin bulanıklaştı. Hareketsiz kaldım.

Tome Society.

Omurgamın dibinde bir ürperti hissettim. Sanki biri doğrudan bana mesaj yazıyormuş gibi kelimeler ekrana belirdi. Gerçeği arzuluyor musun, Arden?

Ember. Hiç şüphem yoktu.

Cihazı daha sıkı kavradım. Mykal'a hızlıca bir bakış attım. O, rahatsız edilmeden uyuyordu. Derin bir nefes aldım. Nefesimi verdim. Soalian'ın okuyucuma nasıl girmiş olduğunu bilmiyordum, ama CURED bunu öğrenirse, suçlu ben olabilirdim. Hain ilan edilebilirdim.

Mesajın geri kalanını okudukça titremem şiddetlendi. Paranı çalan, seni ve sevdiklerini hapseden, hastalığından kar eden gardiyana güvenmek yerine, onun itibarını zedelediği sözde düşmanı düşün. Kararların kaderine uymaya başlamazsa, kitapların diğer trajedilerle birlikte raflara kaldırılacak.

Öfke yükseldi. İlk tepkimin okuyucuyu odanın öbür ucuna fırlatmak değil, hayatım hakkında yazılmış kitapları okuma olasılığı olması beni çok rahatsız etti.

İtiraf etmeden önce yetkililer bu etkileşimi keşfederse diye, reddimi kayda geçirmek için bir cevap yazdım. Bu işte iyisin. Ama bana karşı ayrılık tohumları ekerek istediğin hasadı alamayacaksın. CURED bizi koruyor.

Bir yanıt geldi. İnkâr, sözlerimi çürütmez.

Çenemi çalıştırdım ve parmaklarımı klavyeye vurdum. Benim bilgisizliğim de senin haklı olduğunu kanıtlamaz.

Birkaç saniye içinde başka bir yanıt geldi. Bana inanma. Araştırmaya başla. CURED'in kazandığı kazançların büyüklüğü seni şok edecek. Theirland'ın gerçek amacını öğren. Rock'ın neden bu kadar güzel kokulu çiçeklerle dolu olduğunu bul. Pritis taşlarının kökenini öğren. Yoksa, bunlar düşmanın takıntısı olarak kabul edildiği için basit soruları düşünmeye korkuyor musun?

Ona hazır bir cevabım yoktu. Bu konuda haklıydı. Hayatım boyunca, onun da belirttiği gibi, Kaya veya Soal ile ilgili tüm düşünceleri mümkün olduğunca çabuk kafamdan atmıştım. Ama CURED, ima ettiği gibi, kâr için Kaya'dan korkmamızı teşvik etmiyordu. Kaya'dan korkmamız gerekiyordu.

Shiloh'un sesi zihnimde yankılandı. *Kral beni kenara çekip, Kaya'nın parçalarını yemekle içindeki sıvıyı içmekle Delilikten kurtulma arasında bulduğum bağlantıyı sordu. Bunu fark eden ilk kişi ben olamam. Bu bağlantı o kadar açık ki, görmemek imkansız.*

Ağzımdaki nem kurudu. Belki... belki Ember bu araştırmaları o yaptırmıştı. Evet, evet. Bu mantıklıydı.

Okuyucuda eski cümlelerin yerine yenileri geldi. Tome Society'ye ihtiyacın var ve biz seni istiyoruz. Söylediklerimi düşün. Yakında tekrar konuşuruz.

Ben hiçbir şey yapmadan ekran karardı. Kalbim çarparken, cihazı yastığımın altına ittim ve yanıma döndüm. Sonsuza kadar orada yatıp, bir sonraki adımlarım için bir plan yapmaya çalıştım, sanki karanlıkta tökezleyerek, bir dizi sorudan cevaplar almaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Cyrus'la hemen konuşup olanları itiraf etmeliyim. Ya da sonra yaparım. Ya da hiç yapmam.

En azından bir süre sessiz kalırsam, Theirland'ı gözetleyebilirdim.

Ugh. Düşmanımın sorularını cevaplamak için gerçekten bir askeri üssü gizlice dolaşıp hükümetimi gözetlemeyi mi düşünmüştüm? O kadar aptal değildim.

Ama belki?

Bilgiyle donanmış olarak, Ember'ın beslediği her şüpheyi yenebilirdim.

Eğer yakalanırsam, her şeyimi kaybederim. *Annem* her şeyini kaybedebilir. Ama gerçeği aramak ödüllendirilmemeli mi?

Boğazımı asit yakıyordu. Bu kazanamayacağım bir durumdu. Bala Kalesi'nden ayrılmalıydım. Eşyalarımı alıp eve gitmeliydim. Annemin vergi borçlarını ödemek için başka bir yol bulurdum. Belki iki işte çalışırdım. Hatta üç. Tome Society'den artık mesaj gelmezdi. Artık kafa karışıklığı olmazdı.

Sadece bilememenin pişmanlığı kalırdı.

Her halükarda lanetliydim.

Koş! Ayağa fırladığımda bileğimdeki zincir gerildi. Kapana kısılmıştım! Kelepçeyi çekmeye çalıştım ama nafile. Ciğerlerim yavaş yavaş küçülerek içten içe boğuluyordum. Nefes alamıyordum. Nefes almam gerekiyordu. Boğazımı tutarak yatağa yığıldım.

"Bu dinlenmek ve iyileşmek değil, Bubble Gum." Sert, kaba bir ses kulaklarımda yankılandı, beni düşüncelerimi toparlayamayacak kadar ürküttü ve spekülasyonların akınına uğradım.

"Cyrus?" O burada mıydı? Gözlerimi dört açtım ama hücrede ondan hiçbir iz göremedim. Kapı kapalıydı, Mykal hala uyuyordu. Delirmiş gibi işitsel halüsinasyon mu görüyordum?

Aynen öyle, panik yeniden başladı. Giysilerimi çektim. Çok sıkı!

"Arden," diye bağırdı Cyrus. "Beni dinle. İkimiz de verici takıyoruz. Kalp atış hızın belirli bir eşiği aştı ve her iki cihazı da etkinleştirdi. Artık birbirimizi duyabiliyoruz. Mantranı söyle."

Alıcı vericiler, enfeksiyon değil. Hareketlerim yavaşladı ve nefesim de onu takip etti. Nefes al, nefes ver. "Git, korku. Ben cesurum," diye nefes verdim.

"Evet, cesursun. Korkunun, boğazına bıçak dayamış bir canavar olduğunu anlıyorsun. Peki canavarlara ne yaparız?"

"Bu bir ders anı değil," diye nefes nefese fısıldadım. Nefes al. Nefes ver. En azından Cyrus ve Ember bir konuda hemfikirdi. Korku en kötüsüydü. "Eve gitmek istiyorum. Bunu yapamam."

"*Yapamam* demek yok, asker."

"Peki." Burnumu çektim ve bu aşağılayıcı hareketi durduramadım. "Şu anda yapamıyorum."

O da gülmeye cüret etti. "Korku bizi saldırdığında ne yaparız, Roosa?"

"Karşı koyarız," diye mırıldandım.

"Doğru. Ve sen doğru rakibe odaklanarak mükemmel bir savaşçıya dönüşüyorsun."

Övgüsü kafamı doldurdu ve biraz daha sakinleştirdi. Sesi kulaklarımda bir okşama gibi, sanki yanımda uzanmış, kollarıyla beni sarmış gibi hissettim. Gerçek bir rahatlık. "Nasıl? Nasıl karşı koyacağım?"

"Savaş çılgınlığını tekrar söyle. Sözlerinle havayı yumruklayın." "Git, korku.

Ben cesurum." Ben de yatağı yumrukladığımda yumuşak bir ses duyuldu.

. "Ben cesurum." Yatağa bir yumruk daha attım. "Ben cesurum. Ben cesurum, ben cesurum." Hey! Bu savaş çılgınlıkları oldukça etkileyiciydi. Belki de biraz cesurdum. Yani, yaşadıklarımı ve üstesinden geldiklerimi düşününce.

“Tekrar. Daha yüksek.”

“Ben cesurum.” Yumruklarımı havaya birbiri ardına vurdum. “Ben cesurum!” Nakavt!

"Tamam, anladık. Sen en cesursun. Artık uyuyabilir miyim?" Lark hücrelerinden homurdandı.

Diğer askerler de şikayet etmeye başladı. Mykal yuvarlandı ve gülmesini bastırmak için yastığı başına geçirdi.

Yatağıma gömüldüm, yanaklarım kızardı.

"Çık dışarı," Cyrus açıkça sinirli bir şekilde bağırdı.

Pardon? "Duvara zincirlenmiş ve parmaklıklar arkamda. Hücreden çıkmam imkansız."

O biraz güldü. "Sana söylemedim, Pink."

"Kime konuşuyordun? Ve *mor* ne oldu?"

"Koridora giren kadın. Klasikleri daha çok sevdiğimi fark ettim."

"Bütün koridor senin mi?" Başka ne diyeceğimi bilemedim. O kadın Dr. Korey olsa şaşırmazdım. Ona gitmesini emretmekten keyif alıyor gibiydi.

"İçeri girdiğim her koridorun bana ait olduğunu ikimiz de biliyoruz." Sözlerinde alaycı bir ton vardı. "Vericiler devreye girer girmez, eğitmenler ve ekip liderleri arasındaki toplantıdan çıktım."

Utanç duydum. "Böldüğüm için özür dilerim, efendim."

"Yüzlerce toplantıya katıldım," dedi kuru bir sesle. "Birini kaçırırsam da olur."

Keşke yüzünü görebilseydim. İfadesini yargılayabilseydim. Ruh halinin gerçeğini çözebilseydim. Neden bana bu kadar nazik davranıyordu ve cevabı neden bu kadar önemliydi? Bekle. "Saat kaç?"

"Dörtü birkaç dakika geçti."

"Sabah mı?" diye soluk soluğa sordum. Bütün gece endişelerimle uykusuz bir gece geçirmiş, yarı uykulu bir şekilde uyuyabilme fırsatını kaçırmıştım. Şimdi, bir saatten biraz fazla bir süre sonra, ilk kez yepyeni bir dünyaya adım atacaktım. "Ben cesurum," diye cıvıldadım.

"Evet. Öylesin." Sanki hareket halindeymiş gibi, bağlantımızda statik bir ses duyuldu. "Yola çıkmaya hazırlan ve on dakika sonra Transport One'da buluşalım. Arden? Vericileri çıkarma."

Zincirli olduğumu unutmuş muydu? "Ne yapacağız?"

Cevap yoktu. Kulaklarımın arkasındaki diskleri tıkırdattım. "Alo? Cyrus?"

Hala cevap yoktu. Bir saniye sonra, bileğimdeki yastıklı kelepçe düştü ve hücremin kapısı açıldı. Gözlerimi hızla kırdım. Vay canına. Tamam. Ciddiyim.

"Şu anda hayatım ne hale geldi?" diye mırıldandım, yumruğumu yatağa vurarak.

"Az önce duyduğum tek taraflı konuşmaya bakılırsa," dedi Mykal kıkırdarak, "HP'yi görmek için acelen var galiba. Affedersin. *Cyrus*. Döndüğünde her şeyi anlatacağına söz ver, yoksa isyan çıkarırım."

"Söz veriyorum. Belki," diye mırıldandım, bu da onu daha çok güldürdü. "Gitsem iyi olacak." Zaman geçiyordu.

Yataktan fırlayıp soyunma odasına koştum, orada hızla temizlenip giyindim. Koridor ve tesisler boştu, çoğu asker hücrelerinde uyuyordu.

Saçlarımı at kuyruğu yaparken, asansör beni on ikinci kata çıkardı. Hiç gitmediğim bir kat. Avuçlarım terden nemlenmişti. Asansör durdu ve kapısı açıldı. *Cyrus*'u hemen gördüm. Ellerini ceplerinde, iki kişilik korunan bir kapının önünde duruyordu. Son gördüğümünden beri duş almış, tıraş olmuş ve giyinmişti, saçları ıslaktı ve askeri üniforması ütülüydü. Yarası daha iyi görünüyordu.

Kalbim hızla çarparak ona çekinerek yaklaştım. "Merhaba, efendim."

Sert yüz hatları alaycı bir gülümsemeyle aydınlandı. "Beni gördüğüne sevindin."

"Ne? Hayır." Utanç yanaklarımı yakıyordu. "Neden böyle düşünürsün ki..."

Kulağının arkasındaki vericiye dokundu ve omuzlarım içe doğru çöktü.

Doğru.

"Sadece bil diye söylüyorum, heyecan değil," diye mırıldandım.

Muhtemelen. "Sen

beni gergin yapıyorsun."

"Ah. Gergin," diye tekrarladı, ciddileşerek. "Neşelen, *Pink*. Çok az kişinin tadını çıkardığı bir sürpriz seni bekliyor. Kralın oğlu tarafından özel bir tur. Sana dünyalar arasındaki geçitleri göstereceğim."

Çatlaklar. *Theirland*'e ulaşım aracımız. "Evet, lütfen!"

Muhafızlar kapıları iterek açtı ve *Cyrus* beni odanın içine işaret etti.

Bir adım attım, sonra tereddüt ettim, şüphelerim artıyordu. "Bu bir rüşvet gibi geliyor.

Rüşvet gibi. Sanki *Shiloh* hakkında bilgi almayı bekliyormuşsunuz gibi." Ya da *Ember*.

Gözlerini devirdi. "Senin sahip olmadığını söylediğin bilgi için sana rüşvet verecek kadar aptal değilim. Turu yap ya da yapma. Seçim her zaman senin."

seçim."

Peki. Öyleyse. Kapıdan geçerek, arkasında "**TRIAGE**" yazan camekanlı bir odanın bulunduğu, çoğunlukla boş olan devasa bir alana girdim. Çatlaklar odanın ortasını kaplıyordu ve vay canına! "Devasa pençe izleri gibi. Hava yaraları." Sanki devasa bir canavar pençelerini havaya geçirip bir uçuruma kesmiş gibi görünüyordu. Her birinin içinde kalın gölgeler kıvrılıyordu.

Dikkatli bir şekilde yarıkların etrafından dolaştım. Hangi açıdan bakarsam bakayım aynı görünüyorlardı. "Dünyamızda bunlardan çok var mı?"

Yanımdaki Cyrus başını salladı. "Çok var. Ama bu yarıklar Theirland'daki CURED tarafından korunan bir binaya açılıyor. Eğitimdeki lordlar ve leydiler tek tek karanlığa adım atacaklar. Çok şiddetli bir acı hissedeceksiniz, sonra Theirland'da olacaksınız." Çenesindeki bir kas seğirdi. Anlamadığım bir tepkiydi. Tabii diğer dünyayı sevmiyorsa başka. "Tesisin çevresi duvarlarla çevrili, silahlı korumalar ve kameralar var. Kimsenin izlemediği çok az yer var."

Ücretsiz bilgi içinde saklı uyarıyı duydum ve bu, amacım için hayra alamet değildi. Eğer benim etrafı kurcalama planımdan şüpheleniyorsa, yakalanmış sayılırdım.

Endişemi yanlış anladı ve "Elimden gelen her şekilde sana yardım edeceğim" diye söz verdi.

"Teşekkürler. Bu çok yardımcı oldu," diye fısıldadım. Sözlerinin içten olduğuna inandım. Evet, başlangıç zor olmuştu, ama o günden beri her gün bana yardım etmişti. Risk alıp ona Tome Society'den bahsetmeliydim. Beni suçlamazdı ve kafamdaki karışıklığı giderirdi. Kazan-kazan için tek şansımdı.

Cesaretimi topladım. "Lütfen beni delilik testi yap. En güvenilir test yöntemi kullan." Kanımı.

Kaşlarını çattı ama benden uzaklaşmadı. "Belirtilerin var mı?"

"Hayır, ama sana aksini düşündürebilecek bir şey söyleyeceğim."

Kaşları daha da çatıldı. Uzun bir tereddütten sonra, triyaja işaret etti. "Orada bir kit var."

Beni cam odaya götürdü. O malzemeleri toplarken ben sedyeye oturdum. Eldivenler, alkollü mendiller, bir bandaj ve test şeridi bulunan bas-bırak iğnesi. Sağ işaret parmağımı temizledikten sonra test cihazını yerine yerleştirdi. Kap, parmağımın ucundan tabanına kadar kapladı.

Bir düğmeye basıldığında, üç iğne batması koluma şiddetli bir acı verdi ve ben tısladım.

Cihaz sıkıca, daha sıkı sıkıştı ve yaralardan kanı sıktı. Sonra basınç azaldı ve beni serbest bıraktı, parmağımı sardı ve sonucu bekleyerek sonuç kağıdına baktı.

Negatif çıkacaktım, buna hiç şüphe yoktu. Öyle olmalıydım. Ama ya değilsem?

"Negatif," dedi, ben paniklemeden önce. Tanrıya şükür.

Kiti biyolojik atık kutusuna attı, sedyeye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konuşmaya başla."

Cesurum. "Tome Society'ye davet edildim," diye itiraf ettim, sonra sessiz kalmaya karar verdim. İşte. Bitti. Gerçek ortaya çıkmıştı ve geri alınamazdı.

"Anlıyorum." Yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Daveti kim gönderdi?" "Şehirde tanıştığım bir kadın." Adını söylemeyi reddettim. Ne olursa olsun. Shiloh'u bu duruma sokamazdım.

"Anlıyorum," dedi Cyrus kararlı bir tavırla. Neyse ki, kadının kimliğini sormadı. "Tome Society hakkında ne biliyorsun?"

"Sadece Soalianların gizli bir topluluğu olduğunu ve onların Rock'ın geleceğin kitaplarıyla dolu bir kütüphaneye açılan bir kapı olduğunu iddia ettiklerini biliyorum."

"Bazı boşlukları doldurmama izin verin. Tome Society üyeleri, kayaya oyulmuş işaretlerin, üçüncü bir aleme açılan tek giriş olan kütüphanenin kapılarını açmanın anahtarı olduğuna inanıyor. Shaddai olarak bilinen, tanrı Soal tarafından yönetilen, delilikten arınmış bir ütopya. Bahsettiğiniz kitaplar Soal tarafından yazılmıştır ve geçmişi, bugünü ve geleceği içeren, şimdiye kadar doğmuş her bireyin hikâyesini anlatır. Bir set, yaşamamız gereken hayatı, diğeri ise seçtiğimiz hayatı gösterir."

Anlatacak çok şey var. Üçüncü bir alem. Bir ütopya, hem de. Her insan için iki olası gelecek. Alt dudağımı ısırdım. "Soalianlara inanıyor musun?" Konuşma tarzı, kurgu değil gerçekleri anlattığını gösteriyordu.

"Sen inanıyor musun?" diye sordu.

Cevap yoktu. Yataktan atladım ve ayaklarımın üzerine indim. "Soal en azından gerçek mi?" Oradan başlayalım. "Evet mi, hayır mı?"

"Evet," diye cevapladı, beni şaşırtarak.

Bekle. "Ciddi misin?" Archduke Heta bile bu olasılığı reddetmişti.

"Ben... bazı ilişkilerim var." Cyrus bu konuda daha fazla konuşmadı ve beni şaşkınlık içinde bıraktı. "Davete nasıl cevap verdin?"

Onun sorusunu, kendimi toparlamakla meşgul olduğum için önemsemedim.

"Ama bana öyle öğretildi

... CURED diyor ki... Diğerleri de inanıyor

mu?" "Yetkili olanlar, evet."

Nabzımın attığı boğazıma elimi götürdüm. Gerçek, hayali olmayan bir tanrı. Anlayamadığım nedenlerden dolayı halktan gizlenmiş. "Ben düşük rütbeli bir çırak hanımım. Yetkim yok."

"Sen alçakgönüllü değilsin, ama az önce sana izin verdiğime göre, iznin var."

Ama. Bir tanrı. "Ne tür bir ilişkiniz vardı? O nasıl biri? Tanrı ne demektir? Neden onu gizli tutuyorsunuz? Gerçekten bizimle ilgili kitapların olduğu bir kütüphane var mı?" Konuşurken, öfke ve ihanet içimde derinlerde köpürüyordu. Hayatım boyunca bir yalanı savunmuştum. Tabii Cyrus'un "ilişki" derken neyi kastettiğini yanlış anlamadıysam. Bu tamamen mümkündü. Bildiğim kadarıyla Soal bir bilgisayardı. Ya da bir ağaç. Konuşan bir solucan. Herhangi bir şey!

"Sır olarak saklanıyor çünkü sorular merak uyandırır, merak da bela getirir. Davete nasıl cevap verdin?" Cyrus tekrarladı.

İçimdeki öfkeye hayal kırıklığı da eklendi ve sakinliğimi bozdu. Soal hakkında daha fazla şey bilmem *gerekiyordu*. "Çıldırдың mı? Onunla böyle mi tanıştın?"

"Davet, Arden."

Sert ses tonu, daha fazla cevap alamayacağımı gösterdi. Peki. Hayatım boyunca binlerce kez yaptığım gibi, duygularımı kazana döktüm, kapağı kapattım ve ilerledim. "Tabii ki reddettim."

"Ama Soalian'ın söylediklerini düşünmeden edemiyorsun." Beni azarlamak yerine başını salladı. "Bazen düşman mantıklı olabilir. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt etmek bize kalmış."

Daha fazla konuşmasını bekledim. Konuşmadı.

"Benim bombam karşısında tek cevabın bu mu?" diye sordum.

"Evet. Vericileri Theirland'da takın," dedi, konuyu değiştirerek. "Siz çıkarana kadar yerinde kalacaklar."

"Bana bağlı olmaktan yorulmayacak mısınız?" Kalbim her hızlandığında bunu bilmekten?

"Hayır." Nadiren gördüğüm yarı gülümsemesini belli etmeden cevap verdi. "Sanmıyorum."

Keskin ama tatlı bir şeyin dalları beni çok güzel bir şekilde eziyet ediyordu ve kalp atışlarım hızlandı. Paslı bir kahkaha attı, bunu fark ettiğini kanıtladı.

"Kesinlikle yorulmayacağım," dedi.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim; o anda o kadar sevimliydi ki, kafam karıştı. Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Annemin Bala City'ye taşınması için ne yapmam gerektiğini söyle. Çok çalışkan biridir, söz veriyorum. Çok özverili! Çocukları sever ve onu işe alan kişi için çok değerli olacaktır."

O başını salladı. "İnan bana, o şu anda bulunduğu yerde daha iyi.

"Öy

le."

"Ama..."

Bir kapı gürültüyle kapandı ve sessizleştik. Arşidük Heta ve Düşes Mimidae, üç askerin peşinden odaya girdi. Genellikle arşidükün peşinden ayrılmayan adam, koridorlarda gördüğüm genç bir kadın ve Roman. Takım liderleri.

Roman, HP'yi fark etti ve kaşlarını çatı. Cyrus'tan uzaklaştım, sanki yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi.

"İyi misin?" diye sordu Roman.

Başımı sallayarak "Her şey yolunda" diye cevap verdim. Annemin hareketini başka bir gün tekrar yapardım.

HP, Roman'ı eliyle çağırdı ve asker, hiç aldırış etmeden yarıkların arasından koşarak geçti. Cam odaya girdi ve üstüne selam verdi. Ben bunu yapmayı unutmuştum. Yüzümü buruşturdum. Cyrus bunu sorun etmemiş olsa da, ben de o anda geriye dönük olarak selam verdim.

Ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. "Geçiş sırasında ortalık karışacak. Karşılama halkasındaki son iki stajyer olarak, ikinizin de önce geçmenizi, çabuk toparlanmanızı ve diğerleri geldiğinde onlara yardım etmenizi bekliyorum."

Roman kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Bana güvenebilirsiniz, efendim." "Evet. Ben de." Ben de başımı sallayıp kendinden emin bir şekilde cevap verdim.

Başparmağını bana doğru kaldırarak Roman alaycı bir şekilde, "Onun çok cesur olduğunu duydum," dedi.

Yüzüm alev aldı, Cyrus gülümsemek için dudaklarını dişlerinin altına bastırdığında alevler daha da büyüdü.

"Ben de öyle duydum," dedi. "Şimdi sıraya gir ve diğerlerini bekle, ben komutanlarla konuşacağım."

On Dördüncü Bölüm

İhtiyacın olanı istemezsen,
nasıl
alabilirsin?

—*Soal Kitabı*
2.20.4.2

"Seninle Yüksek Prens Dolion arasında bir şey mi var?" Roman, ekibimizin geri kalanı odaya girip çatlakların arkasında sıraya girerken sordu. "Dürüst ol. Kızmayacağım."

"Ne? O mu? Ben mi?" diye kekeledim. Cyrus'a söylediğimde ciddiydim. Ah! *HP*. Beni tedirgin ediyordu ve tedirgin olmaktan hoşlanmıyordum. Romantik ilgim, çok nazik ve harika Shiloh'a odaklanmıştı. Fırsatım olduğunda onu öpmemiştim. Hâlâ anlayamadığım bir olaydı. "Beni test etti..." Roman'a bir bakış attım. *Anlarsın ya*.

"Ah. Evet." Dudaklarını sıktı. "Shiloh yüzünden, eminim. Son zamanlarda çok garip davranıyor. Bugün bizimle gelmesi gerekiyordu, ama gözlem için odasına kapatıldı."

Odasında kapalı kalmak iyi bir şeydi. Belki. Umarım? CURED onun zeki, yetenekli bir adam olduğunu, zor bir dönemden geçtiğini, sağlığı için hayat planını değiştirmek zorunda kaldığını anlayacaktı.

İdam cezasına çarptırılmış.

Ember'ın sözleri aklıma gelince içimi bir endişe kapladı. O kız Soalian ve kötü olabilir, ama işe almak istediği kardeşiye zarar vermezdi. Shiloh'un bir tehlikesi yoktu.

Tabii o tehlikede değilse.

Ellerimi yumruk yapıp gevşettim. "Shiloh yüzünden test edilmedim," dedim Roman'a, sağlık görevlisinin suçluluk duymasını istemiyordum. Ama gerçek nedeni açıklamak mı? Hayır.

Neyse ki Lark bize doğru ilerleyerek takım liderinin dikkatini çekti. Etrafımızda bir sürü başka konuşma başladı, bazıları heyecanla dolu, bazıları ise gerginlikle doluydu.

Mykal'ı bekledim ve izledim, ama gelmedi.

Roman niyetimi anladı ve Lark'ın sözünü keserek bana, "Küçük kedicik derslere katılmadığı için Theirland'e giremez" dedi.

Mantıklıydı. Belki Cyrus, orada ona yardım etmemi isteyecekti. Kesinlikle ve hiç tereddüt etmeden reddederdim. Muhtemelen.

Bir korna çaldı ve kalabalık sessizleşti. Herkesin dikkati, Roman'la birlikte çıktığımdan beri Cyrus'un arşidük ve düşesle konuştuğu triyaj alanına çevrildi. Arşidük Heta ve düşes de dışarı çıktı.

Cyrus kapıdan eliyle bir işaret yaptı. Silahlı muhafızlar ilerleyerek yarıkların yanına yerleştiler. Titreme tüm vücudumu sardı. Birkaç dakika, hatta birkaç saniye içinde, tek bildiğim dünyayı terk edip kabusuma girecektim. Rock ve Madness'in sorumlusu, sonsuz gecenin hüküm sürdüğü diyar. Ama... Hmm. Kaya, gizemli üçüncü aleme, yani kaynağına götürüyordu. Bu da Delilik'in de orada ortaya çıktığı anlamına geliyordu, Theirland'da değil. Ama Cyrus, Shaddai'nin hastalıkların olmadığı bir ütopya olduğunu iddia etmişti.

Birbirine uymayan daha fazla bulmaca parçası. Kalp atışlarım hızlandı. Bunları nasıl anlayabilirdim ki?

Vericiler devreye girdi ve aramızdaki mesafeye rağmen boğuk bir ses kulağımın içinde fısıldadı. "Unutma, bu basit bir eğitim gezisi. Yolculuk acı verici olacak, ama kısa sürecek."

Bakışlarımı Cyrus'a çevirdim. Bana doğru bakarak, neredeyse şefkatli bir ifadeyle tekrar konuştu. "Yarıktaki seni bekliyor olacağım. Bana gel."

Sesi kulaklarımı gıdıkladı ve sözleri beni sıcak bir kucaklama gibi sardı. Sakinlik beni kapladı. Evet. Cyrus'a yürüyebilirdim. Cyrus'a yürüyebilirdim, sorun yoktu.

Odayı geçti, karanlığa adım attı ve gözden kayboldu. Nefes kesen sesler ve mırıldanmalar duyuldu.

Sırıtan bir Romalı, herkesin önünde Lark'ın dudaklarına öpücük kondurdu. "Sıranın sonuna geç ve kaçanları durdur."

"Evet, efendim. Öbür tarafta görüşürüz." O da ona bir öpücük verip arkaya koştu. Sanırım artık resmen bir çifttiler, tüm oyunlar bitmişti.

"İlk yürüyenler," diye bağırdı kenarlardaki muhafızlar.

Roman heyecanla ilerledi ve gölgelerin içinde kayboldu.

Nefes al. Nefes ver. Kalkışa sadece birkaç saniye kaldı. "Sıradaki yürüyen."

Dizlerim titreyerek, ilk alem yürüyüşüm için hazırlanarak ağır adımlarla ilerledim. Gerçekten bunu yapacak mıydım? Kenarda durdum. Nefes al, nefes ver. Kalmak için son şans. Yavaşça geri çekildim...

"Git," diye bağırdı Lark.

Evet. Cyrus'a git. Korku beni durduramazdı. Kararımı pekiştirerek son adımı attım. Gölgeler beni yuttu. Ayaklarımın altındaki zemin kayboldu ve sonsuz bir boşluğa düştüm. Başımı geriye attım, sırtımı kavırdım ve acı içinde çığlık attım. Çok fazla, çok fazla!

Gözlerimi kırptım. Zemin geri geldi ve acı kayboldu. Bacaklarım ağırlığımı taşıyamadı ve yere yığıldım. Ama güçlü kollar beni sardı ve yere düşmeden yakaladı.

"Seni tuttum." Cyrus'un sesi kafamın içinden değil, dışından geldi. "İyisin. Buradasın. Her şey bitti."

Nefes nefese, ona sarıldım, bir tür insan teması için çaresizce. Beni şu anki güvenlik ve emniyet hissine bağlayacak herhangi bir şey.

Beni ayağa kaldırdı ve üzerine yıkıldığımında itiraz etmedi. Hatta saçımı okşadı bile. "İyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim. Efendim." Kendimi zorlayarak doğrulup onu bıraktım, ama o bizim aramızdaki bağı sürdürdüğünde içten içe sevindim.

"Güzel. Başımı kaldır."

Baktım ve ağzım açık kaldı. Tavan şeffaftı. Hayatımda ilk kez gece gökyüzüne baktım ve güzelliği nefesimi kesti. Siyah kadife üzerinde ışık noktaları parıltıyordu. Sadece kitaplarda okuduğum veya resimlerde gördüğüm yıldızlar, şehirdeki binalardan parıltıyan ışıklar nedeniyle küçük yatak odamın penceresinden göremezdim. Fotoğraflar, bu mucizevi manzarayı doğru bir şekilde yansıtamamıştı.

"Muhteşem," dedim. "Evet."

"Burası bir ütopya."

"Evet. Ta ki yüzeyi aşana kadar."

Kaşlarım çatıldı. Bu ne anlama geliyordu?

Çevremizdeki kargaşa dikkatimi odanın geri kalanına çekti. Yuvarlak duvarlar, yanardöner kristallerle kaplıydı. Göz kamaştırıcı altın bir zemin. Saf

Lüks. Seyahatten dinlenen "yürüyüşçüler".

Arkamızda, Juniper birdenbire ortaya çıkıp dizlerinin üzerine çöktü. Tamamen iyileşmiş Roman onu kaldırmak için koştu ve Cyrus sonunda beni bıraktı. Hiçbir şey söylemeden üniformalı memurların yanına doğru yürüdü.

Titus şok geçirmiş gibi görünüyordu, ben de ona yardım etmek için koştum. O da Cyrus'a sarıldığım gibi bana sarıldı.

Sırtını okşadım ve bana söylenenleri aynen tekrarladım. "İyisin. Buradasın. Her şey bitti."

O, düzensiz bir nefes aldı ve titremesi azaldı. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Gittikçe daha fazla asker gelince, boş alan daraldı. Yerinde bulunan sağlık görevlileri kusanlar, bayılanlar ve çılgık atanlar için aceleyle müdahaleye başladı. Ekibimizin son üyesi Lark ortaya çıktığında, Roman bize birbirimize yaklaşmamızı emretti.

"Ek Binaya hoş geldiniz. HP'nin açıkladığı gibi, bugün ve yarın kara devriyesine eşlik ederken, sıkı güvenlik önlemleri alınan bu tesiste güvende olacaksınız. Başlamadan önce biraz dinlenip toparlanabileceğimizi söylemek isterdim, ama bir gün bir geçitten geçip doğrudan savaş alanına gönderileceğiz. Hazırlıklarımız bu şekilde. Bu nedenle, vardiyamız on dakika sonra başlıyor. 3 numaralı rıhtıma gidiyoruz, orada önceden belirlenmiş partnerlerinizle eşleştirileceksiniz. POD'lara veya görev dışı bölgelere ulaşıp güvenliğinizi sağlanana kadar konuşmayın."

Sessiz kalmanın gerekliliğini anlamamıştım ama kurala uymayı tercih ettim.

Roman, Fort Bala kadar büyük bir binada bize yol gösterdi.

Zenginlik her yerdeydi. Pencereci duvarlar, uzaktan parıldayan ışıkların izlerini taşıyan bir gölgeler denizi ortaya çıkardı. Cilalı beyaz zeminde altın damarları uzanıyordu. Yüksek tavanlarda, üst yarısı insan, alt yarısı bir tür dinozor olan aynı erkek figürünün heykelleri diziliydi. Bu heykel, Ourland'daki hiçbir heykele benzemiyordu. Yüzü bir başlıkla örtülüydü ve uzun kuyruğu saat yönünün tersine kıvrılmıştı. Baştan aşağı değerli taşlar parıldıyordu.

Tarihi turlar düzenleyen var mıydı?

Yüzlerce ses geçirmez kabinle dolu büyük bir odaya girdik. Her kabinde bir yan sehpa ve arka ucundan kalın bir metal çubuk çıkıntı yapan merkezi bir platform vardı. Bazı kabinlerde, mimik yapar gibi duran bir asker, platformun üzerinde bağlı halde duruyordu.

Tezgahın arkasında yaşlı bir kadın duruyordu. Roman önce ona yaklaştı ve kadın bir kimlik kartı gösterdi. Roman avucunu düz bir şekilde kartın üzerine koydu. Kadın bir şeyler yazdı, küçük bir metal kart ve küçük bir kutu çıkardı ve ikisini de Roman'a verdi. Roman gitti. Sıra bana geldiğinde, kadınla aynı işlemi tekrarladık.

Ayaklarımı sürükleyerek boş bir POD'a gittim. Kime bağlanacaktım? bağlanacaktım?

Yapmam gereken adımları ezberledikten sonra içeri girdim, kartı konsolun uygun yuvasına taktım ve gerekli kıyafetleri giydim: giysilerimin üzerine giymek için iki parçalı bir tulum, bir kafa bandı ve eldivenler, hepsi yan masada bekliyordu. Kutuda bir çift kontakt lens vardı.

Her şeyi sabitledikten sonra, kaideye yerleştim. Dönen bir sesin ardından, direğin içinden yuvarlak çubuklar çıktı. Bu çubuklar belimi sardı. Cam duvarların üzerinde çok renkli ışıklar yanıp söndü ve bir resim ortaya çıktı. Büyük bir yatak, yumuşacık çarşaf ve üzerinde kehribar rengi bir sıvının bulunduğu bir şarap sürahesi olan geniş bir yatak odası.

"Ne oluyor?" Vücudum, bodysuit'in yönlendirmesiyle kendi kendine hareket etmeye başladı. Sanki biri kukla iplerimi çekiyormuş gibi hissettim. Durduramadım ve kısa sürede bir silahı monte etme hareketlerini yaptığımı fark ettim.

"Merhaba, Pink." Tanıdık ses eğlenceyle doluydu, kulaklarımın arkasındaki disklerden değil, hoparlörlerden odaya yayılıyordu. "Erken geldin."

"Cyrus?" *Hayır, yapmadım.* Yerimde yürüdüm, ayaklarımın altında bir koşu bandı vardı. "Tabii ki *Yüksek Prens Dolion'u* kastettim," dedim ve bir düğmeyi çevirir gibi yaptım. Ekranda bir kapı açıldı. Kontaklardan dolayı, sanki onunla birlikte oradaymışım gibi her şeyi gördüm.

"Tabii ki." Dilim sürçmesine başka türlü bir yorum yapmadı. Adını tekrar kullanmama izin vermedi ama azarlamadı da, ben de ne düşüneceğimi bilemedim.

Boy aynasının önünde durdu ve bana kendi yansımasını gösterdi. *Aman Tanrım.* Tamamen siyah giyinmişti ve taktik teçhizatı yerine sabitlenmişti. Silahlarla dolu bir yelek ve daha da ağır bir kemer takmıştı. Sırtında iki kılıç çaprazlamasına duruyordu, kabzaları geniş omuzlarının üzerinde yükseliyordu.

"Diğer askerlerin aksine," dedi, "ben pritis madenlerini korumuyor ya da besleyicilerle savaşmıyorum. Özel bir görevdeyim. Bir tarlada ara sıra kırmızı meyveler üreten bir bitki büyüyor. Çoğu deli bu meyveleri görmezden geliyor

meyveleri görmezden geliyor, ancak çok azı meyvelere akın ediyor. Üç ayrı olayda, bir besleyici meyveleri yedi ve saniyeler içinde delilikten kurtuldu."

Bu büyük bir dönüm noktası. Bu bitkiyi görmeliyim! "İyileştikten sonra ne oldu onlara?"

Uzun süren sessizlik merakımı daha da artırdı. Sonunda şöyle dedi: "Biri yakındaki bir yarıktan geçmeyi başardı ama ikisi besleyiciler tarafından öldürüldü." Konuyu tekrar kendine çevirdi. "Test için meyveleri hiç elde edemedik ama bu gece bunu değiştirebiliriz. Çiçek açan bir salkım var ve ben onu almam gerekiyor."

Ve ona eşlik etmem gerekiyordu. Ben. Vay canına. Heyecan kalbimin atışını hızlandırdı. "Toprak örneği de getirecek misiniz? Eğer öyleyse, koklamak için resmi bir talepte bulunabilir miyim?"

Onun boğuk kahkahası beni hiç olmaması gereken bir şekilde heyecanlandırdı. Camdaki görüntüler hızla değişti, yatak odasından koridora, oradan asansöre geçti. Cyrus hareket halindeydi. "Dürüst ol. Asistanım olarak işi kabul etmek istemiştin."

Şu anda mı? "Hiç de bile." Onunla birlikte yürüdüm. "Bir asistan, özel bir bitki ve toprak görevine atanmaz, en iyi kadın olmak için yarışmaz." Özel bir görev, ekstra puan anlamına geliyordu.

Bir kahkaha daha damarlarımdan zevk dalgaları geçirdi. "Benim iyiliğim için endişelenmiyor musun?"

"Endişe, korkunun çirkin kuzenidir, efendim. Şaşırtıcı derecede zeki biri bana öğretti, ben korkuya direnirim, onu teşvik etmem. Hadi yapalım şunu!"

Kıkırdadı. "Ne yapacaksan yap, sonuna kadar git. Hoşuma gitti."

Asansör kapıları açıldı ve biz, yani o, sıkı güvenlik önlemleri alınan bir arenaya girdik. Kendi görevimi hatırlayarak, mümkün olduğunca çok ayrıntıya dikkat ettim. Ember'ın varsayımlarını yıkabilecek herhangi bir şey, herhangi bir şey arıyordum. Ama gördüğüm her şey birbirinin aynısı gibiydi.

Şövalyelerin üstünde yer alan baronlar ve baronların üstünde yer alan vikontlar, Cyrus'a yaklaşarak talimatlar istedi. Cyrus, hareket halindeyken emirlerini bağırarak verdi.

"Mümkün olduğunca uzun süre araçta kalacağız," diye açıkladı ve küçük duvar nişlerinden dışarı çıkan topların bulunduğu boş bir odaya girdi. Önlerinde başka bir kapı görüldü. Orada, elini kapı koluna koyarak durdu. "Burası garajın girişi, bir ekip bizi bekliyor." Gözlerini ve dolayısıyla benim gözlerimi de kapatan lensini taktı. "RVM'nin yarattığı hisleri hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Ve hala hayranı değildim.

"Bu son kontrol noktasını geçtiğimde lensim devreye girecek ve her şeyi düzeltecek. Benim yaşadıklarımı sen de yaşayacaksın."

"Uyarınız için teşekkürler." "Hazır mısın?"

Endişenin tohumları filizlendi. Ben güvenli bir şekilde içerideyken, o dışarıda hayatını riske atacaktı. "Dikkatli ol."

"Her zaman." Sesinde yine eğlence vardı. "Not al." "Şu anda raporumu yazıyorum," diye espri yaptım.

O burun kıvırdı. "Kağıdı unut. Sana sözlü sınav yapacağım."

Onun sözlerinin ardından gelen ani, beklenmedik ve tamamen uygunsuz düşünceyle yanaklarım kızardı. O kadar cinsel bir anlam vermek istememişti. Adamın bir görevi vardı ve bu benim pantolonuma girmek değildi. Neyse, devam edelim. "Başaracağım, garantisi var."

"Sanırım haklısın." Alçak, boğuk sesi cinsel çekiciliğin illüzyonunu canlı tuttu, ama ben bunu görmezden geldim. Sonra garaja girdi.

Tahmin ettiğim gibi, dünyam anında tersine döndü. Ani değişiklik dengemi bozdu ve sendeledim. Çubuklar düşmemi engelledi. Sonra lens işini yaptı ve tavan yerine zemin tekrar zemin oldu. Sanal gerçekliğe bakıyormuş gibi hissetmekten ya da şakaklarımda hissettiğim ağrıdan pek hoşlanmıyordum, ama bunun bir önemi yoktu. Çilek avına çıkmıştık!

Cyrus, her türlü zırhlı araçla dolu geniş bir alana girdi. Yakıt kokusunu neredeyse alabiliyordum. Altı viskont, metal çubuklar ve pritis kümeleriyle çevrili bir kamyonun kasasına kutuları yüklemek için birlikte çalışıyordu. Burada da olağan dışı bir şey yoktu.

Cyrus'u fark eden adamlardan biri durdu ve selam verdi. "Yüksek Prens Dolion. Sizinle tekrar sahada birlikte olmak bir onurdur, efendim." Diğerleri de üstlerini görür görmez aynı hareketi yaptılar.

"Eskort için teşekkürler." Kılıçlarını kınlarından çıkardı, kamyonun arkasına tırmandı ve sırtını kabine dayayarak oturdu. Ben de aynı hareketleri yaptım, oturmak dahil. Neyse ki, direğin içinden bir koltuk açıldı ve beni sabit tuttu. "Yanımda bir stajyer var. Sefer boyunca onunla konuşacağım."

"Emredersiniz, efendim."

Dört asker bize katıldığında ve iki asker daha ön tarafa yerleştiğinde kamyon sallandı. Cyrus hiç gergin miydi? Araç ileri doğru sarsılırken,

garajda bir çıkış kapısı açıldı ve pritis ışıklarıyla aydınlatılmış bir yol ortaya çıktı. Biz tesisten çıkana kadar hiçbir besleyici yaklaşmadı.

Dışarıdaki tüm ışıklar bir saniye içinde kayboldu. Tek ışık kaynağı araç ve askerlerin giydiği zırhlardı, çılgın gözleri gölgeli bir şekilde görünüyordu. Vahşi hırıltılar, motorun gürültüsüyle karışıyordu.

Kamyon bir dönüş yaparken eğildim, asfalt yolu terk edip toprak ve çakıl yoluna girdik. Savaş alanlarından kaçındık, besleyicilerin ordularıyla çatışan şövalyeleri ve baronları önlemek için gerektiğinde yön değiştirdik. İki grup, pritis ışığıyla aydınlatılmış bir tarlada o kadar şiddetli bir şekilde çatışıyordu ki, bakmaya cesaret edemedim.

"Bana soracak bir şeyin yok mu?" diye sordu Cyrus.

Bir an geçtikten sonra bana konuştuğunu fark ettim. "Bir sürü." Ama çok azı görevle ilgiliydi. "Seni rahatsız etmeden her şeyi özümsemeye çalışıyorum."

"Beş dakika var," diye bağırdı şoför.

Bir ceset ön cama çarptı ve tüm aracı salladı. Cyrus'la birlikte sıçrayarak nefesimi tuttum. Sanki askerler bir tuzağa düşmüş gibi, her yönden besleyiciler akın etti.

Şoför gaza bastı ve yoluna çıkan her şeyi ezip geçti.

"Çok fazla besleyici var. Durması imkansız," dedi Cyrus. "Durursa, besleyiciler araca yapışacak ve sıkışıp kalacağız. Ben atlayıp yuvarlanacağım, bu da senin parmaklıklara çarpacağın anlamına geliyor. Özür dilerim."

"Beni merak etme." Kendini enfekte olmuş bir kalabalığın içine atarak nasıl hayatta kalabilirdi? "Yapman gerekeni yap."

Dört muhafızdan ikisini takip ederek aracın arkasından dışarı çıktı.

Cyrus kayalık bir tundrada yuvarlandı ve tahmin ettiğim gibi, ben direğe çarparak ileri geri savruldum. O ayağa kalkıp kılıçlarını havaya savururken başım dönmeye başladı. O ve yanındaki askerler ilerlerken ben vücudumu kontrol edemiyordum.

Her hareketlerinde ışık parıldıyordu ve aksi takdirde kaçıracağım detayları ortaya çıkarıyordu. Cyrus'un sergilediği beceri, gördüklerim sadece dehşet uyandırır da beni hayran bıraktı. Kafalar bedenlerinden ayrıldı ve kan yaylar çizerek etrafa sıçradı. Kopmuş uzuvlar yere düştü. Tıslama, homurtu ve hırıltılı nefesler kulaklarımı doldurdu.

Eğer Ek Bina'nın "gerçek" amacı bu besleyicileri Ourland'dan uzak tutmaksa, CURED'e sonsuza kadar minnettar olurdum.

"Git, git," diye emretti Cyrus ve koşarak uzaklaştı.

O çılgın adamdan atlayıp kaçarken, ben de atlayıp kaçtım. O düşmüş lunapark oyuncaklarının parçalarına tırmanırken, ben de tırmandım, dayanıklılığımı sonuna kadar zorladım. Kaslarım yanıyor ve titriyordu. Engelli parkurda koşmak zorunda kalmamıza şaşmamalı.

O, derslerde kullandığım silahları kullanıyordu ve gerektiğinde kendini güvenli bir köşeye sıkıştırarak gözlem ve düşünme zamanı kazanıyordu. Uzakta, büyük bir su kütlesiyle çevrili bir kaleden parlak beyaz ışıklar yayılmaya başlayınca görüş mesafesi arttı. Videolarda veya ders kitaplarında gördüğümü hatırlamadığım bir yapıydı.

Cyrus sağa döndü. "Glowners!" diye bağırarak bir besleyiciyi kafasını kopardı. Dikkatini bir sonraki rakibine çevirdi. Sonra bir sonrakine. "Çilekleri koruyorlar."

Karanlığı taradım ve sonunda, yemyeşil bir bitkinin yanında rahatça ot toplayan çekici bir kırklı yaşlarda adam gördüm. Yanında bir kadın vardı. Şaşkınlıktan nefesim kesildi. Ember. Ember buradaydı, Theirland'de. Beni takip mi etmişti?

İki Soalian da pritis taşları yutmuş gibi görünüyordu. Etlerine kazınmış dairelerden kırmızı benekli altın ışık yayılıyordu. Etraflarında şiddetli bir savaş yaşanmasına aldırmış etmeden ne kadar da rahattılar. Aslında, tüm hayatım boyunca özlediğim huzuru sergiliyorlardı.

Özlem beni sıkıştırdı. Keşke onların sahip olduklarından birazına sahip olabilseydim, kötülerin tarafına geçmeden.

Tanıdık olmayan erkek, avucunu açarak, hala savaştan Cyrus'a başparmağı olmayan elinden küçük kırmızı bir meyve uzattı. "Sana ve kıza bir şeyimiz var. Gelin. Alın."

O anda kim olduğunu anladım. John Victors. Glowners'ın lideri.

Bu farkındalık, duygusal bir savunma mekanizmasını tetikledi. Zaten kırılğan olan sakinliğime bir yıkım topu çarptı ve tüm huzurumu yok etti.

"Arden, beni dinle, iletişim cihazlarımız, tamam mı?" Cyrus, statik seslerin sözlerinin çoğunu bastırırken iki besleyiciyi daha öldürdü. "Glowners, sakın..."

Bağlantımız koptu.

On Beşinci Bölüm

Işığı takip et ve hayatı bul.

—*Soal Kitabı*
2.4.8.12

Cyrus ile bağlantımın yeniden kurulmasını beklerken, gerginlik artıyordu.

Bekledim.

Hareketsiz kalamayacak kadar heyecanlıydım, metal çubukları çıkardım ve POD'da volta atmaya başladım.

Hâlâ bekliyordum.

Saatler geçti. Askerler birbiri ardına vardiyalarını bitirip kabinlerini terk ettiler, ya şok içinde ya da sevinç içindeydiler. İçimi kötü bir his kapladı. Cyrus neredeydi?

Roman, Titus, Lark ve Jericho geride kalmış, görünüşe göre büyük çatışmalara girmişlerdi. Hâlâ bekliyordum, yardım istemek ya da cevap talep etmek için kendime izin vermiyordum. Cyrus'un iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Kalp atışlarım, onun vericisini uyandırmak için gerekli eşiği defalarca aştı, ama hiçbir şey olmadı. Çaresizlik içinde, yerinde koşmaya başladım. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Diğer POD'lardan tezahürat sesleri geliyordu. Sesleri duymuyordum, ama kalan lord ve leydilerin ifadelerini ve hareketlerini fark ettim. Roman bodysuit'ini çıkardı, aksesuarlarını çıkardı ve kartını çıkardı, ben de aceleyle aynısını yaptım. POD'larımızdan hep birlikte çıktık ve ben, "Ne olduğunu söyle. Lütfen." diye bağırdım.

Roman sırtıttı. "Enfekte olanları öldürdük ve sekiz glower yakaladık, işte olan bu!"

Rahatlama ve pişmanlık karışımı bir duygu beni sardı. Ember'ın esirler arasında olup olmadığını merak ettim. "Cy'ı gördün mü? Feed'inde HP'de."

"Onun John Victors ile teke tek dövüştüğünü gördüm, ama sonucu göremedim." Roman kollarıyla beni sardı, havaya kaldırdı ve daireler çizerek döndürdü. "Tarihe geçtik bebeğim!"

En çok glower, ilk eğitim görevinde yakalandı." Beni yere indirdi, saçlarımı karıştırdı ve Lark'a doğru koşarak, o gülmekten kırılırken boynunu yalamış gibi yaptı. "Bunu çok kutlayacağız."

"O çılgın ölümler bir zamanlar insanlardı ve artık asla iyileşme şansları yok," dedi Titus, yanımızdan geçerken.

Pişmanlığımın sebebi bu olmalıydı. Tedavi olmasaydı, kendi annem de kan dökme arzusunun başka bir dünyadan gelen bir hastalıktan kaynaklandığını anlayamayacak kadar hasta olan kalabalığın içinde olabilirdi.

"Onlar tedavi edilemez durumdaydı," dedi Roman, diğer lord adayının sırtına seslenerek. "O şeylerin öldürmekten zevk aldığı insanlara acımalısın."

Titus elini kaldırıp arkasını dönmeden ona orta parmağını gösterdi ve yürümeye devam etti. Roman homurdandı ve Lark kulağına bir şey fısıldadı, onu tekrar güldürdü.

Cyrus'u aramak istesem de, bunun hakkım olmadığını biliyordum. Ne yapacağımı bilemeyerek, aşk kuşları gibi olan çifti takip ederek kartlarımızı teslim ettiğimiz tezgaha kadar yürüdüm. Zaten bir partinin tüm hızıyla devam ettiği devasa bir ortak alana doğru yürürken, tamamen üçüncü tekerlek gibiydim. Takım arkadaşlarım şövalyeler ve daha süslü baronlarla kaynaşmış, atıştırıyor, dans ediyor, oyunlar oynuyor ve günün maceralarını tartışıyorlardı. *Yüksek Prens Dolion'un* adı sık sık geçiyordu, ama sadece Bay Victors'la olan kavgası hakkında. Birkaç lord ve leydiler duvarlara yaslanarak uykuya dalmıştı.

Başka bir yerde olmak isterken kalabalığın arasında ilerlerken midem guruldadı. Elma ve incirli tartletler için neler vermezdim. Ya da bir çörek. Bütün gün hiçbir şey yememiştim.

Tabii ki masalarda kalan tek yiyecek yemek çubuklarıydı. Hayal kırıklığına uğramış olsam da bir tane aldım. Hiç yoktan iyidir.

Son lokmayı yuttuktan sonra yorgunluk beni ele geçirdi ve esnedim. Gözlerimi kırptığımda göz kapaklarım kum kağıdı gibi hissetmeye başladı. Aradım ama dinlenebileceğim güvenli ve تنها bir yer bulamadım. Açık havada uyuyamazdım.

Juniper'ın bir heykelin önünde tek başına durduğunu fark edince, ona yaklaştım. "Selam."

"Selam, Prenses Panik." O, dinazor adamdan gözlerini ayırmadan başını salladı. Neşeli selamlaması sadece sevgiyi ifade ediyordu.

"Ooh la la. Unvanım yükselmiş. Gerçekten de yükselmişim. Okulda bana sadece Panik Kız derlerdi."

O burun kıvırdı. "Lütfen bu heykeller hakkında bir şey bildiğini söyle."

"Senin bilmeni umuyordum."

"Biliyorum ve bilmiyorum. Arşidükün dersinde atladım, ama ayrıntılar en iyi ihtimalle belirsizdi. Anladığım kadarıyla, bu heykel eski bir kralı temsil ediyor."

Tamam, bu ilgimi çekti. "Daha fazla anlat."

Garip sembollerin oyulduğu kaideyi işaret ederek, "Dillerde çok iyiyim, ama bu biraz zor. Eski Yunan, Mısır ve İskandinav dillerinin bir karışımı gibi. Ama yine de farklı." Alt dudağını ısırды. "Bu yaratık kadar vahşi bir şey Madness'a karşı hiç şansı yoksa, biz nasıl kazanacağız?"

"Bu adil bir soru ama benim cevabım yok, sadece daha fazla soru var," diye mırıldandım ve ikinci bir burun çekme sesi duydum. Ember'ın bu adam hakkında ne bildiğini merak ettim.

"Cesur olan sensin." Juniper sırtarak omzuma kendi omzuyla çarptı. "Beni teselli etmen gerek. Her şeyin yolunda olacağını söyle."

"Başaracağız mı?" diye sordum ve o sırttı. "Dürüst olmak gerekirse, bu konuşmadan önce kazanacağımızı düşünüyordum."

"Özellikle HP, John Victors'ı sokaklardan temizlerse."

"Evet." Bu harika bir şey olurdu. Muhteşem. Peki neden bu fikir beni heyecanlandırmıyordu?

Theirland'ın gerçek amacını öğrenmek.

Gerginliğim yeniden tüm gücüyle geri geldi. Şimdiye kadar, Soalianların iyi adamlar olduğunu gösteren hiçbir şey görmemiştim ve CURED'in kötü olduğunu gösteren çok az şey vardı. Yine de, hala tedirgindim.

"Juniper," Jericho arkamızdan seslendi. "Kutlama yapıyoruz, yapmıyoruz?"

Omzunun üzerinden bakıp el salladı, sonra bana yarım bir gülümseme attı. "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz, Ardie." Bazen çekici, ama her zaman kötü Jericho Jones hakkında onu uyaramadan koşarak uzaklaştı.

Kendi başıma, bir köşeyi dolaştım ve büyük bir pencereye bakan bir bank buldum. Yakınlarda kimse yoktu. Sanırım bu, bulabileceğim en özel yerdi. Oturup dışarıya baktım, ışık parıltıları arayarak, dışarıda kaç tane öfkeli insan olduğunu ve bu dünyanın, enfekte olanları hapsedmek ve pritis madenciliği yapmak dışında başka ne işe yaradığını merak ettim. CURED kristalleri, metalleri veya değerli taşları madenciliği yapmıyordu, yani hazine peşinde değillerdi. Tabii burada

başka bir tür hazine yoksa. Elmas ve altından daha değerli bir şey.

Daha dik oturdum. Bu fena bir fikir değildi. "Ee?

Bu gece ne öğrendin?"

Bakışlarım birden yukarı kayd, zihnim boşaldı ve nefesim kesildi. Cyrus! Hayattaydı. Rahatlama hissi beni ayağa kaldırdı. Önümde dikilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Üzerinde kan, kir ve başka şeyler vardı, yüzü ve kolları yaralıydı ama ölmemişti ve hastanede de değildi.

"İyi misin?" Kanlı bir bandaj, damgalı yanağını kaplıyordu. "Sözlü sınav olacağını söylemiştim. Ne öğrendin?" diye sordu
tekrar sordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Kılıç kullanmada inanılmaz yetenekli olduğunu duydum.

Ve yumrukların. Ve silahlar, kırbaçlar ve hançerler."

Gözlerini devirdi ve dikkatimi uzun, uzun kirpiklerine çekti. Bankı işaret etti. Yan yana oturduk, birbirimize dokunmadan ama yakın, sanki çıkıyormuşuz gibi. Ya da en azından onun iddia ettiğı gibi bir arkadaşlık kuruyorduk.

"Öncelikle, haklıydın."

"Bu itiraf kaçınılmazdı, ama lütfen devam et. Bu gece benim bilgeliğimden hangisini en doğru bulduğunu söyle."

Kolaydı. "Daha güçlü, daha hızlı ve daha akıllı olmadıkça, kendime ve başkalarına tehlike oluşturacağım. Daha fazla pratik yapmam, çalışmam ve pratik yapmam gerekiyor. Evet, pratik kelimesini iki kez kullandım, çünkü iki kat önemli."

Sessizlik bir sonsuzluk kadar sürdü. "Tebrikler, Bayan Roosa. Zayıflıklarını kabul etmek, onları yenmek için gereklidir. Ayıyı yenmeden devle savaşma."

"İkisiyle de uğraşmak istemiyorum ama metaforunuzu anlıyorum. Benim zayıf yönlerim ayı, çılgınlar ise dev."

"Bu da olur. Şimdilik."

Hmm. Başka ne demek istemiş olabilir? "Bundan böyle, kendimi geliştirmeye adanmışım." Çok fazla tecrübeye ihtiyacım vardı. "Söz veriyorum."

"Güzel. Sana yardım edeceğim. Boş zamanlarını benimle özel derslerde geçireceksin."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim," dedim, tüm kalbimle. "Sana da tebrikler. Bir savaştan sağ kurtuldun.

"Dünyanın en çok aranan suçlusu."

Sanki yüzyılın başarısı hiç de önemli değilmiş gibi omuz silktilti. "Onu yakaladım."

Yakaladın. Vay canına. "Bahçede onunla birlikte bir kız vardı." Bekle. "Lütfen bana bir çilekle geri döndüğünü söyle." En önemli konu.

"Ember kaçtı," diye cevapladı ve ben içimdeki küçük bir rahatlamayı görmezden geldim. "Elimde çilek yoktu. Ama kavga sırasında vericilerimi kaybettim."

Peki, o zaman. Benimkilerin de bir işe yaramazdı. Her iki diski de çıkardım. O da aldı ve hepsi bu kadar. Fısıltıyla yaptığımız son konuşma. Ve bu iyi bir şeydi. Elbette iyiydi. Artık kalbimi her attığında onu saatlemeyecektim. Ki bu çok sık oluyordu!

"Bunu sakladığım için mutluyum." Cebinden toprakla dolu küçük bir şişe çıkardı ve bana uzattı.

"Bana mı?" diye bağırdım, mantarı açıp toprağın kokusunu içime çektim. Zevk dalgaları yayıldı. Ekşilik ya da metalik bir tat yoktu. Sağlıklı. Mükemmel kalite. *İşte bu*, saklamaya değer bir hazineydi! İçinde bir şeyler yetiştirebilirdim, sorun olmazdı. "Seni şeker torbası! Bu, hayatımda aldığım en inanılmaz hediyelerden biri." Belki de HP ve ben *çoktan* arkadaş olmuştuk.

Neredeyse gülümsedi. "Şeker torbası. Evet. O benim." Dikkatini tekrar pencereye verdi ve çok geçmeden gerginlik onu yeniden sardı. Gözlerinden gerginlik çizgileri yayıldı ve dudakları ince bir çizgiye büküldü. Sanki dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşıyor ve artık bunu saklayamıyormuş gibi görünüyordu. John Victors ile kavgasında çok kötü bir şey olup olmadığını merak etmeme gerek yoktu.

İçimde bir acı uyandı. Cyrus başka biri olsaydı, elini tutar ve... Ah, boş ver. Bana toprak vermişti. Gururumu riske atıp ona teselli edebilirim. Elini tuttum ve sıktım, parmaklarını benimkilerin arasına geçirip sadece jestimi kabul etmekle kalmayıp hoş karşıladığında şaşırdım.

Karnımda yeni bir heyecan dalgası yayıldı. Bu sadece teselli değildi. Daha fazlası vardı. Kendim için olmasa bile Shiloh'un hatırı için çekilmeliydim. Ama çekilmedim; aptal gibi, daha sıkı tuttum.

"Bana soracağın bir şey var mı?" diye sordu Cyrus.

Sayısız. Bir açıklama ile yetindim. "Işıklı kale beni çok meraklandırıyor."

"

Benim seçtiğim konuya açıkça şaşırarak irkildi. "Orada birinin yaşadığını söyleyebilirim, ama daha fazlasını öğrenmek için iznin yok ve bu sefer izin veremem."

Peki. Merakım uyandı. Ember'ın meydan okumasının cevabını bulmuş olabilirdim.

"Bak," dedi Cyrus, parmağıyla işaret ederek.

Bakışlarımla parmağının işaret ettiği yöne baktım. Ufukta devasa bir ışık patladı ve gece yarısı gökyüzüne altın, lavanta ve masmavi çizgiler saçtı. Bulunduğumuz yerden, parlak mozaiklerle süslenmiş binaları aydınlatan ışıktan kaçmak için koşuşturan besleyicileri ve tüm şehri görebiliyorduk.

Dünyadan gelen, iyi belgelenmiş bir kalıntı gördüm ve hayran kaldım. İlkokul günlerimdeki hatıralarım doğruysa, bu heykel Lady Liberty olarak biliniyordu. Hmm. Karanlık, pürüzlü bir gölge, sanki titrek bir el tarafından boyanmış gibi, tüm heykelleri, bizimkini bile gölgeliyordu.

Devasa ağaçlar, çorak ve budaklı dallarını birçok yapıya doğru uzatmıştı. Bazıları binaların içinden büyümüş, bazıları ise dışından filizlenmişti. Altın tuğlalı sokaklarda cesetler ve ceset parçaları dağılmıştı. Kurbanların giysilerine bakılırsa, bu parçalar şövalyeler, baronlar ve çıldırmış insanlara aitti. Pıhtılaşmakta olan kan göletleri katran çukurlarına benziyordu.

Yüzümü buruşturarak ışığa odaklandım. "Ne gördüğümü bilmiyorum," diye itiraf ettim. Güneşin doğuşu değildi, ama kaleden gelen o parlak beyaz ışık da değildi. Işıklar hoş bir altın rengi tonuna sahipti, ama çoktan solmaya başlamıştı.

"Bir glower görevden alındığında, diğerleri onun yerini alır." Bir duraklama. "Theirland güzel ve korkunç bir yer, değil mi?" Işık tamamen söndü ve karanlık tekrar ülkeyi kapladı. Cyrus beni bıraktı ve ayağa kalktı. "Evet, ben gidiyorum."

Ona şaşkınlıkla baktım, onun sıcaklığını şimdiden özlemiştim. Bu iyiye işaret değildi.

Kulağının arkasındaki yeni bir vericiye dokundu. "Görev çağırıyor."

Ah. Şimdi başka biriyle bağlantı kurmuştu. Kıskanç değildim.

Hayır. Ben değil.

"Dinlenin, Leydi Roosa. Döndüğümüzde, sağlık görevlisi hakkındaki konuşmamıza devam ederiz."

Dilimi damağıma bastırdım. "Dinlenmeme gerek yok." Yaklaşan tartışmanın tehdidi altında, dinlenebileceğimi sanmıyordum. Bir esneme sözlerimi yalanladı. "Denemek için kendimi yeterince güvende hissetmiyorum."

Bir başka duraklama. Sonra, "Daha fazla eğitim aldıkça bu değişecek." Ayakkabıları yere vurarak uzaklaştı.

Bir iç çekerek ayağa kalktım ve şişeyi cebime sokarak ters yöne doğru yürüdüm. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece düşüncelerimden biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Belki özel bir hücre kiralayıp kalabalıktan uzaklaştırdım. İçeride geçirdiğim her saat için bir saat fazla mesai yapmak o kadar da kötü olmazdı. Zaten Cyrus için fazla mesai yapıyordum. Belki bu da ödeme sayılırdı.

Yolda Juniper ve Titus'a rastladım ve onlar da çok ihtiyacım olan dikkatimi dağıttılar.

"Jericho beni ekti," dedi somurtarak, "kütüphaneye gidiyoruz. Gelir misin?"

Şüphe çekmeden casusluk yapma fırsatı. Evet! Ama Titus'a baktım. Beni yanına almayı hoş karşılamayabilirdi.

"Lütfen bize katıl," dedi başını sallayarak.

Ne kadar değişmişti. "Gelirim, teşekkürler." İkiliyle birlikte dolambaçlı koridorlardan geçip, kimlik kartlarımızla açabileceğimiz kapılardan geçtik. Yolculuk sırasında, açık sözlü oldum. "Artık benden hoşlanmıyorsun sanırım, ama neden daha önce hoşlanmadığını anlamıyorum."

O içini çekti. "Bu geceye kadar, POD zamanından sonra yüzünü görene kadar, senin Roman'ın yardakçısı olduğunu sanıyordum. Onun gibileri tanırım. Asla araçları düşünmezler, sadece sonucu."

Bir merdiven çıkardık. "O mükemmel değil, ama kötü bir adam da değil." bir adam."

Titus omuz silkti, açıkça ikna olmamıştı. "Senin bizim düzensiz gruba katıldığını duydum.

"Takım, Yüksek Prens Dolion'dan özel dersler alıyor."

Oooh. Teke tek ders almayacaktım. Eh, neyse. Harika. Hiç hayal kırıklığına uğramadım. Diğer öğrenciler de benim kadar yardıma ihtiyaçları vardı. "Evet, alıyorum. Ve onun nezaketi için çok minnettarım."

"Oh, bunu iyilikten yapmıyor," diye Juniper araya girdi. "En iyi askeri yetiştiren eğitmen bir tür ödül kazanıyor, ayrıca takımı birinci olursa bonus da alıyor. Roman, özel bir konferans odasında bir puan tablosu olduğunu söyledi."

Beynimdeki teller birbirine bağlandı ve acıların serbestçe akmasına izin verdi. Cyrus ve ben arkadaş değildik ve aramızda hiçbir bağlantı yoktu. O sadece bir ödül için yarışıyordu. Acıttı. Ellerimi cebime soktum, parmaklarım şişeye çarptı. Umutsuz çocuk için motivasyon, şüphesiz.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Titus.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Neden ekstra krediye ihtiyacın var? Sen güçlü ve korkusuzsun. Liderlik vasıflarına sahipsin."

"Görünüşe göre kendimi izole etmek" — dudaklarını büzerek, havada tırnak işareti yaptı — "kabul edilemezmiş."

"Ah." Kare masalar ve minderleri olmayan sandalyelerle donatılmış, pek etkileyici olmayan bir odaya girdik. Duvarlar raflarla kaplıydı ve her rafta okulda okuduğum basılı ders kitapları dağınık bir şekilde duruyordu. CURED'in başarılarını, Delilik'in semptomlarını, Soalianlar tarafından işlenen zulümleri ve besleyiciler tarafından kışkırtılan katliamları anlatan kılavuzlar. Theirland'daki değerli kaynaklar hakkında hiçbir şey yoktu. Halkın veya dünyanın tarihi ya da delilerle savaşlarının anlatıldığı hiçbir şey yoktu. Soal hakkında da hiçbir şey yoktu. Theirland'ın bitki örtüsü hakkında bile bir makale yoktu.

Yüzümü avucumla ovuşturdum, bitkilerimi ve annemi bir kez daha özledim. Arkadaşlarım CURED tarihinin en ünlü savaşçıları hakkında bir kitaba dalmışken, ben koridorda dolaştım ve bir spor salonuna rastladım. Kafamı boşaltmak için koşu bandına çıktım, koşup durdum, yüzleşmeye hazır olmadığım belirsizlik ve hayal kırıklığını üzerimden attım.

Sonra soyunma odasına gidip özel bir duş kabininde oyalanmaya başladım. Esnemeler hızlandı ve gözlerimdeki kum kağıdı hissi geri geldi ve şiddetlendi. Duvara yaslanıp dururken, üzerime ılık su yağarken neredeyse uyuyakaldım. Küçük bir dolapta katlanmış temiz üniformamı giydikten sonra saklanacak bir yer aradım. Ne yazık ki her oda, gölgeli köşe ve oyuk doluydu. Gecenin geri kalanını volta atarak geçirdim.

Ertesi sabah POD devriyesi öncesinde bir yemek çubuğu alıp yolda yedim. POD'un içine girip giyinirken, diğer tüm duygularımı korku kapladı. Cy ile karşılaştığımda ona ne diyecektim? O bir eğitmen, ne daha fazlası ne daha azı.

Ancak, HP ile eşleştirilmedim, pritis madeninin girişinde nöbet tutmaktan başka bir şey yapmayan bir askerle eşleştirildim. Saatler geçip gitti, metal bir binanın içindeki raylar üzerinde kapalı maden arabaları kendi kendine ilerliyordu.

Ve bu sorun değildi. Aslında harikaydı. Başından beri, bu tür bir işi almayı umuyordum.

Tek sorun, yorgunluğumun etkisini göstermeye devam etmesi ve bir kez daha ayakta uyuyakalmamdı. Vardiyam bittiğinde, kararlı bir şekilde ekipmanımı çıkardım. Dinlenebileceğim bir yer bulamazsam, bayılabilirdim.

POD'umdan çıktığımda, beni bekleyen tanıdık olmayan bir asker gördüm. Anahtar kartımı aldı ve beni takip etmem için işaret etti. Yutkundum. Belki de yakalanan glowerlardan biri benim adımı söylemişti. Sorguya çekilecektim.

Korku yeniden uyandı, ama onu takip ettim. Binada dolaştık ve sonunda birçok metal kapının olduğu bir koridora girdik. Durdu ve beni yatak, komodin, ayna ve tuvaletin olduğu küçük bir dolap büyüklüğündeki odaya işaret etti.

Özel bir hücre mi? Hapishane mi? Kaşlarımı çatarak, daha iyi görmek için içeri girdim.

Belki bir not vardır?

Tek kelime etmeden kapıyı kapattı ve beni içeride kilitledi.

"Bekle!" Diye bağırarak kapının kolunu çektim. Kapı kilitliydi. *Panik yapma. Önemli değil.*

Aynanın üzerinde dijital bir not belirdi. Biraz uyu. Oğlum uyuman gerektiğini söyledi. Güvendesin, söz veriyorum, bu zaman benden. Kral Tagin Dolion.

Binlerce farklı düşünce kafamda dönüyordu, ama hangisini düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Düşünmenin sırası da değildi. İnleyerek kendimi yatağa attım. Yatak sertti, ama umurumda değildi. Ağır göz kapaklarım kapanmaya başladı.

Cyrus'u gördüm rüyamda.

On Altıncı Bölüm

Düşmanımızın tek bir amacı
var: Bizim olanı çalmak, bizi
öldürmek ve sevdiklerimizi
yok etmek, ama ben her şeyi
geri getirdim.

—*Soal Kitabı*
2.4.10.10

Yurtiçine dönmek için sıraya girdiğimizde bile Yüksek Prens Dolion'u tekrar görmedim. Ve buna sevindim. Rüyalarımından onun görüntüleri henüz silinmemiştir. Gülümsediği, kahkahalar attığı, tamamen kaygısız ve bana hoşuma gitmemesi gereken şekilde baktığı görüntüler. Kendimi ona fazla yakınlaştırarak büyük bir hata yapmışım. Kendimi biraz fazla açmış ve saklamam gereken zayıflıklarım ortaya çıkmıştı.

Birinin kişisel hedefini arkadaşlık sanmak, bir aceminin yapacağı bir hataydı ve bir daha yapmayacaktım. Yüksek Prens'in ilgisi benim iyiliğimde değil, kendi kişisel zaferindeydi. Ve bu normaldi. Onun hakkıydı. Ama yine de canımı yakmıştı. En azından artık yerimi biliyordum. Bundan sonra, söz verdiğim gibi, kendimi tamamen akademiye adayacaktım. Tabii, CURED, Theirland, Soalians ve Tome Society hakkındaki araştırmam hariç. Shiloh'a da daha iyi bir arkadaş olacaktım. O nasıl?

"Sıradaki yürüyenler," diye duyurdu bir gardiyan.

Sıra bendeydi. Konuşmalar kulağımdan kayboldu, tüm dünyam atmosferdeki yırtık etrafında dönüyordu. Acı ve çaresizliğin renkli anılarını görmezden gelerek gölgelerin arasına girdim.

Tıpkı önceki seferki gibi acı beni sardı, hücreler patladı, kemikler kırıldı. Ya da öyle görünüyordu. Dizlerim büküldü. Yere çakıldım, ciğerlerimden hava fişkırdı.

Titus bana yardım etmek için yanıma koştu. "İyi misin?"

"Evet. Teşekkürler." Benden sonra çıkan alem yürüyüşçüsüne yardım etmek için döndüm. Her zamanki gibi sessiz Cash, solgun ve titreyerek ortaya çıktı. Düşerken onu yakaladım, ama ağırlığı beni de kendisiyle birlikte yere çekti.

Listeme ekleyeceğim yeni bir hedef: kas yapmak.

Jericho onun ardından ortaya çıktı. Yüzünü buruşturdu ama hiç tereddüt etmedi. Hatta eğilip Cash'i ve beni ayağa kaldırdı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve hızla uzaklaştım. Dönüş günlerinde mola yoktu. Isınma on dört dakika sonra başlayacaktı.

"Hey, Arden. Bekle." Jericho yanıma geldi. "Bak. HP ile bir şeylerin olduğunu biliyorum."

Öfkeyle kekeledim. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Ve bu oldukça büyük bir başarı, çünkü bir keresinde bana zihninde beni çoktan tavladığını ve iyiliğinle, fantezinde benim hatalarımı göstererek gerçek hayatın senin için daha iyi olmasını istediğini söylemiştin."

Jericho göğsünü kabarttı, bu onun "*rica ederim*" demekti. "Romantizmle ilgili inkârlarını kendine sakla. İlk devriyemde, HP'nin kamyonunda bir muhafızla eşleştirildim. Sen, tanıdığım en soğuk adamı gülümsettin. Ve anlıyorum. Büyük gözlerin ve dolgun kırmızı dudaklarınla, abartısız bir güzelliğin var. Bilmediğim şey ise, HP'nin Theirland meyvesini yiyip ortadan kaybolduğunu görüp görmediğim. Kimse fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu. Aklımı mı kaçırıyorum?"

Düşünmeye gerek yok. "Evet, öylesin." HP'nin en büyük hayranı değildim, ama CURED'in test etmek istediği meyveyi yediğini merak etmeme gerek yoktu. Hayır, yememişti. Hayatını veya zaferini riske atmazdı. Elbette, bir çilekle dönmemişti, ama bunun bir anlamı yoktu. Hiçbir şey ifade etmezdi. Kuşkusuz, ışık ve karanlığın stroboskop etkisi Jericho'nun zihnini yanıltmıştı. "Başka bir olasılık da var — mantığa güvendiğim için kusura bakma — HP karanlıkta kaybolmuş gibi göründü."

Jericho gözlerini kısarak baktı. "Ama ben gördüm. Oradaydı, sonra yok oldu. Peki? *Sen* ne gördün?"

"Büyük savaştan önce bağlantım kesildi," itiraf ettim ve o homurdandı.

Sınıfa yetişmek için acele eden diğerleri arkamızda toplanırken, o boynunun arkasını ovuşturdu. "Bana bir iyilik yap ve onunla konuş, ne dediğini bana haber ver. Tamam mı?" Jericho sağa döndü.

Olmaz. Kesinlikle olmaz. Dahası, onun birdenbire iyi adam rolüne girmesini hiç beğenmedim. Beni kendi isteğine göre yönlendirmek için yaptığı bariz bir girişimdi. Neyse. Onu bir daha düşünmeye değmezdi.

Elimi cebime soktum, içinde toprak şişesi duruyordu. Derin bir nefes aldım. HP bir çilek tohumu elde ederse, onu yetiştirebilirim...

Theirland'ın gerçek amacına uygun bir aday olabilir. Belki? Ama hayır. Hazine ne olursa olsun, Ember'ın düşünce tarzına göre CURED'ı kötü bir duruma düşürecekti. Bana böyle bir bilgiyi aramamı söylemesinin başka bir nedeni olamazdı.

Ortada bir yemek çubuğu aldım.

"Dönüş yolculuğundan sonra biraz dinlenmemiz gerekmez mi?" Juniper, sınıfa doğru yürürken yanımda mırıldandı.

"Katil bir besleyici senin uyku ihtiyacını dikkate alacağını sanmıyorum," dedi Lark önümüzde alaycı bir şekilde.

Spor salonuna girdik, diğer öğrenciler de birkaç saniye sonra geldi. Başlama zili çaldı ve biz de bir tür düzen oluşturmaya çalıştık.

Mykal içeri girip, "HP başka bir iş ile meşgul, bu sabahki ısınmayı kaçırarak. Bugün Pazar günkü programı uygulayacaksınız ve Theirland'da kendi performansınızı değerlendirirken tur atacaksınız. İyileştirmeniz gereken alanları mutlaka listeleyin. Gerçek değerlendirme sırasında bir test olacak ve bu testi geçemeyenler en iyi asker unvanından diskalifiye olacaklar." Bize öpücükler göndererek, uyumsuz inlemeler, şikayetler ve tezahüratlardan aldırış etmeden odadan çıktı.

Acı bir his beni öfkeye sürükledi. HP'nin burada olmasını engelleyen büyük bir olay olmuş olmalıydı. Sonuçta, değerli yarışmayı kazanma şansını artırması gerekiyordu.

Mesela, o meyveyi yediği için başı belaya girmiş olabilir.

Hayır, hayır. Aptalca bir varsayım. Eminim yaralı yanağını tedavi ettirmek için revire gitmiştir. Ya da başarısını yetkililerle kutluyordur.

"Onu duydunuz. Koşun ve başarısızlıklarınızı düşünün," diye emretti bir şövalye.

Ben de tam olarak bunu yaptım, HP'ye Theirland'da verdiğimden daha ayrıntılı bir değerlendirme sunmak niyetindeydim.

Dersin ikinci yarısında hologramla dövüşme alıştırmaları yaptık. Sol elimde yeni morluklar ve kesikler oluştu. Küçük yaralardı ve kanamaları durmuştu, ama muhtemelen bir doktora baktırsam iyi olurdu...

Zil çaldıktan sonra, adımlarım hafifleyerek sağlık odasına gittim. Shiloh'u görünce yüzümde bir gülümseme yayıldı. Yalnızdı, sedyede uzanmış, dijital bir dosyaya bir şeyler yazıyordu. Çok iyi görünüyordu. Her zamanki gibi. Rahat ve mutlu.

"Selam," dedim, lobideki masaya yaslanarak. HP'den iz yoktu, şükürler olsun.

Shiloh başını kaldırdı ve gülümsedi. "Selam." Ayağa fırladı, dosyayı bir kenara koydu ve bana doğru geldi. "İlk alem gezintin nasıldı?"

"Beklediğimden daha iyi ve daha kötü. *Sen* nasılsın?"

"Harika. Testlerim negatif çıkmaya devam ediyor ve geleceğimi belirledim." "Shiloh, bu harika."

Yine gülümsedi, gözleri en parlak haliyle ışıldıyordu. "Perşembe günü benimle çıkarsan, sana her şeyi anlatırım."

"Anlaştık." Sonuçtan memnun olarak ona gülümsedim. "Gitmeden önce birkaç bandaj alabilir miyim? Elim için." Ona "yarayı" gösterdim ve üçüncü bir gülümseme kazandım, bu sefer alaycı bir gülümseme.

"Enfeksiyon kapmaması için sarmalıyım. Derse geç kalacaksın ama HP'ye geç kalacağın için bir not gönderirim. Anlayacaktır. Bu neredeyse acil bir durum."

"Hayat kurtaran tıbbi bakım." Tezgahın etrafından hızla geçtim, onunla bu anı paylaşmanın heyecanıyla.

Onun terk ettiği sedyeye yavaşça uzandım ve malzemeleri toplamasını izledim. Geride bıraktığı dosyayı yerleştirirken ismini gördüm ve kaşlarımı çattım. *Lady Lemon Ade*.

"Yeni bir acemi mi geldi?" Tesadüfen bizim kod adımızla aynı isimde biri mi?

"Hayır." Konuyla ilgili başka bir şey söylemedi. Yaralarımı temizledikten sonra, parmak eklemlerime bandaj sardı. "Yadsınamaz bir gerçeği öğrendim."

Merakım uyandı. "Ne hakkında...?"

"İyileştim." Bandajsız avucuma bir işaret yapmak için durakladı. "Kötülük."

Kanım dondu. "Bir şey mi oldu?" Çünkü o —olamazdı—benim düşündüğüm şeyi ima etmiyordu.

Açıklama yapmadı. Bunun yerine beni bıraktı ve malzemeleri yerine koydu. "Randevumuzda konuşuruz."

"Ama..."

Dr. Korey bir kapıyı açtı ve başını dışarı çıkardı, sanki burada olduğumu biliyormuş gibi bakışları bana kilitlendi. "Gitmen gereken bir yer yok mu, Leydi Roosa?"

"Elim. Kesildi." Bandajı gösterdim. Bir zil çaldı, değerlendirmemin başladığını haber veriyordu. "Ama evet, haklısınız, gitmem gereken bir yer var." Shiloh'a baktım.

"HP'ye geç kalmanla ilgili notu göndermeyi unutmayacağım," dedi, sanki her Şey normalmiş gibi.

"Teşekkürler." Nasıl hissedeceğimi bilemeden oradan uzaklaştım. O, CURED'i kötü olarak nitelendirmiŐti. Bu sadece Soalianların yapacağı bir Şeydi.

"—saldırı sanatını uygulayın," HP, ben sınıfa girdiğimde sınıfa söylüyordu. Yanağı artık bandajla kaplı değildi. Yara izinin ortasında büyük bir kabuk vardı. "Sizin performansınız hakkında sorular soracağım. Cevaplayacaksınız."

Beni azarlamadı, sadece yirmi tane boş kum torbasının asılı olduğu yere işaret etti.

Arkamda durdu ve sessizce sordu, "Eline ne oldu?"

"Kesikler. Notu alacaksın..."

"Sistemin nasıl iŐlediđini biliyorum," diye araya girdi. "İyi misin?"

Neredeyse umursadığını sandım. Evet, neredeyse. "İyiyim, teşekkürler." Szlerimden kin damlıyordu ve bunu saklayamıyordum. "Theirland hakkında ne bilmek istiyorsunuz?"

"Bunu zaten konuştuk." Sesi sertleşti ve emir verir gibi konuştu, "Tekniğinzerinde alıŐ. Saldırıya geçtiğinde,önce sen vur ve sert vur."

"Efendim, evet, efendim." Bir yumruk attım.

Pozisyonumu düzeltti ve birkaç kirli yumruk atmama yardım etti, avuçlarının sıcaklığı Şok ediciydi. "Bana söylemek istediğin bir Şey varsa, Pink, söyle. Konuş."

Ne anlam yüklü bir emirdi.üstelik onun alçak, boğuk ses tonuyla söylenmişti. Ağzımı açıp kapattım, ama sadece küçük sesler ıktı. Binlerce Şey söylemek istedim, ama hiçbiri akıllıca değildi.

"Boş ver. İtiraf edecek cesaretin yoksa, duymak istemiyorum." Cyrus, beni Şaşkın ve hüsrana uğramış bir halde bırakarak uzaklaştı. Kazanım kaynamakzereydi.

Dersin geri kalanı bulanık geçti, kafam onun ne demek istediğine dair binlerce farklı olasılıkla doldu. Zil çaldığında, "zel ders yarın başlayacak" dedi. Sonra gitti. Sorun değildi. Neyse.

Dikkatimi başka yere verdim,öğle yemeğimi yerken, Madness Basics'i bitirirken ve ilk sürüş dersimi alırken, Theirland hakkında düşünceleri kafamda dolaŐtırdım. O diyar tehlikeli ve gizemlertlyd.

Aydınlık bir şatoda biri yaşıyordu. Kaya'nın izi yoktu, ama sokaklar Ourland'dakilerden çok daha kötü durumda olan besleyicilerle doluydu. Bazen, Kaya'nın tepesinde değil, yerde çilekler yetişiyordu.

Belki de Theirland'da bir parça Kaya saklıydı. Yani, deliler Kaya'yı seviyordu. Theirland'daki deliler de onsuz yaşamaktan memnun olamazlardı.

Araç güvenliği özellikleri hakkında okur gibi yaparken bu farklılığı düşündüm. Baronlar bizi içeriye götürüp tatbikat yaparken de. Düşüncelerim ancak Jericho'nun ortalarda olmadığını fark ettiğimde başka yöne kaydı. Aslında Mykal da ortalarda yoktu.

Boş zamanlarımda takımımın takılmak yerine, düşünmek için hücreme kapandım. Ama dürüst olmak gerekirse, birkaç dakika sonra vazgeçtim. Günlük zeka kotamı bitirmiştım, beynim yorgundu.

Yatağıma uzanıp, duvara kazınmış farklı cümleleri takip ettim.

"

**ŞİFALILAR HÜKÜM
SÜRSÜN KRALLIK BİZİM
ŞAMPIYONLARIN
ÇOCUĞU
YARININIZ BUGÜNE BAĞLIDIR GELEN BİLGELİĞİ KABUL
EDİN
BİZ CURE VE CURED'İZ ONLAR
DÜŞECEK, BİZ YÜKSELECEĞİZ**

Kendi izimi bırakmalıyım, ama bir şey bulacak kadar zihinsel bir şey bulacak cesaretim yoktu. Gerçi... Hmm. Gözüm "*The*" kelimesine takıldı. Huh. Sanatçı, *T* harfinin altına küçük bir köşeli parantez koyarak aşağı doğru ok etkisi yaratmıştı.

Merakla okuyu takip ettim ve başka bir kelimenin altında başka bir köşeli parantez buldum. O da bir başkasına, o da bir başkasına. Köşeli parantez içindeki kelimeler aralıklıydı ve birbirleriyle ilgisiz görünüyordu, ama bir arada bakıldığında bir daire oluşturuyorlardı, Tome Society'nin amblemi.
—ve tam bir cümle.

YARININ KRALLIĞI GELİYOR VE CURED DÜŞECEK

Heyecan azaldı ve yerini tahrişe bıraktı. Belli ki bir Soalian burada kalmıştı.

Sakinleşmeye ihtiyacım vardı, yastığımın altında sakladığım toprak şişesini çıkardım ve kapağını açtım. Ah. Güzel şey. Hayatın kokusu.

"Buradayım, buradayım," diye bağırdı Mykal, odaya girerken.

Onu gördüğüm için rahatladım, şişeyi kapattım, sakladığım yere geri koydum ve ayağa kalkıp ona sıkıca sarıldım. "Konuşmalıyız."

"Biliyorum! Seyahatlerini, Theirland'ı, her şeyi dinlemek istiyorum."

Zil çaldı. Bir saniye sonra kapımız kapandı ve kilitlendi. Yatağa dönüp kemerimi takarken, "Seyahat zordu, Theirland berbattı, ama dayanıyorum," dedim. Neredeyse hiç duraksamadan, "HP bugün benden bahsetti mi?" diye sordum.

"Hayır." Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Bana itiraf etmek istediğim bir şey olup olmadığını sordu." Ember ve Tome Society ile olan ilişkilerimden bahsetmişse, başım büyük belada demektir. Ama hayır. O, bu tür şeyleri ima edecek biri değildi.

"Yoğun bir gün geçirmiş. Toplantı üstüne toplantıya girmiş ve babasıyla şiddetli bir tartışma yaşamış. Duvarlar ses geçirmezdi ama bir keresinde kapıyı açtılar ve *aman Tanrım!* Öfke! Bağırsıklar! Kavgaya etmediklerine şaşırdım. Sonra HP öfkeyle dışarı çıktı, bana ulaşmam gereken kişilerin listesini verdi ve trene atlayıp gitti, birkaç saat sonra geri döndü."

Cyrus, iki dünyada da en çok aranan suçluyu yakalamıştı. Babası onu övüyor olmalıydı. Tabii... o çilek olmasaydı. "Neden tartıştılar acaba?"

"Az duyduğum kadarıyla, kral yeni tutuklunun halka açık infazını istiyordu ve HP daha fazla bilgi toplamak için zaman kazanmaya çalışıyordu."

Herhangi bir duyuru yapılmamıştı, belki de tartışmayı o kazanmıştı.

Hala aydınlık olan koridordan hızlı, gümbür gümbür ayak sesleri geldi ve ikimiz de donakaldık. Bu saatte ziyaretçi mi?

Büyük bir gölge kapımıza ulaştı, sonra bir adam durdu, parmaklıklara tutunarak içeriye bakmaya başladı.

"Shiloh?" Birden doğrulmaya çalıştım ama zincir beni tuttu. Berbat görünüyordu. Kırıksık giysileri kirle kaplıydı. Saçları kanla kaplı dikenler gibi dikilmişti. Alnında derin bir yara vardı. "Ne oldu?"

"Ne oldu?" diye sordu Mykal. "Bunu sana kim yaptı?"

Dikkatini ona çevirdi ve gözleri kısıldı. Dudaklarında soğuk, acımasız bir gülümseme belirdi.

Midem bulandı. Hayır, hayır, hayır. Lütfen hayır.

Arkadaşından başka bir yere bakmadan, elini hücremizin dışındaki kimlik kartına bastırdı. Kapı açıldı. "Soal'ı dinle. Soal'ı sev."

Mykal ve ben aynı anda bağırarak ve kendimizi daha küçük hedefler haline getirmek için çabaladık.

Shiloh, tıpkı yıllar önce Amelia gibi, çökmüştü. Bu, en büyük kabusumun daha da kötü bir versiyonuydu.

"Yardım edin!" Mykal köşeye sıkışarak çığlık attı. "Yardım edin!"

Hücremizin ötesinde zincirler tıkırdadı, askerler sorular ve yalvarışlar haykırıyordu. "Love Soal." Shiloh yaklaşır yumruğunu savurdu. Yumruğu çenesine çarptı ve tüm vücudu yatağa yapıştı. Sersemlemiş olmasına rağmen, onu tekmelemeye çalıştı. Gülerek, tekrar yumruk attı. Yine isabet etti. Ağzından kan fışkırdı ve duvarları boyadı. "Love Soal, Love Soal."

"Hayır!" diye bağırarak, sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. O eğitim almamıştı, çaresizdi. "Shiloh! Shiloh! Bana bak. Buradayım." Zincir gerildi, ben de bacağımı uzatıp onu dürtmeye çalıştım. Enfeksiyon çok yeniydi, o da orada bir yerde olmalıydı. "Bu sen değilsin. Sen iyi ve nazıksın. Birlikte limonata yapardık. Hatırlıyor musun?"

Boynunu uzattı ve havada kaldırdığı kanlı yumruğuyla gözlerime baktı. Acımasız gülümseme yeniden ortaya çıktı.

"Lütfen yapma," diye yalvardım.

O andan itibaren her şey çok hızlı gelişti. "Dinle. Sevgilim." Bana doğru hızla yaklaştı ve yumruk attı, ama ben göğsüne tekme attım ve onu geriye sendelettim. Bu bize zaman kazandırmadı.

Kükreyerek, yenilenmiş bir güçle üzerime atıldı. İkinci bir tekme attım, çıplak topuğum çenesine çarptı. Yine geriye sendeledi. Yine hemen ardından üzerime atıldı. Başka seçeneğim kalmamıştı, tekrar denedim. Bu sefer savunmamı bekleyen o, bileğimi yakaladı ve alt bedenimi yataktan çekti. Zincir gerilince çığlık attım, omzum neredeyse yerinden çıkıyordu.

Acımın sesi onun katil içgüdüsüne işlemiş olmalıydı. Durdu ve başını salladı. Yumruklarını şakaklarına vurdu.

"Shiloh, lütfen. Biz arkadaşız." Yatak kenarında heykel gibi hareketsizce asılı kaldım, onu ürkütmemek için elimden geleni yaptım. "Birkaç gün sonra ikinci randevumuza çıkacağız."

"Love Soal." Bir homurtuyla karnıma vurdu. Ciğerlerimden hava patladı. Tekrar vurdu, yumrukları yanağıma çarptı. Beynim kafatasımın içinde sallandı ve dilim kanla doldu. Yakıcı bir acı. Anında mide bulantısı.

Bir başka yumruk atmak için dirseğini geri çektiğinde, yastığımla kendimi korudum, sonra karnıma doğru manevra yapıp yatağı okşayarak şişeyi aradım. İşte! Kafamın arkasına yumruk attı ve ben yatağın üzerine yığıldım. Ama en iyi silahımı düşürmemiştim. Sersemlemiştim ama henüz nakavt olmamıştım, bunu biliyordum. Ben durdurmadıkça o durmayacaktı.

Gözlerimden yaşlar akarken, şişeyi duvara vurdum. Cam kırıldığında taneler etrafa saçıldı. Elimde sivri bir parça kaldı.

Ayak bileğime yapıştı ve bir kez daha çekti. Zincir gerildi, hırpalanmış omzum acı içinde çığlık attı. Kederden boğulmak üzereydim ama kararlılığım azalmamıştı. Bükülüp sallandım. Parçanın ucu gözüne saplandı. Kan yüzüne akarken, içgüdüsel olarak yarasına uzanarak çığlık attı. Saldırmak ya da geri çekilmek için bir saniyem vardı.

Önce vur, sert vur.

Shiloh hırlayarak üzerime atıldı. İçgüdülerim devreye girdi ve eğitimim gereği, parçayı boğazına tekrar tekrar sapladım. Boom, boom, boom. Kalbim, camın her saplamasıyla birlikte gümbür gümbür atıyordu. Darbeler derin kesikler açtı ve açık yaralar bıraktı. Geriye doğru sendedi, yere çarptı ve nefes alamadan nefes almaya çalıştı.

Hareketleri yavaşladıkça, her bir zerremde korku yayıldı. Hareketleri durdu. Başı yana yattı, göğsü zar zor inip kalkıyordu. Onu incittiğim için ölüyordu. Tıpkı Amelia'yı incittiğim gibi.

Hayır! Hayır! Tüm gücümle zincirle mücadele ettim. Eğer kurtulabilseydim, kanamayı durdurabilirdim. Tedavi olabilirdi. Onun ölmesine izin veremezdim. Onu ailesinden alamazdım. "Sen... iyileşeceksin ve tedavi olacaksın," diye kekeledim. "Daha fazla limonata yapacağız. Bu son değil."

Ağzının köşelerinden kan akarken bakışları benimkilere kilitlendi. "Yardım et," diye bağırdım. Safra yemek borumu yakıyordu.

Mykal'a baktım. Fetal pozisyonda kıvrılmış, ağlıyordu. "Lütfen!"

Koşma sesleri duyuldu. Bir yardımcı mı? Yoksa başka bir enfekte mi? Titreyen elimde tuttuğum kanlı cama odaklandım. Shiloh'un eti camın ucunda sarkıyordu. Çığlık atarak, tek silahım olan cam parçasını sanki zehirliymiş gibi yere attım. Başka kimseye zarar veremezdim.

Cyrus, elinde silah ve hançerle açık kapıda durdu. Yüzünde öfke ve korku hakimdi. Hücreyi taradı, her şeyi bir anda algılamaya çalışıyor gibiydi.

Yüzündeki ifade kapandı, tüm duyguları silindi. Silahlarını kınına soktu ve bana uzandı, ama ben başımı salladım.

"Onu iyileştir," emrettim. "Onu iyileştireceğini söyle!"

Cyrus, Shiloh'un yanına çömelerek yardım etmeye başladı. Saatler süren dakikalar boyunca sağlık görevlisine yardım etti, sonra başını eğip derin bir nefes aldı. Bakışlarını bana çevirdi. Hayır. Hayır! Boğuk, kesik bir inilti ağzımdan çıktı. Kan başımdan akarak kulaklarımda yüksek bir çınlama yarattı. Uyuşukluk uzuvlarımdan uzuvlarıma, içimden dışıma yayıldı.

Sağlık görevlileri koşarak gelirken zaman yavaşladı. Cyrus onları Mykal'a yönlendirdi, sonra benim bağlarımı çözdü. Yeni kazandığım özgürlüğe rağmen, vücudumu hareket ettiremedim.

Yüzümü inceledi ve hayati organlarımı kontrol etti. Ağzı hareket ediyordu ama ben o çınlamadan başka bir şey duymuyordum. Etrafımda olup bitenleri izliyordum, sanki bir rüyada sıkışıp kalmış gibi hissediyordum.

Bir sağlık görevlisi Mykal'ı hücreden taşıdı. Cyrus beni nazikçe kaldırdı ve cansız bedenimi göğsüne sıkıca bastırdı. Ağrılar ve sızılar hissettim, ama şokun etkisiyle sersemlemiş zihnimi sarsacak kadar güçlü değillerdi.

"Üzgünüm, özür dilerim," diyordu Cyrus, zil sesi azalırken. Beni koridora sürükledi. Stajyerler hücrelerinden cevap ve özgürlük talep ederek bağırıyorlardı. "Seni tuttum, Arden. Seni bırakmayacağım." Ama varış noktasına ulaştığımızda beni bıraktı ve sedyeye yatırdı.

Sağlık görevlileri beni devralıp bakımımıyla meşgul olurken, tankımı ve şortumu keserken hiçbir şey söylemedim. Shiloh ile ilk randevumda giydiğim mavi takım. O artık ölmüştü.

Çenem titriyordu. Cyrus'tan, sağlık görevlilerinden, herkesten ve her şeyden gözlerimi kaçırdım. Burada olmak istemiyordum. Hiçbir yerde olmak istemiyordum. Shiloh'u ben öldürmüştüm. Onun hayatını sonlandırmış, geleceğini silmişim. Çünkü ben böyle biriyim. İnsanları uçuruma sürükler, sonra da iteklerim.

Amelia'nın öldüğü gece kavga etmiştik. O benden büyüktü. Yatak odamızdan gizlice çıkmaya çalışmıştı ama onu durdurmuştum. Bana yalvarmış, birkaç saat sonra geri döneceğine söz vermişti ama ben onu yatak odamızın güvenli duvarlarının dışında, saldırıya açık bir yerde istememiştim. Bana, şimdiye kadar doğmuş en kötü kız kardeş olduğumu söylemişti.

Sadece birkaç saat sonra, o çöktüğünde haklı olduğunu kanıtladım. Ya onu bırakmış olsaydım? Ne olurdu? Cyrus'a Ember ile olan ilişkiyi hiçbir şey saklamadan anlatsaydım? Shiloh'a vururken daha hafif vurmuş olsaydım? Cyrus daha erken gelseydi?

Yanağıma dokunan yumuşak bir okşama, düşüncelerimin sisinden beni çıkardı. Teselliye muhtaç bir şekilde neredeyse ona yaslanacaktım, ama yapmadım. Şu anda beni saran her duyguyu hissetmeyi hak etmiştim.

Yatağımın başında Cyrus, yüzümün morarmamış tarafına parmak uçlarıyla nazikçe dokundu. "Testin negatif çıktı. Arden, beni duyuyor musun?"

Test sonucum negatif çıkmıştı. Ne olmuş yani? Shiloh'unki de öyleydi. Ama artık umursamıyordum. Sınırımı aşmıştım. Hayal kırıklığının kaynayan kazanı buz tutmuş, altındaki ateş sönmüştü. Yorgunluktan kendimi toparlayamıyordum.

"Git buradan," diye mırıldandım ve gözlerimi kapattım. Bir kez olsun uykuyla savaşmadım. Kendimi onun en derinlerine bırakmaya izin verdim.

On yedinci bölüm

Kalbini koru, çünkü o senin hayatını yönlendirir.

—*Soal Kitabı*
1.20.4.23

Birdenbire uyanarak dik oturdum. Hızlı hareketim vücudumun her yerinde rahatsızlık uyandırdı ve anılarım bir tsunami gibi akın etti. Shiloh. Delilik. Acı. Kan. Ölüm.

Boğazımdan bir inilti çıktı, sıkışmış gibi. Olanların şoku geçiyordu ve değerli uyuşukluğumu da beraberinde götürüyordu. Shiloh ölmüştü. Benim yüzümden.

Beyaz sıcak gözyaşları gözlerimi yakarak doldu. Uyuyakaldığım sedye yerine yumuşak bir yatağın üzerinde oturuyordum. Bulduğum oda, hücremin iki katı büyüklüğündeydi, duvarlarında yanardöner kristaller büyümüş, her yerde tıbbi aletler vardı. Açık bir kapı, özel tuvalet ve duş kabini olan bir banyoyu ortaya çıkardı. Tekerlekli bir masanın üzerinde küçük bir saksı ve bir okuyucu duruyordu.

Acı verici sorularla baş başa kalmıştım. Shiloh ne zaman enfekte olmuştu? Sadece birkaç saat önce testi negatif çıkmıştı. Onu ne enfekte etmişti? Rock değildi. Yakınlarda Rock bölümü yoktu. Varsa da ben bilmiyordum. Shiloh bulmuş olabilirdi. Muhtemelen tedaviye dair teorilerini araştırmak için çaresizce ava çıkmıştı. Ama neden Mykal'ın araştırma için kullandığı Rock olmayan Rock'ı kullanmamıştı?

Yorgunluk bitmek bilmeyen bir kuyudan fışkırıyordu. Topak haline gelerek, yorganı başımın üzerine çekme dürtüsüne zar zor direndim. Ember kardeşinin ölümünü öğrenmiş miydi? Eğer bilmiyorsa, öğrenmesi gerekiyordu. Belki ona mesaj atmanın bir yolunu bulabilirdim.

Okuyucuyu aradım ve yüzüme yaklaştırdım. Cihaz açılır açılmaz, ekranı kızgın bakışları kapladı, gözleri kızarmıştı.

"Merhaba, Arden."

Öğrenmişti. Vücudumdaki her kas gerildi. Canlı yayın. Sırt üstü yığıldım ve nefes vererek "Çok üzgünüm" dedim.

"Seni uyarmıştım, ama sen inanmadın." Ember'ın göz kapakları bir an için kapandı. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Onlar onu öldürdüler."

Sakinliğim bozuldu, artık gözyaşlarımı tutamazdım. Ona tüm hikayeyi anlatmamalıydım. "Silahı kullanan bendim, CURED değil. Ben."

Öfke yüzüne yansıdı. Gözleri alev alev yanıyordu. "Silah sen değildin, onu kullanan sendin."

O... Hayır. Bu mantıklı değildi.

"O bize katıldı, biliyorsun." Bana acımasız bir bakış attı. "Sen Theirland'dayken, Tome Society'nin davetini kabul etti."

Onun itirafını sindirdim ve sersemledim. "Bana geleceğini belirlediğini söylemişti." Soalianlara katıldığını öğrenmek, onun da diğerleri gibi aynı huzuru sergilediğini hatırlamak... Yapbozun parçaları yerine oturdu.

"Onu sen bulaştırdın," diye bağırdım. En kötüsünün en kötüsü mü? Evet! Her şeyi Cyrus'a anlatmalıydım. Bana birçok fırsat vermişti.

"Ben onu özgürleştirdim," diye Ember de hırladı. "Sen onu mahvettin."

"Sen bir aptalsın!" diye bağırdı. "Hiçbir şey bilmiyorsun ama her şeyi biliyormuş gibi davranıyorsun."

Sessizlik uzadı, ikimiz de nefes nefeseydik. İlk sakinleşen o oldu, yüzündeki ifade nazik bir sükunete dönüştü.

"Ona ilk talimatını ben verdim," dedi. "Ona üssü terk etmesini söyledim. Orada olmaması gerekiyordu. Ama gitmeyi reddetti. *Senin için* görünmez zincirlerinde kalmaya karar verdi." Gözleri bir an için kapandı ve titreyerek nefes aldı. "Onun son isteğini yerine getirmek benim sorumluluğum. Senin özgürlüğün." Gözleri dönerek bana bakarak emretti: "Bak. Gör."

Onun yerine, ekranı ve benim gerçekliğimi kaplayan devasa, üç katlı bir oda belirdi. Kendimi, taze cilalanmış raflara özenle dizilmiş deri ciltli kitapların arasında duruyormuş gibi hissettim.

Gördüğüm şeyin ne olduğunu merak etmeme gerek yoktu. Soal'ın ünlü kütüphanesi.

Soal'ın

"Bu gerçek değil," dedim boğuk bir sesle. Ama hayretle bakakaldım. Gerçek olsun ya da gerçek olsun, manzara büyüleyiciydi.

Otanti k olsun ya da olmasın, manzara nefes kesiciydi.

İnsanlar, havada yankılanan yumuşak müziğin ritmine uyarak oradan oraya süzülüyorlardı. Yumuşak koltuklar, kitap okumak için rahat köşeler sunuyordu. Tanıyabileceğim birini aramak için bakışlarımı yüzlerden yüze gezdirdim. Bir kadın ve bir erkek bir bankta oturmuş konuşuyorlardı ve onları Fort Bala'nın koridorlarında gördüğüme neredeyse emindim.

Yumuşak bir kadın sesi müziği bastırarak, bir saat sonra *Meg on the Reg'i* dinlemeye davet ediyordu.

Bu, daha önce gördüğünüz her şeyden daha gerçek. Ember'ın sesi kafamın içinde yankılandı. *Gelin. Daha fazlasını görün.*

Görüşüm baş döndürücü bir hızla ileriye doğru kaydı ve küçük, boş bir odanın içinde durdu. Masada tek bir kitap duruyordu. Karmaşık süslemeli kapağında *The Book of Arden* yazıyordu.

Yarım benliğim "*Koş! Buradan git!*" diye bağıırıyordu. Diğer yarısı ise "*Aç. Oku. İçinde ne yazıyor?*" diye fısıldıyordu.

Elimi uzattım... ve ekran karardı. "Geri getir," diye emrettim öfkeyle.

Ember'ın görüntüsü geri geldi, kararlılığı keskinleşmişti. "Sadece Tome Society üyeleri kitaplarını açabilir. Soal, hikayene başlamanı sabırsızlıkla bekliyor."

Bunu bir üye kazanma fırsatı mı yapmak istiyordu? Peki. Benim tek ilgilendiğim bilgiydi. "Artık senin hayalperest olduğunu biliyorum. Bir tanrı benim gibi birini ekibinde istemez."

"Gel, onunla konuş. Nedenini sor." Boğazını temizledi ve yüzünü kaldırdı. "Arden Roosa, bu ikinci davetiniz. Tome Society'ye katılacak mısınız?"

"Hayır." Benim söyleyecek başka bir şey yoktu.

"Peki." Diye iç geçirdi. "Bir kez daha soracağım, sonra bir daha asla. Bir dahaki sefere kadar." Ekran karardı.

Dişlerimi gıcırdatarak okuyucuyu duvara fırlattım. Cam parçaları yere saçıldı ve tınladı, ama hiç tatmin olmadım. Fetal pozisyona kıvrılıp gözlerimi kapattım, içim boşalmıştı.

Hafif bir ayak sesi duyuldu. Savunma mekanizmam devreye girdi ve yumruk atmaya hazır bir şekilde dikleştım.

"Sakin ol." Cyrus yavaşça bana yaklaştı, avuçlarını masumiyetle açarak. Yanıma oturdu. Yatak çöktü ve kolumu nazikçe okşadı. "Benimle güvendesin."

Yorgunluk onu en az on yaş yaşlandırmıştı. "Güvende." Neredeyse gülecektim.

Hiç kimse, hiçbir dünyada gerçekten güvende değildi.

"Neredeyim?" "Bir dinlenme odasında."

Sanki bundan kurtulabilirmişim *gibi*.

Saçlarımı okşadı, ama ben dokunmasından çekindim. Hayır, teşekkürler. Daha önce teselli hak etmemiştim, şimdi de hak etmiyordum.

Yüzünde bir anlık acı belirdi, sonra kayboldu. Elini çekerek yumuşak bir sesle sordu, "Nasılsın?"

Olanlar beni geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti, sanki biri göğsüme uzanmış, kalbimi söküp yeni bir kalp nakletmiş gibiydi. Kırılgan porselenden dikenli telle sarılmış çeliğe dönüşmüştüm. Sadece "İyiyim" dedim.

"Susadın mı? Acıktın mı?"

"Sadece merak ettim."

Endişeyle kaşlarını çattı. "On dokuz saat uyudun. Açlıktan ölmüş olmalısın."

On dokuz saat. Vay canına. Bütün bir günümü kaybetmişim.

Bakışları yere düşen kırık okuyucuya kaydı. Başını eğdi. "Beğenmediğin bir şey mi okudun?"

Cihaza yaptığım kötü muameleyi açıklamak yerine, "Mykal nerede? O nasıl?" diye sordum.

"Sarsılmış ve yaralı ama durumu iyi. Kendi isteğiyle Bala City'deki bir tedavi merkezine nakledildi. Geri dönmeye hazır olana kadar orada kalacak. Bu seçenek senin için de geçerli."

Bir parçam iyileşmek ve kabullenmek için zaman ayırmak istiyordu. Diğer parçam ise antrenman yapmamda ısrarcıydı. En iyi kadın olmayı unut. Tek istediğim yenilmez olacak kadar güçlü olmaktı. "Derse hazırım," dedim. "Ya da duş aldıktan sonra hazırım."

bacaklarımı yataktan attım.

"İstersen derse gidebilirsin, ama önce konuşmamızı bitirelim." Sesi sonunda sertleşti, bir emir verdiği şüphe yoktu.

Yine de ayağa kalktım. "Yatakta kalmamı istiyorsan, beni zincirlemelisin."

Ben banyoya girip kapıyı kapatıp kilidi çevirdiğimde itiraz etmedi. Bunun için beni sonra cezalandırsın. Daha da iyisi, gitsin.

katlanmış üniforma kenarda bekliyordu. Yepyeni banyo malzemeleri bir sepeti dolduruyordu.

Düğmeyi çevirdiğimde, kabinin üst kısmındaki musluktan su fişkırdı ve hızla ısındı. Cildimi bozan morlukları, kesikleri ve kurumuş kan lekelerini görmemeye çalışarak soyundum. Bunların ne kadarı benim, ne kadarı Shiloh'un?

Dilimi damağıma bastırdım. Kaynar su yağarken sabunlandım, duruladım ve sağlık görevlisini düşündüm. O harika bir insandı. Çok nazik ve destekleyiciydi. Koruyucu ve güvenilirli. Ve komikti. Gülümsemesi odayı aydınlatırdı.

Neden fırsatım varken onu öpmedim ki? Şimdi o yoktu ve onu bir daha asla göremeyecektim. Ona limonata hakkında bile bahsetmemiştim.

Belki de kalbim o kadar da çelik gibi değildi. Yeni gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Sert parmaklarımla damlaları sildim. Ember, CURED'in beni sağlık görevlisini öldürmek için kullandığını nasıl söyleyebilirdi? Suçu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Enfeksiyon ondan gelmişti, buna hiç şüphe yoktu.

Yine de, yaklaşan infaz hakkında beni uyarmıştı.

Ellerimi duvara dayadım ve başımı suyun altına soktum. Neden kendi planını bana söylemişti? Onu öldürmeyi planlamış ve *"Sana söylemiştim"* diyebilmek için uyarıda bulunmuş olamazdı. Ama neden onun ölümünü izlemişti ki? Sonuç, ne ona ne de Soalianlara bir fayda sağlamıyordu. Değil mi?

Uzuvlarım kuruyunca suyu kapattım, kurulandım ve giyindim. Lavabonun üzerindeki buğu tutmayan aynada kendime baktığımda, morarmış, solgun ve gözleri kızarmış bir kız gördüm. Tek başına, hiç dostu olmayan bir hanımefendi adayı. *Kimseye güvenme. Güçlü ol.*

Burnumu havaya dikip banyodan çıktım. Cyrus yatağın ayak ucunda oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, başını eğmişti.

Başını kaldırıp sordu: "Bana her şeyi anlat, Arden." "Anlatacak bir şey yok." Şu anda cevapları olan oydu, ben değil.

. "Shiloh, zincirlenmiş ve savunmasız olduğum hücreme girdi. Sonuçları gördün."

Cyrus utançtan kıpkırmızı oldu. "Acil durumlarda sağlık görevlilerine sınırsız giriş izni verilir."

"Korumanıza güvenen insanları tehlikeye atan bir uygulama." Kaynayan kazan. Tırnaklarım avuç içlerimi kesti. Devam ettim. "Tatbikata geç kaldım."

talimlere geç kaldım."

O sertleşti. "Görevine izin verilene kadar burada kalacaksın. Sana sana hoşgörü gösterip bazı özgürlükler tanıdım, ama bu bir hataydı. Benim senden üstün olduğumu unutmuşsun. Bugün protokolü hatırlayacak ve ona göre davranacaksın."

"Emredersiniz, efendim," diye selam vererek sertçe cevap verdim. O "bazı özgürlükler"i neden verdiğini sormadım. Umurumda değildi. Sadece gitmek istiyordum.

Yara izinin içinde bir kas seğirdi, sabrının sonuna geldiğinin kesin bir işareti. "Shiloh ölmeden önce garip bir şey söyledi mi? Ya da sana bir şey verdi mi?"

"Hayır, efendim."

"*İnkar edilemez gerçek* derken neyi kastettiğini söyledi mi?"

Nefesim kesildi. Cyrus, sağlık görevlisiyle son konuşmamın kaydını dinlemişti ve bunu saklamaya çalışmıyordu. "Hayır, efendim. Ama size kendi yadsınamaz gerçeğimi söyleyebilirim. Shiloh mutluluktu. İyi biriydi. Onu gerçekten severdim. Yaralarımı sardı, ben de onun yaralarını sardım." Çenem titredi ve gözlerim yine yaşlarla doldu. Arkadaşım fark etmeden arkamı döndüm. "Terazi sonsuza kadar dengesiz kalacak."

Cyrus aramızdaki mesafeyi kapattı ve ellerini omuzlarıma koydu, dokunuşu hafifti. Vücudunun ısısı beni sardı, başımı döndüren kokusu da onunla birlikte geldi. "Olanlar senin suçun değil." Sesi bile kadife gibi yumuşak, rahatlatıcıydı.

O anda, bir parçam ondan nefret etti. "Öyle demedim, ama her halükarda, senin fikrin umurumda değil. Gitmek istiyorum. Efendim."

O içini çekip bağlantıyı kesti. "Mykal yokken, sen benim asistanım olacaksın."

Oh, öyle mi? Gözyaşlarının akması durdu ve ben hızla döndüm. "Bana her zaman seçim hakkı vereceğini söylemiştin. Yalan mı söyledin?"

"Yalan söylemedim. Ama incindiğini, öfkeli olduğunu ve her şeyi düzeltmek için eğitiminize güvendiğinizi biliyorum."

"Hiçbir şey düzelemez."

"Bırak da bitireyim." Kararlı bir şekilde bana baktı. "Mesai saatleri dışında seni kendim eğiteceğim. Bire bir çalışarak daha kısa sürede daha çok şey öğreneceksin."

Sessizce, öfkeyle bekledim.

"Konuş," diye emretti.

Ben "Takımımın geri kalanıyla birlikte öğrenmeyi tercih ederim, efendim."
Sözler ağzımdan patladı.

Kafasını kısa bir hareketle salladı. "Kararlarını
Acı ve cehaletle hareket ediyorsun. Savaşığın düşmanı, yürüttüğün savaşı ve sana karşı kullanılan silahları henüz tam olarak anlamış değilsin, öyleyse durumuna neyin yararı neyin zararı olacağını nasıl doğru bir şekilde yargılayabilirsin?"

Sözleri Ember'ın sözlerini yansıtıyordu. "Öyleyse beni aydınlatın, efendim.
Bu sizin işiniz. Ya da belki de diğer eğitimcilerle rekabet etmekle meşgul olduğunuz için öğrencilerinize yardım edemiyorsunuz."

Kaşları çatıldı. Aramızdaki mesafeyi kapatarak kişisel alanıma girdi. Ben geri çekildim. O yılmadan peşimden geldi. Bu sefer yerimden kıpırdamadım. Beni tekrar teselli etmeye kalkışırsa pişman olacaktı. Uzun zamandır takındığım uysal tavırların kalın kabuğu çatlamaya başlamış, varlığından haberdar olmadığım bir saldırganlığı ortaya çıkarmıştı.

"Ben de senin yerindeydim." Bana hiçbir şekilde dokunmadı, ama sıcaklığı beni daha da sıkı kavradı, kendi irademle ona yaklaşmamı sağlamaya çalıştı. "Sevdiğim birine ölümcül güç kullanmanın dehşetini yaşadım. Suçluluk, nefret ve öfkenin dalgalarını anlıyorum."

Belki, ama o çaresizlik, savunmasızlık ve belirsizliğin ne olduğunu bilmiyordu. O bir Dolion'du. Hayal edilemeyecek kadar güçlüydü.

Onun yüzüne suçlayıcı bir şekilde parmağımı doğrulttum ve ağzımı açarak ona bağırarak, küfür etmek için hazırlandım. Ama sadece boğuk sesler çıktı.

Bana yumuşak bir bakış attı, sanki beni serbest bırakmaya cesaretlendiriyormuş gibi. Ya da yalvarıyormuş gibi.

Bu saçma düşünce, yirmi kiloluk bir sağduyu çuvalı gibi üzerime çöktü.

Sanki imparatorun torunu bir şey için yalvaracakmış gibi. "Diğerleriyle birlikte antrenman yapmak istiyorum, duygularımı paylaşmak ya da senin için bir şeyler taşımak istemiyorum. Diğerleriyle birlikte antrenman yapmam lazım. Bunu benden almayın."

Çenesini oynattı. "Peki." Hareketleri kesik kesikti, daha önce fark ettiğim çömleği işaret etti. "Toprak senin. Bir tohum ektim. Hoşuna gidebileceğini düşündüm. Odana koy ve dersine git. Ama boş zamanlarını benimle geçireceksin. Tatil günlerin bile."

Hediye mi? Saksıya baktım, sonra ona baktım. Saksı. O. Ona karşı geldim ve o beni ödüllendirdi mi? Şaşkınlık içinde saksıyı aldım ve itiraf ettim, "Anlamıyorum, efendim."

"Bana *efendim* deme," diye tersledi, sonra elini yüzüne sürdü. Derin bir nefes aldı. "Düşüş'ten önce, sevdiğini kaybeden birine çiçek göndermek

. Düşündüm de... Boş ver. Tohumu günde bir kez sulaman yeter. Git."
Başka bir şey söylemedim, sadece odadan çıktım.

Kendimi eğitime adadım, her savaş simülasyonu ve engelli parkurda büyük ilerleme kaydettim. Ama ne yaparsam yapayım, Shiloh aklımın bir köşesinde yerini almıştı.

Onun ölümünü defalarca tekrar ettim. Konuşmalarımızı. Bazı gerçekler, kaşıyamadığım bir kaşıntıya dönüştü.

Randevumuzda Shiloh, Rock'ın enfekte olanları, taş parçalarını yiyip içindeki sıvıyı içtiklerinde iyileştirdiğini gösteren bilimsel bulgulardan bahsetmişti. Onun yanıldığını biliyordum, ama mantıklı olsa bile bunu inkar etmek artık yeterli değildi. Kanıt arıyordum. Aklımın bir köşesinde tekrar tekrar fısıldayan soruları başka hiçbir şey susturamazdı. Ya Shiloh kurtarılabilseydi? Ya dünyaya Delilik'in tedavisini getirecek olan bu harika adamı ben öldürmüş olsaydım?

Başka sorular da peşi sıra geldi ve beni eziyet etti. Ya Kaya gerçekten Delilik'i iyileştirmişse? Jericho neden üssü terk etmişti?

Bir haftadan fazla bir süre önce, saldırının ertesi günü, Cyrus, lord adayı Jericho'nun ayrıldığını duyurmuştu, ama bir neden belirtmemişti.

Jericho, HP'nin Theirland meyvesini yediğine inanıyordu ve cevapları bulmak niyetindeydi. Sonra birdenbire görevinden ayrılmaya karar verdi? *Mantıklı bir açıklama bulmalıyım.* Gerçekten korkutucu bir şey keşfetmiş ve kendini güvende hissetmediği için kaçmış olabilir. Belki de zamansız bir sonla karşılaştı.

Cyrus düşmanın verdiği bir meyveyi mi yemişti? Kesinlikle hayır. Böyle bir risk almaya değecek bir neden yoktu. Tabii CURED'in onu ele geçirmesini engellemek için çaresiz bir Soalian değildi. Öldürme ye değ er bir sır.

Shiloh'un iş arkadaşıyla konuşmak için tıbbi bölüme doğru dönerken, içimden gülmekten kendimi alamadım. Cyrus bir Soalian olsaydı, ayakkabılarımı yerden yerden yerdim.

Bir baron yanımdan geçerek selam verdi. Ben de selam verdim, sonra bir an durakladım ve kaşlarımı çattım, onu Soal'ın kütüphanesinde bir kadınla birlikte bir bankta gördüğüme emindim.

Beni durduramayan bir güçle, dönüp onu kovalamaya başladım. Ya da denedim. Az önce çıktığım köşeyi dönmüş ve ortadan kaybolmuştu. Ama. Kapı yoktu. Pencere yoktu.

Geri dönerken kalbim deli gibi çarpıyordu. Farkında olmadan düşüncelerime dalmış ve onun tamamen gitmesini kaçırmış olmalıyım.

Tıbbi bölüme doğru ağır adımlarla yürüdüm. Boştu. Kahretsin! Ama...

Merhaba, fırsat. Tezgahın etrafından dolaşıp raflara, dolapların ve çekmecelerin içine baktım. Shiloh, Lemon Ade dosyasını nereye koymuştu?

Sesler farkıma vardı ve bölümden fırlayarak hücreme koştum. Orada Mykal'ı buldum. Yatağının kenarında oturmuş, yere bakıyordu.

"Döndün," dedim ve ona sarılmak için koştum. O temasımdan çekildi ve hiçbir şey söylemedi.

Göğsümde bir hayal kırıklığı belirdi. "Dersler arasında moladayım. Cyrus izin günümüzü iptal etti ve bugün antrenman yapmamızı istedi. Zırhımı giyip saksıma su vermeye geldim." Cyrus'un benim hoşuma gideceğini düşündüğü çiçek/bitki/çalı türünün ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Henüz topraktan filiz çıkmamıştı.

Toprak, annemin karaborsadan aldığı toprağı hatırlattı bana, ama daha verimliydi. Hatta ipeksi gibiydi. Kokusu da çok daha tatlıydı. Onlar Ülkesi'nde nereden bulduysa, en iyisini seçmişti, başka dünyadan bulaşma izi yoktu.

Mykal sessiz kaldı. Ben sözlerimi eyleme dökerken başını bile kaldırmadı.

"Dersten sonra görüşürüz," dedim, sesimi yumuşatarak.

Hala hiçbir tepki yoktu.

Onun ruh halinden endişelenerek, beni suçladığından ve arkadaşımızın hayatını sonlandırdığım için

nasıl telafi edebileceğimi bilemeden, belirlenen engelli parkura koştum. Sadece birkaç dakika kala vardım ve sıradaki yerimi aldım.

Cyrus, güneş ışığıyla ıslanmış metal bir platformda duruyordu. Her zamanki gibi yakışıklıydı. Hatta her zamankinden daha yakışıklı. Çenesi dik, omuzları geriye çekilmişti. Sert duruşundan kaslı vücudunun sağlamlığına kadar her şeyiyle güç yayıyordu. Yine tıraş olmayı bırakmıştı, kalın sakalları inatçı çenesini vurguluyordu.

Onu gördüğümde, içimde ilk kez yabancı ve tarif edilemez bir duygu uyandı. Sıcak ve coşkulu, ama aynı zamanda ağırdı ve

her hücremi kapladı.

Zil çaldıktan sonra bizi süzdü. Tavırları mutlak bir özgüven yansıtıyordu, kimseye yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Ta ki dikkati bana takılana kadar. Sanki bir şey çarpmış gibi irkildi ve aramızdaki olağan gerginlik daha da keskinleşti.

Aniden, farklı bir mesaj gönderdi. *Yaklaş.*

Farkındalık beni sardı, ölü parçalarımı hayata döndüren bir elektrik akımı gibi. Arzularım kabardı ve doruğa ulaştı. Ona sarılmak. Kollarının beni sarmaladığını hissetmek. Vücudumu onun üzerine döküp dünyanın geri kalanını unutmak.

Tamam. Peki. Bu yeni bir şeydi.

Bana çok iyi davranmıştı, bana alan tanımıştı ve ben bunu takdir ediyordum. İşte, şimdi, sohbetlerimizi özledim. *Onu* özledim.

Cyrus dikkatini benden ayırdı ve seslendi: "Yarın, Theirland'a bir sonraki gezimize çıkacağız. İlk kez müstahkem bir binanın dışına çıkacaksınız. Hazır olduğunuzu gösterin. Roman, Titus, Lark ve Arden'in seçeceği dört kişilik üç grup ve beş kişilik bir grup oluşturun. Bu sırayla, her seferinde bir asker seçin. Başlayın."

Ben mi? Lider mi? Sıra bana geldiğinde, Juniper'ı istedim ve o sevinçle kabul etti. İşimiz bittiğinde, Miller ve Cash'i de listeme ekledim.

"Aynı sırayla, 60 saniye arayla başlayın." Cyrus platformun üzerinde dolaştı. "Bir üye başarısız olursa, tüm üyeler başarısız olur ve baştan başlarsınız. Gidin."

Roman ve ekibi harekete geçti, heyecan ve korku karışımı bir hava ortamı oluştu. Belirlenen zamanda, benim grubum da yola çıktı. Çamurda sürünerek ilerledik ve hologramlardan kaçtık.

"İyi hız, Miller, ama gözlerini yukarıda tut," diye seslendi

Cyrus. "Evet, efendim."

"Daha hızlı ol, Arden." Artık bana *Pembe*, *Mor* veya *Sakız* diye hitap etmiyordu. *Bayan Roosa* veya *Leydim* de demiyordu. "Geride kalıyorsun. Acele et yoksa geride kalırsın."

"Evet, efendim." Dişlerimi sıkarak sözleri ağzımdan çıkardım. Miller'ın hemen arkasında kalıyordum. Ama kollarımı daha hızlı sallayarak hızımı artırdım. Kaslarımın yanması ve ağır zırhımın içinde uzuvlarımın titremesi çok uzun sürmedi. Bu, o gün yaptığım dördüncü zorlu antrenmandı.

Juniper arkamda tökezledi ve ben ona yardım etmek için yavaşladım. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Her zaman."

"Sana acele etmeni söylemedim mi, Arden?" diye bağırdı Cyrus.

Juniper ve ben birlikte tuğla duvara yaklaştık, Miller kendini duvarın üstüne çekti. Juniper tutunma yerlerini kullanarak yukarı, yukarı, yukarı tırmandı, ben de onun hemen arkasında kaldım. Üst vücudunu kenarın üzerine attı ama zırhının ağırlığını yanlış hesapladı ve dengesini kaybetti. Sonra düşmeye başladı. İçgüdüsel olarak onu yakalamak için uzandım. Ama ben de onun ağırlığını yanlış hesapladım ve onun peşinden düştüm.

Miller'a çarptı ve ikisi yere düştü. Ben de onlara çarptım. Juniper çarpışmanın şiddetiyle çılgık attı; Miller bağırdı. Beynim kafatasımın içinde sallandı ve ciğerlerim çöktü, nefes alamadım. Bileğim zonkluyordu.

Başım dönüyordu ama ayağa kalkmaya çalıştım. Hareketim Juniper ve Miller'ı daha da incitti, bu yüzden hareketsiz kaldım.

Askerler hızla yaklaşıp etrafımızı sardı. Cyrus omuzlarıyla yol açarak ilerledi, arkasında sağlık görevlileri vardı. Sert bir ifadeyle beni kontrol ederken, sağlık görevlileri diğer ikisiyle ilgileniyordu.

"Yaralandın mı?" diye sordu, bileğimin hareket kabiliyetini kontrol ederek.

Belirli bir hareketle yüzümü buruşturdum ama bunu saklamaya çalıştım. "Gidebilirim." En azından başım dönmesi her nefesle azalıyordu.

"Bileğini röntgen çekin." Birine parmağını şıklattı, sonra ayağa kalkmama yardım etti.

Üçüncü bir sağlık görevlisi geldi. Cyrus beni ona teslim etti ve adam beni sağlık bölümüne götürdü. Tüm odalar boştu. Aklıma bir fikir geldi ve asistanımı geçerek ikinci muayene odasına girdim ve sedyenin üzerine uzandım.

Sağlık görevlisi işine koyuldu, üst zırhımı çıkardı ve bileğimdeki kemikleri yokladı.

Uygun ekipmanı almak için odadan çıktığında, sedyenin yanına diz çöktüm ve Shiloh'un bırakmış olabileceği bir şey var mı diye yere baktım. Evet! Bir çip. Bana bir mesaj bırakmıştı.

Kalbim çarparak hediyeceği cebime attım ve sedyeye geri uzandım. Mükemmel zamanlama.

Cyrus perdenin önünden geçerek, "Gerçekten nasılsın?" diye sordu. Durdu ve yatağın ayak ucundaki korkuluğu tuttu.

Sakin ol. Şüpheli davranma. "İyiyim." Shiloh'dan mesaj aldığım için iyiden de öteydim. Ama, Cyrus neden

daha da dikkat çekici görünmesi gerekiyordu? Şaşırtıcı derecede şefkatli görünüyordu. Ve bu hoşuma gitmişti. "Yarınki yolculuk için hazırım efendim."

Gözünün altındaki bir kas seğirdi. Hoşça kal, şefkat. "Bana yalan söylüyorsun, Arden."

"Gerçekten yalan söylemiyorum."

Sağlık görevlisi aletlerle içeri girdi ve Cyrus kenara çekilerek görevini yapmasına izin verdi.

"Kemiğinde hasar yok, efendim," dedi sağlık görevlisi. "Mükemmel. Bizi yalnız bırak."

Birkaç saniye içinde yalnız kaldık. "Her zaman bu kadar kaba," diye mırıldandım.

"İsteklerim konusunda kimsenin kafası karışmasın diye net konuşmayı tercih ederim." Cyrus kollarını arkasında birleştirip resmi bir duruş aldı. "Juniper bileğini burktuğ, Miller ise iki kaburgasını kırmış."

Çok kötü bir şey yoktu. "Umarım bu, yılın eğitimci seçilme şansını etkilemez."

"Etmez. Ben sadece şampiyonlar yetiştiririm." Başını yana eğerek beni inceledi. "Yarışma seni rahatsız ediyor. Neden?"

Dürüst olsam ne olur ki, başım belaya girse bile? Sonuçta o gerçeğe değer verirdi. "Bazı insanlar ilginin nedenini yanlış anlayabilir."

"Başka birine ilgi duyduğumu düşündürecek bir şey yaptığının farkında değildim."

O, sadece özel bir ilgi duyduğunu ima etmemişti. Hayır, imkansız. Yanlış anlamıştım.

Yoksa anlamamış mıydım?

Yutkundum ve bacaklarımı yatağın kenarına sarkıttım. "Tek söylediğim, nedenin önemli olduğu."

"Katılıyorum. Ama benim neden böyle davrandığımı bilmiyorsun, Arden." Sıcaklık içermeyen basit bir cümle. "Beni tanı mıyorsun."

"Haklısın. Tanı mıyorum." Ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Özür dilerim."

Sessizlik hakim oldu, ta ki yumuşak ayak sesleri kulaklarımı doldurana kadar. Önümde, parmaklarımı kendi parmaklarıyla kavradı, beni şaşırttı. Kolumu indirirken tutuşunu bozmadı, bizi birbirimize bağlı tuttu. Birbirimize baktık, birbirimizi aradık.

"Beni tanı mıyorsun," diye yumuşak bir sesle tekrarladı. "Ama tanımak ister misin?" Duyduğuma emin olamadım, gözlerimi kırptım.

"Gözlerinde soruları görüyorum. Benim hakkımda. CURED. Soalianlar ve Tome Topluluğu. Cevap verme fırsatı verersen sevinirim. Hazır olduğunda bana söyle. İkimiz baş başa akşam yemeği yeriz ve bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Cevaplarım."

"Neden bunu yapasınız ki?" diye soluk soluğa sordum, dünyam altüst olmuştu. Böylesine paha biçilmez bir ödülü sunmak için hiçbir mantıklı neden yoktu.

"Bu, akşam yemeğinde cevaplamaktan mutluluk duyacağım sorulardan biri." Bana göz kırptı. "Bugün dinlen ve bileğin iyileşsin." Emri verdikten sonra beni bıraktı ve odadan çıktı, beni şaşkın bir halde bırakarak.

On sekizinci bölüm

Yalanlardan nefret edin,
çünkü yalanlar her zaman
onları doğuranları yutmak
için geri dönerler.
onları doğuran kişiyi yiyip
bitirir.

—*Soal Kitabı*
1.20.13.5

HP'nin bomba gibi teklifini rafa kaldırdım... Arkadaşlık mı? Romantik bir ilişki mi? Ve emredildiği gibi odama kapandım. Mykal gitmişti. Yalnız başıma, her zamanki akşam rutinimi aceleyle yerine getirdim. Toprağın nem seviyesini kontrol ettim. Tamam. Saksının üzerine yerleştirilmiş lambayı ayarladım. Tamam. Sabah ihtiyacım olacak her şeyi topladım. Tamam, tamam, tamam.

Heyecandan ağzım köpürürken yatağıma atladım, etrafta meraklı gözler veya gizli kameralar var mı diye baktım ve yeni okuyucumdaki çipi değiştirdim.

İlk sayfanın yüklenmesi zor oldu ama başardım. Ekranda *Lady Lemon Ade* kelimesi belirdiğinde sevinç çılgılığı attım. Dosyayı bana vermişti! Meraktan kıpır kıpır, bir sonraki sayfaya geçtim ve okumaya başladım.

Hmm. Eski baronların ve şövalyelerin tıbbi kayıtları. Olumsuz ve olumlu Delilik testlerinin tarihleri, söz konusu testlerin yapılmasının çeşitli nedenlerini listeleyen ilgili doktorun notları ve "hasarların" astronomik maliyeti dahil olmak üzere belirli bölümler vurgulanmıştı. Ancak, bu hasarların ayrıntıları belirtilmemişti. Birçok raporda, söz konusu doktor — her zaman Dr. Korey — kişi çökmeden önce bir doz "seil" veya "aidem 2" önermişti.

Shiloh kenarlara kendi notlarını yazmıştı. *Deliliği kâr için silah olarak mı kullanıyorlardı?*

Söz konusu askerlerin fotoğrafları vardı. Bunlardan biri, Shiloh ile tanıştığım gün çıldırmış olan kişiye benziyordu. Yüzünü hiç unutmamıştım. Dosyasına göre, olaydan üç gün önce hem seil hem de aidem 2 verilmişti.

Parmaklarım ve ayak parmaklarım soğuktu. Buraya geldiğim ilk gün aidem almamış mıydım?

Kötülük. Shiloh'un bana yazdığı son kelime kafamın içinde yankılanıyordu.

Silahlandırma konusundaki varsayımı doğru olamazdı. Ember'ın, kardeşi bulması için sahte vaka çalışmaları yerleştirmiş olma ihtimali daha yüksekti. Onu, kendisi ve diğer Soalianlara katılmaya ikna etmek için daha iyi bir yol olabilir miydi?

Neredeyse okuyucuyu kapatacaktım, ama dosyada başka neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Bir parça gerçek bulma ihtimaline karşı, Shiloh'un neye inanarak öldüğünü bilmeliydim.

Göğüsleri yarılmış ve içi boşaltılmış cesetlerin fotoğraflarına rastladığımda boğazım yanmaya başladı. İlk fotoğrafın yanına Shiloh, "*Bilinen Soalianlar*" yazmıştı.

Başka bir vaka çalışması izledi, iki farklı delilik türünü karşılaştırıyordu. Besleyicilerden sorumlu olan ve parlayanlardan sorumlu olan. Tüm sonuçlar sansürlenmişti.

Hayal kırıklığı içimde kaynıyordu. Ardından, çeşitli nedenlerle emirlere karşı gelip pritis madenine giren lord ve leydilerin raporları geldi. Her şikayetin yanında bir ölüm belgesi vardı. Her suçlu, protokolü ihlal ettikten kısa bir süre sonra bir tedavi merkezinde ölmüş ya da sokaklarda can vermişti.

Titreyerek sayfayı çevirdim ve Shiloh'un ölümünün olduğu gün yazdığı kişisel bir not buldum. Gözyaşları anında akmaya başladı ve kelimeleri bulanıklaştırdı. Bir dizi hıçkırık arasında gözlerimi sildim ve okudum.

Sevgili Arden,
O kadar çok şey oldu ki, en başından anlatmaya başlayayım. İki gün önce, ne yapacağımı bilemeden yatakta uzanmıştım, gözlerimi açtığımda kendimi bir kütüphanede buldum. Kütüphane. Evet, oradaydım, ama aynı zamanda üssümdeki odamdaydım. Biliyorum. Bu

imkansız, ama doğru.
Hayal etmiyordum.
Oradaydım. Kitapları
gördüm ve Soal ile
tanıştım.

O gerçek,
Arden. Onun yanında
olmanın nasıl bir şey
olduğunu anlatamam
bile. Bana iki kelime
söyledi ve bu kelimeler
beni sonsuza dek
değiştirdi. Eskisi gibi
olamam. Amacım çok
net. Tehlikeli, evet, ama
umurumda değil.
İnsanlar gerçeği hak
ediyor. Çok uzun süre
yalanlarla yaşadılar.

'ın Kayası
çılgınlığı ortadan
kaldırır.

del
iliği ortadan kaldırıyor.
CURED onu üretiyor ve
yayıyor. Bu yüzden bizi
korkutuyor ve borç
batağına sokuyorlar.
Anladığım kadarıyla
bize ihtiyaçları var.
Bence bunun,
Theirland'da saklı
uyuyan tanrılarla bir
ilgisi var. Onlar
uyandığında gerçek
savaş başlayacak.

'da şu anda
deli gibi göründüğümü
%100 anlıyorum.
Biliyorum

Sizi korkuttum. Haklı olduğumu kanıtlamama bir şans verin. HP ve babasına karşı dikkatli olun. Onlar, Dolionları oyuncakla oynayan çocuklar gibi gösteren Astan adında birinden emir alıyor. Eğer Madness'tan yakında ayrılırsam, bu CURED şüphelisi olduğum

benim taraf değiştirdiğimi düşünüyor ve beni itibarsızlaştırmak için önlemler aldı. Ama biliyor musun? Hiçbir şeyi değiştirmedim. Sonunda doğru yoldayım.

Tamam, şimdi susacağım. Sana çok fazla ipucu verdim. (Ne yaptığımı anladın mı?) Beni ele verirsen, sana kızmam. Anlarım, söz veriyorum. Daha azı için başkalarını ele verdim. Her halükarda, seninle çıkmak istiyorum.

Sevgiler,

Shiloh

P.S. Ember

bana şu mesajları gönderdi.

Korku, kederle çarpıştı. Bunu yazdığında testi negatif çıkmış olmasına rağmen, Shiloh hastaydı. Açıkça. Tüm belirtileri vardı. Kötülükten KURTULMUş sayılıyordu. Uyuyan tanrılara ve Soal'a inanıyordu. Bu, tam gaz bir delilikti. Çöküşün eşiğinde bir bireyin ılgınlıkları. Yine de Cyrus bile Soal'ın gerçek olduğunu söylüyordu ve o hasta değildi. İçimden bir ses, "*Bir şeyler tutarsız*" diyordu.

Gzyaşlarımı sildim ve belgenin son sayfalarını çevirdim. Kral ve Arşidük Heta'nın, Sparrow ve Unicorn olarak bilinen iki Soalian arasındaki mesajları tartıştıkları e-postalar. Shiloh bazı bölümleri işaretlemişti ve her şeyi okuduktan sonra onlara odaklandım.

Sparrow: İlk görevin için hazırsın. Anlaştıkt mı?

Unicorn: Sekiz ay önce resmi bir talepte bulunduğumu düşünürsek, evet. Kabul ediyorum.

Sparrow: O zaman hazır değildin. şimdi de zar zor hazırsın.

Unicorn: Dosyayı okudun mu? Ben en iynin iyisiyim.

Sparrow: Yakında göreceğiz. Arden Roosa'yı işe alacaksın.

Unicorn: Cidden, dosyayı okudun mu? En iynin en iyisiyim, savaşta. Asker toplamak benim işim değil.

Sparrow: İşe alım her Soalian'ın işi. Ama merak etme, tanıştırma işini ben hallederim.

Bir sonraki önemli olay ikinci mesajda yaşandı.

Alıcı: Baracas Heta

Gönderen: Tagin

Dolion Konu:re:

Potansiy

el bir sorun

Bu, Yüksek Prens'in görevidir. Oğlum

çekiciliği yok, ama asla başarısız olmaz.

Shiloh'un mektubu kadar korkunç bir gerçek ortaya çıktı. Bu, pek çok şeyi açıklıyordu. Ember'ın, daha doğrusu Unicorn'un bana olan ilgisi. Shiloh ile yazışmalarını paylaşarak kendini suçlu duruma düşürmesinin nedenini bile anladım. Cyrus'u suçlamak için daha iyi bir yol yoktu.

Elimi ağzıma bastırdım. Onun ve babasının benim eğitimimde kişisel çıkarları olmasına şaşmamalı.

En iyi asker yarışmasında hissettiğim ihanet, şu anda beni tüketen duyguların yanında sönük kalıyordu. Ember'ı yakalamak için HP bana ilgi göstermiş. Beni ilgi ve özel hediyelerle şımartmış. Hayal bile edemeyeceğim bir ödül sunmuş: kişisel bilgiler, sırlar ve samimiyet. Ne kadar aptalmışım. Beni sadece yem olarak kullanıp, beni işe almaya çalışan Soalianları yakalamak istemiş.

Ayak sesleri, beni dönen duygularımdan sıyrılmamı sağladı. Mykal hücreye girdi. Bana bakmadı, sadece botlarını çıkardı ve "Dr. Korey bugün benimle görüştü" diye mırıldandı.

Birdenbire dik oturdum, anında tuzağa düşmüştüm. "Neden?"

"Shiloh'u sordu." Oda arkadaşım yatağa tırmandı. "Ve seni. Söylediklerini, boş zamanlarında yaptıklarını, o tür şeyleri."

Battaniyeyi sıkıca kavradım, kumaşı neredeyse yırtacaktım. "Merakının nedenini söyledi mi?"

"Sanki tıbbi diktatörün kendini açıklaması gerekiyormuş gibi." Mykal yana dönüp duvara baktı. "Erkek arkadaşımdan ayrılacağım. O, Shiloh'un ağabeyi Erik. Onu her düşündüğümde olanları hatırlıyorum ve... Boş ver. İyi geceler."

"Oh, Mykal," diye fısıldadım, onun için üzülerek. "Lütfen yapma..."

Çeviri: Konuşma bitti.

Çok iyi. Geri uzanırken dişlerimin arasından hava sızdı. Beton tavana bakarak, dakikalar sessizlik içinde geçti. Sonunda, düşüncelerim Cyrus'a geri döndü ve ihanet duygum daha da büyüdü. Hayatından daha çok gerçeğe değer verdiğini iddia ediyordu, ama bana defalarca yalan söylemişti. Babası da bana yalan söylemişti. Sanki kralın karısı benim adımla duymuş, hatta makalemi okumuş gibi. Ünlü üstlerim başka ne hakkında yalan söylemişti?

Yorganımı yumruklarımla sıktım. Bildiğim kadarıyla Shiloh bana hiç yalan söylememişti. Mektubunda bile, kendi algıladığı gerçeği paylaşmıştı.

Hayatını kaybetme riski olmasına rağmen. Eğer iyi bir arkadaş olsaydım, onun iddialarını araştırırdım. O ve kız kardeşinin ortaya attığı tutarsızlıkları bir kez ve sonsuza kadar açıklığa kavuştururdum.

Kararlılığım kemiklerimi çelik gibi sertleştirdi. Bunu yapacaktım. Theirland'ı, Kaya'yı, Soal'ı, diğer tanrıları ve hatta CURED'i araştıracaktım. O andan itibaren, kutsal kase olan gerçeği aramaya başladım. Hazineyi bulana kadar araştırmaya devam edecektim. Cyrus ve akşam yemeği davetini unutacaktım. Tabii ki... Hmm.

Bütün gece uyumadan seçeneklerimi düşündüm. Cyrus'u nasıl idare edeceğimi düşündüm. Theirland'daki kaleyi ve oraya nasıl gizlice girebileceğimi düşündüm. Tanrıların dinlenmek isteyebileceği bir yer. Bir plan oluşmaya başladı.

Mykal da uyumadı. İkimiz de dönüp durduk. Cuma sabahı geldiğinde, ağzım köpürmüş, başlamak için hazırdım.

Mykal bana gülümsedi, eski haline dönmeye çalışıyordu, ama gözlerinde her zamanki ışıltı yoktu. "Bugün Theirland'a mı gidiyorsun?"

"Evet." Cyrus'la konuşmak için her fırsatı değerlendirecektim, sonra geri dönüp Dr. Korey'den bilgi alacaktım. Perşembe günü Bala City'ye dönecektim. Kaya'yı kontrol edecektim. Hayatımı değiştirebilecek tehlikeli bir yoldu. Ama korkunun beni durdurmasına izin verecek miydim? Asla bir daha olmaz. "İyi olacak mısın?"

"Tabii ki. HP yokken dinlenip rahatlayabilirim. Senin toprağını sulayacağım."

"Teşekkür ederim." Ona sarılmak istedim ama onu aceleye getirmek istemedim

. "Seni seviyorum, Mykal."

"Ben de seni seviyorum." Başka bir şey söylemeden yanına döndü.

Temizlik yapıp hızla yarık odasına gittim ve Cyrus'un karanlığa girip kaybolmasını izledim. Bir keresinde bana cephaneliğimdeki tüm silahları kullanmamı söylemişti. Onu sorgulamaya davet etmesi, özel mühimmatla dolu parlak, yeni bir silahtı.

Onun beni Unicorn hakkında daha fazla bilgi edinmek için kullanmak istemesini umursamıyordum. Dilimi tuttuğum, verdiğimden daha fazla bilgi edindiğim sürece, kazançlı çıkacaktım.

Arkadan hafif bir itme beni gerçeğe döndürdü. Sıra bendeydi. Yarıktaki ilerledim. Acı beni sardı, bir anlık, içimden dışıma doğru her şeyi yakıp kül eden bir acı. Sadece kıvrıldım. Belki de bu hissi alışmıştım. Ya da kararlılığım beni zorluklara karşı sertleştirmişti.

Her halükarda, Theirland'ın iniş rampasına adımımı attığımda ayakta durmayı başardım. Geniş odada her zamankinden daha az insan vardı ve

insanların azlığı, gri duvarların ve yıpranmış zeminin hapishane benzeri yapısını daha da belirginleştiriyordu. Şeffaf tavan hâlâ göz kamaştırıcıydı, siyah kadife bir yatak üzerinde iğne ucu kadar ışıklar parılıyordu.

Cyrus kişisel alanıma girdi. "İyi misin, Pink?"

Uzun bir aradan sonra bu takma adı kullanması beni rahatsız etti ve gözlerimi kısarak baktım. İyi hamle. Beni dengesizleştirmek için bariz bir girişim. "İyiyim," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak. "Sorduğun için teşekkürler."

Oyun başlasın.

Onun uzaklaşmasını bekledim, ama yakınımnda kaldı. "Eğer bu senin için çok fazlaysa, Fort Bala'ya dönebilirsin. Henüz geç değil."

"İyi dedim. Ayrıca devriyeden sonra seninle konuşmak istiyorum. Yalnız kalalım. Teklifini kabul ediyorum. Sorularım var."

Şaşırmış gibi gözlerini kırpı, sonra başını salladı. "Ayarlayacağım. Bugün tek amacın zarar görmemek. Anladın mı?" Bakışları dudaklarıma düştü, sonra başka bir acemiye, sonra bir başkasına yöneldi, bana olan ilgisini gizlemek için herkesi kontrol etti.

Öfkeyle olduğum yerde donakaldım. Bana bakışı... Sanki tüm dünyanın merkezi benmişim gibi. En açık yalanı buydu. Ama bu konuda çok iyiydi. O kadar iyiydi ki, okuduklarıma rağmen niyetini yanlış anladığımı neredeyse kendim de inanacaktım. Neredeyse. Bir stratejim vardı ve ona sadık kalacaktım.

Kararlı bir şekilde, ekibimi takip ederek şövalyeler ve baronların bulunduğu, duvarları kabinlerle çevrili devasa bir odaya girdim. Tek sıra halinde, çeşitli bölmeleri gezdik ve her birimiz resmi üniforma, ayakkabı, zırh, iki eldiven ve ekstra mermi şarjörü aldık. Oradan üçüncü bir odaya girdik. Bankların bulunduğu bir soyunma odasıydı. Burada giyinip devriyeye hazırlandık.

Askerler önümüzden çıkıp uzak kapıları açarken, hoparlörlerden otomatik bir ses duyuldu. "Yükleme bölgesine giriyorsunuz." Dış dünyaya ulaşmadan önceki son koruma alanı.

Sinir uçlarıım vahşi bir enerji patlamasıyla titredi. Evet, yerine getirmem gereken kişisel bir görevim vardı, ama bu gerçek hayattı. Birkaç dakika içinde, hayatımda ilk kez geceye çıkacaktım. Hayatta kalmak için savaşıacaktım, her ne kadar bu bir tatbikat olsa da. Hazır mıydım?

"Akademiye girdiğimden beri bu günü korkuyla bekliyordum," dedi Juniper, savaş botlarımızı bağlarken karşımdaki bankta oturarak. "Kurşunlara ihtiyacımız var. Ve kırbaçlara. Ve baltalara. Neden bize sadece ağlar verdiler?"

Yukarı baktım ve onun korku dolu bakışlarıyla karşılaştım. Empati duydum. Kişisel görevim olmasaydı, muhtemelen ben de benzer bir durumda olurdu. Ona

bunu atlatacağımızı söyleyemedim. "Muhtemelen birbirimizi öldürmememiz için, bizim için. Ama sorun değil. İyi eğitildik."

"Bazılarımız diğerlerinden daha iyi eğitilmiş, değil mi?" Lark kıkırdadı ve yanımızdan geçerek çıkışın yanındaki Roman'ın yanına gitti. Bir kez olsun onu kollarını açarak karşılamadı. Güzel bir şövalyeyle flört etmekle meşguldü.

Lark, ikili tarafından görmezden gelinerek yakınlarda duruyor ve giderek sinirleniyordu.

"Belli ki ödülünden çok fethetmeyi seviyor," dedi Juniper bana yumuşak bir sesle. Ayağa kalktı ve bana yardım eli uzattı.

Yardıma kabul ettim ve Titus bize katıldığında düzeldim. Her birimizin koluna bir kolunu dolayarak, "Birlikteyiz, çok çalıştık ve HP ile birlikte olacağız. Başaracağız," dedi.

Benim de söylediğim şeyin aynısıydı, ama gerginliği yavaş yavaş azaldı. "Haklısın." Ona gözlerini kırptı, açıkça ona aşık olmuştu. "Kesinlikle başaracağız."

Birlikte kapıya doğru yürüdük ve Lark ile Miller'ın arkasında durduk. Roman'ın yeni romantik hedefi flörtöz bir şekilde el salladı ve uzaklaştı.

Lark onun yüzüne yaklaşarak neler olduğunu öğrenmek istedi. O ise omuz silkti, "*Ne yaptım ki?*" der gibi, sonra da "Sırayla isimlerinizi söyledikten sonra girin. Arden, Titus, Juniper, Cash." diye bağırdı.

Ekstra kredi almak için çalışan dört çocuk. Cyrus'la saatlerce antrenman yapan bizler...

Juniper ve ben, Roman diğer isimleri söylerken yer

Juniper ve ben Roman diğer isimleri söylerken yerlerimize koştuk. O En arkaya geçti. Bekle. Theirlend'e giren ilk kişi ben miydim? Bu doğru olamazdı.

"İşler şöyle olacak." Giysilerimizle ama her türlü silahla donanmış olarak Cyrus yan kapıdan çıktı ve sıranın önüne yürüdü. Dik durduk ve itiraf etmeliyim ki, onu görünce kalbim her zamanki gibi hızla çarptı. "Önceden belirlenen bir yoldan yürüyeceğiz ve sizlerin manzaraya, seslere ve hislere alışmanızı sağlayacağız. Alan çevrilmiş durumda, sadece yirmi besleyici serbest. Saldıracaklar. Ağlarnızı kullanın ve elinizden gelen her şeyle savaşın. Amacınız hayatta kalmak değil, galip gelmek. İşler ters giderse müdahale etmek için buradayım."

"Evet, efendim," diye bağırdık. Derin nefes aldık. Nefes verdik. Yirmi besleyici. Her birimize bir tane, fazladan birkaç tane de karışık olarak.

Bakışları bana kaydı ve bir süre takıldıktan sonra topuklarını döndü. "Lensler yerinde."

Aniden neden bu kadar "onurlu" bir yer aldığımı merak etmeme gerek kalmadı. Beni doğrudan arkasına koymuştu. Hedefi korumak için. Oyunumuzdaki bir başka hamle.

Çenemi sallayarak gözlüğümü sabitleyip etkinleştirdim. Pritis ile kaplı gözlükler, etrafıma ışık huzmeleri yayarak, hangi yöne bakarsam bakayım 1,5 metrelik bir görüş alanı sağlıyordu.

"Unutma," diye seslendi Cyrus. "Bu besleyiciler hologram değil. Çok gerçekçiler. Aldığın her yaralanma da çok gerçek olacak." Omuzlarını silktiler ve başını sallayarak zıplamaya başladı, sanki kendini motive etmeye çalışıyor gibiydi. "En iyi asker olmak istiyorsan, takım arkadaşlarına zarar vermeden kendini koruyabileceğini kanıtla."

Bu unvanı kazanma fikrini kafamdan attığımı sanıyordum, ama ilgim yeniden uyandı. Kazanan, daha önce yasak olan alanlara erişim ve kraliyet ailesiyle görüşme hakkı kazanabilirdi.

"Hadi yapalım." HP, yumruğunu duvardaki bir kolu vurarak çift kapıyı açtı ve karanlık bir boşluk ortaya çıktı.

Beklediğim gibi, RVM devreye girince dünyam alt üst oldu. Lenslerim sayesinde her şey normale döndüğünde, netterimi kınından çıkardım.

"Buradan sağ salım çıkarsan iyi olur, Pink," Cyrus, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle mırıldandı ve duvar panelindeki düğmelere basmaya başladı.

"Hiçbir şey beni durduramaz." Uyum içinde sarılmış bir uyarı.

Pritis taşları önümüzde parladı ve uzun, dolambaçlı bir yolu aydınlattı. O ilerledi. Ben her şeyi unuttum. Kalbim güm güm atarken, parmağımı netterimin tetiğine koydum ve onu takip ettim.

On Dokuzuncu Bölüm

En kanlı savaş alanı
zihnindir.

—*Soal Kitabı*
2.8.10.5

Dışarıya attığım ilk adımla, kalın bir sıcaklık ve karanlık örtüsü beni tamamen yuttu. Eski korkularım uyandı, omurgama buz gibi iğneler saplandı. Mide bulantısı başladı, giderek şiddetlendi. Ama panikleyip kaçmadım. Hayır, ilerlemeye devam ettim. Bu, birçok yönden hayat memat meselesiydi. Cesaretimin sınanması, daha güçlü olduğumu kanıtlama şansı ve Theirland'ı daha yakından görme fırsatıydı. Kendimi ya da görevimi hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Lensim RVM'yi düzeltirken, sanki bir rüyanın içinde yürüyormuşum gibi hissettim. Antrenmanlarda hiç yaşamadığım bir duygu. Seyahat ettiğimiz yönü belirleyen ışık direkleri de bu illüzyona yardımcı olmuyordu. Uzakta duyulan silah sesleri de başka savaşların olduğunu kanıtlıyordu.

Çevremden görebildiğim kadarıyla, tel örgüden yapılmış bir tünel, bizi antrenman alanına götüren beton yolu koruyordu. Zırhının yaydığı hafif ışıktan Cyrus'un ötesini görebiliyordum. Görüş alanımda besleyici yoktu, ama kesinlikle yakındaydılar.

Çeşitli sesler duyunca kulaklarım seğirdi. Homurtular, gürültülü ayak sesleri ve metalin çarpma sesleri. Kokuşmuş bir kokuyla karışık sıcak rüzgar her nefesimi mahvediyordu. Burun deliklerime yapışan çürük kokusu içinde düşmanın yaklaşmasını nasıl fark edebilirdim? Alnımdan ter damlaları süzülerek üst dudağımın üzerine damladı.

"Kontrol noktasını geçince ışıklar sönecek," diye bağırdı Cyrus. "Tamamen karanlığa hazır olun."

Mantıklıydı. Glowers'ların sık sık yasak bölgelere girip pritis taşlarını çaldığını öğrenmiştim.

Çitlerle çevrili yürüyüş yolunun sonuna geldik. Kontrol noktası. Bir vızıltı duyuldu ve kapı açıldı, geçmemize izin verdi. Adımlarımızda hiçbir aksaklık olmadan ilerledik.

"Bir besleyici görürseniz," diye ekledi Cyrus, "tereddüt etmeden onu indirin. Muhtemelen bunu görebilen tek kişi sensin."

Her iki tarafında binaların bulunduğu bir caddeden geçtik. Binaların şeklini veya boyutunu anlayamıyordum, ama sanki duvarlar beni kendilerine çekiyormuş gibi hissediyordum. Çok garipti. Işıklı kaleyi aradım ama hiçbir izine rastlamadım.

Cyrus aniden durdu ve bağırdı, "Her taraftan geliyorlar!" Şimdiden mi? Onun arkasında durup kendimi hazırladım.

Aniden, karanlıktan çığlık atan bir besleyici fırladı ve 1,5 metrelik çevremden içeri girdi. Düşünmeye zamanım olmadı. Öğretildiği gibi, ağ atıcısı nişan alıp ateşledim ve genişleyen metal tuzağı fırlattım. Çarpmanın etkisiyle çılgın yaratık yere düştü. Sert bir şekilde yere çarptığında, filigranın dikişleri betona yapıştı ve onu yerinde sabitledi.

Solucanlarla kaplı besleyiciler giderek çoğaldı. Savaş sesleri yükseldi. Homurtular, inlemeler, küfürler ve çığlıklar, ağların vızıltısıyla karışıyordu. Bir sonraki hedefimi hareketsiz hale getirmek için eğilip kaçarken herkesi gözden kaybettim.

Ter cildimden damlıyordu. Belki de kandı. Acı ve sızı hissettim, ama adrenalin patlamasıyla kayboldular. Bir besleyici daha kavgaya katıldı, ikiye bir kaldık. Nişan aldım ve tetiği çektim. Ağım tıkladı. Boştu. Yedek mermiyi takmayı hatırlamadan silahı düşürdüm ve yedek silahımı avucuma aldım.

Keskin bir şey kolumun savunmasız bir yerini kesti ve ben geriye sendeleyerek öldürülen bir besleyicinin üzerine takıldım. Çarpmanın etkisiyle silahımı düşürdüm. Ağır bir yük göğsüme çarptı ve beni yere yapıştırdı. Çürük kokusu burnumu doldurdu ve anladım. Bir besleyici üzerime düşmüştü. Hareket etmediği için öldüğünü düşündüm.

Özgürlüğe susamış bir şekilde, yığının altından çıkmaya çalıştım. Ayağa fırladığımda, etrafımda ışıklar parladı ve diğer eğitimcileri görebildim. Sürekli hareket halindeydiler, ateş edip yeniden doldurmaya devam ediyorlardı, birbiri ardına besleyicileri yakalıyorlardı ve vahşetleri hayranlık uyandırıyorlardı.

Kararlı bir şekilde, ağımı almak için yere vurdum. Yardım et ya da öl. Büyük hata. Bir besleyici görüş alanıma girdi, havada uçarak doğrudan bana doğru geldi, ağzı açık ve dişleri görünüyordu.

Bum! Çılgın yaratık yana doğru sıçradı ve yere çakıldı, bana hiç dokunamadı. Cyrus bir saniye sonra yanımda belirdi, elime yeni bir ağ tutuşturdu ve diğerlerine yardım etmek için uzaklaştı.

Ateş ettim. Tekrar. Ve tekrar. Adrenalin daha da yükseldi, damarlarımdaki kanı ateşe çevirdi. Arada sırada yumruklarıyla savaşıyor Roman'ı gördüm. Gülümsüyordu.

Bir göz kırpma arasında, on ışık mızrağı karanlık gökyüzünü yırttı. Hayır. Yanlış. *Glower'lar* karanlığı yırttı. Kırmızı cüppeler giymişlerdi ve sanki kanatları varmış gibi yaklaşıyorlardı.

"Glowners," diye bağırdı biri.

Besleyiciler korkunç tiz sesler çıkardı. Hareketsiz kalmış Juniper'a koştum, onu korumak niyetindeydim.

Bir Glower bana çarptı ve beni yere fırlattı. İçgüdülerim devreye girdi ve korkumu bastırdı. Kendimi savunmak için değil, düşmanımı sakatlamak için savaştım, ama uğraşmam gerekmezdi. Güzel Ember, yıldızlar kadar parlak ve okyanus kadar derin gözleriyle, yere düşmüş bedenimin üzerinde süzülüyordu. Şok beni hareketsiz hale getirdi ve parıldayan bir güç alanı etrafımızda bir balon oluşturdu. Işığı balonu doldurdu ve tüm karanlığı dışarı itti. Dünyanın geri kalanı yok oldu.

"Şimdiye kadar sadece bela oldun," diye bağırdı, iki besleyiciyi boğazlarından tutarak. Solucanlar tıslarken, enfekte olmuş adamlar acı içinde çığlık attılar. Onun tenine temas edenler yanarak, derilerinden dumanlar yükseldi. Hiç aldırmadan, "Bir kurban daha kesilecek. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan, Soal'a gel. Ama çabuk ol. Zaman azalıyor," diye ekledi.

"Ha!" Acele et. Zaman azalıyor. Neredeyse çok geç oldu. CURED beni buraya çekmek için kullandığı taktiğin aynısı. Soal ve Soalianlar hakkında araştırmamı ilerletmek niyetindeydim, evet, ama bu yol değildi. "Dur tahmin edeyim. O kurban benim."

"Soal'a gel," diye tekrarladı. "Gelmezsen olanları hiç sevmeyeceksin." Süper insan gücüyle besleyicileri birbirine çarptı ve kenara fırlattı. Kabarcık kayboldu, Ember ve ışığı da onunla birlikte.

"Parlayanlar nereye gitti?" diye bağırdı Roman.

"Düzene girin," diye emretti Cyrus. "Hemen!"

"Biri beni ağa attı," diye bağırdı Juniper, ve ağlamak üzere olduğu belliydi.

"O zaman ateş hattına girmemeliydin," diye bağırdı Lark diye bağırdı.

Ayaklarımın üzerine çıkarken, kulaklarım hışırtı sesleriyle aynı anda seğirdi. Ayağa kalktım.

"Teşekkür ederim," diye bağırdı Juniper ve Cyrus'un onu kurtardığını anladım.

Diğer stajyerlerin yanına koşarak omuz omuza durdum. Nefes nefese, etrafıma bakıp bir tehdit var mı diye gözlerimi dört açtım ve Ember ile yaşadığım özel anı kim fark etti diye merak ettim. Saniyeler sonsuzluk gibi geçti ama yeni bir ışık parlaması görmedim. Besleyiciler de yoktu. En şaşırtıcı olanı ise, kimse bana düşmanla dostluk kurmakla suçlamadı. Belki de balon bizi gizlemişti.

"Herkes iyi mi?" diye seslendi Cyrus. "Sırayla cevap verin."

"Arden, hayatta ve iyiyim," diye boğuk bir sesle cevap verdim.

"Titus, çiziklerle dolu ama iyi."

Böyle devam ettik, sadece birkaç asker hafif yaralanmıştı. Herkesin sayımı tamamlanana kadar rahat bir nefes alamadım.

"Yolculuğumuzu bitireceğiz," dedi Cyrus. "Tetikte olun. Gölgede kaç besleyici olduğunu bilmiyoruz." Elinde silah ve kanlı balta ile ilerlemeye başladı, ben de onu takip ettim.

Ekibimiz sorunsuz bir şekilde üsse ulaştı ve iyi aydınlatılmış bir odaya girdi. Hemen ikinci bir alana geçerek grup dekontaminasyonu için hazırlandık. Yırtık pırtık giysilerimi çıkardım ve takım arkadaşlarımı gözden geçirdim. Onlar da benim kadar şokta görünüyorlardı, gözleri çılgınca bakıyor ve zırhları kanla kaplıydı.

Cyrus da en az benim kadar hırpalanmıştı, yüzünde anlamadığım bir öfke vardı. Beni baştan aşağı süzerken markası gerildi. Gözlerime baktığında kaşlarını kaldırdı, sessizce "*Gerçekten iyi misin?*" diye sordu.

Fiziksel olarak mı? Evet. Zihinsel ve duygusal olarak mı? Elimi ileri geri salladım. Muhtemelen hayır.

Topuklarını döndürerek bizi bir dizi özel kabine götürdü. Bana tahsis edilen kabine girip kapıyı kapattıktan sonra soyundum, duş aldım, verilen malzemelerle yaralarımı sardım ve bekleyen tişörtü ve üniformayı giydim.

İkinci kapıdan steril bir koridora çıktım. Cyrus, duş alıp giyinmiş, tek başına duruyordu. Tıraşlı yüzü ve kaslı vücudu, kaslı vücuduna yapışmış gibi duruyordu.

Cildimde sıcaklık dans etti, sinir sistemim uyanmaya başladı. HP, onun yakıcı sıcaklığı veya sinsi niyetleri yüzünden değil, plan yüzünden. Sadece plan yüzünden. Hedefim riskler içeriyordu.

"Bir doktora görünmek ister misin?" diye sordu, rahat tavrı beni sakinleştirmekte yetersizdi.

"Hayır, teşekkürler. Birkaç şişlik, morluk ve kesik var ama her şeye rağmen durumum oldukça iyi."

"İyi." Ateşli bir şekilde sordu, "Akşam yemeğinde beni sorgulamak ister misin, Arden? Sadece ikimiz."

Kan damarlarım kaynama noktasına gelmişti ve karnımda kelebekler uçuyordu. *Dikkatli ol.* Bir adım daha ileri gitmiş olabilir, ama yalanlardan nefret ettiğini söyleyen bu adam hala rol yapıyordu.

Ama ben de öyleydim. "Evet, teşekkür ederim."

Çelik gibi sağlam kolunu bana doğru uzattı. Bir an tereddüt ettikten sonra parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim. *Onun sıcaklığını görmezden gel. Onun tutuşunun tatlılığını görmezden gel.* "Bu pek profesyonelce değil." Birinin bunu söylemesi gerekiyordu.

"Profesyonelliği ilk günden aştık." Beni asansöre götürdü ve boş elini kimlik kartı okuma cihazına koydu. "Yemek yemen için seninle pazarlık yapmak zorunda kalacak mıyım?"

"Hayır, efendim." Yemek çubuklarımı bırakacak kadar gergin değildim. "Kendi payımı ve muhtemelen sizin payınızın yarısını da yerim."

Kıkırdayarak, başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi ve koluma en lezzetli karıncalanmayı gönderdi. "O zaman tatlıyı da ekleyeceğim. Ve lütfen bana Cyrus de."

Büyülenme. "Flört etmekte çok iyisin," dedim ona, sanki çok normal bir şey gibi. Şey, *biraz* normal gibi.

"Hayır, şakalaşmakta iyiyim. Arada fark var."

Mükemmel bir başlangıç. Bana her şeyi sorabileceğimi söylemişti. Ben de kişisel bir soruyla başladım. "Komutandaki askerlerle de şakalaşır mısın?"

Alınmadı. "Sadece bir kişiyle şakalaştım."

Kompartıman durdu, kapılar açıldı ve ben bir soru daha sormadan içeri girdik. Beni bir masalın içine götürdü ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Fuayedede, cam tavandan pritis taşları sarkıyordu ve ışıklar sanki gökyüzünden düşüyormuş gibi görünüyordu. Cilalı ahşap duvarlarda geçmişteki kraliyet ailelerinin resimleri asılıydı. Bir köşede, kenarları altınla süslenmiş üç katlı kristaller büyüyordu.

Sıradan vatandaşlar böyle bir lüksü nadiren görebilirdi. Bu farkındalık beni birçok açıdan rahatsız etti.

Elimi bıraktı ve avucunu belime bastırarak beni daha içeriye doğru yönlendirdi. Bu samimi dokunuş, normalde hoşlanmamam gereken bir şeydi ama hoşuma gitmişti.

Süslü bir oturma odasından geçip mutfağın yanındaki kahvaltı köşesinde durduk. Pürüzsüz, elmas benzeri bir tablası olan yuvarlak bir masanın üzerinde, en lezzetli kokuların yayıldığı kapalı tabaklar duruyordu.

Ağzım sulandı. Her bir tabak sanki tek bir inciden yapılmış gibiydi. Dört adet yastıklı sandalyenin sırtından parlak safir kanatlar uzanıyordu.

"Evet diyeceğimi bekliyordun," diye mırıldandım.

"Öyle umuyordum." Cyrus bana oturmamı işaret etti, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Aramızda bir kural yok, bunu açıklığa kavuşturalım. İsteddiğini söyleyebilirsin, bunun bir sonucu olmaz."

Başka bir yalan. Dolionlar'da her zaman sonuçları olurdu. "Naziksin ve bu garip."

"Sen büyüleyici davranıyorsun, bu yüzden benim için sorun yok." Yanımdaki koltuğa otururken gülümsüyordu. O kadar yakındı ki *kokusunu* alabiliyordum. Tüm o peri tozu ve ambrosia, baştan çıkarma ateşini körükledi.

"Ben asla büyüleyici değilim." Konuyu tekrar konuya getirmek için peçeteyi kucağıma yerleştirdim. "Şakaya konu olan diğer kadın hakkında bana biraz bahset."

"O zamanlar ben bir lordtum. O da bir leydiydi." Tabakların üstlerini kaldırdı ve videolar dışında gördüğüm en geniş çeşitlilikteki kızarmış sebzeleri, etleri ve makarnaları ortaya çıkardı. "İlişkimiz uzun sürmedi. Aramızdaki bağ nedeniyle, o Soalianların hedefi haline geldi, ama ben henüz onu istediğim gibi koruyacak kadar yüksek bir konumda değildim."

Akıllıca bir cevap. Onu şövalye gibi gösterdi ve benim de kendi hedef alınmamı anlatmam için beni cesaretlendirdi. Bunun bir kısmının doğru olduğuna bahse girerdim. Bunun yerine tabağımın yanındaki yarısı dolu bardağı yudumladım. Tatlı bir narenciye tadı dilimde patladı, bir an için kafamdaki tüm düşünceleri silip süpürdü ve nefesimi tuttum. "Oh! Bu mutluluk gibi tadı var." Mykal'ın burada olup bunu tatmasını tüm kalbimle diledim.

"O zaman iyi bir seçim yapmışım," dedi Cyrus, göz kapaklarını kapatarak alçak ve sessiz bir sesle. "Ve evet, Arden, sen büyüleyicisin. Her zaman."

Karnımda sıcak bir heyecan dalgası yükseldi. Dizlerimi sıktım, sanki yüzme bilmeden köpekbalıklarıyla dolu bir suya atlamış gibi hissettim. O bu işin ustasıydı, ben ise acemi.

"Hâlâ seni tedirgin ettiğimi söyleme." Her yemeğin bolca bir parçasını tabağıma koydu, pazıları gerildi. Görsel zevkler, damak zevklerini geride bıraktı. Kremalı soslar ve tereyağlı sebzeler düşünülürse, bu gerçek bir başarıydı. Ama Kasları. *Lezzetli*.

"Evet." İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Ama aynı şekilde değil." Konuyu değiştirdim. "Dürüst ol. Hiç yemek çubuğu tattın mı?" Yurttaşlarımla şu anda bile yemek çubuklarıyla beslendiği için içimde ufak bir suçluluk duygusu vardı.

"Tattım. Lüks yemekler son zamanlarda kendime verdiğim bir zevk."

Ah. Onlar bir amaç için bir araçtı, cazibemi artırmak için. "Devam et. Neyin değiştiğini merak ediyorum." Ya da neyi itiraf edeceğini. Bir parça havuç dürttüm ve ucunu ısırıp, gözlerim neredeyse geriye dönüyordu. "Bu inanılmaz."

"Mmm." Düşük ses binlerce okşamayı içeriyordu ve ben titredim. "Değişen şey şu," dedi. "Ürünleri gördüğünde yüzü ışıltılı olan güzel bir çiftçi ile tanıştım." Kendi havucunu şişledi.

Vay canına. Ne kadar da kibar. Kızarmamı engelleyemeyerek dikkatimi patateslere verdim ve bir lokma aldım. Havuçtan bile daha lezzetliydi! İki lokma daha yedim, duygularımın üstesinden gelmek için zihnime fırsat verdim. Zarıflığımdan eser kalmamıştı.

En iyisi açık sözlü olup konunun özüne inmekti. "Bana olan hayranlığınız karşısında şaşkınlığımı bağışlayın."

Yavaş ve dikkatli bir şekilde koltuğuna yaslandı ve beni izledi. Eski ben böyle bir inceleme altında kıvranırdı. Bugünkü ben ise hiçbir şey belli etmedi. Muhtemelen hiçbir şey. En azından çok az.

Dirseklerini koltuğun koluna dayayarak, iki parmağını dudaklarına götürdü. "Bir süredir itiraf etmek istediğim bir şey var. Düne kadar hazır değildin. Seni zihinsel olarak bu noktaya getiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama buna sevindim."

"Şimdi hazır olduğumdan o kadar emin olma." Bunun nereye varacağını hiç bilmiyordum, ama benim için iyi bir şey olamazdı.

"Seni iyi tanıyorum. Fort Bala'ya gelmeden önce, senin geçmişini derinlemesine araştırmakla görevlendirildim. Bu normalde bana verilen bir görev değil, ama yaptım. Araştırdım. Hayatınla ilgili her şeyi okuduğumu söylediğimde ciddiydim."

Tamam, bunu neden itiraf ediyordu? "Bu beni sana daha çok sevdirmiyor."

"Bir nedeni vardı. Vikontlar, iki Soalian arasındaki bir mesajı ele geçirdi. Mesajda, seni işe almayı tartışıyorlardı. CURED bunun nedenini öğrenmek istedi."

Şok beni vurdu. Az önce, Lemon Ade dosyasının bir kısmını doğrulayarak bunu itiraf etmişti. Başım döndü. Cyrus'un bunu itiraf etmek için hiçbir iyi nedeni yoktu. Bana göre bunun ona hiçbir avantajı yoktu.

"Kafanın içinde bir şeyler döndüğünü görüyorum," dedi yarı gülümseyerek.
"Seni kazanıp isimleri söylemen için ikna etmeyi planladığımı düşünüyorsun."

"Öyle mi?" Sesimde acı bir ton vardı.

"O sadece bir bonus. İtiraf ediyorum, başından beri

"

Yalan! "İlk günden beri beni hor gördün."

"İlgiyi ve bir ömür boyu süren güvensizliği nefretle karıştırmışsın.

Seni gördüğüm anda, her şeyi ve hiçbir şeyi anlamadığımı fark ettim. Sonra beklediğimden çok daha fazlası olduğunu kanıtladın. Cesur. Nazik. Dayanıklı."

Eriyeme. Güçlü kal! "O zamanlar cesur ya da dirençli değildim." Şu anda bile bu tanımlara uyduğumdan emin değildim. Yine de, evet, büyük bir gelişme kaydetmiştim.

"Kaç kez düşersen düş, yine kalkarsın. Bu inanılmaz bir cesaret ve dayanıklılık gerektirir." Bardakından bir yudum aldı, savunmamı yıkarken olabildiğince rahat davranıyordu. "Sana hayranım."

Bu doğru olamazdı. Bu bir taktikti, sadece bir taktik. Tam olarak istediğini yapmak ve beni kazanmak için bir yoldu. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. Onun taktiği karşısında kendi taktiğimi nasıl ilerleteceğimi bilmiyordum.

Bakışları yoğunlaştı, görünmez bir kadranı çeviriyordu. Neredeyse terlemeye başlayacaktım, koltuğumda kıpırdanmaya başladım. Onunla bilgi almak için yemek yemeyi kabul etmiştim, etkileşimin tonunu kontrol edebileceğimi düşünmüştüm. Bir hataydı. Daha önce böyle bir Cyrus ile hiç karşılaşmamıştım. Baştan çıkarıcı bir talipli.

"Shiloh'un ölümünden bu yana, üç önemli gerçeği kabul ettim." Bal kadar kalın ve pürüzsüz bir sesle, "CURED'e güvenmiyorsun ve bana da güvenmiyorsun. Ama yine de seni istiyorum," dedi.

Yirminci Bölüm

Sahip olduğun gücü
anlamıyor musun?

—*Soal Kitabı*
1.1.1

Koltuğumda kıpırdadım. Çatalımı oynattım. Kafamı salladım. Kafamın içindeki trompet sesini hiçbir şey değiştiremedi. *Yine de seni istiyorum.*

Neredeyse ona inanacaktım. Ona inanmak *istiyordum*. Ama artık o saf kız değildim.

Kararlı bir kadındım... ama hala bu oyunu nasıl oynayacağımı bilmiyordum. Onun ilgisini paylaşıyormuş gibi davranabilirdim. Ya da davranıyormuş gibi davranabilirdim. Hayır, yanlış hamle. Durum zaten karmaşıktı. Başka samimiyetler eklemek benim sonum olabilirdi. Ondan öğrendiğim bir şey varsa, o da güçlü ve zayıf yanlarımı bilmek ve ona göre hareket etmektir.

"Açık konuşalım. Benimle çıkmak istediğini söylüyorsun," diye zorlukla çıkardım, zaman kazanmaya çalışarak.

"Evet." Bardağını kenara koydu. "Hayatımın çoğunda, doğduğumdan beri yapmam gereken CURED'i yönetmeye hazırlanmakla meşguldüm. Bunu tüm varlığım ile biliyorum. Sonra sen geldin ve dikkatimi dağıttın."

"Ama bu saçmalık." Bu, saldırmadan önce tüm dünyamı alt üst etmek için uyguladığı cesur bir strateji olmalıydı. "Ben özel biri değilim."

Kaşlarını çatarak hafifçe azarladı. "Cevabın ikimize de hakaret."

Ben çekindim ve başka bir yol denedim. "Kontes Soti'nin kızıyla görüşüyorsun."

"Değilim. Geçen yıl onunla birkaç kez çıktım. Şimdi ailelerimiz mümkün olduğunca bizi bir araya getiriyor." Çenesini göğsüne doğru indirerek, avını yakalamaya çalışan bir avcıyı andırıyordu. "Bana mazeret ya da cevap vermek zorunda değilsin. Aslında, önce sana perde arkasını göstermeyi istiyorum. Aradığın cevapları bulman için gerekli yerlere erişim izni vereceğim. Bunu gerçek bir ilişkiye giden ön randevu olarak düşün."

Benim gerçekten aradığım cevapların ne olduğunu bilmiyordu. Ama lanet olsun, bana çaresizce ihtiyacım olan bir şey sunmuştu. Artık en azından Cyrus'un Ember'ı ele geçirmek ve planladığı her şeyi yapmak için ne kadar istekli olduğunu anlıyordum. Bana bu kadar değerli bir şey sunmasının başka bir nedeni olamazdı.

"Bu özel erişim karşılığında bir şey istiyorsun, eminim," dedim, parmağımın ucuyla bardağımın kenarını izleyerek.

"Sadece güvenini."

Burnumdan hava çıkardım. "Güvenim kolay kazanılmaz." Onunla hiç kazanılmazdı.

"İnan bana, farkındayım," diye cevapladı alaycı bir şekilde.

Aklımda bir milyon düşünce bir anda patladı, hepsi "bunu yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım" tartışmasına odaklanmıştı. Yani, evet, onu bu şekilde kullanmayı planlamıştım. Ama şimdi kendi iradesiyle bunu güzel bir paket haline getirip bana sunmuştu, o kadar emin değildim. "Nasıl olacağını açıkla."

Daha rahatladı. "Teklifimi kabul ettikten sonra sana benzersiz bir görev vereceğim. Bu görev, üs dışında bile benim yanımda kalman için bir neden olacak. Tanışmak istediğin herkesi sana tanıtırabilirim ve gizli belgeleri paylaşabilirim. Aynı zamanda beni daha iyi tanıyacaksın."

Görevim için harika, ama benim için kötü. Gözlerine baktım. "Sen, imparatorun torunu, onun yönettiği hükümet kurumu olan CURED'i casuslukla izlememe yardım etmeye hazır olduğunu ima ediyorsun. Senin yönetmeyi planladığın hükümet kurumu. Bu açıkça bir test. Ve tuzak!"

Derin bir nefes aldı. "Bu bir test ya da tuzak değil. Senin için değil. CURED'e güvenmediğin çok açık, ama Soal'a umudun var, bu da senin feda edilebilir olduğun anlamına geliyor. Özel görev, bilgiye açık bir kapı sağlıyor. Ve hizmet ettiğim kişiye çok güvendiğim için, şüphelerini gidermek için konumumu ve geleceğimi riske atmaya hazırım."

Yalan. Kimse romantik bir ilişki ya da seks için geleceğini tehlikeye atmaz.

Tamam, bazı insanlar ilişkiler ve seks için her şeyi riske atardı. Ama yılmaz Cyrus Dolion değil. "Ben şüphelerini gidermekle meşgulken sen ne yapacaksın?" Not almak, tuzaklar kurmak ve onun onayladığı bilgilerin sadece bir kısmını öğrenmemi sağlamak dışında.

Yüzünde pes etme ve eğlence hakimdir. "Senin pisliklerini temizlemek ve seni güvende tutmakla meşgul olacağım sanırım."

Oooh. Harika cevap. Dürüst ve açık sözlü, ama bir şekilde romantik ve baş döndürücü. "Güven eksikliğimden bahsettin ve haklısın. Artık kimseye güvenmiyorum."

"Sana bir şeyin garantisini vereyim, Bubble Gum." Sesi gürültülü bir mırıltıya dönüşerek, "Seni arzuluyorum. Tek istediğim bunu kanıtlamak için bir şans."

Nefesim kesildi. O... oh! Buna inanmıyordum. İnanmıyordum! Belki benden hoşlanıyordu. Hedefine arzu duymak mümkündü. Ama ben onun için hala sadece bir hedeftim.

Onun teklifini aklımda tutarak, bakışlarımı onun vücudunda gezdirdim. Kalp atışlarım hızlandı. "Sana romantik olarak ilgi duymayabilirim ve duymayacağım da." Yani, her şeyin bir ihtimali vardı. Onun şok edici teklifine evet diyeceksem, ki evet diyebilirdim, baştan sınırlar ve beklentiler belirlemeliydim.

Cyrus'un göz kapakları, sanki kirpikleri birden ağırlaşmış gibi gözlerini kapattı. Gülümsemesi hoşgörölü bir hal aldı ve yüzünün yarısını kaplayan buruşuk yara izlerini yumuşattı. "Birçok şeyde iyisin Pink, ama duygularını saklamak onlardan biri değil. Dün sende bir şey değişti. O anı fark ettim. Benden hoşlanıyorsun."

Beni bu kadar iyi okumasından nefret ediyordum. Ayrıca bahsettiği anı da tam olarak biliyordum. O metal platformun üzerinde dururken bakışlarımız kesiştiğinde, bir elektrik şoku beni vurdu.

"Bana bir şans ver," dedi, nefret etmeye başladığım o boğuk ses tonuyla.

Nefes aldım. "Sevdiğin insanların kötü şeyler yaptığını öğrenebilirim."

Tereddüt etmedi. "Öyleyse, onları indirmenize yardım ederim."

Yine iyi bir cevap. Fazla iyi. "Evet demiyorum, ama hayır da demiyorum. Önce özel görevden bahset."

Uzun bir sessizlikten sonra kabul etti. "Peki. Aradığım Theirland meyvesini hatırlıyor musun?"

"Nasıl unuturum?" Ya da Jericho'nun iddiasını.

"Yedim. Şimdi CURED kanımı inceliyor."

Dur. Az önce itiraf mı etti? Öylece mi? Yine kafam karıştı. "Bana söylemiştin..."

"Çileği elinde geri dönmediğini söylemiştin, ve dönmedim. Eminim anlamışsındır, burada bilgi ihtiyaç duyulduğunda verilir."

"Ama sen yedin. Ve verilen bilgiler yanlış gibi görünüyor."

“Görevim bir çilekle geri dönmekti ve bunu başardım. Onu yemek, sahada verdiğim bir karardı. Eğer bunu yapmasaydım, çileği tamamen kaybedecektim. Kampın en yüksek rütbeli askeri olarak, onu ele almak için güvenlik iznine sahip tek kişi bendim. Bu riski almaya karar verdim. Bilginiz olsun, o günden beri her sabah Madness testi yaptırdım ve sonuçlar negatif çıktı, kendimi iyi hissediyorum ve herhangi bir yan etki yaşamadım. Sınıf dışında beni izlemekle görevlendirileceksiniz.”

Dalga mı geçiyorsun? "Görevim bebek bakıcılığı." Omuzlarını silktilti. "İstediğin etiketi kullan."

Çok mantıklı. Bakalım suçlamalara nasıl tepki verecek. "Jericho'yu, eylemlerinize tanık olduğu için sen mi yoksa CURED mi tehdit etti ya da öldürdü?"

Arkadaşım gözünü bile kırpmadı. "Askerlere benim yaptıklarım hakkında sorguya çektiğini duydum, ben de onu ofisime çağırdım ve buna son vermesini istedim. Kısa bir süre sonra tesisten ayrıldığında hayattaydı."

Eğitimdeki lord, onu kaçmaya zorlayacak kadar ağır bir suçlamada bulunmuş olmalıydı.

Uzakta bir kapı açılıp kapandı ve ben irkildim. Cyrus çenesini oynattı. Ağır ayak sesleri kralın gelişini haber verdi. Köşeyi dönerek, "Bana o bakışlar hakkında tam bir rapor verin," dedi.

Cyrus, ifadesiz bir yüzle ayağa kalktı. "Şu anda uygun bir zaman değil."

Kral beni görünce durdu. Oğluna kaşlarını kaldırarak baktı, her şey *gizem çözülmüştü*.

Ağzımı peçeteyle sildim, rahatsızlığımı gizlemeye çalıştım. Bu adam benim makalemi beni izletmek için bahane olarak kullanmıştı.

"Merhaba, Arden," dedi, oğlu kadar nazik bir şekilde. "Seni görmek ne güzel. Özel akşam yemeğine davetsiz geldiğim için özür dilerim. Cyrus'un bu akşam misafir ağırlayacağına haberim yoktu."

"Merhaba, Kral Dolion." Selam vermeli miyim? "Sadece flört ediyorduk. Yani, konuşuyorduk," diye aceleyle düzeltiltim. Yanaklarım kızardı. Artık susmalıyım.

"Rahatsız edilmememi özellikle emretmiştim," dedi Cyrus. "Özür dilerim."

Kral bana hızlıca gülümsedi ve sonra dikkatini

"Kimse bana haber verme cesaretini gösteremedi. Krallığı dolaşma zahmetine girdiğime göre, önemli bir mesele için geldiğimi tahmin edebilirsiniz. Gitmeden önce biraz konuşalım." Bir emir verdiğini belli ederek uzaklaştı.

Cyrus peçetesini masaya attı. "Burada kal."

Ona kirpiklerimi kırptım. "Asistanınız olmaktan mutluluk duyarım. Bunu, bana satmaya çalıştığınız bu özel erişimin bir örneği olarak düşünün."

"İyi deneme." Gözleri parıldayarak çenemi nazikçe okşadı. "Tüm denemeler, şartlarımızı müzakere edene kadar bekleyecek." Güçlü bir adam olarak, uzaklaştı.

Bir kapının kapandığını duyunca, ayağa fırladım. Cyrus, tüm gözetleme faaliyetlerine onay vermişti. Mümkün olduğunca sessizce odada dolaştım, çekmeceleri açtım, her mobilyanın altına baktım ve gizli kasalar aradım. Hiçbir şey bulamadım. Ama o, bunu yapacağımı biliyordu, bu yüzden muhtemelen önlem almıştı. Akıllı HP.

Dilionlar dönmeden önce koltuğuma geri döndüm. Yemek yiyebilirdim. Yani, yemekler boşa gitmemeli.

Tabağımı temizledim, sonra Cyrus'unki, sonra da meyve sularımızı bitirdim. Sonunda, babası olmadan geri döndü. Yanımdaki yeri geri aldı, iyi huysuzluğu gitmişti. Öfke yayıyordu, zihnimde patlamak üzere ayarlanmış bir düzine savunma mekanizmasını tetikledi. Yine de hiçbir şey patlamadı. Geçmişte yapacağım gibi kaçmadım. Garip bir sakinlik beni olduğum yere yapıştırdı.

"Bir Soalian'ın hedefiyle dostluk kurduğun için başın belaya girdi, tahmin ediyorum," dedim.

"Seni bir varlık olarak görüyorum. Ama hayır, sorun o değildi."

Ooh la la. Leydi Arden Roosa, bir varlık. "Öyleyse, bu varlığa babanla olan konuşmanı anlat."

"Sana birçok şey anlatabilirim, ama bunu anlatamam," dedi, bakışlarını masanın üzerinde gezdirerek, ziyafetin sonuçlarını inceleyerek. Ağzının köşesi kıvrıldı. "Yemeğimi yedin."

"Söylemiştim." Karnımdaki heyecanı görmezden geldim. "Bir müzakereden bahsetmiştin."

Dikkatini bana verdi ve kollarını göğsünde kavuşturarak, belirgin pazı kaslarını gerdi. Kesinlikle bir güç gösterisiydi. "Her gece, davranışlarımdaki tuhaflıkları listeleyen bir rapor sunacaksın. Tabii ki hiçbir tuhaflık olmayacak. Theirland'deyken, benimle birlikte bu odada kalacaksın. Zincirsiz olarak benim odamda yatabilirsin. Benim tercihim bu. Yalnız kalmak istersen ikinci b i r oda da var. Ourland'a döndüğümüzde, eğitim görevlerini yerine getireceksin ama tüm boş zamanlarını benimle geçireceksin. Yemekler de dahil."

"Geceyi de orada seninle geçirecek miyim?"

"Sadece nadiren. Üs dışında yaşıyorum. Monitör takacağım."

Tamam, bu kulağa harika geliyordu. Ücretsiz hafta sonu konaklama ve yemek, hiçbir kısıtlama yok. Ama. "Monitörü her zaman takabilirsin. Bana ihtiyacın yok."

"Monitör takmak *istemiyorum*. Kimse başkalarına her an nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek istemez."

Evet, mantıklıydı. "Bu fikir en iyi ihtimalle şüpheli. Sen kendin de beni çok iyi tanımadığını itiraf ettin. Davranışlarında bir tuhaflık olup olmadığını fark edecek nitelikte değilim."

"Beni henüz iyi tanımıyor olabilirsiniz, ama bitkileri tanıyorsunuz."

Cidden, her şeye bir cevabı vardı. "Beni kıskançlığa ve diğer stajyerlerle sorunlara sokuyorsun. Kimse Yüksek Prens Dolion'un bakıcısıyla rahat edemez."

"Haksız değilsin, ama başka yolu yok. Seni başka türlü giremeyeceğin ve girmemen gereken belirli yerlere sokmanın başka bir nedeni yok."

Dürüst olmak gerekirse, cevap almak için her türlü düşmanlığa katlanabilirdim. "Bu gerçek bir randevu için pratik olduğu için, sana *tavşan bebeğim* ya da *şeker ayıcığım* demeliyim. Ya da *bal çörekleri*."

"Son kararı sana bırakacağım, ama ben *şeker ayıcığına* daha yakınım."

Bu sözleri gerçekten ciddi bir yüzle söyledi.

"Beni kışkırtma, Cyrus. Yapabilirim."

"Seni baştan çıkarmak bu işin amacı, Arden." Yavaş ama kararlı bir şekilde elini uzattı, itiraz etmem için bolca zaman tanıdı. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına düzeltirken nefesim kesildi. "Yarınki devriyeden sonra John Victors ile konuşmanı istiyorum. Seni görmek istedi."

O... hayır. Hiç mantıklı değildi. "Neden ben?"

"Bunu ona sen sorabilirsin. Hayır, bu görevi sana ondan bilgi almak için vermiyorum. Onunla tanışmalısın. Senin sadakatine layık olup olmadığını kendin karar ver."

Ben, John Victors'ı sorguya çekmek mi? Soalianların en şiddetli çetesinin lideri, benim gelmemi istemiş ve beni kendi saflarına katmak istemişti. "Tamam, anlaşmamız olsun ya da olmasın onunla konuşacağım."

"Bu arada," dedi Cyrus, "yaptığımız şeyden kimseye bahsetmeyeceksin ve sadece benim özel odamda yalnız kaldığımızda konuşacaksın."

"Sanki ben ispiyonlayacakmışım gibi." Bu ne anlama geliyordu? Teklifini kabul etmiş miydim ve bu hafta sonu resmi olarak oda arkadaş mı olacaktık?

Sersemlemiş bir halde, etrafa bakındım, kendimi ortalıkta dolaşırken hayal ettim. Hücre yerine yatak odasının keyfini çıkarıyordum. Saksı bitkileri asıyor, hatta bütün bir bahçe kuruyor ve farklı topraklar ve tohumlarla deneyler yapıyordum. Yere bir çift çorap bırakıyordum. Gizemli, unutulmaz güzellikteki Cyrus'u daha iyi tanıyordum. Shiloh'a olan borcumu yerine getiriyordum. Belki de özel bir görevi tamamlayarak en iyi asker seçilecektim.

Kalbim sızladı. "Senin şartlarını dinledim, şimdi benimkileri dinle. Annemi Bala Şehrine taşıyın."

Hayal kırıklığıyla homurdandı. "Bunu yapmamı istemezsin. Orada güvende olmaz."

Daha önce de benzer bir şey söylemişti. "Nedenini söyle."

"Orada delilik vakaları daha az ama suç oranı çok daha yüksek."

"Orada hiçbir suç vakasına tanık olmadım," diye işaret ettim.

"Bu, suç işlenmediği anlamına gelmez."

Şimdi öfkelenen ben oldum. Ama bu konuyu şimdilik kapatmaya karar verdim. "Shiloh'un dosyalarını istiyorum, hiçbir şey çıkarılmamış. Tıbbi raporlar, disiplin raporları, araştırma belgeleri. Her şeyi." Belki de diğer askerler gibi o da aşı yapılmıştı. Belki belgeler bir şekilde değiştirilmişti, belki de değiştirilmemişti. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Tamam. Sıradaki."

Masanın altında parmaklarımı peçeteye kıvırdım. "Derslerde bana kolaylık yapamazsın." Kendimi geliştirme kararlılığım daha da artmıştı.

Bana attığı bakış, "*Bebeğim, lütfen*" diyordu. "Pink, tembellik yapmak asla söz konusu olamaz. Seni şimdiye kadar kimseye vermediğim kadar sıkı eğiteceğim. Sıradaki."

CURED'i gözetlemek için gerçekten Cyrus Dolion ile pazarlık mı yapıyordum? "Haftada bir kez, Mykal dahil tüm takıma sandviç vermelisin." Dengeleri bozduğum için özür dileme şeklimdi.

"Tamam. Sıradaki."

"Kale'de kimlerin yaşadığını ve Soal ile olan deneyimlerini duymak istiyorum."

Yeniden memnuniyet parladı. "Sana güvenirse, anlatırım."

"Adil," diye mırıldandım.

"Başka bir şey var mı?"

Beynimi zorladım ama aklıma bir şey gelmedi. "Şu anda yok." "O halde anlaşma var." Elini bana doğru uzattı.

Evet. Hayır. Evet. Alt dudağımı ısırđım.

Eli sabit kaldı. "Başka hiçbir şeye güvenemiyorsan, en azından senin iyiliğini istediğime güven."

Bu imkansızdı. Ama iyi ya da kötü, elimi uzattım ve avucumu onun avucuna koyarak sıktım. Shiloh, annem, Mykal ve gerçeğı hak eden herkes için. "Anlaşma yapıldı."

Cyrus tertemiz ofisinde telefon görüşmeleri yaparken, ben dairenin geri kalanını aradım. Shiloh'un CURED'in Theirland hakkında yalan söylediğı iddiası kulağımda fısıltı olarak kalmıştı. Ama tam olarak neyin yalan olduğı? CURED burada ne yapmıştı? Burada ne saklıyordu? Kökenleri? Ne!

Ne yazık ki, kişisel eşya, evrak, dosya veya gizli çipler bulamadım. Gizli tarih kitapları da yoktu.

İki yatak odasından küçük olanında, altın rengi bir zırh takımı buldum. Düşünebileceğiniz her türlü aksesuar, iki komodin, bir şifonyer ve bir yatağın üzerine dağılmıştı. Silahlar, ses ve görüntü aktarıcıları ve tanımlayamadığım bir sürü küçük alet.

Mutfak taze meyve suları ve çeşitli lezzetlerle doluydu. Çok çeşit vardı. Tatlı tatlılar ve tuzlu sandviçler. Yoğun krema ve zengin reçeller. Her iyi bakıcı gibi, mola verdiğimde ve kendime bir şeyler hazırladığımda Cyrus'un masasına bir içecek ve atıştırmalık bırakıyordum. Bu sık sık oluyordu, bu sayede onun telefonlarını utanmadan dinleyebiliyordum. Orada da pek bir şey öğrenemedim. Tabii, Ourland ile Theirland arasında telefon görüşmesi yapılabildiğini saymazsak.

Cyrus, ona yiyecek içecek getirdiğimde her seferinde duraksıyor ve sanki bu jest karşısında şaşkınmış gibi bana tuhaf bir bakış atıyordu.

Ben masasının kenarına bir tabak kurabiye koyarken o biriyle tartışıyordu. Dinlemek için durdum, sanki uzun zamandır ilk kez hareketsiz kaldım ve yorgunluk beni ele geçirdi.

"Onu daha güvenli bir yere taşıyıp daha güvenli bir daireye yerleştirmeni istiyorum," diye bağırdı. "Bir günde yeni bir bina inşa etmeni değil."

Ofisinin kapısında durdum, göğsüm sıkışmıştı. Annemi korumak için çalışıyordu. Muhtemelen bana borçlu hissettirmek için yapıyordu ama aynı zamanda benim için birinin yaptığı en nazik şeydi.

Gözlerini yakaladım, yumuşak bir gülümsemeye "İyi geceler, tatlım" dedim.
ayı

"Bekle." Bir düğmeye bastı ve telefonu kenara koydu. "Her şeye ihtiyacın var mı?"

"Var."

"İyi. Bu arada, takma adını beklediğimden daha çok sevdim."

"Beni mahvettin," diye alaycı bir şekilde mırıldandım. Ben uzaklaşırken, onun kahkahaları beni büyüledi. Kahretsin!

Onun odasından bir internet bağlantısını elinden aldıktan sonra kendimi daha büyük odaya kilitledim, ardından duvardaki tuş takımından kişisel alarmı kurdum. Belki bu gece biraz dinlenebilirim. Mykal da dinlenebilir, odası kendine kalmıştı ve zincir takmasına gerek yoktu. Umarım tohumlarımı sulamayı unutmamıştır.

İç çekerek, dünyanın en büyük ve en yumuşak yatağına kendimi sardım... Orada bir o yana bir bu yana dönüp durdum, zihnim dinlenmek istemiyordu. Soruşturmanın kuralları değişmişti. Artık Cyrus ile uğraşmam gerekiyordu ve o bana tuzak kuruyor olabilirdi, bu yüzden yeni bir plan yapmam gerekiyordu.

Arden Dawn Roosa.

Yumuşak, fısıldayan ses kulağıma ulaştı ve gözlerimi kırpıştırıp kaşlarımı çattım. "Cyrus?" Dik bir şekilde doğrulup etrafa baktım ama ondan hiçbir iz yoktu. Kilitli kapımı açmamıştı.

Kalbim göğsümde çarparken, "Merhaba?" diye boğuk bir ses çıkardım.

Arden Dawn Roosa.

Anladım. Ses kulağıma ulaşmamıştı, kafamın içinde yankılanmıştı. Ember'le ilk tanıştığım da aynen böyle olmuştu.

Netter'ı kaldırdım, ayağa fırladım ve kendimi Rock'ın önünde buldum. Ama bu... Ben... Yeni odamda duruyordum, sanki aynı anda iki yerdeydim. Shiloh'un yaşadığını söylediği şeyin aynısıydı.

Avuçlarım terlemiş, sağa sola baktım. Bu gerçek olamazdı. Hayal olmalıydı. Bir rüya. Kayalığın bu bölümü tanıdığım bir yerde değildi. Yemyeşil ağaçlar ve bitkiler, güzel çiçekler ve rengarenk meyvelerle dolu sevimli bir çöl vahası vardı. Kuşlar dallara konmuştu. Kelebekler ve arılar, gerçek hayatta sadece rüyalarımda gördüğüm böcekler, çiçekten çiçeğe uçuyordu.

Hayranlıkla uzandım ve parmak uçlarımla olgun mor meyvelerin üzerinde gezdirdim. Dokunulduğunda serin ve yumuşaktı.

Kaya boyunca, dairelerin içindeki çizgiler bir araya gelerek yeniden konumlandı. Düşünmeden ileriye doğru süzıldüm, ayaklarım kendiliğinden hareket ediyordu. Mükemmel bir hizaya geldiklerinde, daireler yavaşça dönmeye başladı. Döndüler. Her turda hızlanarak, yedi renkli gökkuşağının alevleri parıldayana kadar. Duman yükseldi, duvarı bulanıklaştırdı, ta ki duvar sis kadar gerçek dışı görüne kadar.

Kırmızı cüppeli sakallı adam ortaya çıktı. Bu sefer bakışları sert değildi, ama gülümsemiyordu da. Beni içeri davet etti.

Hayır, teşekkürler. Bir adım geri çekildim, ama görünmez eller belimi yakaladı ve beni öne çekti. Topuklarımı yere bastırdım, ama ivmemi durduramadım. Durduğumda, savaşma isteğim tamamen kayboldu.

Kütüphanede durup her şeyi içime çekiyordum. *Tanrım*. Ember'ın gösterdiği görüntüden çok daha iyiydi. Etrafta kimse yoktu ve buna sevindim. Dekorasyonun dikkatimi dağıtan hiçbir şey yoktu. Kaya'yla aynı işaretleri taşıyan vitray pencerelerden parlak güneş ışığı içeri giriyor, el oyması süslemeler, parlak vazolar ve cilalı rafların üzerine rengarenk ışıklar düşüyordu. Gözlerimi bir an kapattım, temizlik kokusu, eskimiş deri, tatlı şeftali ve kremsi hindistan cevizi kokusunu içime çektim. Ne mutluluk!

Sakallı adam havadan ortaya çıkıp yanıma geldi. Silahımın tetiğine parmağımı koydum... ya da koymaya çalıştım. Artık ağ tutucuyu tutmuyordum.

"Ben Domino Crane." Derin sesi, yaşlı gözlerine yakışıyordu. Yine de, muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyüktü. Onun gibi sert, çetin ve yakışıklı bir adamın etrafında onlarca kadın dolaşıyor olmalıydı. "Yüksek Muhafızların bir üyesiyim. Beni *kütüphaneci* olarak tanıyor olabilirsiniz."

"Dalga mı geçiyorsun?" Kütüphaneci mi? Ciddi misin?

Kırılmış gibi görünmedi ya da daha fazla açıklama yapmadı. "İzin verildi. Etrafına bak. Dokun."

Kafam karışmış olsa da, zorla da olsa bu fırsatı araştırmamı ilerletmek için kaçırmak istemedim ve ilerleyerek yüksek bir kitaplığa doğru yöneldim. Kitapların kapakları dışa bakıyordu ve her birinin kenarı ezilmiş mücevherlerle süslenmişti. Solumdaki kitabı almak için kolumu uzattım. Ne kadar güzel yakutlar. Dokunmak üzereyken, elim bir anda sağa kaydı. Deri ciltli güzel kitabı parmaklarımla kavradım ve kaldırdım. Ağırlığı hoştu, sayfa kenarları küçük altın kıvrımlarla süslenmişti. Gözlerimin önünde çiçekler açtı, harfler oluşturdu ve *kitabın* adını ortaya çıkardı. *Arden Kitabı*, 20. cilt, *Günlük Güncellemeler*.

'ın gülümsemesi çiçek açtı ve düştü. Benim kitabım.
hikayesi benim hayatımın.
Sözde geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek.

Büyük bir heyecanla ilk sayfayı açtım. Hmm. Tanımadığım bir dilde yazılmış. Sayfayı çevirdim, çevirdim, çevirdim. Okumadığım birçok kelime ve sembol vardı. Oh! Anladığım bir kısma geldim ve cümleleri hızla okudum.

**Cyrus'un vericisini ele
geçirmek için kararlı
bir şekilde,
ayaklarımın beni
götürdüğü kadar hızlı
bir şekilde koridorda
koştum. Tek yapmam
gereken kamerayı bir
maden arabasına
yapıştırmak ve neyin
çıkarıldığını görmek
için görüntüyü
izlemektir.**

Uh... Tek öğrendiğim bu mu? Ne olduğunu bile bilmiyorum. "Gerisini
Anlamı

ı! göster" dedim, sesim soluk duvarların arasında yankılandı.

Hayır, hayır, hayır. Kitabı göğsüme sıkıca bastırdım. Gitmeye hazır değildim. "Beni
beni gönderme." Ama kitap da kayboluyordu. Sonra kütüphane ve Domino
tamamen yok oldu ve yatak odam yeniden ortaya çıktı.

Yatağa çöktüm. Hayal kırıklığına uğramış ve emin olamayan bir şekilde,
şifonyerin üzerindeki dijital saate baktım, sonra bir kez daha baktım. Saatler
geçmişti. Gecenin çoğunu o kütüphanede geçirmiştım, ama sanki sadece birkaç
dakika gibi gelmişti. Şimdi sabah olmuştu.

Dudaklarımı dişlerimin altına aldım. CURED'e göre, yaşadığım şey
Delilik'in ilk belirtisiydi. Ama kendimi hasta hissetmiyordum. Normal
hissediordum. Öyleyse neydim ben? Shiloh gibi, ikisinin arasında mıydım?

Ayağa fırladığımda boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Özel banyoya gidip duş
aldım ve kendimi toplamaya çalıştım. Kendimi çöküşün eşiğinde olmadığımı ikna
ettikten sonra, Cyrus hakkında rapor göndermeyi unuttuğumu fark ettim. Tabii
nereye göndereceğimi bilmiyordum.

İşin ilk günüydü ve şimdiden başarısız olmuştum.

Daha iyisini yapacaktım. Gömme dolapta duran temiz niformalarımı giydim. Vay canına. Giysiler her zamankinden daha yumuşaktı ve tam bedenimdi. Cyrus benim kabul edeceğimi tahmin etmiş, iddiasını kanıtlamıştı: Beni iyi tanıyordu.

Sert bir vuruş sesi duyuldu. Ev sahibim "Gidelim" diye seslenirken, botumun içine bir hançer sakladım.

Gösteri zamanı. Odadan çıktım ve onun mis kokusunu takip ederek mutfağa gittim. Duşunu yeni almış ve rahat bir şekilde beni bekliyordu. İyi görünüyordu. Çok iyi.

"Beni delilik testi yapmalısın," dedim. Herkesin iyiliği için. "Gerek yok. Eğer enfekte olsaydın, alarm çalardı." Gözlerimi kırptım.

"Testler artık havadan mı yapılıyor?"

"Sadece Theirland'da, CURED binalarının içinde." İki bardağa kırmızı bir karışım döktü ve içeceklerden birini bana uzattı. "Dinlenmeni söylemiştim, Pink. Her damlasını iç ve neden bu kadar yorgun göründüğünü söyle."

Rahatlamış ve tedirgin bir şekilde kabul ettim ve "Hayatım boyunca uyku sorunu yaşadım" dedim. Hikayenin tamamını anlatmadan gerçeği söyledim.

"Sanırım sana yardım etmek için sert oynamam gerekecek," dedi hoş bir gülümsemeyle ve bardağını boşalttı.

Ne demek istediğini soracaktım, ama bir yudum meyve suyu körelmiş tat alma duyularımı uyandırdı ve zihnim yeni bir yola girdi. *Daha fazla içmeliyim.* Hadi iç! Mmm. Lezzetli olmanın ötesinde, sıvı beni içten dışa canlandırdı. Hücreler canlandı ve kaslar güçle doldu.

"Bu ne?" diye sordum, neredeyse kelimeleri geveleyerek.

"Yem." Göz kırptı ve elini uzattı, kalbimin atışını hızlandırdı.

Dudaklarımı yaladım, elini uzattım ve isteksizce parmaklarımı birbirine doladım. *Cildinin sıcaklığını, avucundaki nasırları görmezden gel.* İmkansız. "El ele tutuşmak bebek bakıcılığının kapsamına girmez," dedim, nefes nefese kaldığım için utanarak.

"Ah. Ama flört öncesine girer."

Peki. "Takıma yeni pozisyonumu en iyi şekilde nasıl tanıtacağımızı konuşmalıyız."

"Gerek yok. Ben duyuruyu yaparım, o kadar." Beni daireden çıkarıp özel asansöre götürdü ve orada bıraktı. *Karşı çıkma.* "Üsse döndüğümüzde istediğin belgeleri alacağımı bilmek seni mutlu edecektir."

"Ben de, teşekkür ederim."

Kuru bir sesle, "İkimize de bir iyilik yap ve bu minnettarlık duygusunu unutma," dedi.

Um. "Bu biraz uğursuz."

"Biliyorum."

Asansör kapıları çaldı ve açıldı, koridor göründü. Cyrus beni akıl almaz bir gülümsemeyle karşıladı, sonra beni ve sivilleşmiş beynimi kıvrımlı bir yolda sürükledi. İlk güvenlik noktasında, kimlik çipimi okuttu ve tüm erişim iznini aldığımı garanti etti. Bazı askerlerin ikinci kez baktığını fark ettim, merakları belliydi.

Cyrus hiçbir şey açıklamadı ve sert tavırları soru sormayı engelliyordu. Her gün madalyalı subaylara bakıcılık yapıyormuş gibi, kayıtsız görünmek için elimden geleni yaptım.

Şimdi sıra takım arkadaşlarımdaydı. Minderler ve egzersiz aletleriyle dolu bir spor salonuna vardık. Takım bizden önce gelmişti ve içeri girdiğimizde tüm bakışlar üzerimize çevrildi. Konuşmalar yarıda kesildi, herkes dikkatle ayağa kalktı. Neyse ki, bana anlamlı bakışlar atan olmadı.

"Lady Roosa özel bir proje üzerinde çalışıyor," dedi Cyrus. "Ona bu konuda soru sormayın ve başkalarına da bahsetmeyin. Ayrıntılar gizlidir." Diğerlerinin yanına gitmem için işaret etti. "Acele edin."

"Evet, Şeker Ayı Efendim," diye mırıldandım ve koşarak yanına gittim.

"Bugün hesaplaşma günü," diye seslendi Cyrus. "Arşidük Heta'nın öğrencileri benimkilerden daha iyi iş çıkardı ve hayal kırıklığım ölçülemez. İyileşene kadar çalışacaksınız."

Biz de tam olarak bunu yaptık. Pratik yaptık. Kişisel meseleler için zaman yoktu. Cyrus bizi, en çok da beni, sınırlarımıza kadar zorladı. Şaka değil, bana her şeyi fazladan yapmamı emretti. Evet, egzersizi severdim, ama üzerimden akan terden hoşlanmıyordum. Kaslarım titriyor ve yanıyordu.

"Lark, bu turda beş hologramı devre dışı bıraktın. Fena değil. Roosa, sen de beş tane devre dışı bıraktın. Daha iyisini yap," diye bağırdı. "Ve altı tur koş. Devre dışı bıraktığın her hologram için bir tur."

"Evet, efendim," diye tersledim.

Kısa bir süre sonra zaman dolduğunda, nefes nefese yere yığıldım. Lark yanımdan geçerken sempatiyle yüzümü buruşturdu.

"Roosa hariç herkes dışarı," diye emretti. "Kötü değildin, bu yüzden vakit varken eğlenebilirsin. Özel bir salonda bedava sandviç var. Baron Thomas'ı takip et."

Sınıf alkışlar eşliğinde spor salonundan çıktı. Yolda birkaç asker bana acıma dolu bakışlar attı. Kaşlarını çatmış bir Roman, kapıdan kaybolana kadar gözlerimi takip etti ve onun duygularını anlayamadım. Bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

Cyrus yanıma gelip çömeldi. "Ne diyeceksin?"

"Sen korkunç bir insansın," diye mırıldandım.

Hiç pişmanlık duymadan kaşlarını kaldırdı. "Belki artık sana söylendiğinde uyursun."

"Belki artık sana söylendiğinde uyursun," diye alay ettim ve ağzının köşeleri seğirdi. "Kendi sözlerini duyuyor musun?"

"Temizlenip toparlanman için sana otuz dakika veriyorum." Diğer kaşı da kalktı. "Tabii Bay Victors ile röportajı kaçırmak istemiyorsan."

Dikkatimi topladım. "Hazır olacağım."

Yirmi Birinci Bölüm

Bilgelik sana sesleniyor;
dinliyor musun?

—*Soal Kitabı*
1.20

Asansör kapıları kapandı ve beni iki silahlı muhafız ve Cyrus ile birlikte küçük bir alana hapsetti. Birkaç dakika sonra, o sert bakışlarla karşı karşıya kalacaktım. *O* sert bakışlar. Hayatım boyunca terörist olarak gördüğüm bir Soalian, şimdi aradığım cevaplara sahipti. Theirland'ın gerçek amacı. Kaya'nın neden çiçeklerle kaplı olduğu. Pritis taşlarının kökeni. Soal'ın CURED'den neden nefret ettiği. Kitabımda başka neler bulabileceğim.

Tüm savunma mekanizmalarımı harekete geçirdim, korkunun başlangıcına direndim, ama sürekli yoğun çaba beni gergin hale getirdi.

Cyrus bunu fark etti ve bana, "Güvende olacaksın. Kazananlar masanın bir tarafında bağlanacak, ben de diğer tarafta seninle birlikte olacağım, kapının dışında da muhafızlar olacak," dedi.

"Hiç kimseyi sorguya çekmedim," diye mırıldandım.

Ding. Kapılar açıldı ve her iki duvar boyunca dizilmiş, hazırda bekleyen askerlerle dolu bir salon ortaya çıktı. Cyrus beni ileriye doğru götürdü, kimse bizim yönümüze bakmaya cesaret edemedi. Bu ayrıcalığı çok sevdim.

Kalın metal bir kapının önünde durduk ve o bana dönerek ciddi bir ifadeyle konuştu. "Victors'un söylediklerine tepki verme ve sözlü labirentlere girme. İçeride sadece beş dakikamız var. İlgilendiğin ana konulara sadık kal. Onun da kendi konularından sapmayacağını garanti ederim."

Tepki yok, laf kalabalığı yok. "Beş dakika yetmez."

"Kral, senin böylesine güçlü bir bakışla karşılaşmanı sınırlamak istiyor. Onlar..." Bir an düşündü. "İkna edici olabilirler."

Başka bir deyişle, tehlikeli. "Ben cesurum. Yapabilirim," diye cıvıldadım.

"Evet, yapabilirsin. Şimdi silahlarını bırak. Sana karşı kullanılmasını istemediğin her şeyi." Konuşurken, kişisel silahlarını bir muhafızına uzattı.

İçgüdülerim hayır diye bağıırıyordu, ama ben de aynısını yaptım ve kendimi sadece zekâmla baş başa bıraktım. Artık yüzde yüz güvenilir değildim. "Ben

"Emin misiniz, ona bir şey sormamı istiyorsunuz?"

Cyrus gülümsemeden gülümsedi. "CURED senin ona ne soracağınla daha çok ilgileniyor."

Eh, ben dikkatsiz davranıp sormaya cesaret edemediğim soruları sorarsam fikirlerini değiştirirler belki. "Hazırım."

Cyrus avucunu kimlik kartına bastırdı. Tarayıcı çipini okudu ve kapılar açıldı. Onu takip ederek kutu gibi steril bir odaya girdim. Gri duvarlardaki küçük deliklerden lazer ışıkları çıkıyordu ve her biri masaya kelepçelenmiş mahkumlara yönelmişti.

İçimde bir ürperti hissettim. İşte karşımda, John Victors. Birçok kabusun kahramanı. Boynunda metal bir tasma vardı. Annemden birkaç yaş büyük görünüyordu, teni solgun, yanakları çökmüştü. Gözlerinin çevresi morarmıştı. Dudakları çatlamış ve yaralanmıştı.

Kırılганlığı beni şok etti. Bu, bahçede gördüğüm sağlıklı, gülümseyen düşman değildi. Ya savaş yaralarından iyileşememişti ya da CURED onu konuşmaya ikna etmeye çalışmıştı.

Parlak beyaz, ütülü ve temiz bir üniforma giymişti. Metal kelepçeler bileklerini masaya, ayak bileklerini yere bağlamıştı. Parlamıyordu ve derisinde kabartmalı semboller görmedim, ama tüm bunlara rağmen, çilek toplarken sergilediği aynı huzuru yayıyordu. Shiloh'un sergilediği aynı huzur.

"İyi akşamlar, Victors," dedi Cyrus, bana bir sandalye çekerek.

"Tekrar görüşmek güzel, Yüksek Prens Dolion." Soalianların lideri, ben otururken beni inceledi. "Terbiyeli birini görmek güzel. Burada misafirperverlik pek yok."

"Şikayetlerinizi ayrıntılı bir liste halinde bana iletin." Cyrus yanımdaki sandalyeye oturdu. Kendi tavsiyesine uyararak, hiçbir duygu göstermedi. "Bayan Roosa ile konuşmak için kendinizi esir almalarına izin verdiğinizizi söylemişsiniz. İşte burada."

Ne! Açılış bombası, karnıma sert bir tekme gibi indi. Soalian'ın isteyerek teslim olduğunu düşünmüyordum, ama tek neden olarak gösterilmek aklımı başımdan aldı.

"Hayır, ben bir amaç için kendimi esir verdim," diye düzeltti esir. "Onunla konuşmak bir bonus."

Peki, tamam o zaman. Nefes alabiliyordum. Zar zor.

"Ona ele geçirilen mesajlardan bahsettin mi? Bahsettin, değil mi?" Bay Victors öne eğilirken yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

parmak uçlarıyla masaya vurdu. "Söyleyeceğini biliyordum." Bakışları bana kaydı. "Tıpkı kütüphanede vakit geçirip kitabının bir kısmını okuduğunu bildiğim gibi. Tabii bunu hayal etmediysen. O durumda, maden arabalarıyla randevun yok."

Dinleyenlerden itirazlar bekleyerek irkildim. Hızlı sorular.

Bir şey. Sessizlik içinde saniyeler geçti, emir gelmedi.

"Endişelenmenize gerek yok, Bayan Roosa," dedi Bay Victors. "Onlar benim sözlerimi anlamazlar. En azından hepsi değil."

Burnumdan hava çıkardım. Tabii. Soalian İngilizce konuşmuştu. Gerçi, evet, bazı telaffuzlarında hafif bir aksan vardı. Cyrus'un tepkisini ölçmek için bakışlarımı ona çevirmeden önce bir an tereddüt ettim. Yüzündeki ifadesiz maske yerinden oynamadı.

Ona eğilerek fısıldadım, "Ne dediğini anlıyor musun?"

HP yüzünü bana çevirdi ve gözlerime baktı. "Öyle mi?"

İngilizce ile bilinmeyen bir dil arasında gidip geliyor."

Ne! Dikkatimi Bay Victors'a çevirdim. "Diğerleri anlamazken ben sizi nasıl anlıyorum?"

"Nasıl düşünüyorsun?"

Biliyordum! Zaman geçiyordu. Zihinsel labirentlere girme. "Kitabın bir kısmını okudun mu?" diye sordum, sözlerime dikkat ederek.

Bay Victors omuzlarını kaldırarak omuz silkme hareketi yaptı. "Seninkini değil, benimkini. Kitaplar hayatlar gibi kesişir. Ama ben geçmişimi anlatan hikayeleri tercih ederim. Böyle öğreniriz." Kafasını düşünceli bir şekilde eğdi. "Öğrenmeyi sever misin, Bayan Roosa?"

"Evet. Aslında, neden özellikle benimle konuşmak istediğinizi öğrenmeyi çok isterim."

"Kim yüksek prensin çok arzu edilen karısıyla konuşmak istemez ki? Gerçi şu anda sadece onun gelecekteki çok arzu edilen karısı sayılırsın."

Pardon? "Ben değilim... öyle değil..." Yüzüm kızardı. Yalan söylüyordu. Belli ki. Beni kızdırmaya çalışıyordu. Ve işe yarıyordu!

Cyrus'tan gerginlik yayılıyordu ve ben sadece o sözleri anlamamış olmasını umut edebiliyordum.

"Bana ne kazandırdığımı açıklayın," diye talep ettim tutsaktan. "Kimseyle evli değilim ve bunu değiştirmeye de niyetim yokken, neden bu kadar değerli bir kaynağı hak ettiğimi söyleyin."

"Kendinde hiç değer görmüyor musun?" Bay Victors, zincirlerin izin verdiği kadar sandalyesine yaslandı. "Her halükarda cevap basit. Soal istedi, biz de yaptık. Sevgili HP'nin bununla bir ilgisi yok."

Çenemi salladım.

"Makalenı okudum, biliyor musun?" dedi Bay Victors. "Hayalindeki üniversiteye girmek için yazdığın makale. Konuna olan tutkunuz ilham verici."

Oh, bakın. Başka biri de makalemi manipölasyon aracı olarak kullanmaya çalışıyor. Yine de, onun kendine güvenini takdir ettim. Konuşmayı yönlendirme yeteneğini. Sakinliğini koruyarak korkutma yeteneğini. Sakinliği bir an bile sarsılmamıştı.

"Soal'da bahçıvan aranıyor mu?" Bu, diğer açıklamalar kadar iyi bir açıklamaydı sanırım. Ve evet, bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir cazip teklifti. Kaya'nın tepesinde yetişen çiçeklere dokunmak... Hayır! *Odaklan*.

Kızgın adam biraz gülümsedi. "Burada oturup seninle konuşurken, bir pritis taşı bulduğum zamanı hatırladım. O kadar kirliydi ki, neredeyse atıyordum. Atmış olsaydım, değerini anlamadığım için kendi kurtuluşumun anahtarını kaybetmiş olacaktım."

Sanırım bu senaryoda kirle kaplı taş bendim. "Çılgınlar o taşları nefret ediyor sanıyordum."

"Öyle. Soalianlar, CURED'ın onları kötüye kullanmasından nefret eder. Tabii ki, onların yalanlar denizinde her şeyi filtrelediğin için ne olduklarını bilemezsin."

"O zaman beni aydınlat. Yanlış varsayımlarımı düzelt. Gerçeğini anlamama yardım et."

İlk kez öfkesini gösterdi. "Bu benim gerçeğim değil, gerçek."

Cyrus'tan da öfke fıskırdı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Beni aydınlatın," diye tekrarladım.

Bay Victors parmaklarını masaya vurdu. "Ciddi yüzümü hatırlamam için bir saniye verin, yoksa yanlışlıkla bu anın ciddiyetini bozabilirim." O farklı yüz ifadeleri denerken, ben dilimi ısırdım.

Dalga mı geçiyorsun? Zaman geçiyor. Binlerce sorum vardı ve o oyun oynuyordu.

Soğukkanlı bir ifade takınmaya karar vererek, ağır bir ses tonuyla devam etti. "Soal her sorunun cevabıdır. Eski tanrılar diriliyor. Savaş kızışıyor. Pritis taşları ölür

ama ölmemeliler. Tesadüf diye bir şey yoktur. Bana anlattığın kitabının bölümlerine bakılırsa, ikimiz de CURED'i yıkmamıza yardım ettiğini biliyoruz."

"Sana hiç söylemedim, asla söylemeyeceğim..." Kendimi yakaladım. Artık zihinsel labirentler yok. "Lütfen, devam et."

O eğildi. "Shiloh'un EOS'tan ayrıldığını mı merak ediyorsun... yoksa CURED'in onu EOS olmadan mı yok ettiğini?"

Masanın kenarını sıktım. Tabii ki beni kızdıracak bir konu açmıştı. "İnsanlar Madness olmadan yıkılamaz."

"Yapamazlar mı? *EOS'un* ne anlama geldiğini biliyor musun? Ben cevap vereyim: hayır. Sana söylenenleri biliyorsun, o kadar."

"Zaman doldu." Kral Tagin'in öfkeli sesi hoparlörlerden yankılandı.

Bay Victors sevinçle güldü. "Söylemeliyim ki, onun öfkesi sarhoş edici." Cyrus'a sırtıtarak baktı. "Astan'ın yenilgisi kesin ve tüm Dolionlar bunu biliyor."

Astan, Shiloh'un da bahsettiği bir isimdi. Başka bir zamanda dikkatimi çekebilecek bir ayrıntı. Ama şu anda, enfekte olmadan çöken insanlar daha çok endişelendiriyordu. Eğer çökmeleri *sağlanabilirse*...

Cyrus ayağa kalktı, bana yardım etti ve beni kapıya doğru yönlendirdi. Gitmek istemiyordum ama itiraz etmedim. Omzumun üzerinden araştırmacı bir bakış attım.

Bay Victors'un masum gülümsemesi geri döndü, megavat parlaklığında ışıldıyordu. "O zevk bana ait, Arden. Bir sonraki görüşmemizi sabırsızlıkla bekliyorum."

Kapı kayarak kapandı, etkileşimimiz sona erdi ama içimdeki kargaşa devam etti.

Onun beni etkilediğini inkar edemezdim.

"Kendini hazırla," diye mırıldandı Cyrus. Emrinde hayal kırıklığı ve endişe vardı. "Sorgun beş saniye sonra başlıyor. Dört. Üç."

Midem bulandı. Evet, babası sorular soracaktır. Cevap vermeden önce, neyi itiraf edip neyi saklayacağıma karar vermem gerekiyordu. Her şey dinleyenlerin ne anladığına ve mahkumla aramızda kalan sırra bağlıydı, ama onların ne kadarını duyduklarını bilmiyordum.

Tagin Dolion bizim odanın yanındaki odadan çıktı ve yakınımızdaki tüm askerler dikkat kesilerek ona selam verdiler. "Çekil!" diye bağırdı, her zamanki

her zamanki çekiciliğinden eser yoktu. Erkekler ve kadınlar aceleyle yürüyerek uzaklaştılar. "Victors'ın sana ne dediğini anlat. Hiçbir şeyi atlama."

Onun sorgulayıcı bakışlarına doğrudan karşılık verdim. *İşte başlıyoruz.* "Bay Victors bana her zamanki Soalian nutkunu verdi. Soal her sorunun cevabıdır, eski tanrılar dirilir ve bir savaş başlar. Kitabının bir bölümünü okuduğunu ve bir keresinde bir pritis taşı bulduğunu, ancak yıkadıktan sonra değerini anladığını söyledi. Shiloh Cruz'un Madness'a bulaşmadan öldüğünü ima etti, *EOS'un* ne anlama geldiğini biliyor musun diye sordu ve Astan adında birinin yenildiğini söyledi." Evlilik konusunu hiç açmak istemiyordum. "*EOS* ne anlama geliyor?"

Kral kaşlarını çattı ve bakışlarını oğluna çevirdi. "Döndüğünde, ona bir doz aidem ver."

"Ben bizzat hallederim," diye cevapladı Cyrus, kararlı bir şekilde başını sallayarak.

Aidem. Dr. Korey'in akademideki ilk günümde bana verdiğiinden emin olmadığı aynı iğne. Lemon Ade dosyasında bahsedilen iğnelerden biri. "Bir tane daha istemiyorum." İlkini neden aldığımı veya aidem'in ne olduğunu bile bilmiyordum.

"Ne dersem onu yapacaksın." Kral sert bir bakışla bana dik dik baktı. "Yalan söylediğini öğrenirsem..."

"O benim yetki alanımda." Cyrus önüme geçerek beni korudu. "Onunla ben ilgilenirim."

İkisi karşı karşıya geldiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Sen *benim* yetki alanıma giriyorsun," diye bağırdı kral.

"Öyle mi?" Cyrus başka bir şey söylemedi. Sakin ve kendinden emin bir şekilde başını eğdi.

Şaşkınlıkla, kral geri adım attı. "Sadece... bunu hallet, yoksa bu konuşmayı tekrar yapacağız ve sonu çok farklı olacak."

Cyrus topuklarını dönüp uzaklaştı, benim de onu takip etmemi bekliyordu. Ben de öyle yaptım. "Yalnız kalana kadar tek kelime etme," diye emretti alçak sesle.

Sanki ne diyeceğimi biliyormuşum gibi.

Asansör kabinine girdik.

"*EOS'un* ne anlama geldiğini biliyorsun, eminim," kapı kapanır kapanmaz söyledim.

"Pritis madenlerinde nöbetin var," dedi, sanki ben konuşmamışım gibi. "Sen benimle kalmanı tercih ederim. Kal, Soal ile olan konuşmamdan bir kısmını sana anlatabayım."

Onun boğuk ses tonu kalbimi çarpıtmıştı ve ah, o cazip teklif. Ama Bay Victors'ın sözlerinin bir kısmını kafamdan atamıyordum. *Pritis taşları ölür, ama ölmemelidir. Tesadüf diye bir şey yoktur.*

"Görevimi ihmal etmeyeceğim." Madenlerin içine bakma konusundaki kararlılığımı, rahat ses tonumla gizlemeye çalıştım. "Ve kendi görevimi yapamadığım için takım arkadaşlarıma ekstra iş yükü bindirmeyeceğim." Mükemmel nedenler. Çok doğru ve tamamen inandırıcı.

Derin bir nefes aldı, sonra sertçe başını salladı ve bir ışık paneline dokundu. Asansör titreyerek hareket etti. "Victors sana babama itiraf ettiğinden daha fazlasını anlattı," dedi, sanki bu çok normalmiş gibi.

İçimdeki her şey durmuş gibiydi. Dümdüz önüne baktım ve hiçbir şey itiraf etmedim.

"Sorun değil. Hazır olana kadar ayrıntıları bana anlatma." Parmaklarımızı birbirine doladı, sonra parmak eklemlerimi ağzına götürüp öptü, nefesimi keserek. "Ama bana bir iyilik yap ve çabuk hazırlan."

Savunmam çatlamaya başladı. *Bu kadar çabuk mu?* "Diğerleri anlamazken ben onun sözlerini nasıl anladım?"

Cyrus'un çenesindeki bir kas seğirdi. "Sana aidem iğnesi yapılmadı. Yapılmış olsaydı, Victors hepimizin anlayabileceği bir şekilde konuşmak zorunda kalırdı."

"Dosyamda iğne yapıldığı yazıyor." Dr. Korey ve sağlık görevlisinin bunu tartıştığını hatırladım. "Aidem'in yabancı bir dilin kullanıldığını algılamamı nasıl engellediğini anlamıyorum." Ya da CURED'in neden böyle bir yeteneği bastırmak isteyeceğini.

Cyrus'un bakışları benimkilerle buluştu. Serbest eliyle yanağımdan bir tutam saçımı çekip attı. Bir sonraki nefesimde ambrosia kokusu burnuma geldi ve içim titredi. "Eğer bir çift olsaydık sana ne derdim, söyleyeyim mi?"

Dudaklarımı yaladım ve onu uzaklaştırmak için bileğini tuttum... ya da ona yakın tutmak için. O, ısısını tekrar artırmış, peşimdeki takibini bir adım daha ileriye taşımıştı. Ben de buna karşı bağışık değildim.

Onu kendime yaklaştırdım.

Belki de onun bunu yapma nedenlerini yanlış anlamıştım. Belki de Ember'ı yakalamakla hiçbir ilgisi yoktu ve tamamen bana olan hisleriyle ilgiliydi. Ya da beni CURED'e bağlı tutmakla ilgiliydi. Ama nedeni ne olursa olsun, onu cesaretlendirmek hiç de akıllıca değildi.

"Evet, lütfen," dedim, aptal gibi. "Söyle bana."

Yanağımı avuçladı, yakıcı sıcaklığıyla tenime iz bıraktı. "Senden hoşlanmamam gerektiğini söyleyecektim. Sonra pembe koğu kıyafetlerinle ortaya çıktın, tüm kırılğanlıklarını ortaya serdin. Korkak ama kararlı. Sarsılmaz bir sadakatle ama temkinli. Ciddi ama aynı zamanda alay etmek için son derece eğlenceli. Uzak durmak sorun haline gelmesi çok uzun sürmedi."

Başka bir yere bakmak istedim. Bakmam gerekiyordu. Ama yapamadım. Beni özlem ağında tutsak etmişti. Ama sorun değildi, çünkü şu anda sadece rol yapıyorduk.

"Sana tamamen güvensen," dedim, nefesimi tutarak, onun kişisel alanına daha da yaklaşarak. "Böyle sana yaslanırdım. Hatta saçlarınla oynayıp sana söylememem gereken şeyler söyledim."

"Göster bana. Örnekler ver," diye emretti, burnunun ucunu benimkine sürterek ve elimi bırakarak.

Karnım kelebekler uçuşuyordu, tırnaklarımı kolunda yukarı doğru kaydurdım ve çenesini okşadım. Onun izi. Başparmağımla kabartılı dokuyu takip ettim, karmaşık ağa hayran kaldım. Ne yaptığımı fark eder etmez çekilmeye çalıştım ama o bileklerimi kavradı ve ellerimi yüzüne geri götürdü, sonra kollarını belime doladı ve beni yerinde sabitledi.

"Devam et." Bir başka emir.

Ona eridim. "Muhtemelen gücüne hayran olduğumu söyledim," dedim boğuk bir sesle. "Sana hayran olduğumu." Kapüşonlu bakışlarım onun dudaklarına düştü. Sert olabilir, ama bazı yanları çok yumuşak görünüyordu. "Sana güvensen beni öper miydin diye kesinlikle merak ederdim."

Gözleri parladı. "Seni öpmek için dağları yerinden oynatırdım." Başparmağının ucuyla alt dudağımın ortasına hafifçe bastırdı ve okşadı, parmağını neredeyse ağzımın içine sokacaktı ama sokmadı.

Dizlerim titredi. Öylece durduk, eli yüzümde, benim elim onun elinde, düzensiz nefeslerle birbirimizin kokusunu içimize çekerek. Bekleyerek. Umut ederek.

"Ama kendime izin vermeyeceğim," dedi ve ben neredeyse inleyecektim. "Bekleyeceğim. Hazır olduğunda, beni istediğin için öpüşeceğiz."

Asansör durdu ve zil sesi çaldı, o anı paramparça etti. Sağduyum bir anda geri geldi, kollarımı yanlarıma indirdim ve ondan uzaklaştım. Dikkatimin dağılmasına izin vermiştim. İkinci tur şakalaşma için

daha fazla bilgi edinme fırsatını ikinci tur şakalaşma için feda etmiştim. Bir hata. Bir daha yapmayacağım bir hata.

Kapılar açıldı. Silahlı korumalar küçük sığınağımızın dışındaki koridorda yürüyüş yapıyordu.

"Bugün nöbet görevinde kendini tehlikeye atarsan çok kızarım," dedi Cyrus.

Niyetimi mi anladı? "Güvende olacağım," dedim, iş gibi davranmaya çalıştım ama başarılı olduğumdan emin değildim.

"Öyle ol, Pink." Yüzü yumuşadı. "İşin bitince beni bul."

"Peki, efendim." Kararlılığımı toplayarak, çok, çok kötü bir şey yapmayacakmış gibi yürüyerek uzaklaştım.

Yirmi İkinci Bölüm

Sana yardım edeceğim; sana yapabileceklerinden korkma.

—*Soal Kitabı*
2.19.13

Odaklan! Cyrus ve bizim geçici düşüncesizliğimizle ilgili karmakarışık düşüncelerimi, ikinci bir yardımcının vurulması endişesiyle birlikte bir kutuya tıktırdım ve üzerine "Sonra Aç ve İncel" yazdım.

Operasyon Mine Peek başlasın.

Arden Kitabı'nın öngördüğü gelişmeleri yaşıyordum. Okuduğum pasajı ezberlememiştim, ama kelimeler artık zihnimin koridorlarını dolduruyordu.

Cyrus'un vericisini ele geçirmek için kararlı bir şekilde, ayaklarımın beni götürdüğü kadar hızlı bir şekilde koridorda koşuyorum. Tek yapmam gereken kamerayı bir maden arabasına yapıştırmak, sonra da yayınları izleyerek neyin çıkarıldığını görebilirim.

Mükemmel plan, uygulamaya hazırды. Cyrus'un odasına koştum. Aslında, "bizim" odamıza. Belki o da oraya gidiyordu. Belki de gitmiyordu. Gitmediğini umuyordum. Muhtemelen toplantısı falan vardı. Okuduğum pasajda ondan bahsedilmemişti. Ama ne olursa olsun, bunu başaracaktım. Görev yerimden ayrılmadan pritis madenine girebilmemin tek yolu onun vericisiydi.

Kollarımı sallayarak ayaklarıma güç verdim, güvenlik kontrol noktasına vardığımda hızımı yavaşlattım. Nefes almaya özen göstererek, gardiyanlara acele etmelerini söyleyerek görevimi fark etmemelerini sağlamaya çalıştım. Tam pes etmek üzereyken, süite girdim. Cyrus'tan iz yoktu. İyi. Muhtemelen bunu yapmamı istemişti. Sonuçta, casusluk işini hızlandırmam için yalvarmıştı.

Yatak odasına girdim. Zırh ve çeşitli aksesuarları düzenlenmemiş veya yerleri değiştirilmemişti. Kamera ve vericiler neredeydi? Yataktaki her parçayı aradım. Sağ komodin. Sol komodin. İşte! Bu dağınıklıkta onları asla gözden kaçırmazdı. Kontakları taktım ama etkinleştirmedim. Görevim biter bitmez kayıtları izleyecektim.

Tek bir amaçla, küçük çantayı cebime tıktırdım, kapıdan dışarı koştum ve adımlarımı geri takip ettim.

Soyunma odasının kapısının üzerinde bir saat vardı. Vardiyamın başlamasına bir dakika otuz saniye kalmıştı. Şüpheler, bir yemdeki solucanlar gibi sinsice içime sızdı. Bay Victors ya da hatta Soal'un kendisi beni manipüle ediyor olabilirdi ve ben de onların ekmeğine yağ sürüyor olabilirdim. CURED'e göre bu, deli davranışlarının standart bir örneğiydi. Ama pritis taşları hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu. Sürekli karşımıza çıkıyorlardı. Shiloh, bunların öldürülmesi gereken bir sır olduğuna inanıyordu. Bay Victors, taşların bir zamanlar yaşamış gibi öldüklerini iddia ediyordu. Ember, taşların kökenini araştırmam için bana meydan okudu.

Kararsız kaldım, bir ileri bir geri gittim. Yap bunu. Yapma bunu. Tenim bir sıcak bir soğuk oldu. Yasak yerlere girmek için Cyrus'a bakıcılık yapmayı kabul etmek bir şeydi, ama tam bir casusluk işi yapmak başka bir şeydi. CURED'e gerçek bir ihanet. Vatan hainliği.

Eğer vazgeçmek istiyorsam, şimdi yapmalıyım. Bir sınırı aşmadan önce.

Başımı dik tutarak avucumu kapıya dayadım ve geri çekilmeliydim. Gerçek çok önemliydi.

Konuşmalar yavaş yavaş kesildi ve tüm bakışlar bana çevrildi. Takım arkadaşlarım ve şövalyelerden oluşan bir grup gördüm. Hiçbir şey söylemeden, hepsinin yanından geçip dolabıma doğru ilerledim.

"Özel görevin için tebrikler." Elinde botlarıyla, sırttan Juniper yanıma yanaştı. "Ya da belki de *başın sağ olsun* demeliyim."

"Muhtemelen ikisi de."

"Sen onunla yatıyorsun." Miller, yanımdaki dolapların önünde biraz sinirli bir şekilde duruyordu. "İtiraf et."

Titus onu karnına dirsek attı.

Miller'ın bana yaptığı gibi, takım arkadaşlarımı korumak için verdiğim sözü bozarak herkesin önünde onu aşağılamak yerine, "Eğer onunla aynı yatağı paylaştığım için seçildiğimi düşünmek seni rahatlatıyorsa, bu senin sorunun" dedim. Onun suçlamalarının beni korkutmasına izin vermedim. Elbette, Cyrus'un flört umutları seçimimde rol oynamıştı, ama Soalianlar ve bitkiler konusundaki uzmanlığım da bunda payı vardı.

"Vay canına, Mills, vay canına." Juniper botunu ekstra kuvvetle bağladı.

"Ne?" diye sordu asker, kollarını havaya kaldırarak. "Onların buharını fark eden tek kişi ben olamam."

"Senin üç katı tur koştuğum halde egzersiz sırasında terlediğim için benimle dalga geçiyorsun. Pek patronca bir hareket değil." Tsk tsk yaptım.

Asker kaşlarını çattı. Takım arkadaşlarımızdan birkaçı ona havlu fırlattı.

"Onu rahat bırak." Lark saçlarını at kuyruğu yaptı. "Konuşmadan önce bir düşünsen iyi olur. Arzu tek taraflı olabilir. HP kraliyet ailesinden. En üst seviye. Programı tamamlayan herkesten daha fazla adam öldürdü ve esir aldı. Kendini bir acemi kadınla ilişkiye düşürmez."

Um. Teşekkürler?

"Daha da önemlisi, Arden'ın aşk hayatı bizi ilgilendirmez," dedi Titus.

"O haklı." Roman yaklaşıp kolunu omuzlarıma attı, desteğini gösterdi. "Onun görevi hakkında bir kelime daha edersen, hepimize madenlerde fazladan bir saat kazandırırısın."

Beni o ekstra saate yazın! Ama askerler tek tek, benim gelmeden önce yaptıkları işlere geri döndüler.

"Senin için endişeleniyorum," diye fısıldadı Roman. Kimsenin duymaması için başını eğdi. "Görevinin meşru olduğuna inanıyorum, ama bu, yakınlık nedeniyle duyguların değişmeyeceği anlamına gelmez. Sadece... dikkatli ol. HP'nin savaş alanı dışında da çok sayıda kurbanı var. Subaylardan seksi doktorumuza kadar."

Umurumda olmamasına rağmen, sertleştim. Bayan Soti'yi duymuştum ve Dr. Korey'den şüpheleniyordum, ama diğerleri hakkında bir fikrim yoktu. "Onunla yatmıyorum." Yatmayacaktım da. Kendimi bu kadar savunmasız bırakacak kadar bir erkeğe hiç güvenmemiştim. Çoğu ayrılık evde olurdu.

Kim yüksek prensin çok arzu edilen karısıyla konuşmak istemez ki? Bay Victors'un sözleri kafamda yankılandı ve dilimi ısırdım. Hala olmaz.

Roman beni bıraktı ve omuz silkti. "Sadece duyduğumu aktarıyorum. Şövalyeler, baronlar ve vikontlar yatak sohbetlerini severler."

Sanırım yüksek ölü sayısı olan tek kişi Cyrus değildi. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim, ama endişelenmene gerek yok."

"Tamam o zaman." Roman saçımı karıştırdı ve beni güldürdü. "Hadi görevimizi yapalım."

"Evet, efendim." Bir dizi silahı kuşanmayı bitirdim. "Gidelim."

Birlikte, belirlenen madene doğru yola çıktık. Işıklar, bir dağın yamacına inşa edilmiş penceresiz taş ve metalden yapılmış yapıyı aydınlatıyordu

Devasa kayalar ve destekler madeni çevreliyordu.

Mevcut muhafızlara katıldık ve Roman, "Herkes bir şövalyeyi takip etsin. Her saat başı yer değiştirin ve şövalyenizle birlikte hareket edin" diye bağırdı.

Ben, mağaranın karanlık girişine en yakın kayaların önündeki iki şövalyeden biri idim. Titus, Juniper ve Lark'ı geçerek ikinci yeri aldı ve birbirimize başımızla selam verdik.

Şövalyeler bizimle konuşmadı, ama madenin geniş açıklığından sesler geliyordu. Boğuk sesler. Çekiç sesleri. Gümbürtüler. Kaya yüzeyine asılmış tabelalar.

**BU NOKTADAN SONRA ASKERLER GIREMEZ.
DURUN! SADECE YETKİLİ PERSONEL GİREBİLİR.
YETKİSİZ GİRİŞ PARA CEZASI VE HAPİS CEZASI İLE SONUÇLANIR.
MADENCİLERLE KONUŞMAYIN!**

Kameralar girişi kaplamış, her hareketimizi kaydediyordu. Neyse ki madene girmeme gerek yoktu; sadece çıkmak için bir el arabası gerekiyordu. Ama ilk saat boşuna geçti.

Pozisyon değiştirirken, bana atanan şövalyeyle birlikte hareket ederek ayaklarım sürükleyerek ikinci kayaya gittim ve Titus'un yerini aldım. *Hadi, hadi.*

"Bunu yapmak zorunda olmamalıyız," diye şikayet etti Miller, odanın diğer tarafındaki el arabasının kapısının yanında, elinde ağla. "Bu tesis dışarıdan korunuyor. Burada hiç hareket yok. Zaten besleyiciler taşlara dokunamazlar."

"Bu, riski minimum düzeyde bir antrenman, o yüzden çeneni kapat ve işini yap," diye emretti Roman odanın ortasından. O ve şövalyesi, ortadaki bir platformdan gözcü görevi yapıyordu. "HP'nin söylediklerini unutmayın. Her şey bir sınav ve bizler sınanacağız."

"Arden kesin geçer," diye alay etti Miller ve birkaç takım arkadaşımız kıkırdadı.

"Ben de geçeceğim," dedim soğukkanlılıkla. Bu yolu ben seçmiştim ve şimdi şikayet edemezdim. "Güvenin için teşekkürler."

Bana kaşlarını çattı.

"Odaklan," diye bağırdı Roman.

İtaat ettim. O gerçekten iyi bir liderdi. Her durumu kontrol altına alan ve baskı altında asla çökmeyen biri. Ama ben çökebilirdim. Dakikeler geçtikçe, madendeki son saatim bir araba gelmeden sona ermek üzereydi.

Bir ayağımdan diğerine geçtim.

"Şeker ayıcığını görmek için sabırsızlanıyor musun?" Juniper alaycı bir şekilde sordu. Benim yerime geçmişti.

Başım öne düştü ve inledim. "Siz duydunuz mu?"

"Üssün herkes duydu, ama sadece kimse sessiz kalmadığı için."

"Şaka yapıyordum," diye sızlandım.

Sonunda aralıklı, tiz bir ses duyuldu ve ben hareketsiz kaldım. Bir maden arabası! Duruşumu yeniden ayarladım ve gizlice cebime uzanarak vericiyi kutusundan çıkardım.

"Değiştir," diye seslendi Roman. Bir saat dolmuştu.

Şövalyem bir sonraki pozisyonuna doğru yürüdü. Başka bir anahtar. Hayır, hayır, hayır. Geride kaldım.

Roman fark etti ve ellerini çırpı. "Adımlarına biraz hız kat," dedi.

"

Juniper ve şövalyesi bana yaklaştı. Ama vagon yeterince yakın değildi

"Oops." Eğilip botumun bağcığını düzeltirken, gıcırtya konsantre olmaya çalıştım. Neredeyse... Şimdi! Ayağa fırladım ve şövalyemi kovalıyormuş gibi yana atıldım. Bu sırada, tramvayın yoluna çıktım. Çarpıştık ve ben kasten düştüm, hareket algılayıcı taşıyıcıyı durdurdum. Şimdiye kadar iyi. Kendimi kaldırmak için taşıyıcıyı kullanıyormuş gibi yaparken, diski gizlice arabanın kenarına yapıştırdım.

"Dokunmayın," diye otomatik bir ses duyuldu ve iki şövalye müdahale etmek için koştu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve bir sonraki görevime doğru koşarak uzaklaştım. Heyecan ve endişe karışımı bir duygu içinde, ayağım takılmasın diye dikkat ettim. Başarmıştım. İlk adımı atmıştım.

Artık kendimi ateşe atmıştım. Geri dönüş yoktu. Bir saat geçtikçe endişem yeni boyutlara ulaştı. O verici bulunursa, CURED onu Cyrus'a, sonra da bana kadar izleyecekti.

İkimizin de hayatını mahvetmiş müydüm?

Vericinin fark edilme ihtimali düşüktü. Victors'ın bana tuzak kurmamış olma ihtimali kadar düşüktü.

Beşinci noktaya geldiğimde dizlerim titriyordu. Nefes almakta zorlanmaya başladım. Hayır, hayır, hayır. Panik atak olmasın. Burada, şimdi olmaz. Çok iyi gidiyordum. Çok cesur olmuştum. Ama, ama... *Ne yaptım ben?*

Düşünmem gerekiyordu, ama nefes almam da gerekiyordu ve nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Nefes al, ver. Nefes al. Neden nefes alamıyordum? Çömelerek başımı eğdim.

"Beş saniye ara, Arden." Roman'ın talimatı paniğimi delip geçti.

Evet, evet. Beş saniye. Bu muhtemelen en iyi asker unvanımı kaybetmeme mal olacaktı, ama umurumda değildi. Kamera görüntülerini izlemek için fırsatı kaçırmadım. Her şeyin yolunda olduğunu görmek için. Sakinleşip kamerayı geri almak için bir plan yapacaktım.

Oh, lanet olsun! Kamera. Geri almak. Düşünmediğim bir adım.

Odanın dışına fırladım, tek bir şeyden emindim. Bugünkü eylemlerim hayatımı sonsuza dek değiştirmişti.

Soyunma odasında, duş kabinine kendimi kilitledim. Nefes al, nefes ver. Nefes al. Nefes ver. Tamam, nefes alabiliyordum. Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Belki de yaptığım şey o kadar da önemli değildi. Yani, pritis mayınları düzgün çalışıyorsa, içini görmüş olmam kimsenin umurunda olmazdı.

Titremelerle mücadele ederek, küçük vericileri kulaklarımın arkasına yapıştırdım. *Nefes al. Nefes ver.* Kutunun içindeki doğru düğmeye bastım ve kaydı oynatmaya başladım. Aniden, gri kabin duvarları kayboldu ve yerini kamera görüntüsü aldı. Madeni barındıran bina etrafımda şekillendi. Tanrım, sanki maden arabası olmuştum ve raylar üzerinde kayarken kendimi izliyordum.

Roman'ın silahını hazır bir şekilde podyumda yürüdüğünü gördüm. Etrafında yeni pozisyonlarını alan diğer takım arkadaşları yayılmıştı. Hareket etmeye devam ettim ve bir tünel kapısından odadan çıktım. Dünya karardı, tüm ışıklar söndü ve spontan bir protesto sesini bastırmak için ellerimi ağzıma bastırdım. *Hiçbir şey göremiyordum.*

Yüksek tiz bir gıcırta duyuldu ve ben irkildim. Ama önemli değildi. Sadece arabanın tekerleği idi. Besleme hızını artırdım ve araba tünelden çıkınca rahat bir nefes alıp içimden bir inilti çıkardım. Işık içeri doldu. Çok parlak! Soğuk fayanslara yapışarak geri çekildim. Besleme ileri kaydı, yeni çevremdeki her şeyi fark ettikçe rahatsız edici his daha da kötüleşti. İki işçinin olduğu bir oda. Yağ lekeli bir tamirci ve bir tekniker kız.

"Sağ ön tekerleği kontrol et," diye bağırdı kız. "Tamam," dedi adam, aletlerini alıp aceleyle yanına gitti.

O kameraya yaklaştıkça ben de daha da kaskatı kesildim. Evet, şeffaf disk görünmez olacak şekilde tasarlanmıştı ama yapma ama. Yüzü kamera lensinin tam önünde, tekerleği tamir ediyordu.

"Tamam, gidebilir" diyene ve koşarak uzaklaşana kadar nefesimi tutmuştum. Sonra araba yola çıktı. Kimse pritis kontrolü yapmadı. Kapak hiç açılmadı, yük hiç boşaltılmadı ve araba geldiğı yoldan geri dönerek karanlık tünelden geçip madene girdi.

Yine hızımı artırdım. Sonunda araba madenin kalbine ulaştı. Kayalık duvarlar kirişlerle desteklenmişti. Metal sesleri duyulmasına rağmen, yakınlarda çalışan işçi yoktu. Loş ışıklı, dolambaçlı yol bir çıkmaza çıkıyordu.

Hmm. Madencilik ekipmanı bile yoktu. Hiçbir tür alet yoktu. Yer terk edilmiş gibi görünüyordu, sanki kurumuş gibiydi. Ama bu yeni bir gizem ortaya çıkardı. Pritis madenciliğı yapıyormuş gibi davranmak için hiçbir neden yoktu. Madenleri korumak için de hiçbir neden yoktu.

Birçok bilgi eksik, bulmaca gittikçe karmaşıklaşıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Gerçeği reddedenler CURED
ile birlikte ölecek.

—*Soal Kitabı*
1.19.37

Nöbetim daha da büyük bir hayal kırıklığıyla sona erdi. Araba bir daha ortaya çıkmadı, bu yüzden kamerayı geri alamadım. Ama panik yine beni ele geçirmede. İçimde çok fazla öfke vardı. Bir şey, herhangi bir şey hakkında net cevaplar istiyordum, ihtiyacım vardı, ama kimse bana cevap vermek istemiyordu.

Ayaklarımı sürükleyerek, Cyrus ile paylaştığım daireye doğru yürüdüm. Belki ona yaptığımı anlatır ve benim karışıklıklarımı düzeltmek istediğini kanıtlaması için bir şans verirdim.

İlk güvenlik kontrol noktasında bir viskont, "Benimle gelmeniz gerekiyor, Leydi Roosa," dedi.

Nefes almayı unuttum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Sormadım," diye tekrarladı, gözlerimin içine bakarak. Açıkça, korkutma sanatında ustalaşmıştı.

Cesaretim kırıldı. CURED, vericinin varlığından haberdar olmalıydı. "Gizli bir proje için Yüksek Prens Dolion ile buluşmam gerekiyor. Konuşmam yasak."

"Bu daha öncelikli. *Kral* Dolion görüşme talep etti."

"Anlıyorum." Nefes al! "Nedenini söyledi mi?"

Vikont sadece bana göz kırptı.

Bunu hayır olarak kabul ettim. "Yüksek Prens'e ulaşım gecikeceğimi haber vereceğim. Dolionlar bekletilince nasıl olurlar bilirsin. İnsanlar işlerini kaybedebilir." Cyrus, babasının beni çağırdığından haberi olmayabilirdi.

"Senin adına ona ulaşım gecikmeyi bildireceğiz. Bu taraftan." Vikont koridorda ilerledi.

Onun ardından ağır adımlarla yürüdüm. Farklı koridorlardan geçtik, iki asansör kullandık ve bir merdiveni indikten sonra, yer üstündeki heykelleri süsleyen aynı mücevher taşlarından yapılmış duvarları olan, özenle tasarlanmış bir yeraltı mezarlığına girdik.

Bu yer neresiydi? Sinirlerim daha da gerildi.

"İçeride," dedi viskont, kenara çekilerek.

Cesur bir kız gibi, geniş bir odaya girdim. Odanın ihtişamı beni hazırlıksız yakaladı. Katedral tavanını kaplayan duvar resimleri, insanlar ve canavarlar arasındaki savaşları tasvir ediyordu. Duvarları, ezilmiş yakutlarla süslenmiş fildişi sütunların arasında sıralanmış altın heykeller süslüyordu. Her heykel, koç boynuzu ve elmaslarla süslenmiş kanatları olan devasa bir adamı tasvir ediyordu. Beyaz mermer zemin parıldıyordu. Havada, biri çok miskli, diğeri çok tatlı, birbirleriyle çatışan kokulu parfümler kokuyordu.

Kral Dolion, odanın diğeri tarafında, kürsünün basamaklarının altında durmuş, en büyük heykele bakıyordu. Boynuzlu, kanatlı adam, devasa altın tahtın arkasında yükseliyor, tahtın tepesini sıkıca tutuyordu. Kanatları yanlara katlanmış, uçları kraliyet koltuğunun kollarına değiyordu.

Sinir uçlarım hoşuma gitmeyen bir şeyden dolayı titriyordu. "Burası... Korkunç."

"Muhteşem, biliyorum. Astan Tapınağı'na hoş geldin." Kral dikkatini tahtta tuttu. Sesinde öfke yoktu. Suçlama ya da kızgınlık yoktu. "Düşünme yerim."

İçeriye doğru ilerledim. "Neden buradayım?" Shiloh'un CURED'in lideri olduğunu iddia ettiği adamın tapınağında. Görünüşe göre doktor başka bir şeyi de doğru tahmin etmiş.

Belki başka gerçekleri de doğru tahmin etmişti. Uyuyan tanrılar ve ısıtma savaşı artık bana o kadar da tuhaf gelmiyordu.

"İki nedeni var," dedi kral. "Gerçeği kaldırabileceğine inanıyoruz ve oğlum için önemlisin. O bunu çok açıkça belirtti. Bu nedenle, seni daha iyi tanıma fırsatı istiyorum."

Hayır, vericiyle ne yaptığımı keşfetmemiştir. Aksi takdirde, şu anda zincirlenmiş olurum. "Her şeye dayanabilirim, ama daha fazla yalana değil." Cyrus hakkındaki itirafı görmezden gelmeye zorladım kendimi.

Kral tahtı işaret etti. "Astan bir tanrı ve Soal'ın en büyük düşmanı. Victors'ın da söylediği gibi, ikisi savaş halindeler."

Öfkem iki katına çıktı ve şaşkınlığının arasında dolaşmaya başladı. Onca aldatma ve inkarın ardından, kral bunu itiraf etmişti. Öylece. Sanki hayatım boyunca böyle saçma fikirleri dile getiren herkesi alay etmemişim gibi.

"Sıradan insanlar böyle çirkin iddialarda bulundukları için dışlanırlar," dedim sertçe.

"Dünyanın iyiliği için gerekli bir kötülük."

"Gerekli kötülük diye bir şey yoktur."

Sanki benim kendimin ötesini göremememden hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatı. "Anlamadığınız şeylerden bahsediyorsunuz, Bayan Roosa."

"Herkes bunu söylemeyi sever, ama kimse açıklamaya yanaşmaz." Başımı belaya sokacak olsa bile, öfkem beni zorlamaya itti. "Soal'ın deliliğin ilacı olduğunu iddia edenler var."

Dudaklarını sıkı. "Ah, evet. Ben de duydum. Emin olun, yalan söylüyorlar."

Artık o kadar emin değildim. Neye inanacağımı bilmiyordum.

Belki de tereddütümü okudu. "Taşı yemek ve özünü içmek, parlayanları doğurur."

Gülmekten kendimi zor tuttum. Vay vay. Shiloh yine haklı çıkmıştı. Onun verdiği raporlara göre, glower'larda bizim bildiğimiz deliliğin hiçbir izi yoktu. "Kayayı yemek ve özünü içmek için onu kırmaları gerekir. Bu imkansız, diye düşündüm."

"Öyle ve değil. Sadece glowerlar yapabilir. Henüz onların yöntemini taklit edemedik." Kral ileri adım attı. "Bir zamanlar Astan, karısı Briar ile birlikte Theirland'ı yönetiyordu. Eminim, yerleşke çevresine yerleştirilmiş heykelleri fark etmişsinizdir. Soal tüm krallığı yok edip onları saklanmaya ve kış uykusuna zorlamadan önce, konseylerinin en güvenilir üyelerini temsil ediyorlar. Astan, eski tanrıların uyanacağı ve son savaşın patlak vereceği bir zamanın geldiğini söylüyor. Bu yüzden Soal kendini toplumumuza soktu. Bir ordu kurup geri kalanımızı katletmeyi umuyor."

Ellerimi yumruk yaptım. Shiloh'un bir başka şüphesi daha doğrulandı. Soal hakkında çok az şey bilmeme rağmen, şimdi korkunç bir gerçeği anladım. Başından beri, Soal'un adamları tanrılar ve savaşları hakkında gerçeği söylemişlerdi. Ve bunun için cezalandırılmışlardı.

Bir an düşünmeye ihtiyacım vardı ve aklıma gelen ilk soruyu sordum. "O dinozor melezi şey nedir?"

"O Bala, Astan'ın sevgili evcil hayvanı ve askeri üssümüzün adı." Kral kollarını arkasına dayadı. "Delilik Soal'dan geliyor. Bu onun en sevdiği yok etme yöntemi. Saldırmadan önce dünyayı zayıflatma yöntemi. Astan'da panzehir var ve bu panzehir en sıradan vatandaşları bile ölümsüzleştirebilir."

. Şu anda bu panzehir insanlar için çok güçlü ve henüz tam olarak öğrenemediğimiz değişiklikler gerekiyor."

Soal farklı bir hikaye anlatır mı diye merak ettim. Aslında, hayır. Merak etmedim. Anlatırdı. Soal'ın sadık bir takipçisi olan Shiloh'a göre, Delilik CURED tarafından yayılmıştı. Eğer o haklıysa...

Kral beni izliyordu, yüzümdeki her ifadeyi ölçüp biçiyordu. "Soal'la tanıştın, sanırım."

"Hayır." Tanışmamıştım ve bu tamamen doğrudu... ama aniden tanışmak istedim. Tanışmam gerekiyordu.

"Tanışacaksın. Yakında. Seni bir nedenden dolayı hedef aldı."

Elimi titrek karnımın üzerine koydum. "Nedenini bilmiyorum." "Benim şüphelerim var," diye mırıldandı.

"Peki, lütfen sınıfın geri kalanına da aydınlat."

Ama açıklamadı. "Soal'ın burada işlediği şiddetli katliamların ilk elden anlatımlarını okudum ve tüyler ürpertici." Derin bir nefes verdi. "Ourland'a büyük bir savaş geliyor Arden, hazır olsak da olmasak da. Astan ve Soal arasında son hesaplaşma olacak ve biz de bu savaşta rol alacağız. Hayatta kalmak istiyorsak halkımız birleşmeli."

Tanrılar arasında bir savaş, insanları kurban eden bir savaş. CURED böyle hayati bir bilgiyi nasıl gizleyebilir?

Kral henüz bitirmemişti. "Mekanizmayı anlamıyoruz, ama Soal'ın Ourland'daki işi Kaya ile sınırlı. Bize ve dünyamıza sadece taş aracılığıyla erişebiliyor, bu yüzden glower'lar ve akılsız besleyiciler yaratıyor. İkisi birbirine düşman olabilir, ama her ikisi de bir amaca hizmet ediyor. İnsanların Soal'a kulak asmamasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapıyoruz. Soal'dan daha kötü biri olamaz. Ya Astan'ın onu ve ordularını yenmesine yardım ederiz ya da acı içinde ölürüz."

Söylediklerine inanıyordu, inancı yadsınamazdı. Ben de ona inanmak istedim, ama onun kesinliğinin onu haklı çıkarmadığını da anlıyordum. Peki Soal'a güvenmeli miydim?

Her iki taraf da birbirleri hakkında aynı şeyi iddia ediyordu ve ikisi de haklı olamazdı.

"Bunu bastırmamalısın," dedim. "İnsanlar gerçeği hak ediyor."

"Halk, tanrılar ve sonsuz savaşlarla ilgili hikayeleri kaldıramaz. Kaç kişi Soal'ın yalanlarına inanıp enfeksiyon riskine girerek Kaya'ya akın edecek? Kaç kişi daha yıkılacak? Kaç kişi onların elinde ölecek?" Derin bir nefes aldı. "Sana anlattıklarımı iyi düşün. Oğlumla her zaman iyi anlaşamıyoruz ama onu seviyorum ve onu tehlikeye atmanı istemiyorum."

Kral, CURED'e olan inancımı kaybettiğimi düşünüyordu. Öyle olmalıydı. Ama konuyu daha fazla zorlamadı.

"İstedığınız kadar burada kalın Bayan Roosa. Eminim oğlum sizi yakında bulacaktır." Cyrus soğukkanlı bir şekilde içeri girerken, kral kapıya doğru yürüdü. "Hayal kırıklığına uğradım. Seni daha erken bekliyordum oğlum."

HP temiz bir tişört ve üniforma giymişti, ama saçları dağınıktı. Gözleri parlak ve uyanıktı, çenesinde sakal izleri vardı. Gözlerini üzerimde gezdirdi, biraz rahatladı, sonra babasına odaklandı. Hiç şaşırması gibi görünmüyordu. Astan'ı, bu tapınağı ve sözde savaşı çok iyi biliyordu.

"Parti davetini kaçırmış olmalıyım," dedi duygusal bir tonlamayla.

"İtiraf ediyorum, güvenlik ekibine aldığın ilk kadın hakkında daha fazla bilgi edinmek için fırsatı değerlendirdim." Kral omuz silkti. "Pişman değilim."

Cyrus yumruklarını sıktı. "O benim sağlığımı izliyor."

"Evet, o da var."

Bu konuşma, ikisi birbirlerinin yanından geçerken gerçekleşti, ikisi de adımlarını bozmadı. Daralmış bakışlarım "hastam" üzerinde sabit kalmıştı.

"CURED, tüm dünyayı etkileyen bir savaşı gizliyor," dedi kapı kralın arkasından kapanır kapanmaz.

"Evet." Cyrus utanmadan bakışlarımı karşıladı.

"Başka neyi bilmiyorum?" diye sordum.

"Birçok şey. Özellikle neyi öğrenmek istiyorsun?" "Kale'de kimin yaşadığını itiraf et." Daha önce reddetmişti.

Cyrus içini çekerek babasını hatırlattı. "Büyükbabam da diğerleriyle birlikte orada. O, Theirland'dan Ourland'a hükmediyor. Glowlers'ın başlıca hedeflerinden biri ve burada Ourland'dan daha güvende." Yüzümü avuçlayarak gözlerimin derinliklerine baktı. "Şokta ve kızgın olduğumu biliyorum."

"Evet." Onu itmeliydim, ama onun dokunuşuna daha da yaklaştım. "Keşke beni hazırlasaydın."

"Sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim ve söylememem gereken ipuçlarını verdim." Başparmaklarıyla yanaklarımın çıkıntısını okşadı. "En azından artık CURED'in sırlarını biliyorsun."

Yine de Soalianların tarafına geçmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Bu farkındalık, dostluk anını paramparça etti. CURED, Soal ve hatta Cyrus'un bana karşı niyetleri hakkında her zamankinden daha fazla kafam karışmış bir şekilde doğrulandım.

niyetleri konusunda kafam daha da karıştı.

Ellerini ceplerine soktu, yüzü kapandı. Suçluluk duygusu belirdi. Onun sevgisinin gerçek olduğunu düşünmeye başladım. Ama geçmişte ne kadar yanlış anlamıştım.

Harika! Şimdi ben de hiç olmadığı kadar sinirliydim. Bir gün, sabrım taşacaktı.

"Hadi." Cyrus başını eğerek çıkışa doğru işaret etti. "Konuşalım, ama burada değil. Tapınaklarda hiç rahat edemiyorum."

Demek bu tür şeyler daha çok vardı.

Beni çift kapıdan geçerek yeraltı mezarlığından çıkardı. Yukarı çıkarken, aralıklı bir gürültü duyuldu ve her yeni patlamada bina sallandı.

"Ne oluyor?" Elimi netterimin üzerine koyup etrafa bakındım. Sanki saldırıya uğramıştık.

"Ah, bu senin ilk Theirländ fırtınası." Sesinde eğlence vardı. "Korkacak bir şey yok. Fırtınalar gürültülü ve hareketlidir, ama deliler selden saklanırlar."

Pritis ışığıyla aydınlatılmış zırhlı bir pencerenin önünden geçtik. Gece yarısı gökyüzünden iri su damlaları yağıyor, camlara ve kaldırıma vuruyordu. Şimşek çakıyordu, parlak beyaz çizgiler karanlığı ikiye bölüyordu. Hava elektriklenmişti, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Yağmur kaldırıma vururken, neredeyse Cyrus'a yaslanacaktım.

"Oturun," dedi, süitimize girdikten sonra.

"Bugün yeterince sohbet ettim." Bana o kadar çok şey anlatılmıştı ki, toparlanmak için zamana ihtiyacım vardı.

"Peki." Sesi biraz sertleşti. "Akşamımızın sorgu kısmına geçelim." Yüzüme yaklaştı ve yavaşça, kararlı bir şekilde beni duvara doğru itti. Nefesim kesildi. "Nöbet görevinde panik atak geçirdin. Nedenini açıkla."

Dikkatli ol. "Sanki bir nedeni varmış gibi." Yakınlığı içimde garip hisler uyandırdı. Dışarıdaki fırtına kadar şiddetli bir titreme, karıncalanma ve sıcaklık yayıldı.

Gök gürültüsü odayı salladı. Avuçlarını şakaklarıma dayadı ve beni kapana kısırdı. İnanılmaz kokusu başımı sardı. "Optik vericilerim kayıp." Gözlerime bakarak tekrar etti, "Nedenini açıkla."

Lanet olsun. Hırsızlığı çok çabuk fark etmişti. "Odan çok dağınık." Bir ayağının ucundan diğerine geçtim. "Vericileri aramana seve seve yardım ederim."

Bacaklarımı ayırdı ve dizini aralarına sokarak bana yaklaştı. "Seninle farklı bir yol izlemeni tavsiye ederim, Arden."

Kalbim hızla attı. Dudaklarına baktım. "Ama ben bunu tercih ederim." "Sana gerçeği söylemen için bir şans daha vereceğim."

Rahat tavırları canımı sıktı. "Bana casusluk yapmama ve gzetlememe izin vereceğine söz verdin.

Yalan sylemediysen tabii."

"Szm söz. Ama faaliyetlerini sorgulamayacağımı hiç söylemedim." Bize arasındaki mesafeyi kapatarak yavaşça yaklaştı. "Madenlerde keşfettiklerini anlat."

Tanrım, ne yaptığımı çoktan tahmin etmişti. "Nasıl?" diye ciyakladım.

Soru soruyu anladı. "Ekmek kırintıları bıraktın. Buraya geri döndün. Odama girdin. Dosyama programlanmış ekipmanı aldın. Maden arabasını durdurdun. Panik atak geçirdin. Devam edeyim mi?"

"Hayır." Bir an için gözlerimi kapattım. "Pritis'in gerçekte nerede çıkarıldığını duymak istiyorum. Pritis'in tam olarak ne olduğu hakkında bir açıklama da iyi olur."

Göz kapakları yarıya kadar kapandı. "Bunu henüz seninle konuşamam."

Daha fazla sır. Oh, bu ne kadar acı vericiydi. "O zaman madenlerin boş olduğunu rendiğim için şimdi kendiliğinden kırılacağım mı söyle." enemi ne çıkardım. "Shiloh'u öldürmek için silah olarak kullanıldım mı söyle. Biri onu kırdı mı? Bizi kırmak mümkün mü?"

Cyrus ellerini belime koydu. Nasırlı avuçlarından ısı yayılıyordu. "Kırılmayacaksın. Shiloh'a gelince, ona ne olduğunu bilmiyorum. Bazı belgeleri ele geiremedim."

"Yani hile yapılmış olabilir ve sen de öyle olduğunu düşünüyorsun." Cyrus'un gömleğini iki eliyle kavradım, ondan bilgi koparmak niyetindeydim. Onu uzaklaştırmak için. pmek için. Fırtına koparken kendimi sabitlemek için. Yapabildiğim tek şey ona sarılmaktı.

Burnunun ucuyla benim burnuma dokundu. "Ekibimin bir üyesinin karıştığı her suçu araştırırım."

Cevap olmayan bir cevap. Hayal kırıklığının kazanı kaynıyordu, yüzeyinden buhar yükseliyor, zihnimi bulanıklaştırıyordu. O anda

sessiz kaldığım günleri, haftaları, ayları ve yılları düşünmekten başka bir şey yapamıyordum. Her zaman otoriteye karşı çıkmamak için, ne kadar çaresizce itiraz etsem de, sonuçlarından çok korktuğum için, otoriteye karşı çıkmamak için.

"Bana evet ya da hayır de, Cyrus. Lütfen. İçim parçalanıyor. Saksıdan taşan bir bitki gibi, kökleri tarafından yavaşça boğuluyorum. Shiloh'un ölümü hakkında ne biliyorsan söyle."

Duruşu yumuşadı. "Bildiğim her şeyi söyledim."

Hiç de bile. "Sen kraliyet ailesindensin. Dünyadaki herkesten daha fazla şey biliyorsun."

Yüzünde öfke belirdi. "Hayatım hakkında yanlış bir algın var." Daha parlak şimşekler çaktı, gölgeleri kovdu ve öfke ve üzüntü izleri ortaya çıktı. "Ben de herkes gibi, sadece bilmem gerekenleri öğrenerek karanlıkta tutuluyorum. Yaklaşık bir yıl önce, kime güveneceğimi ve ne yapacağımı bilemediğim belirsiz bir dönem yaşadım. Kendi araştırmamı başlattım, ama anlamaya yönelik her kapı daha fazla soruya açıldı. Umuda muhtaçtım ve gerçeği öğrenmek için can atıyordum. Sonra bir şey oldu ve Soal ile CURED'ın gerçek yüzü ortaya çıktı ve her şey netleşti. Doğru şeyi yaptığımdan emin olarak kararımı verdim ve hiç pişman olmadım." Parmakları benim üzerimde gerildi. "Bir gün sana ayrıntılarını anlatacağım."

Bir gün. Ama bugün değil.

Boğuk bir ses çıktı ağızımdan. "Benden bu kadar, yapamazsın, çok fazla şey var..." Argh! Kelimeler boğazımda takıldı, sonunda kazanım kaynamaya başladı. Gözlerim yaşlarla dolarken göğsüne vurdum. "Bundan nefret ediyorum! Nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum!"

Bileklerimi yakaladı. Yüzünde anlayış ve sevgi vardı. "O an için içini dökmek iyi gelebilir, ama sonrası her şeyi daha da kötüleştirir."

"Daha kötü hissedemem!" Onun tutuşundan kurtuldum ve göğsüne daha sert vurdum
daha sert vurdum.

"Peki." Sesinde kararlılık vardı. "Bana vur ve içinden gelerek vur ya da kendini topla."
kendine gel."

Ne kadar sakindi. Ne kadar kendinden emindi. Ne kadar sinir bozucu! Ona vurmak mı? Memnuniyetle. Çığlık attım ve tüm gücümle yumruk attım. Yumruğum ona çarpmadan önce yakaladı, ben de ona tekme attım. Vücudunu yana çevirmesine rağmen yeterince hızlı değildi ve dizim uyluk kemiğine çarptı. Yeterli değildi.

Dövüş başlamıştı.

Vurdum. Tekmeledim.

"Daha sert," diye talimat verdi. "Daha hızlı."

Sinirim tavan yaptı. "Sessiz ol!" diye bağırdım ve yumruğumu savurdum.

"Yap da görelim." Kolaylıkla engelledi. "Yapabilirsen."

Bir banshee uluması bir sonraki yumruğumu haber verdi. Acımasız savaşçı, yumruğumu sanki sinir bozucu bir sinekmiş gibi savurdu. Yeni uluma, yeni strateji. Ona atıldım. Odanın bir ucundan diğerine atladık, mobilyaların üzerine atladık, arkamızda yıkım izleri bırakarak. Onun dersinde öğrendiğim tüm becerileri kullandım, ama ne kadar çok vurursam vurayım, o hiç karşılık vermedi. Sadece savuşturdu, bu da beni daha da öfkeliendirdi.

"Öğretmenlik becerilerimi sorgulamaya başlıyorsun, Arden. En azından dene." Aaah! Öfkeyle saldırdım, dakikalar, saatler, günler, haftalar, aylar ve yıllar

boyunca söylemek istediğim şeyleri haykırdım. "Aidem iğnesini vurmanı reddediyorum! Aşı olmayacağım. Kendi yolumu kendim seçerim. Ben! Hayatım hakkında hiçbir şey bilmeyen bir kabin içindeki biri değil. Param benim param.

Onunla ne yapacağıma ben karar vermeliyim. Test sonuçlarımı bilmeye hakkım var. Onlar benim! Yemek çubukları iğrenç. Üniformalar çirkin, sert ve kaşıntıdırıyor.

Pritis madenlerinde pritis olmalı. Beni kullanıyorsunuz. Annemi özlüyorum ve "Bitkilerim." Sesim sonunda kırıldı. Bu da ateşi daha da körükledi.

Soluma yumruk atıyormuş gibi yaptım. O kaçtığında, botlarına tekme attım. Kanepeye düştü ve ben de onu yere yatırmak için peşinden gittim. Ustaca bir hareketle beni sırt üstü çevirdi.

Ağırlığı üzerime çöktü ve beni yere yapıştırdı. Tüm gücümle mücadele etmeme rağmen onu yerinden oynatamadım. "Benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedi sakın bir sesle. "Artık teslim olmaya hazır mısın?"

"Asla." Sözlerime rağmen, yastıklara yaslandım. Ona öfkeyle baktım, o da bana baktı ve ikimiz de aynı anda nefes nefese kaldık. "Sana güvenebileceğimden emin değilim."

"Beni meyvelerimle yargıla. Elma ağacı portakal vermez."

Lanet olsun! Benim en sevdiğim dili bu kadar iyi öğrenmiş olmasına sinir oluyordum.

"Seni kullanmıyorum." Kaşlarını kaldırdı, gözünün altındaki kesikten bir damla kan damladı ve yara izinde birikti. "Daha kötü hissediyorsun." Kendinden emin bir ifade.

Evet! "Sessiz olmanı söylemiştim," diye tükürdüm.

"Ben de bana zorla yap dedim. İkimiz de başaramadık."

Oh, onu susturacaktım, elbette. Daralmış bakışlarım onun aptal ağzına indi. Tam vurduğum yere. Yapabilirdim... Yapacaktım...

"Yap şunu," diye meydan okudu.

"Yapacağım. Yapmayacağımı sanma." Ama kıpırdamadım. Sadece daha güçlü nefes alıp veriyordum. Dikkatimi dudaklarından ayıramıyordum. Çok yumuşak görünüyorlardı.

Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Yap," diye tekrarladı, baştan çıkarıcı bir şekilde. "Cesaretin var mı?"

Ben... yaptım. Boğuk bir iniltiyle, yanaklarını kavradım ve başımı kaldırdım. O da başını eğdi. Ağızlarımız ateşli bir şekilde birbirine karıştı, dili benimkine doğru ilerledi. Sanki bensiz nefes alamıyormuş gibi öptü beni. Sanki başka kadın yokmuş gibi. Sanki hayatı boyunca elde etmek için beklediği hazineyi bulmuş gibi.

Ben de onu öptüm, tüm varlığım bu eyleme odaklanmış, bu adama kapılmıştım. Bu öpücükte en ufak bir hayal kırıklığı yoktu, içim inanılmaz bir şekilde boştu. Damarlarımda kan yakıt gibi yanıyordu, gittikçe daha da sıcak. Düşüncelerim parçalandı ve savunmam çatladı, öpücük çılgınca bir hal aldı. İnledim, duygusal olarak ona teslim oldum. Teslim ettiğim her şeyi o fethetti ve ben daha fazlasını, daha fazlasını istedim. Sırtını kavradım ve yoğurdum. Ona sarıldım. Parmaklarımı saçlarına geçirdim.

Kemiklerim eridi. Bir şekilde güç toplayarak kollarımı omuzlarına doladım ve "Cyrus" diye soluk soluğa söyledim.

Çenemi çimdikledi, yüzümü istediği yöne çevirdi ve öpücüğü derinleştirdi, ikimizi de yavaşlamaya zorladı. Gücü derisinin altında kaynıyordu, ama dokunuşu nazik, sonsuz derecede şefkatliydi.

Ağrıların ve sızılarım şiddetlendi. Her nefesimi ona bağlı olarak, onun dilinin her yumuşak hareketine kendi dilimle karşılık verdim. Ona daha yakın olmak için çaresizce yanaklarını avuçladım. Ben parmağımı buruşuk yara izinin üzerinde gezdirirken o da dokunuşuma doğru eğildi. Güç ve hayatta kalmanın değerli bir nişanesi.

İnleyerek, dişleriyle alt dudağımı hafifçe ısırды ve başını kaldırdı. Hâlâ nefes nefeseydi. Ben daha hızlı nefes alıyordum. Bakışlarımız birbirine kilitlendi.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Ayırmak da istemiyordum. Parıldayan irisleri gece fırtınasını yansıtıyordu ve beni heyecanlandırıyordu.

Bir kez daha düşük bir iniltiyle alnını alnıma bastırdı. "Bana ne yapıyorsun?"

"Umarım sana yaptığın şeyin aynısını." Sesimin kısılalığı yanaklarıma kızarıklık getirdi.

"Daha fazlasını ister misin?"

"Evet," itiraf ettim. Her şeyden çok.

"Güzel." Bana yumuşak bir öpücük verdi, sonra ben bir tane daha isteyemeden kalktı. Ayağa kalktı ve bana yardım eli uzattı. "Bir sonraki öpücüğü almak için bana nazikçe sormalısın."

Ben kekeledim. O bunu yapmayacaktı... benden bunu bekliyordu... oh! Oturdum ve uzattığı kolunu itekledim. "Bu acımasız ve alışılmadık bir ceza, şeker ayıcığım."

Daha önce olduğu gibi bileğimi yakaladı ve beni ayağa kaldırdı. "Hayır, bu benim için en iyi hamle. Şimdi öğretme zamanı. Birine vurduğunda, her zaman ciddi ol. Sert ve hızlı vurmayı unutma." Bana bir hançer uzattı ve geri çekildi. "Ve duygularının seni yönlendirmesine izin verme. Duygular değişkendir ve kötü tavsiyelerde bulunmaya meyillidir. Tekrar bana saldır, ama merhamet gösterme."

"Çok sinir bozucusun," diye bağırdım, ama yine de itaat ettim. Bir başka başarısız saldırı.

"Yanlış yapıyorsun," dedi ve beni kolaylıkla durdurdu. Beni döndürüp duvara itti, kolumu ve bıçağı başımın üstüne kilitledi. "Ben karşı konulamazım. Arada fark var. Bu arada, öğrenciler genellikle pratik yaparak gelişir. Sen neden gelişmedin?"

Alaycı sözler işe yaradı. Dişlerimi gıcırdattım. "Öğretmene sor."

"Sordum. Seni dinlemediğini söyledi."

Daha da sinirlenerek, bir karşı hamle yaptım ve onun tutuşundan kurtuldum. Oturma odasında boğuştuk, devrilmiş sehpaların üzerinde yuvarlandık, birbirimize tekme attık, yumruk attık ve savuşturduk. Hâlâ bana bir darbe vuramamıştı, ama bunun nedeni fırsat bulamaması değildi.

Sonunda başladığım yere geri döndüm: sıkışmışım. Omurgam duvara yapışmıştı. Bir eli kolumu ve bıçağı tutarken, diğer eli belimi kavramıştı.

"Teslim oluyor musun?" diye sırıttı. Nefesi bile kesilmemişti. "Hayır.

Bunu uzatılmış bir mola olarak kabul et."

Kıkırdadı, sıcak nefesi yüzümü okşadı. "Fort Bala'ya döndüğümüzde," dedi, beni bırakarak, "aradığını bulmak için ne gerekiyorsa yap, ben de elimden geleni yapmaya devam edeceğim. Umarım bakıcım, benimle birlikte katılacakları etkinliklerde faaliyetlerini daha iyi gizler."

Ben de. Onların doğal ortamlarında güçlerini gözlemlemekten kendimi alamadım. Ancak, her etkinlikte onun yanında olmak istesem de, pazarlık fırsatını kaçıramazdım.

pazarlık fırsatını kaçıramazdım. "Durun. Etkinliğe katılmak ilk anlaşmamızda yoktu."

"Öyleydi, ama açıkça belirtilmediğini kabul ediyorum. Bu nedenle, yeniden müzakereye hazırım." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tazminat talep et, ben de vereceğim."

Düşünmeye gerek yoktu. "Bala City'deki evine taşınmama izin ver." Kaya'ya ulaşmanın daha hızlı bir yolu yoktu. Yarın Soal ile konuşacaktım, ya da denerken ölecektim.

Cyrus'un ağzının köşelerinde yarım bir gülümseme belirdi. "Benimle daha fazla zaman geçirmek istiyorsun. Benimle olmaktan hoşlanıyorsun. Kabul et."

"Yasak bölgelere girebilmekten hoşlanıyorum," diye geçiştirdim.

"Lady Pink, ikisinden de hoşlanıyorsun." Elini uzattı ve burnumun ucuna hafifçe vurdu. "Talebini kabul ediyorum. Şimdi git dinlen." Gülümsemesi genişledi ve muhteşem bir şekilde ortaya çıktı. "Beni rüyanda gör."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Astan'ın sana karşı
kullanabileceği tek güç,
senin ona verdiği güçtür.

—*Soal Kitabı*
1.23.54.17

Uykusuz ve rüyasız bir gece daha geçirdikten sonra, Cyrus'a kahvaltı hazırlamaya kararlıyım ve ekstra enerjiyle giyinip mutfığa koştum. Ama hayır, o benden önce gelmişti. Tezgahın kenarına yaslanmış, başını eğmiş duruyordu.

Onun kasvetli duruşu beni şaşırttı ve aniden durdum. Korkunç bir duygu karmaşası onun etrafında bir güç alanı oluşturmuştu. Suçluluk duygusunun acısını, utançın batışını ve korkunun siren sesini tanıdım. Ama bu hiç mantıklı değildi. O, inatçı, sarsılmaz Cyrus'tu. Çelik kadar sert bir savaşçı. Acaba meyveler sonunda onu da etkilemişti?

Varlığımı hissederek, sertleşti ve dikleşti ama bana dönmedi. Bir anda, duygusal bulut buharlaştı. Neşeli bir sesle, "Günaydın, Pink," dedi.

Şaşırtıcı bir değişiklikti. Onu birkaç saniye önce görmemiş olsaydım, onun heyecanlı olduğunu düşünürdüm. "Ne oldu?"

"Geri dönmek istemiyorum. Bunu daha önce hiç söylememiştim," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle. "Theirland'den nefret ediyorum. Ama gelecek tehlikelerden daha çok nefret ediyorum."

Tamamen doğru olmadığını tahmin ediyordum, ama en azından sorunu inkar etmemişti. Paylaşmak istememesini sevmedim, ama anlıyordum. Ben ona güvenene kadar, o da bana güvenemezdi.

Düşünmeden, yanına gidip onu arkadan kucakladım. Teselli etmek için. Beni teselli ettiği tüm zamanlar için teşekkür etmek için. İçimi kaplayan sevgimi göstermek için. "Mümkün olduğunca dikkatli olacağıma söz veriyorum. Bu yardımcı olur mu?"

"Yardım oldu." Dönerek o da bana sarıldı. "Bu ne için?" diye sordu, çenesini başımın üstüne koyarak.

"Bilmiyorum, sorarak mahvetme." "Peki, hanımefendi."

Burun kıvrarak, daha da yakınlaştım. Uzun bir süre öyle kaldık, sonra ben yavaşça uzaklaştım. "Gitmeliyiz."

"Hala birkaç dakikamız var ve seninle geçireceğim tek bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyorum." Bana, en sevdiği içkiden dolu bir bardak uzattı. "Yine dinlenmedin," dedi, hayal kırıklığı açıkça belli oluyordu.

"Bol bol güzellik uykusu alabilirdim," dedim alaycı bir tavırla. Ama evet, dönüp durmuştum, ama bunun nedeni her zamankinden tamamen farklıydı. Öpücüğümüz sayesinde *hala* acıyordum. Bugün ondan uzak durmam akıllıca olurdu. Yine de kahvaltımı bitirirken ona yaslanmaktan kendimi alıkoyamadım. Mmm, çok güzeldi. Şimdiye kadarki en iyisi.

"Yüzünün hiçbir şeyi gizlemediğini konuşmamış mıydık, Pink?" "Yüzüm kötü," dedim somurarak.

"Güzel yüz," diye düzeltti ve alnımı öptü.

Sıcak dalgalar halinde titreme beni sardı ve Bay Victors'un zihnindeki hapishanesinden kurtardı. Cyrus Dolion'un gelecekteki eşi.

Hayır, bugün bu konuyu açmayacağım. "Dün olduğu gibi beni yine çok çalıştıracak mısın?"

"Muhtemelen daha zor." Bardağımyı aldı, içinde kalanları bitirdi ve beni süütün içinden geçirdi. "Önce konuşmamız gereken bir şey var."

"Anlaştık. Soal. Astan. Tanrılar savaşı. Pritis. Hazır olduğunda başlayalım."

"Öyl

e." Tısladı. "Güvenimi bu kadar kolay kazandığımı mı sanıyorsun?"

"Belki de sonunda sırlarını paylaşırsan, bana kendimi kanıtlama şansı verirsen kazanabilirim."

Kendimi kanıtlama şansı versen." Koridora çıktık.

O burun kıvrırdı. "Bu mükemmel bir manipölasyon taktiği. O kadar iyi ki, sana ben öğretmiş olabilirdim."

"Teşekkür ederim." Ben reverans yaptım ve dünyanın en sevimli, paslı kahkahasını kazandım.

Asansöre yaklaştık ve kapılar otomatik olarak açıldı. Kabinde, omzuma kendi omzuyla çarptı. "Sana söylemek istediğim şey şu. Burada hiçbir şey bırakmıyoruz." Bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Anladın mı?"

Anladığımı sandım ve içimi bir rahatlık kapladı. Alıcıyı fark edilmeden geri almayı başarmıştı. "Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım."

Onun övgüsü içimi çiçek açtırdı. Ani bir merak, konuyu başka bir yöne çevirdi. "Dr. Korey senin tipin gibi görünmüyor. Hatta bir zamanlar hayran olduğun biri gibi de değil."

"Aşk hayatımı mı düşünüyorsun? Belki biraz kıskançtır." Ben inkar ederken, parmaklarıyla saçlarımın bir tutamını okşadı. "O zamanlar kendi tipimi bile bilmiyordum."

"Başka bir şekilde söyleyeyim. Dr. Korey kimsenin tipi gibi görünmüyor. O çok... " Onu tanımlamak için ve itaatsizlikten rapor edilmeyecek iyi bir kelime ne olabilir? "Kibirli."

"Öyle. Ama ben yaralıyken bana baktı. Ya da ben öyle sandım." Yara izini ovuşturdu. "Kafa karıştırıcı bir dönemdi. Neyse ki, onun güç arzusunu anladım. Ne kadar çok verersen, o kadar çok ister."

"Evet, fark ettim." Ona davranışına bakılırsa, yaptığı şey çok kötü olmalıydı. "Sanırım ilişkiniz John Victors ile ilk kavganızdan sonra başladı."

"Doğru." Boğazından dalgın bir ses çıktı. "Ekipmanım olmadan karanlıkta mahsur kalmıştım ve bir sürü besleyici etrafımı sarmıştı. Victors ortaya çıktı ve onlarla savaşmama yardım etti. Sonuncusunu öldürdüğümüzde, birbirimize saldırdık."

Cyrus'un o kadar tehlikede olduğunu düşününce gerildim. Ölümünden ne kadar yaklaşmıştı.

Daha fazla konuşmadı, ben de ısrar etmedim. Asansör durdu, kapılar açıldı. Özel bir salona girdik.

"Burada ayrılıyorruz, Pink." Çenemi hafifçe okşayarak, "Takım arkadaşlarının yanına git, diğer tarafta görüşürüz," dedi.

"Emredersiniz, efendim." Nedenini bilmiyordum ama yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum. Hayır, doğru değildi. Nedenini biliyordum. Öpücüğü. Kucaklaması. Bin kilo ağırlığındaki kaynayan öfkemi boşaltmama yardım etmişti. Çenesine hafifçe vurarak gülümsedim. "Sevimli olmayı bırak. Sana yakışmıyor."

O kahkahayı boğazından çıkardı. Topuklarımı döndürdüm ve bir kapıdan geçerek nakil odasına girdim, içimde bir tatmin duygusu vardı. Onu mutlu etmekten ne kadar da zevk alıyordum.

Askerler üç yarığın önünde sıra oluşturdu. En sağdaki, Juniper'ın arkasında yerimi aldım. Cyrus içeri girerken ve bir muhafız onun yanına koşarken konuşmadık. Yarıktan

, ardından geri kalanlarımız da ilerledi. Sıra bana geldiğinde, tereddüt etmeden yaklaştım.

Karanlığa adımımı attığım anda her zamanki gibi acı hissettim, ama bu sefer daha az hissettim. Sonra ışığın içinde duruyordum, Cyrus tam önümdeydi.

"İyi misin?" diye sordu, bekleyiş içinde. "Evet. Sen?"

"İyiyim, teşekkürler." Sıcak bir gülümsemeyle selam verdikten sonra uzaklaşarak, "Dekontaminasyona git. Yoğun bir günümüz var." diye seslendi.

Takım olarak dekontaminasyon kabinlerine yöneldik. Yalnız kaldığımda, kıyafetlerimi çıkardım ve su fıskiyesinin altına girdim. Beklentiyle iç içe karışan bir endişe duyuyordum. Günün sonunda, Rock'ın önünde duruyor ve umarım Soal ile konuşuyor olacaktım. Beni bu kadar çok işe almak istiyorsa, sorularımı cevaplamak için birkaç dakikasını ayırabilirdi.

Temiz üniformamı giydim, her zamankinden daha yumuşak kumaştan çok etkilendim. Aman Tanrım. Sanki bulutların içindeymişim gibiydim. Umarım Mykal ve diğerleri de aynı iyileştirmeyi almıştır. Cyrus'un bunu sağladığını bildiğim için şaşkın ve minnettar bir şekilde kabinden çıktım.

Cyrus koridorun sonunda beni bekliyordu, etrafta kimse yoktu. Diğer kabinlerin kapılarının dışarıdan kilitli olduğundan emin olduğu belliydi.

Ona yaklaşıncı yüzü kızardı ve bakışları şehvetle doldu. "Normal programımıza devam edeceğiz," dedi ve beni تنها bir koridora götürdü. "Tatbikat bittikten sonra sana odamın anahtarını vereceğim."

"Uzaktan anahtar verme imkanı yok mu?" Üssünde kaldığımız süre uzadıkça, gece gelip sokağa çıkma yasağı başlamadan önce Rock'ta geçirebileceğim zaman azalıyordu.

"Bu kadar yüksek seviyede, hem uzaktan hem de şahsen gerekli. Bu hallolunca, yardımcının enjeksiyonu ile ilgileneceğiz."

Kafamı şiddetle salladım, uzun saçlarım yanaklarıma çarptı. "Söylediğimde ciddiydim. İğne yok." Glower dilini deşifre etme yeteneğimi teslim edemezdim. Shiloh ve diğerlerinin başına geldiği gibi zehirlenme riskini de göze alamazdım. "Lütfen zorlama." Kaleyi terk edecektim. Bir şekilde.

Parmaklarını benimkilerin arasına soktu ve başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı. "Neden bu kadar ısrarcı olduğunu açıkla."

Hayır. Hayır, teşekkürler. Lemon Ade dosyasında bulunan ayrıntıları açıklamayacaktım.

"Bana güveniyor musun, Pink, en ufak bir parça bile?"

Güveniyordum. Belki birazcık fazlasıyla. Bu işe razı olmamın tek nedeni buydu. "Sana, ama başka kimseye değil," diye itiraf ettim.

"İyi. Çünkü sana asla zarar vermeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. O yüzden iğneyi ben yapayım. Detayları ben hallederim, herkesi mutlu ederim." Yüksek sesle söylemedi, ama ses tonu sistemi aldatmanın bir yolu olduğunu ima ediyordu.

Bu bir riskti. Büyük bir risk. Bu, onun sadakatının CURED'e değil bana ait olduğu anlamına gelirdi. Daha iyi bir kelime bulamadığım için, onun bana kur yaptığı anlamına gelirdi. Bizi bir araya getirmek istediğı anlamına gelirdi. Neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel bir fikir.

Ondan beni sınamasını istemiştim. Şimdi aynı şeyi ona yapacaktım.

"Tamam," dedim ve başımı salladım. "Evet. Sen yaparsan iğneyi olurum." sen yaparsan."

"Teşekkür ederim. Değerlendirmede görüşürüz." Beni bırakmadan önce hafifçe sıktı. Köşeyi döndük ve o hızını artırarak uzaklaştı.

Son saniyeye kadar onu izledim, sonra hücreme koştum. Ne yazık ki Mykal'dan iz yoktu, ama toprağım iyi nemlenmiş görünüyordu. Hala filiz yok, lanet olsun. İç çekerek sınıfa gittim.

İlk kez, değerlendirmeme ulaşmak için sabırsızlanarak alıştırma yaptım. Zil çaldığında, kapıdan dışarı fırladım.

Dr. Korey koridorda beni bekliyordu. Önümü keserek geçmemi engelledi. "Beni takip et," diye emretti.

Yine mi? "Bir sorun mu var?" "Aidem enjeksiyonunu denetleyeceğim."

Ne! Adrenalin dalgası damarlarıma çarptı. "Cyrus ile konuşmalısın. Bunu kendisinin yapması konusunda ısrarcı."

"O sizin için *Yüksek Prens Dolion* ve o bir tıp uzmanı değil."

Tüm cesaretimi topladım. "Ben onun korumasıyım ve unvanım sizinkinden üstün olabilir, bu yüzden davetinizi reddediyorum." Omuzlarımı dikleştirip, onu geçmeye çalıştım.

İki silahlı baron ortaya çıkararak beni durdurdu. Midem düğümlendi. Yanında korumalar getirmişti.

"Beni takip et, yoksa seni tedavi merkezimize götürteceğim," dedi alaycı bir gülümsemeyle. Cevabımı beklemeden, topukları

yer karolarına vurarak uzaklaştı.

Bir baron bana ilerlemem için işaret etti. Nefes almaya odaklanarak, onun peşinden ağır adımlarla yürüdüm. Cyrus neredeydi? Her köşeyi döndüğümde onun yüzünü aradım. Ondan hiçbir iz yoktu. Her nasılsa, muayene odasında sedyeye otururken bile, baronlar yanımda dururken bile soğukkanlılığımı korudum. Ellerini kılıçlarının kabzalarına koymuşlardı.

"Yüksek Prens Dolion, bu konuda benimle birlikte olmazsa çok kızacak, hatta öfkelenecek!" Doktor gerekli eşyaları toplarken ona söyledim. "Onunla özel bir proje üzerinde çalışıyorum ve bu proje beni onun özel yetki alanına sokuyor."

"Onun babası ondan üstündür ve emirlerim doğrudan kraldan geliyor." Gözlerime bakarak başını eğdi. "Kendi iyiliğin için, Cyrus için geçici bir eğlenceden başka bir şey olmadığını anlamışsındır umarım."

Neredeyse "Aynı kuyuya düşenler birbirini tanır" diye patlayacaktım, ama onun seviyesine inmeyi reddettim.

Her zamanki somurtkan yüz ifadesiyle bana yaklaştı. "Hadi bitirelim. Başka bir yerde işim var."

Soğuk ter alnımı kapladı. Eğer itiraz edersem, CURED'e ihanet etmiş olarak gösterilebilirdim. Etmezsem, Soalianlarla gizlice iletişim kurma yeteneğimi kaybederdim. Hatta Soal'un kendisiyle bile.

Kolumu temizledi ve şırıngayı aldı. O iğnenin kapağını açarken dilimde itirazlar dolaştı. Sonunda biri kaçtı.

"Hayır." Baronlardan kaçarak ayağa fırladım ve başımı salladım. "Hayır."

"Bayan Roosa," diye bağırdı. "Yere oturun, yoksa..."

"Teşekkürler, Dr. Korey, ama siz ve diğerleri gidebilirsiniz." Cyrus'un emri odada yankılandı. Her zamanki gibi, sanki oranın sahibiymiş gibi içeri girdi, sonra elini uzattı ve kadına bekleyerek baktı. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Muhafızlar tek kelime etmeden odadan çıkınca içimdeki öfke yerini rahatlamaya bıraktı. Kaydedildiğimin farkında olarak sessiz kaldım.

Doktorun yüzünde şok ifadesi belirdi. "Baban bu dozu bizzat benim vermemi istedi."

"Açıkça ifade edemediğim için özür dilerim." Cyrus sabırla ve kararlı bir şekilde konuştu. "Gitmenizi istemedim."

"Sıkı emir altındayım." Öfke, kadının derisinin altında kaynıyordu. "Tanık olmalıyım."

"Peki. Buna izin veririm." Parmaklarıyla sessizce şırıngayı istedi.

Kadın şırıngayı uzattı ama mesafeyi yanlış hesapladı ve serum yere düştü.

"Onu atın." Üzerinden atladı. "Yeni bir tane hazırlayacağım."

Bize sırtını dönerek sözünü tuttu. Dr. Korey onu kısık gözlerle izlerken, benim dikkatim ikisi arasında gidip geliyordu. Cyrus yanıma gelip iğneyi batırdığında paniğe kapılmadım. Keskin acı neredeyse hissedilmedi. Kolumda soğuk bir his yayıldı.

"Olanları krala bildireceğim," dedi doktor, sesi düz. "Lütfen bildirin. Ben de bildireceğim."

Bir an durakladıktan sonra odadan çıktı.

Enjeksiyon yerine bir bandaj yapıştırdı ve "Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim" diye mırıldandı.

"Zamanında geldiğiniz için teşekkür ederim."

Gülümsedik ve dünyam aydınlandı.

"Bugün planlanmamış toplantılarım var," dedi, "bu yüzden değerlendirmeler ertelendi. Tatbikatlara kadar görüşemeyiz." Göz kırptı ve uzaklaşırken, "Beni özle, Pink. Çünkü ben seni özleyeceğim," diye seslendi.

Gün hem ışık hızında hem de acı verici bir yavaşlıkla geçti. İstememiştim ama Cyrus'u özledim. Şu ana kadar iğneden hiçbir yan etki görmemem, onun samimiyetine ikna olmamı sağladı. Ona şüphelerimi ve planlarımı anlatabileceğimi düşündüm. Bu, her şeyi değiştirecekti. Artık araştırmamı tek başıma yapmak zorunda kalmayacaktım. Bir ortağım olacaktı.

Gerçekten, gerçekten bir ortağa ihtiyacım vardı.

Tatbikat için yeniden bir araya geldiğimizde, tek istediğim ona sokulup konuşmaktı. Bir şekilde bu dürtüyü bastırdım. Sonra ilk emrini verdi ve tek istediğim onu tekmelemektir. Cyrus tüm ekibi sonuna kadar zorladı. Özellikle beni. Tarihte hiç kimse bu kadar egzersiz yapmamıştı sanırım. Beni Roman, Lark, Miller ve Titus'la antrenman maçlarına soktu ve birden fazla hologramın aynı anda bana saldırmasını sağladı.

Ders bittiğinde, takım serbest zamanlarının tadını çıkarmak için spor salonundan döküldü. Nefes nefese ve ter içinde, bir bankın üzerine sürünerek gittim. Cyrus'un bana uzattığı bir sürahi suyu kabul edecek gücü bulmak için kendimi zorladım.

Cyrus'un bana uzattığı su kabını kabul edecek gücü bulmam gerekiyordu.

"Senin bakıcılığını bırakıyorum," dedim, suyu içtikten sonra nefes nefese.

"Öpücüklerimi, yani erişimimi istiyor musun, istemiyor musun?" diye alaycı bir tonla sordu.

"Tamam. Zihnimdeki istifa mektubunu yırttım." Onun kahkahasının yumuşak, boğuk alt tonu beni titretti. "Madem bu kadar sağlam iş ortaklarıyız, belki bana neler olduğunu anlatırsın?" Tüm tatbikat boyunca beni yorarak ve Roman'la özel olarak konuşarak, ayrıca içeri girip çıkan çeşitli vikontlarla uğraşarak geçirmişti.

Cyrus'un eğlencesi bir anda yok oldu. "Bir... durum olabilir."

Tamam. "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Kapı açıldı ve bir şövalye içeri koşarak benim tenceremi getirdi. "Mykal nerede?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. Benim eşyalarımı benim eşyalarımı halletmesi gerekiyordu.

Cyrus'un irkildiğini gizleyemedi. "Bu gece seninle konuşmak istediğim bir şeydi. Programdan ayrıldı ve üssü terk etti."

Ne! "Bu olamaz." Daha iyiye gidiyor gibi görünüyordu.

Yeni gelen şövalyeden çömleği aldı. "Belgeleri de ben alayım." de alayım."

Şövalye başını salladı. "Özür dilerim, efendim. Dr. Korey bulamadı." bulamadı."

Hangi belgelerden bahsettiklerini merak etmeye gerek yoktu. Shiloh'un kayıtları. Cyrus'a bir bakış attım ve tencereyi alırken mesajımı açıkça verdim. Doktor yalan söylüyordu.

"Ben getiririm," diye söz verdi Cyrus, sonra dikkatini askere verdi. "Tren geldi mi?"

Adam bileklikteki küçük ekrana baktı. "Evet, efendim. Muhafızlarınız bölgeyi güven altına alıyor."

"Ne zamandan beri korumalara ihtiyacınız var?" diye sordum.

Çenesindeki kaslar seğirdi. Askeri gönderip bana odaklandı. "Tehdit seviyesi yükseldiğinde devreye girerler."

"Tamam, daha fazla bilgi istiyorum."

"Lucrea'da ani bir kaçak vakası artışı var."

Endişe boğazımı sıktı. "Annem." O çok zayıftı. Bir saldırıya dayanması imkansızdı.

Cyrus elimi sıktı. "Sen imparatorun torununun bakıcısıydın. Bu pozisyonun avantajları var. Annen için bir şövalye atadım. Şu anda onunla birlikte ve herhangi bir sorunla karşılaşmadılar."

Rahatlamamanın gözyaşları doldu, etrafım bulanıklaştı. "Teşekkürler, Cyrus. Sen gerçekten şeker bir ayıydın."

O burnunu çekerek güldü. Sıcak avucunu belime koyarak beni kapıya yönlendirdi. Memurlar ve şövalyeler kalabalık koridorlarda aceleyle koşuşturuyorlardı. Gerginlik havayı elektriklendirmiş, her konuşmaya karışmıştı, ama ben dikkatim dağılmış olsa da şaşırtıcı bir şekilde sakin kalmayı başardım.

Birdenbire bu kadar çok kesintiye neden olmuştu?

Üssün derinliklerine doğru ilerledikçe, karşılaştığımız insan sayısı azaldı, ama gerginlik devam etti. Tanıdık cazibesine direndim, endişeli düşünceleri yakalamak için elimden geleni yaptım, onları kulaklarımdan dışarı atıp yerine gerçekleri koymayı hayal ettim. Annem güvendeydi. Yakında Rock ile yüzleşecektim, hatta Soal ile bile karşılaşabilirdim. Yalnız değildim. Cyrus vardı.

Merdivenlerden indik, etrafta potansiyel yolcu yoktu. Birkaç dakika içinde, etrafımız askerlerle çevrili özel bir arabaya bindik. Kesinlikle korkutucu bir manzaraydı.

Cyrus beni en uzak koltuğa yönlendirdi. Oturdum ve o da yanıma oturdu, başımı saracak kadar güçlü kokusu beni sardı. Her zamanki maskesi düştü ve içinden gelen hüznün ve ağır sorumluluk ortaya çıktı. Hiç şüphesiz bu trende tek başına olmaya alışmıştı ve sonunda rahatlamıştı.

Elimi uzattım ve avucumu onun avucuna bastırdım. Kolunu belime doladı ve bana sarıldı. Hakkımızdaki söylentiler yayılmaya devam etsin. Artık umursamıyordum.

"Sana sırrımı söylemeye neredeyse hazırım," diye itiraf ettim sessizce. "Öğrendiklerimi, şüphelendiklerimi. Planlarımı."

Parmakları benim üzerimde gerildi, bakışlarını aradı. "Ne olursa olsun sana yardım edeceğim."

Ve muhtemelen ona daha da aşık olurdum.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi gülümsedi. "Şimdi sana üç kedim olduğunu söylemenin tam zamanı olabilir."

Bir an için kekeledim. "Affedersiniz, üç *şapka* mı dediniz? Yoksa *dövme* mi?" Oooh. Ona süründüm ve göğsünü pençeliyormuş gibi yaptım. "Dövmen var mı, Cyrus?"

Gülümsemesi parladı. "Var, ve senin bu dövme fetişini tartışmak için can atıyorum," diye cevapladı, eğlenmeden doluydu. "Ama *kediler* dedim."

Kim? Ne? Ben mi? "Benim fetişim yok."

"Kendini zor tutuyorsun, Roosa."

Belki. "Ama üç kedi?" Yemek ve bakım masrafları nedeniyle, tek bir evcil hayvan sahibi olmayı bile düşünmemiştim, üçlü bir grup ise hiç aklımın ucundan geçmemişti.

"Hamile bir sokak kedisini kurtardım ve iki kız yavru doğurdu."

Nasıl oluyor da her saniye daha ilginç ve daha yakışıklı oluyordu? "Adları ne?"

"Iris, Daisy ve Poppy," diye itiraf etti, başını eğerek.

Gülerek ve kıkırdayarak aynı anda güldüm. "Bir kedi buketin var. Bu, senin hakkında en sevdiğim yeni şey olabilir."

"Dövmelerimi görene kadar bekle."

İtiraf ediyorum, titredim.

Tren yavaşlarken tekerlekler gıcırdadı ve bu ses bana seyircileri hatırlattı. Ondan uzaklaştım ve ikimiz de ayağa kalktık. Kimsenin bizi açıkça izlemediğini fark ettim, ama ilgi seviyesi hissedilebilirdi.

Vagon durdu ve kapılar açıldı. Yaşlı, nişanlı bir baron-elit öne çıktı ve Cyrus'a selam verdi. "Yolda yeni emirler geldi, efendim."

Cyrus sertleşti. "Arden, bu Baron-Elit Rita Harper. BE Harper, Leydi Roosa. Anlatın," diye emretti, maskesi yüzünde sabit duruyordu. "Neyle karşı karşıyayız?"

Çömleğimi aldım ve kulak kabarttım.

BE sert bir tonla açıkladı: "Raporlar geldi. Çevredeki her ilde isyanlar başladı. Bala Şehri'nde de aynısının olması an meselesi. Babanız riske girilmemesini istiyor. Sizi ve arkadaşınızı mümkün olan en kısa sürede Lux'a götürmelisiniz. Vatandaşlara evlerine dönmeleri emredildi ve yollar tıkalı. Yürümek zorundayız."

Beni korku değil, kararlılık sardı. Serbest elimi uzattım. "İki hançer, bir ağ ve ekstra mermiye ihtiyacım var."

BE, bakışlarını Cyrus'a çevirdi.

Cyrus gözlerini kısarak, "Onu duydun," dedi.

Kadın başını salladı ve farklı baronlara el salladı. Onlar da istenen silahları verdiler. Seconds later, we strode from the train, ready for

her şeye.

Yirmi Beşinci Bölüm

Zor zamanlarda, Rock'ta
güvenlik ve yardım bulun.

—*Soal Kitabı*
1.19.27.5

Güneş ufukta batarken, boğucu bir esinti endişeyle karışmıştı. Gökyüzünün renklerle alev alev yandığı manzara, şüphesiz çok güzeldi. En soluk mavilerden en canlı pembe tonlarına kadar, parıldayan altın rengi kıvrımlar vardı. Bala Şehri hakkında sadece dehşet uyandıran muhteşem bir tablo. Işık kaybolur kaybolmaz, besleyiciler saklandıkları yerlerden çıkarlardı.

Bu bir tatbikat, prova ya da sınırlı bir alanda yapılan bir egzersiz değildi. Bu gerçek hayattı ve gerçek sonuçları vardı. Yakınlarda yardım için bekleyen sağlık görevlileri yoktu.

Sadece bir saatlik ışık kalmıştı. Kalabalık, saldırganlığın eşiğindeydi. Araçlar yolları tıkaş, kornalar çalıyordu. Trafik durmuştu. Kaldırımlar da pek farklı değildi, insanlar kalabalıktan kaçmak ve kendilerini güvenli bir yere kapatmak için çılgınca koşuşturuyordu.

Buradaki binalar Lucrea'dakiler gibiyse, gün batımında kapılar otomatik olarak kilitleniyordu. Sakinlerin avuçlarına yerleştirilmiş çipler bile girişe izin vermiyordu. Bütün aileler bütün gece dışarıda mahsur kalabilirdi.

Hızımızı artırmazsak, sıkışıp kalabilirdik. Bu, geçmişte beni dehşete düşürecek bir ihtimaldi. Yine de, Cyrus'un dairesine doğru zorlu yolculuğumuzda korku uzak duruyordu. Silahlıydım ve yanımda güvendiğim güçlü, deneyimli bir savaşçı vardı. Birlikte, yolumuzdaki her engeli aşabilirdik.

Yol boyunca ihtiyacı olanlara yardım ettik. İnsanları güvenli bir yere götürmem gerekirse diye her pritis standını not aldım. Taşlar ne olursa olsun, nereden gelirlirse gelsinler, besleyiciler onları hala hor görüyordu.

"Vatandaşlara yardım eden şövalye sayısı yetersiz," dedi Cyrus, etrafımızdaki gürültüyü bastırmak için bağırarak BE'ye.

"Görev dışı tüm şövalyeler göreve çağrıldı ve yeni şövalyeler ise haftalarca hazır olamayacak."

Alınmadım. Haksız değildi.

"Sığınaklar açık mı?" diye sordu. Bana, "Yüzlerce küçük odadan oluşan tesisler. Şehir boyunca dağılmış yeni binalar, Theirland'daki kübik odalar gibi kullanılmak üzere yapılmışlar" diye açıkladı.

Ne kadar harika.

"Öğrenirim, efendim." BE, diğer uçta izleyen kişiyle konuşmak için bir verici kullandı. "Evet, efendim. Sığınaklar açık ve birçok kişi ve aile içeri girmiş, ancak masrafların çok yüksek olduğunu gerekçe göstererek çok azı kalıyor."

Cyrus'un öfkesi kabardı. "Bu bir acil durum. Odalar boş olmalı. Bu çok fazla ise, ben öderim. Sadece hallet."

Ona olan hayranlığım tavan yaptı. "Neden çocukları ve yaşlıları barınaklara götürmeleri için muhafızları göndermiyoruz? Biz kendimize bakabiliriz."

"Emin misin?"

Beni rahatlatmak için mi onları burada tutmuştu? Tatlı ama gereksiz bir jest. "Ben sizi korurum. Ben iyiyim."

Kolumu sıkıca tuttu, yanına yapıştı ve "Dağılın ve en savunmasız olanları sığınaklara götürün" diye bağırdı.

BE Harper omzunun üzerinden baktı. "Babanın emri var. Gözümün önünden ayrılma."

"O zaman beni gözünün önünden ayırma. Diğerleri şimdi gitsin."

Kadın somurtarak bağırdı: "Happy, sen benimle kal. Geri kalanlar, gidin, gidin, gidin."

Diğerleri dağıldı ve hızla bize yaklaşan bir kalabalığın içine daldı. Dördümüz hızlanarak ilerledik, kalabalığın içinde yolumuzu bulmaya çalıştık. BE önde, Baron Happy arkamızdaydı. Baron Happy, benim tenceremi aldı ve tüm içeriğini bir çantaya doldurduktan sonra omzuna yükledi.

"Teşekkürler." Ellerim serbest kalınca, bir hançer ve bir ağ aldım.

"Yolun yarısını geçtik," dedi Cyrus. "Ayrılırsak, bilmen gereken bazı şeyler var."

İnledim. "Şimdi kesin ayrılacağız."

"Ben Lux'ta yaşıyorum," diye devam etti, kalp krizi geçirecek gibi. "Buradan üç kez sola, iki kez sağa dön, sırayla. Talimatlarımı tekrar et."

"Üç sola, iki sağa." Sorun şu ki, o olmadan binaya giremezdim. Henüz sisteme kayıtlı değildim.

Tiz bir çığlık duyuldu, ardından panik çığlıkları geldi. Kalbim ve dünyanın geri kalanı durdu. Biri kırılmıştı.

Cyrus, kalabalık histerik bir şekilde patlak verirken beni daha sıkı tuttu. Yankılanan ayak sesleri, lastik sesleri ve çarpışan metallerin sesleriyle karışıyordu. Koşucuları atlatarak hızımızı artırdık. Onlara yetişmekte zorlanmadım. Nefesim dudaklarımdan çıkıyordu, adrenalin barajını aşarak vücudumu dolaşüyor ve damarları yakıyordu.

Kargaşanın üstüne başka bir tiz çığlık yükseldi. Silah sesleri senfoniye katıldı. Etrafımızda terör seviyesi yükseldi. Biz de dahil olmak üzere, giderek daha fazla insan birbirine çarpıyordu. Cyrus ilk sola Lux'a doğru döndü ve beni de yanında çekti.

Bir araç yoldan çıktı, kaldırıma çarptı ve bir binaya çarptı. Kalın taş parçaları her yöne uçtu, toz havayı kapladı. Sürücü "Love Soal!" diye bağırarak dışarı çıktı.

Çığlıklar uyumsuz bir şarkıya dönüştü. Kalabalık bizi yuttu, beni Cyrus'tan koparıp geriye itti. Kalabalığın arasından itilip kakıldım, dengemi kaybetmemek için sendeledim. Büyük bir çaba sarf ederek, kaşımın üzerinden keskin bir acı geçmesine rağmen silahlarımı sıkıca tuttum. Sıcak bir sıvı gözlerime damladı, görüşümü bulanıklaştırdı.

"Arden!" diye bağırdı Cyrus. Onu duydum ama sisin içinde göremedim.

"Buradayım!" diye bağırdım, yüzümü silerek. N e r edeydi?

Çılgınlar neredeydi?

Toz inceldi, dünya netleşmeye başladı. Tanımadığım, çılgın insanlardan oluşan bir deniz beni kuşattı. Tüm gücümü toplayarak bir binaya doğru ilerledim ve ezilmemek için tuğlalara yapıştım.

"Cyrus?" diye bağırdım, etrafıma bakınarak. Silah sesleri azalıyor, artıyor, kısa ve düzensiz patlamalar halinde yükseliyordu. "Cyrus," diye daha yüksek sesle bağırdım. Cevap yoktu. Yakınlarda olmalıydı.

Daha ne kadar bekleyebilirdim? Tek başıma, buna hazır değildim. Ama geceyi dışarıda geçirmek için daha da hazırlıksızdım. Ayrıca becerim ve silahım da yoktu. Üstelik bir plan yapmıştık ve ona uymalıydım.

Derin bir nefes aldım ve kalabalığın içine daldım. Tırafiğin tersine doğru ilerlerken koşmaya başladım. Koşuyordum. Sprint yapıyordum. Kaçıyordum. Yeni çığlıklar seslere eklendi ve korkunç bir crescendo'ya ulaştığında ensemdeki tüyler diken diken oldu.

korkunç bir crescendo'ya ulaştığında ensemdeki tüyleri diken diken etti. Ardından ürkütücü kahkahalar geldi. Parmağım tetikte titredi.

Cyrus'un talimatlarına göre ikinci sola döndüğümde, bir genci yere fırlatmak üzere olan çılgın bir adam gördüm. *Her şey şimdi bitecekti.* Nişan alarak ileri atıldım.

Saldırgan yumruğunu kaldırdığında, "Bana bak" diye bağırdım.

Umduğum gibi dikkatini bana çevirdi, sonra sanki çok lezzetli bir şey kokmuş gibi burnunu çekip dudaklarını yaladı. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve kurbanını bıraktı. Mükemmel bir fırsat. Bana doğru adım attı; ben ateş ettim. Mermi havada ıslık çaldı, açıldıkça büyüdü. Evet! Mermi çarptığında, beton zemine savruldu. İnce metal kafes, vücudunu sararak onu yerinde sabitledi. Memnuniyet içimi kapladı, kendime güvenim arttı. Evet, bunu yapabilirdim.

Adımlarımı hızlandırdım, hedefime yaklaşırken karşıma çıkan çılgınları tek tek yakaladım. Son şarjörümde beş mermi kalmıştı. Kalp atışlarım, ayak seslerimin ritmiyle uyumluydu. Daha hızlı. Daha hızlı. Beni yavaşlatan hiçbir şey yoktu.

Son köşeye yaklaşırken kalabalık seyrekleştirdi. Daha hızlı.

Arkamda ağır adımlar duyuldu. Omzuma bir bakış attım ve nefes nefese kaldım. İki besleyici peşimden geliyordu, hızla yaklaşıyorlardı.

Köşeyi döndüğümde Lux'u görmeyi bekliyordum. Şok oldum ve aniden durdum. Bir apartman binası değil, Rock'tı. Ama nasıl, neden, ne zaman... Hayır, önemli değildi. Ben buradaydım. O da oradaydı. Şu anda dört kişi, içeri girmek için çaresizce yüzeye tırmanmaya çalışıyordu. Kütüphaneci Domino Crane'den iz yoktu.

Yaklaşan tehdidi hallet, gerisini sonra düşün. Dönüp, beni çılgınca kovalayanlardan birine ateş ettim. Evet! Bir başkası da bana doğru daldı. Kaçarken tetiği çektim. İki tanesi öldü. Üç atış kaldı. Durup plan yapma şansı yoktu. Diğer dördü benim geldiğimi fark etti ve birdenbire üzerime çullandı. Kesinlikle enfekte olmuşlardı. İkisini ağa yakaladım ama silahım tutukluk yaptı, bu yüzden beklediğimden bir ağ eksik ve iki düşmanım kaldı. Bir profesyonel gibi silahımı ikinci hançerimle değiştirip yakın dövüşe hazırlandım.

Aniden, atmadığım bir ağ havada vızıldayarak bir rakibi yakaladı. Cyrus, her iki elinde birer silahla hızla ortaya çıktığında memnuniyetle sıçradım. Kalan enfekte olanları ustaca etkisiz hale getirdi.

"İyi misin?" diye sordu, bana yeni bir ağ atarak.

Kolaylıkla yakaladım. "Çok iyiyim." Vücudunda morluklar, kesikler ve yırtık giysiler vardı, ama hayattaydı ve iyiydi. "Sen?"

"Daha iyi olabilirdim." Dikkatini omzumun üzerinden başka yere çevirdi ve kaşlarını çatı. "Üçü geliyor. En büyüğü kesik bir kol taşıyor."

Ona yardım etmek için hazırlanırken, The Rock gözüme çarptı. Güçlü bir bağ beni etkisi altına aldı ve bırakmadı. Gözlerimi ayıramadım. Ayırmak da istemedim. Diğer her şey kayboldu, tamamen önemsiz hale geldi.

Yanardöner, ayna gibi taşın içinden geçen damar labirentinde bir nabız titredi. Kızıl renk, dairelerin dış kenarlarına doğru aktı. İç çizgiler kayarak birbirine kenetlendi ve birbirine bağlı çaprazlar oluşturarak sembolleri dönen bir harekete soktu. Her döngünün içinde canlı alevler parladı. *Büyüleyiciydi.*

Tıpkı vizyonumda, rüyamda ya da her neyse, gördüğüm gibi, duvar duman içinde kayboldu. Kaya yüzeyinde bir görüntü belirdi ve beni derinden sarsan bir görüntüydü. Bir adam safirden yapılmış bir tahtta oturuyordu. Diğer insanlar gibi görünüyordu. Ya da, başından yayılan ışık tacı yüzünü gizlemese ve en saf mavi alevler vücudunun alt kısmını kaplamasa öyle görünebilirdi. Kusursuz, parlak ve altın rengi bir metal göğüs zırhı gövdesini kaplıyordu.

Boğazımdan sesler çıkıyordu. Dizlerim titriyordu, çökmek üzereydi. Kim olduğunu söylemesine gerek yoktu, biliyordum.

"Arden, Arden," diye fısıldadı. "Birçok şeyden rahatsızsın."

Sesi dizlerimi titretti. Ses, birçok akıntının ağırlığını taşıyordu ve tüm varlığımı dalgalandırıyordu. "Sen Soal'sın."

"Benim. Görüşmek istediğini söylemişsin."

Üzerime bir ağırlık çöktü, ama bu kısıtlayıcı bir ağırlık değildi. Daha çok kadife yumuşaklığında, sıcak ve rahatlatıcı bir kışlık palto gibiydi. "Beklediğim gibi değilsin."

Biraz güldü. "Ne bekliyordun peki?"

İyi soru. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim." Zihnimdeki mermi şarjöründeki ilk soruyu ateşledim. "Bu kırılmaları sen mi yarattın? Çılgınlar senin adına öldürüyor."

"Böyle ölümlerden ne kazanacağım?" diye sordu.

"CURED'in vatandaşlarını mahrum bırakmak." Başlangıç olarak.

"Onlar bu işi kendi başlarına yeterince iyi yapıyorlar."

Bekledim, ama Soal başka bir şey söylemedi. Gerçek bir savunma ya da kanıt yoktu. Sinirlenerek bir adım yaklaştım. "Arkadaşım Shiloh, senin her soruna

her sorunun çözümü olduğunu söyledi. Benim bakış açımdan, pek bir şey yapmıyorsun gibi görünüyor."

"Çünkü bakış açın çok düşük. Rock'ımı oku.

Astan ile iş yapmaya devam etmek istemiyorsanız tabii.

Birisi bana güvenliğini garanti edene kadar, delirme riskine girip onun oyununa gelmek istemediğim için Kaya'yı okumayacağım. "Astan'la hiçbir ilişkim yok."

"Vardın. Sık sık."

"Hayır" dedim. Devasa koç boynuzları ve kanatları olan bir tanrıyla karşılaşp bunu fark etmem imkansızdı. Kesinlikle imkansız. Bir yere varamadığımız için konuyu değiştirdim. "Beni işe almak istediğini duydum."

"Herkesi işe almak istiyorum. Sadece bazıları bunu duymaya hazır." "Peki, benim hazır olduğumu düşünerek hata yaptınız."

"O zaman seni hazır hale getirelim." Görüntüsü solmaya başladı.

"Hayır!" Geri kalan mesafeyi bir hamlede kat ettim. Soracak çok sorum vardı, ama onun yerine bir kitap görüntüsü belirdi. Benim kitabım. Titremeyle sarsıldım.

Tanıdık kitap kendi kendine açıldı ve belirli bir sayfaya gelene kadar sayfalarını çevirdi. Metin sayfadan yükseldi ve bir görüntü oluşturmak için bir araya geldi. Amelia! Güzel kız kardeşim, hafızamın derinliklerinden çıkıp sayfalarda dans ediyordu ve ben titrek nabzıma elimi bastırdım. Kahkahaları havayı doldurdu ve ben de gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken gülmekten kendimi alamadım. Bu günü hatırladım. En iyi ve en zeki öğrenciler için düzenlenen yetenekli öğrenciler programına kabul edilmesini kutlamıştık.

"Eğer kendi alanımı seçebilirim, pritis'i seçeceğim," demişti. "Kemiklerimde hissettiğime yemin ederim ki, bir frekans yayıyorlar. Müzik gibi. Yumuşak ve lirik."

Hmm. Bunu söylediğini unutmuşum.

Sayfalar çok çabuk çevrildi ve onu sildi. "Geri dön," diye fısıldadım. "Lütfen."

Geri gitmedi. Yeni bir bölümde durdu ve bir kez daha metin belirdi, bu sefer annemi gösteriyordu. "Oh," diye nefes verdim. Bunu da hatırlıyordum. Annemin her yerinden sağlık ve zindelik yayılıyordu. İlk otunu yetiştiren on bir yaşındaki Arden'e gülümsüyordu.

"Sen bir cennet yaratacaksın, bebeğim," dedi annem

.

Şu anda, kollarının beni sardığını hissettim. Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı damladı.

"Cennet nedir?" diye sordu küçük Arden.

"İhtiyacımız olan ya da istediğimiz her şeyle dolu bir zevk bahçesi." istediğimiz her şeyle dolu bir zevk bahçesi."

Bu, yoluma karar verdiğim gündü. Tarım ya da hiçbir şey.

Bir kez daha sayfalar çevrildi ve durdu, ve aniden Shiloh

Bana komik suratlar yapıyordu, kötü bir günü değerli bir anıya dönüştürüyordu. Onu gördüğüm için çok mutluydum ama içim paramparça olmuştu, birlikte gülüp ağladık. Kısa süren güzel bir hayat. Neden bana bunları gösteriyorsun? *Neden!*

Kitap başka bir sayfaya geçti ve resimsiz bir metin ortaya çıktı. **Kod 80630941507**. Son rakama bakışım değdiği anda kitap kapandı, kütüphane kayboldu, taş geri geldi ve semboller dönmeyi bıraktı.

"Daha fazlasını ver!" Kod hariç, o anların her biri beni derinden etkilemişti. Kaotik bir dünyada huzur ve mutluluk dolu anlardı. Tome Society, yani Soal, bana bunu mu sunmuştu? "Sadece bir tane daha..."

Cyrus görüş alanımda belirdi ve Kayayı engelledi. Hayır! Onun yanından geçmeye çalıştım ama o da benimle birlikte hareket etti. Kollarımı mengene gibi sıkarak dikkatimi yüzüne çevirdi. Ağzı hareket ediyordu ama ses çıkmıyordu. Bekle. Kaşlarımı çattım. Üzerinde kan lekeleri vardı, saçları terden sırılsıklamdı ve sert ifadesinde endişe hakimdi.

Çıt. Dünya normale döndü, kulaklarımı gürültü bombardımanı vurdu.

Alarmlar, sirenler, ayak sesleri, bağırışlar, patlamalar. Yerde cesetler dağılmıştı.

"—kapılar kilitlenmeden kaçmalıyız. Arden? Beni duyuyor musun?"

Şaşkın ve dehşet içinde hızla gözlerimi kııptım. "E-evet," diye cevap verdim. "Koş."

Cyrus kolunu belime doladı ve beni sokakta sürükledi.

Soal'dan uzaklaş.

Ne oldu?

Yirmi Altıncı Bölüm

Fırtına esip ateş alevlense de,
seni sağ salım kurtaracağım.

—*Soal Kitabı*
1.23.43

Kilitlenmeden altı dakika önce Lux'a ulaştık, ama hissettiğim rahatlama değildi. Rock'a dönmek istiyordum. Sanki bir parçam orada kalmış gibi hissediyordum ve onu geri almadan kendimi tam hissedemeyecektim. Ya da kendimden daha fazlasını vermeyi teklif etmeden.

Evet, evet, geri dönmeliyim. Böylece besleyicilerle birlikte karanlıkta mahsur kalacağım. Ne olmuş yani?

CURED'e göre bu delice bir davranıştı, ama ben hasta değildim. Değildim! Sadece daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Cyrus niyetimi sezmiş olabilir. Elimi sıkıca tuttu ve hızlı adımlarla yürümeye devam etti.

Silahlı iki baron, yüksek binanın girişini koruyordu. Bizi içeri aldılar. Yavaşlamadık. Bir kapıcı lobiden koşarak bize asansör kapılarını açtı. Etrafta başka kimse yoktu, bu da bana bu ihtişamı tam olarak görebilme imkânı verdi. Kristal duvarlar, kusursuz mobilyalar ve altın damarlı zemin, bu yapının Theirland'dan geldiğini kanıtlıyordu.

Cyrus ve ben asansöre girdik, herkesi geride bıraktık. Kapılar kapanırken aramızda gerginlik hissediliyordu.

"Sen..." diye başladım.

"Yalnız kaldığımızda konuşuruz," diye sözümü keserek sertçe araya girdi.

Dudaklarımı sıkıca kapattım, gömleğinin kenarından kanın sızdığını fark ettim ve inledim. "Cyrus, sen..."

"Yalnız kaldığımızda," diye tekrarladı.

Belki de kaydediliyorduk. Aksi takdirde, bir sürü soru sorardı. Benim de ona soracak birkaç sorum vardı, nasıl kullanacağımı bilmediğim bir kod almış, kitabımın daha fazlasını okumuş ve Soal ile konuşmuştum. Tanrı beni meraklandırmıştı.

Kendime Rock'a odaklanmayacağımı söylemişim, ama tam da bunu yapmışım. Şimdi cesaretlenmişim. Ve meraklıyım. Ya bu yapı Delilik'e neden *olmamışsa*?

"Güvenlik ekibin iyi mi?" Bunu kesinlikle konuşabilirdik. Of. Hala fayansların üzerine kanını akıtıyordu. Gömleğimi çıkardım ve kumaşı yarasına bastırdım. Soğuk hava çıplak tenime değdi.

"Onlar iyi. Sen gelmeden Happy geldi ve ben seni aramaya çıktım. seni aramaya çıktım."

"Teşekkür ederim." O orada olmasaydı, düşünmek bile tüylerimi ürpertti. ne olabileceğini düşündü. "Eğer sakıncası yoksa, annem hakkında bilgisi olan kişiyle görüşmek istiyorum."

"Zaten planladım." Dişlerini sıkarak konuştu.

"Umarım Mykal'ı da izlemesi için birini göndermişsindir." "Denedim, ama nerede olduğunu bilmiyorum."

Kahretsin. Belki güvenli bir yere saklanmıştı. "Umarım insanlar sığınakları dolduruyordu."

"Dolduruyorlar. Ama odaya giremeyenler korumasız kalmayacak. Arşidük Heta, Bala Şehrine birden fazla birim gönderiyor. Gece devriye gezecekler ve geçici pritis standları kuracaklar."

Ding. Kapılar, rahat bir kanepa, iki konforlu sandalye ve altın kaplumbağaların sırtlarında dengelenmiş ayakları olan masif ahşap bir sehpanın bulunduğu bir süite açıldı. Çaydanlığım kenarda duruyordu. Duvarlarda, altın çerçeveler içinde hareket eden holografik görüntüler, Cyrus'a birçok yönden benzeyen güzel bir genç kadını gösteriyordu. Belki kız kardeşi ya da annesiydi.

Cyrus yüzünü buruşturarak beni ileriye doğru çekti. Oturma odasının farklı yerlerinden üç kedi atladı ve bize doğru yaklaşmaya başladı. Gri bir tekir, beyaz benekli siyah bir güzellik ve turuncu bir sevimli kedi. Onların sevimliliğine hayran kaldım. Onları okşamalı, kucaklamalı ve öpmeliydim!

Kediler beni fark etti ve her yöne dağılmadan önce donakaldı. "Sizi kazanacağım," diye seslendim. Bir çift cam kapıdan geçtik ve şehrin yarısını gören bir balkona çıktık. Buradan bile Kayalık'ın birkaç parçası görünüyordu. Özlemim doruğa ulaştı.

"Dr. Korey'in size savaş alanında organ hasarlarını nasıl onaracağınızı öğrettiğini biliyorum," dedi Cyrus, adımlarını hızlandırarak.

Oh, hayır, hayır, hayır. Kalbim deli gibi atıyordu. "Bana sadece temel bilgileri verdi." Beni onu tedavi etmemi bekleyemezdi. "Benim bunu yapmam imkansız..."

"Temel bilgiler yeterli. Beni tedavi edebilirsin." Beni mutfağa sürükledi.

Bir inilti kaçtı. "Bu binada bir tıp uzmanı olmalı." Benim binamda bir tane vardı, ama "uzman" demek biraz abartılı olurdu.

"Birkaç tane var. Eminim onlar da bizim gibi barikat kurmuşlardır.

Ayrıca, başka kimsenin duvarlarımızın içine hapsolmasını istemiyoruz." "Haklısın, ama..."

"Burada kal." Kan damlaları bırakarak gitti.

Hemen işe koyuldum, açık mavi çekmeceleri ve altın süslemeli dolapları açtım, kanı emmek için bez aradım. Parlak fildişi tezgahlar lekesiz görünüyordu, umarım enfeksiyon konusunda endişelenmemiz gerekmezdi. Farklı büyüme aşamalarında küçük saksı bitkileri stratejik yerlere yerleştirilmişti. Ama ilaç olarak kullanabileceğim hiçbir şey yoktu.

Cyrus bir saha ilk yardım çantasıyla geri döndü, çantayı tezgahın üzerine koydu ve gömleğinin yakasını tutup geniş omuzlarından aşağı çekti. Çenem neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Şu haline bak." O keskin kaslar ve o şaheser gibi dövme. Omurgasının tabanından sırtına, omuzlarına, köprücük kemiğine ve göğsünün farklı yerlerine uzanan bir ağaç, dallarında farklı şeyler açmış. Çiçekler ve meyveler, evet, ama aynı zamanda anahtarlar, silahlar ve madeni paralar da var. Düşünmeden elimi uzattım ve parmak uçlarımla bir gülü izledim.

"Hayranlığından çok hoşlanıyorum," dedi alaycı bir tonla tezgahın üzerine eğilirken, "ama kan kaybediyorum."

Aman Tanrım, gerçekten kanıyordu! Yanında açık bir yara taze kırmızı kan sızıyordu. Titreyen ellerimle ilk yardım çantasını alıp gerekli malzemeleri topladım. "Bunu gerçek hayatta hiç yapmadım," diye uyardım. Hiç kimse için gömleksiz bir şekilde bir şey yapmamıştım. "Muhtemelen hatalar yapacağım."

"Sana notunu esnek vereceğime söz veriyorum. Ve eğer hayatta kalırsam, otomatik olarak geçersin."

"Bu komik değil." Dudaklarımı yaladım ve ilk aleti aldım. "Sanırım ağrı kesici almamayı tercih edersin, böylece ben hata yaparsam aklın başında olur."

"Acıyı öldür," diye emretti ve ben neredeyse gülüyordum. Neredeyse. "Ne oldu?" Titreyen parmaklarla ilk iğneyi yaptım enjeksiyonu yaptım ve yarayı uyuşturdum. Sonra, yarayı uygun kimyasallarla temizledim ve düşünmemeye, hissetmemeye çalıştım.

"Bir grup besleyici bana pusu kurdu."

Bu, Soal'ın dikkatimi dağıttığı sırada oldu, şüphesiz. Bunu kasten mi yaptı, yoksa kazara mı oldu, bilmiyordum. Her halükarda, suçluluk duygusu içimi yaktı ve yanağımı ısırdım. "Orada olanları konuşmalıyız."

Cyrus sertleşti ve başını salladı. "Konuşmalıyız, ama ilaçların etkisi geçene kadar, yarın."

Sözleri zaten peltekleşmeye başlamış mıydı? "Ya kendimi kaybedersem?" Yeni takıntımı düşünürsek, bu çok gerçek bir ihtimaldi.

"Endişelenmiyorum, Arden."

Yeterli değildi. "Emin olamazsın. Tedbirli olmakta fayda var."

"Neden bu kadar güzelsin?" diye sordu.

Evet, sözleri kesinlikle peltekleşmişti. İyileşmesini hızlandırmak için C2U'yu (kritik bakım ünitesi) sabitlerken gülümsememeye çalıştım, sonra etrafına bandaj sardım. Ve kendim söylemek gerekirse, çok iyi bir iş çıkardım. Sabaha kadar durumu çok daha iyi olacaktı. Tamamen iyileşmiş olmayacaktı, ama iyileşme yolunda olacaktı.

"Benim güzelliğimde en çok neyi seviyorsun?" "Senin nezaketin."

Bu sefer gülümsememi durduramadım. "Hadi seni yatağa götürelim. Bayılmadan önce telefonunu arayabilirsin." Onun koluna girerek destek oldum.

"Beni kanepeye götür ve biraz benimle kal," dedi, ağırlığını bana vererek.

"Dağınıklığı temizledikten sonra sana katılacağım."

Gerçekten dudaklarını bükmüştü ve bu çok sevimliydi. "Dağınıklığı sonra toplarız." Bir duraklama. "Gülüşün muhteşem," diye ekledi sarhoş bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim." Onun izini öptüm. "Hadi, aşkım." Ağırlığı altında zorlanmama rağmen, onu devrilmeden hedefimize ulaştırdım.

Bir yastığın üzerine çöktü ve beni de yanına çekerek, yerimden kıpırdamamamı sağladı. Uzanıp yanına döndüğünde, beni yumuşak bir yastık ve sert vücudu arasına sıkıştırdı. Ten ten. Sıcaklık sıcaklık. Güç yumuşaklık. Daha önce hiç yaşamadığım kadar derin bir bağ hissi anında ortaya çıktı.

"Sonunda seni istediğim yere getirdim," diye mırıldandı, yüzündeki saçları düzelterek.

"İstersem kaçabilirim," diye mırıldandım, ona eriyerek. Kanamasının tekrar başlamamasını sağlamak için olduğum yerde kalmaktan daha iyi bir yol yoktu.

Annem hakkında bilgi almak için telefon ederken beni kendine sıkıca sarıp sarmaladı. Telefonu kapattığında bana olanları anlattı. "Korkup ondan kaçmış, ama o çipini takip edip onu apartmanına geri getirmiş. Şimdi güvende ve sağ salım."

Rahatladım, ama hemen sonra umutlarım suya düştü. Takip edilmiş. Çipi sayesinde. Tıpkı benim avucuma yerleştirilen gibi. Tıpkı herkesin avucuna yerleştirilenler gibi.

Eyaletlerdeki vatandaşları bulmak ne kadar kolaydı. CURED, Rock'a yaklaştığımız veya biraz fazla oyalanmamızın her birini kaydedebilirdi. Akademiye gitmeden önceki gün Bay Garfield'a yaptıkları gibi, bizi herhangi bir binaya veya daireye girmemizi engelleyebilirdi.

Tüylerim diken diken oldu. Bu, dikkate almam gereken bir komplikasyondur. "Uyarıyorum. Geçici açık halinden yararlanarak sırlarını öğrenmeye çalışacağım." Kalbinin atış hızını ölçmek için avucumu göğsüne bastırdım. Hızlı ama düzenli. İyi.

"Bunu bekliyordum, kedicik, ve hazırlıklıyım. Uyuşturulmuş olsam bile, ayartılmaya direneceğim. Ben savaşçıyım. Kırılmam." Elimin kaplamadığı göğsüne yumruğunu vurdu, bana büyük, güçlü bir gorili hatırlattı. Sonra yüzünü buruşturdu, benden bir kıkırdama kopardı.

"Şimdi ben *kedi yavrusu* muyum?"

"Mmm hmm. Buketimin bir parçası. Belki sana *buttercup* demeliyim." Yanağına burnunu sürttü. "Az önce şaka yapıyordum, biliyorsun. Beni böyle tuttuğun sürece sana her şeyi anlatırım."

Sevimli adam. "Ben de az önce şaka yapıyordum. Seni kullanmayacağım." Cevaplar için bile.

"Sana bir sır vereceğim." Yüzü hüzünlü bir ifadeye büründü. "Bir yıl önce, kitabımın bir bölümü Rock'ın yüzeyinde oynadı. Kendi kişisel filmim. Bana gelecekte olacak bir olayı gösterdi. Sen de o filmdeydin, ama biz henüz tanışmamıştık."

Ne! "Burada durma. Devam et."

Cyrus esnedi ve yüzünü boynumun çukuruna gömdü. "Her zaman çok güzel kokuyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim, neredeyse cildimden çıkacak gibi. "Lütfen, lütfen, daha ayrıntılı anlat."

"Şey, gül ve limon kokusu var..."

"Benim kokum değil," diye araya girdim, istemeden gülerek. "Rock'ta izlediğin filmi anlat."

"Gülüşün beni mutlu ediyor."

Cildimin yüzeyine sıcaklık yayıldı. "Cyrus. Kitabın. Film. Ben."

O da içini çekerek, "Bana öyle sevgi ve güvenle baktın ki, bunun gerçek olmasını çok istedim. Sonunda seninle tanıştığımda, ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilemedim."

Bütün vücudum eridi. "Bence Soal bizi bir araya getirmeye çalışıyor. Victors, belki de sonunda evlenebileceğimizi söylemiş olabilir... ama bu bir itiraf değil."

"Resepsiyonda elma ve incir ikram edelim."

Burnumdan hava çıkardım. Beklediğim tepki bu değildi. Tamam, sorgulama bitti. Parmak uçlarımla onun izini takip ettim. "Biraz dinlen. Çok kan kaybettin."

"Önemli değil." Elime başını yasladı. "Buzdolabında fazlası var."

Ne! "Buzdolabında kan torbaları mı saklıyorsun?"

"Sen yok mu?" Uykulu gözlerinde neşe parladı. "Kan benim, savaştan sonra infüzyon için kullanıyorum. Seninkini de almaya başlayacağız."

"Beni klonlamak için bir plan olduğunu anlarım," diye alay ettim ve başımı omzuna daha rahat yaslamak için pozisyonumuzu değiştirdim. "Acıyor mu?"

"Hayır. Çok iyi. Hayal ettiğimden de iyi."

Mmm. Yaydığı ısı bizi koruyucu bir balonun içine sardı, içinde onun kokusuyla tatlandırılmış bir bağ hissi kaynıyordu. Son iki yılın zorlukları sisin içinde kayboldu, kaslarımı ve kemiklerimi saran gerginlik azaldı.

"Bu gece casusluk yapma," diye mırıldandı. "Binada üç aktif kont ve kontes, ayrıca eski tıbbi kont ve babam var. Her yerde kameralar var."

İlginç. Eski tıp başkanı ile tanışmak isterim. Ve diğer aristokratlarla da. Hayatımızın her yönünü denetliyorlardı. "Yakında bir parti vermeliyiz."

Parti vermeliyiz. Komşuları davet edelim." Sorularım vardı. Birisi bu son salgını hakkında bir şeyler biliyordu. Nedenini. Kimlerin kazandığını.

"Parti," diye tekrarladı Cyrus, saçlarımın uçlarıyla oynayarak.

Hayatımda hiç bu kadar keyif aldığımı sanmıyordum. Onun öpücüğü dışında. "Durma." Oh! İki kedi sandalyenin altından başlarını çıkardı, ama bakışlarımız çarpınca hemen saklandılar. Gülümsedim. Yeni görev: Onları kazanmak, o değerli yüzlerine burnumu sürtmek.

"Dışarıda harikaydın," dedi, daha uyanık bir sesle. "Yaran sana yalancı diyordur."

"Rock'ta neler olduğunu anladım. Ben ondan önceyi kastediyorum. Sen pes etmedin."

Peki. "Harika bir iş çıkardım, değil mi?" Korku beni hiç alt etmemişti. Buna izin vermedim. "Sen de harika bir iş çıkardın. İkimizi de güvende tuttun."

"Ödül olarak kitabını dinlemek istiyorum. Gördüklerini anlat. Sonuçta beklemek istemiyorum."

Sanki o benim saçlarımla oynarken ben sır saklayabilirmişim gibi. "Geçmişimden koparılmış anılar gördüm. Kız kardeşimin hayatının en mutlu günü, hedeflerine ulaşmak için gösterdiği kararlılığa hayran kaldığım gün. Pritis öğrenme arzusunu ve onların ona şarkı söylediğine olan inancını hatırladım. Sonra annemin tarım hayallerimi desteklediği anları ve Shiloh ile tanıştığım anı yeniden yaşadım." Kodu, yarın kafası daha açık olduğunda kullanmak için sakladım. Belki de Kaya'daki işaretleri deşifre etmeme yardımcı olacak bir anahtar olabilirdi.

"Onu özölüyorsun," dedi arkadaşım, tam anlayamadığım yumuşak bir ses tonuyla.

"Evet. Shiloh beni güldürdü ve kendimi güvende hissetmemi sağladı."

Cyrus şakaklarımı okşadı ve dikkatini enseme verdi. "Sana ne yapıyorum?"

Beni arzulatıyorsun. "Bu başka bir günün itirafı."

"Haklısın." Gözlerini kapattı ve başının arkasını kanepenin en yüksek kısmına yasladı. Okşamaları yavaş yavaş kesildi. Uzun bir süre geçti ve uykuya daldığını düşündüm. Anlaşılabilir bir şeydi. Zaman geçtikçe göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

Durumumuzun tehlikelerine, ani ve açıklanamayan kopuşlara ve Rock ile karşılaşmama rağmen, Cyrus'un bana saldıracağını hayal bile edemezdim. Özellikle de savunmasız durumumu düşünürsek, bu çok şok ediciydi. Belki de kendime fazla güveniyordum. Belki de Soal'ın bana bahsettiği

Soal'ın bana bahşettiği sevinç ve huzurla sarhoş olmuşum. Ya da belki de bir parçam Cyrus'a sandığımdan daha çok güveniyordu. Sebep ne olursa olsun, olduğum yerde kaldım.

Beni ödüllendirdi ve "Sana başka bir sır vereceğim" diye fısıldadı. Sonuçta uyumamışım. Kalbim çarpıyordu. "Evet. Lütfen söyle."

Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Küçük bir çocukken, bir besici annemi döverek öldürdüğünü gördüm."

Dehşet beni bir anda uyandırdı. "Cyrus, bu çok korkunç."

"Öyleydi. Önce beni dövdü, sonra ikimizi de ölüme terk etti. O kaçır kaçmaz annemin yanına sürünerek gittim ve son nefesini verirken yanında uzandım. Sonra kendimi bırakamadım. O gün söylediği sözleri tekrar tekrar düşündüm. *Asla bir olasılığı göz ardı etme.*"

Gözlerim yaşlarla doldu. Bugün gözlerimden yaşlar akmaya hazırdı. Onun çocukluğuna ve kaybettiği çocukluğuna acıyordum. "Çok bilge bir kadına benziyor."

"Öyleydi." Dudaklarının köşeleri hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı ve başparmağının ucuyla gözlerimin altındaki nemi sildi. "Sana her baktığımda ne düşündüğümü biliyor musun, Leydi Arden Dawn Pink Bubble Gum Kitten Buttercup Roosa?"

"Lütfen söyle," dedim, öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Olasılıklar," diye cevapladı, sonunda uykuya dalarken, nefesleri eşitlenerek

Sersemlemiş bir halde, hareketsiz, sessiz ve tamamen işkence içinde yatıyordum. O, olasılıkları görüyordu.

Ben. Onunla bir gelecek görebiliyordum. Ondandır hoşlanıyordum. Çok. Beni cesaretlendirdi, yardım etti, destekledi ve her zaman doğruyu söyledi. Onu tekrar öpmek zorundaydım. Ve hayatımda ilk kez, gelecekte korkmuyordum. Belirsizliğime, soruşturmaya ve Soal ile son görüşmelerime rağmen, umutluydum.

"Benim," diye mırıldandı Cyrus, bana daha sıkı sarıldı.

Gözlerim kapandı. Ona daha da yakınlaştım, onun olmanın sarhoş edici ve mutluluk verici hissinin tadını çıkardım. Çok geçmeden tatlı bir bulut tüm varlığımı sardı ve beni uzaklara taşıdı.

"Uyan, uyuyan güzel."

Eğlenceli ses beni derin uykumdan uyandırdı. Gözlerimi açtım ve ne olduğunu anladım. Güneşin ışınlarıyla aydınlanan bir kanepede uzanıyordum.

Cyrus üzerime eğilmiş, bir elini kol dayama yerine dayamıştı. Duş almış ve temiz beyaz bir tişört ile eskitilmiş kot pantolon giymişti. Ayaklarında savaş botları vardı. Rahat ve yakışıklıydı, onu görünce heyecanlandım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum, ağrıyan kaslarımı gererek.

"Çiğnenip tükürülmüş gibi." Geniş bir gülümseme yayıldı. "Biri üzerimde yatmış uyumuş."

"Oops," diye mırıldandım.

"Hoşuma gitti."

Karnımdaki ani çarpıntıyı görmezden geldim. Ve hala tişörtümün olmadığı, sadece sütyenimin olduğu gerçeğini. Dün gece söylediklerini hatırlıyor muydu?

Dur. "Açık havada uyudum," dedim şaşkınlıkla. "Seninle." "Öyle.

Sanırım bu bana güvendiğin anlamına geliyor."

Sözlerinde kendini beğenmiş bir tat var mıydı?

"Artık kalkma zamanı." Acımasızca battaniyemi çekip beni ayağa kaldırdı.

"Tamam, tamam. Anladım. Yarana bakayım."

"Gerek yok. Duştan sonra temizleyip bandajladım." Kollarını bana doladı.

"O zaman bu acele ne?" diye mırıldandım, saçlarının uçlarıyla oynayarak.

"Ona da geleceğiz. Öncelikle, dün gece şaşırtıcı derecede az sayıda kayıp olduğunu ve bu sabah yeni bir salgın olmadığını duyunca sevineceksin. CURED iki günlük tecrit emri verdi."

İki gün. Cyrus ve CURED'in sayısız üst düzey yetkilisiyle birlikte içeride tıkılıp kalmak. Olasılıklarla dolu bir fırsat. "CURED, kaçışların resmi nedenini açıkladı mı?"

Gözünün altındaki kas seğirdi. "Söylentiye göre Ember'ın ekipleri tedavi kliniklerinden enfekte olanları kurtarmış ve halka salmış. CURED bu yüzden tecrit emri verdi. Hâlâ beş hastayı arıyorlar."

Vay canına. Ember, şimdi Soalianların lideri. Enfekte olanları masum insanlara salmak onun tarzı gibi gelmiyordu. Bu yüzden CURED'in halkın iyiliği için başka bir yalan daha yaymış olabileceğini düşündüm.

Bu düşünce beni öfkeyle doldurdu. Yeter artık. Artık sır yok. Artık gizem yok. Artık aldatmaca yok. Gerçeği hak ediyorduk ve ben onu bir şekilde öğrenecektim.

"Ne düşünüyorsan, yapmaya devam et," diye emretti Cyrus. "Bu ateş hoşuma gitti. İhtiyacın olacak. İstedğin partiye gidiyoruz. Babamı bu gece partiyi düzenlemeye ikna ettim."

Heyecan uyandı. Sorgulama zamanı geldi! "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler." Ama bir şey vardı. "Baban neden üssünde restorasyon çalışmalarını denetlemiyor?"

"Benim burada olmamın aynı nedeni. Kriz zamanlarında, İmparator Dolion'un çocukları ve torunları uzaktan çalışmak zorunda kalır. Bu en iyisi. İki adamın da emekli olması gerekiyor. Babam bunu dışarıdan belli etmiyor ama sağlığı kötüleşiyor. Astan'a olan takıntısı da yardımcı olmuyor."

Onun damgasını okşadım. "Onu seviyorsun."

"Hayatım boyunca çatıştık. İnâtçı, şüpheci ve titizdir, çoğu zaman çok az verip çok fazla bekler, ama evet, onu seviyorum." Dokunuşuma başını yasladı. "Ayrıca onun konumuna da saygı duyuyorum. O olmasaydı, ben burada olmazdım. Ve onun liderliği olmasaydı, binlerce, belki milyonlarca ölmüş olurdu." Ellerini belimin alt kısmına koyarak sordu, "Peki ya sen? Bana, yenilmez Arden Roosa'yı bu dünyaya getiren adamdan bahset."

"Acele etmiyor muyuz?"

"Şu anda kollarımda olduğun halde mi? Hayır."

Gülümsedim, ama uzun sürmedi. "Kız kardeşim öldükten sonra babam beni ve annemi terk etti. Annem bana 'Lanetli Hançer' adlı bir masal anlatana kadar ondan nefret ediyordum. Hiç duydun mu?"

"Hayır. Ama söylemek üzereyim. Söyle bana. Lütfen."

Her zamanki yoğun havası, sanki söylediklerime yüzde yüz odaklanmış gibi, bıçak sırtı kadar keskinleşti. Ona aşık olmama şaşmamalı. Daha seksi olamazdı.

Başımı göğsüne yasladım ve kalbinin yanaklarıma çarpmasına izin verdim. "Uzun zaman önce, vahşi bir savaşçı, onarılamaz yaralar açabilen bir hançer buldu. Bu silahı sadece iyilik için kullanacağına yemin etti. Kötü adamlar sakınsın." Burnumu kırıştırdım ve başımı kaldırdım. "Bunu gerçekten duymak istiyor musun?"

"Her ayrıntıyı istiyorum." Cyrus alt dudağını ısırıktan sonra yanağını göğsüne geri koydu. "Hepsini öğreneceğim."

Evet, görünüşe göre daha seksi olabilirdi. "Bir gün, savaşçı suç mahallinden kaçan maskeli bir hırsızla karşılaştı. Kavga ettiler ve savaşçı, hırsız kaçamadan onu yaraladı. Ama korkunç savaşçımız endişelenmedi. O küçük yara, asla iyileşmeyeceği, sadece kötüleşeceği için onun işini görecekti. Hırsız adayı

kısacık hayatının geri kalanında acı çekmeye mahkum olmuştu. Suçunun mükemmel cezasıydı."

"Bu küçük bir kız için bir masal mı?"

Kıkırdamam sevinçle karışmıştı. "Merak etme, daha iyi oluyor. Savaşçı eve döndüğünde, yaralı hırsızın kendi değerli oğlu olduğunu fark etti. O anda savaşçı, yaptığı şeyin sonuçlarıyla uzun bir hayat sürmeye mahkum olduğu için, çocuğundan çok daha kötü bir kadere sahip olduğunu anladı."

"Aaah. Sana babanın sana verdiği acıdan çok daha fazla kendine acı çektiğini söylüyordu."

"Aynen öyle." Omuzlarımı içime çekerek iç geçirdim. "İtiraf ediyorum, onun çektiği acıları düşünerek kendimi teselli ettiğim zamanlar oldu. Diğer zamanlarda ise ona acıyordum. Şimdi ise onu nadiren düşünüyorum."

Cyrus en yumuşak ses tonuyla bana şöyle dedi: "Senin değerini görememesi onun hatası, senin değil."

Buna inanmaya başlıyordum. Başımı kaldırıp ona gülümsedim. "Baban da seni seviyor. Hatta sana karşı niyetimi bana sordu."

Cyrus'un gözleri parladı. "Öyle mi? Peki sen ne cevap verdin?"

Gülümseyerek kollarından kurtuldum. "Sonra anlatırım. Hazırlanmamız gereken bir parti var. Sanırım binadaki tüm kontlar ve kontesler katılacak."

"Hepsi," diye onayladı. "Kimse babamı geri çeviremez."

Mükemmel. Ellerimi ovuşturdum. "Seni uyarıyorum. Bu gece Arden'ın gerçek yüzünü göreceksin. Artık kimi kırdığımı ya da hangi kuralları çiğnediğimi umursamıyorum. Cevapları almadan pes etmeyeceğim."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." Geri çekilerek aramızdaki mesafeyi açtı. "Hazırlan ve ofise gel. Kilitli çekmeceleri iz bırakmadan nasıl açacağını öğreteceğim."

Yirmi Yedinci Bölüm

Sonsuzluğa açılan bir kapı
olduğunu bilmiyor musun?

—*Soal Kitabı*
1.19.24

Cyrus ile birlikte asansöre binip babasının çatı katındaki dairesine doğru yola çıktım. Adımlarım kendinden emindi, ve bunun sebebi sadece hayatımda gördüğüm en güzel, en fırfırlı, en pembe elbiseyi giymiş olmam değildi. Elbisenin göğüs kısmı dekolte, etek kısmı ise diz ortasına kadar uzanan kat kat eteklerden oluşuyordu. Binada oturan bir terzi benim için ölçü almış, elbiseyi bana göre ayarlamış ve her denemede yeni süslemeler eklemişti. Ayaklarımı süsleyen yumuşak terlikler, baldırlarımın etrafını saran şeritlerle sabitlenmişti. Ayrıca ince pembe eldivenler de giymiştim.

Bir stilist saçlarımı şık bir topuz haline getirerek beni "seksi sofistikeliğin vücut bulmuş hali" haline getirdi. Kusursuz, neredeyse hiç görünmeyen makyajım bana hoş, nemli bir tazelik verdi. Hatta silah olarak da kullanılabilen özel takılar taktım. Cyrus'un açıklamayı reddettiği nedenlerden dolayı elinde bulunan şeylerdi. Silah olarak kullanılmayan tek takı, açıklamayı reddettiği nedenlerden dolayı takmam için ısrar ettiği gümüş bir bilezikti.

"Bu arada. Rahatça konuşabilirsin." Parmak ucuyla boynumdaki zinciri okşadı. "Ses kaydını engelleyen bir cihaz takıyorsun."

Güzel! "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Ben Arden Unleashed'im." Yeterince uzun süre cevap aramıştım. Bu gece sınırları aşacaktım. Dalga yaratacaktım. Sesimi duyuracaktım. Gerekirse kendimi tehlikeye atacaktım. "Böyle bir fırsat bir daha elimize geçmeyebilir ve ben bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum," diye yemin ettim. Sadece sevdiklerim için değil, tüm dünya için. Bu tanrılar arasındaki bir oyun değil, hayat ve ölüm meselesiydi ve artık bunu öyle görmenin zamanı gelmişti. Sonuçları ne olursa olsun, her şeyi riske atmanın zamanı gelmişti.

"Her şeye hazırım," diye cevapladı, kendinden emin bir şekilde. "Yapman gerekeni yap." Onun sarsılmaz desteği benim için her şey demekti.

Alt dudağımı ısırđım ve ona baktım. Hata! Onu görmek kalbimin deli gibi atmasına neden oldu. "Öncelikle, sana bakmayı bırakacağım

. Seni görmek beynimin devrelerini yakıyor." Siyah pantolon ve beyaz gömlek giymişti, gömleğinin kolları kısmen kıvrılmıştı ve dünyanın en seksi kollarını ortaya çıkarmıştı. Parmaklarında birçok yüzük vardı.

"Şimdi çok ileri gittin," dedi Cyrus, öfkelenmiş gibi yaparak.

Asansör durdu ve ben derin bir nefes aldım. Aslanın inine girip dünyanın en etkili insanlarıyla konuşmak üzereydik. CURED'i yönetenler. Belki Astan bile ortaya çıkacaktı. Bir tanrı aramızda mı yürüyordu, yoksa uyuyor muydu? Onunla gerçekten tanışmış mıydım?

Kapılar açılmadan önce Cyrus parmağını bir düğmeye bastırdı ve beni yavaşça süzdü. Gözleri ateşlendi. Yaktı. Vücudumun her hücresinde sıcaklığı hissettim, onun cazibesine karşı tüm savunmam alevler içinde yandı. "Sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

"Sadece iki kez, bu yetmez."

O kıkırdadı, ben de güldüm. Bir şekilde, bu adam güvenlik, kahkaha ve arzunun eşanlamlısı haline gelmişti. Ona aşık oluyordum. Onunla bir gelecek arzuluyordum. Bu gece başlayacaktı.

Alt dudağımı ısırdım. Belki de partiyi bırakıp... "Gördün mü?" diye patladım. "Ölümcül sırları ortaya çıkarmak yerine sana sarılmayı düşünüyorum."

ölümcül sırları ortaya çıkarmak yerine sana sarılmayı düşünüyorum."

Dudaklarıma en tatlı öpücüğü kondurdu. "Bu gece yapman gerekeni yap," diye tekrarladı, "ama ben de aynısını yapacağım."

İlişkimizin başlarında, bu sözleri bir tehdit olarak algıladım. Bugün onu daha iyi anlıyordum. "Bana kız arkadaşın gibi davranacaksın." Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Onun ek bir koruma katmanı sağlama yöntemi. "Herkesin bizim çıktığımızı düşünmesini istiyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Çıkmıyor muyuz?"

"Evet, lanet olsun. Beni ikna ettin. Üssünde işler nasıl değişecek bilmiyorum ama seninleyim, tamam mı?" diye mırıldandım. "Mutlu oldun mu?"

"Çok. Semantik ayrıntıları partiden sonra hallederiz." Düğmeyi bıraktı ve asansör kapıları açıldı.

Cyrus kolunu belime doladı ve beni ileriye doğru çekti. Birkaç parti konuğu ve açık kapının önünde isimleri kontrol eden silahlı viskontların bulunduğu bir fuayeye girdik. İnsanlar bize bakıp iki kez baktılar.

O ifadesiz bir yüzle durdu. "İyi akşamlar," dedi, sırayı geçerek.

Ana asker yaklaşınca başını salladı ve hemen daireye girmemize izin verdi. Geniş alanı bir an hayranlıkla seyrettim. Nefes kesici yüksekliğindeki kubbe, odayı birbirine bakan iki kata ayırıyordu. Tavandan yere kadar uzanan pencereler, boş ve güneşle dolu şehri gösteriyordu. Garsonlar gümüş tepsilerle çeşitli yiyecek ve içecekler sunuyordu.

Çeşitli büyüklükteki gruplar burada, orada, her yerde toplanmıştı. Çoğu yüz bana tanıdık gelmiyordu, ama bazılarını tanıdım. Tabii ki Kral Tagin Dolion ve haberlerde gördüğüm birkaç kişi daha. Eğitim başkanı ve su tedarikimizi yöneten kadın. Tıp alanının eski başkanı Kont Van Folley neredeydi?

Tarım başkanı Kontes Jade Dills'i gördüğümde kalbim bir an durdu. Kırk yedi yaşında, görevdeki en genç aristokrat ve yıllardır hayran olduğum biriydi.

"Keşke Kontes Dills'e baktığın gibi bana da baksan," dedi Cyrus alaycı bir gülümsemeyle.

"Şey, demek istediğim, göreve geldiği ilk yıl CURED'in üretimini yüzde altı artırdı, bu da öncüllerinin iki katı." Kendimi zorla başka yere bakmaya zorladım ve kalan konukları inceledim. Hmm. Benden başka herkes siyah ve beyaz giyinmişti.

Kıpırdanma isteğimi bastırdım. "Bir daha kıyafetimi sana seçtirmeyeceğim," dedim, pembe kumaşı düzelterek. "Ortama pek uymuyorum."

"Bana güvenin. Ne yaptığımı biliyorum." Beni ileriye doğru yönlendirdi. "İlk olarak kiminle görüşmek istersiniz?"

"Kont Folley, lütfen." Görevime hızlı bir başlangıç yapayım bari. "Ama onu göremiyorum."

"Ben görüyorum." Kalabalığın arasından geçerek, el sallayarak dikkatini çekmeye çalışan herkesi görmezden geldi. "Sorularını olabildiğince nazikçe sor."

"Akıcı. Anladım." Yakınlarda kahkahalar yükseldi. Dün gece olanlardan kimsenin rahatsız olmaması beni rahatsız etti.

Sonunda ilk hedefimi gördüm ve onu nasıl gözden kaçırdığımı anlamadım. Yetmişli yaşlarında olmasına rağmen, şık siyah smokininde çok etkileyici görünüyordu. Gülümser bir kalabalığın önünde, muhtemelen eğlenceli bir hikaye anlatıyordu.

"Merhaba, Van," Cyrus nefes almak için durakladığında selam verdi.

"Cyrus." HP'nin elini sıktı. "Bizi bir araya getiren bu korkunç koşullar çok üzücü, ama seni gördüğüme sevindiğimi itiraf etmeliyim."

"Gerçekten korkunç koşullar." Bana doğru eğildi. "Arden Roosa'yı tanışmanı isterim, kız arkadaşım."

Kont Folley'nin dikkati bana kaydı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kız arkadaş mı? Sen herkesin fısıldadığı eğitimdeki hanımefendi olmalısın."

Bu bir iğneleme miydi yoksa basit bir gözlem miydi, ben tepki vermedim. "Ben de bu korkunç koşulları sevmiyorum. Cyrus, bu salgının Soalianlar tarafından çıkarıldığını söyledi, bu da geçmişte kitlesel salgınların nedenini merak etmeme neden oldu."

Bana göz kırptı, iyi huylu tavırları biraz kayboldu. "Kaya... frekansları değiştirdi... açıklaması zor bir konu." Dudaklarını sıkıştırdı ve sessizleşti.

Frekanslar. Kız kardeşim de bunu vurgulamıştı. "Peki bu frekanslar bir bireyi nasıl çökertir?" Pürüzsüzlük buraya kadarmış. "Bu biraz daha kolay açıklanabilir herhalde."

Etrafımızdaki insanlar sanki yasak bir alana girmişim gibi ya kaskatı kesildi ya da nefeslerini tuttu. Öyle bir şey yapmamıştım. Henüz değil.

"Bunu okulda öğrenmiş olman gerekirdi," dedi kont. "Öğretmenlerini kovmalıyız."

"Oh, onlar bana öğretti. Ama siz uzmanların uzmanıysanız, bunu sizden duymak isterim."

Kont Folley, Cyrus'a bir bakış attı ve başını sallayarak diğer adama devam etmesini işaret etti. Tıbbi diktatör, sert bir sesle şöyle dedi: "Şey, Kaya farklı ses dalgaları yayar. Belirli frekanslar, kişi taşa odaklandığında devreye girer. Bu kişi taşla uzun süre temas halinde kalırsa, zihninde EOS oluşur."

Bu, daha önce duyduğum neredeyse tüm açıklamaların bir yankısıydı. "İlginç.

EOS ne anlama geliyor?"

Kont gülmeden güldü. "Bu partiye uygun bir konu değil."

Yine engellendim. Konuyu değiştirdim. "Tedavi her zaman hoş bir konudur. Gelişmelerden bahsedin."

"Hiç olmadığı kadar yaklaştık." Bir içki işaret etti. "Akademide başarılı olduğumu duydum Cyrus. Yeni bir grup yetiştiriyorsun."

"Evet," dedi arkadaşım, yani erkek arkadaşım, konuyu değiştirmeye yardımcı olmadan.

Devam ettim. "Bilim adamları sağda solda kırıp dökmeden, Kayayı nasıl inceleyip herhangi bir cevap bulabildiğimizi hep merak etmişimdir."

"Önlemlerimizi alıyoruz." Kont Folley kırılğan bir gülümseme attı. "Yerinizde olsam dikkatli olurdum, Leydi Roosa. Merak sizin dostunuz değildir. İzninizle."

O uzaklaşırken, diğerleri de bahaneler uydurarak sanki zehirli atık sızdırmaya başlamışım gibi oradan ayrıldılar.

"Bir şey öğrendin mi?" Cyrus şampanyasını yudumlarken sordu.

"Evet. Masum sorular tehlikeli kabul ediliyor ve tartışmalar mantıkla değil, korkuyla kapatılıyor." Ancak Kont Folley'in neyden korktuğunu bilmiyordum. On yıllarını araştırarak veya TEDAVİ EDEREK geçirdiği hastalıktan mı? "Bir sonraki çapraz sorguda, bahsettiğin o *akıcı* şeyi deneyeceğim."

"Hadi," dedi, gözleri parlayarak beni başka bir gruba götürdü. "Merhaba Jade. Arden Roosa'yı tanıştırmak istiyorum, kız arkadaşım."

Ne diyeceğimi bilemedim. Jade Dills!

"Cy. Seni tekrar görmek ne güzel." Kontes Dills ona sarıldı ve beni baştan aşağı süzdü. "Sen sevgili yüksek prensimize yardım eden stajyersin." Hafifçe güldü. "Pardon. 'Leydim.'" Hatta parmaklarıyla tırnak işareti bile yaptı. "Ve şimdi çıkıyorsunuz. Kimse tahmin edemezdi, ne sürpriz."

Beynimin düzgün çalışması biraz zaman aldı. Tarım bakanı benimle konuşuyordu. Bana bakıyordu. O alaycı hareketlere bakılırsa, muhtemelen bana hakaret ediyordu. Cevap vermeme beklerken kaşlarını da çatmıştı. Eek! "Evet," diye aceleyle cevap verdim, "o benim. Stajyer. Ama asıl tutkum bahçecilik."

"Değerli bir hobi," dedi ve dikkatini Cyrus'a çevirdi. "Sürekli duyduğum bu özel görev nedir, hmm? Söylentilere göre son yakaladığın kişiyle bir ilgisi var. Bu arada tebrikler. John Victors sokaklardan uzaklaştığı için dünya çok daha güvenli bir yer oldu."

O, gülmeden gülümsedi. "Bence çünkü ölü sayısı aksini gösteriyor."

"Ne trajik." Kontes Dills, arkadaşları da aynı fikirde olduklarını belirtirken elini kalbine koydu. "Soalianları ve deliliğin kaynağına olan saygılarını asla anlayamayacağım."

İşte başlıyoruz. "Kaya demişken, topraksız nasıl çiçek açtığını hep merak etmişimdir." Kontes Dills bile benim sorgulamalarımın kurtulamadı.

Kont Folley gibi, o da bana gözlerini kırptı. "Bunu henüz çözemedik." Sesinde hafif bir gerginlik hissedildi. "Bildiğiniz gibi, tüm insanlığın güvenliği için testler sınırlıdır."

"Eminim tomurcukları kapalı bir alanda çoğaltmayı düşünmüşsünüzdür."

"Evet, ama tomurcuklar koparılır koparılmaz öldüğü için bu imkansız bir girişim," dedi, sözleri dilinde dolanarak.

"Mükemmel zamanlama," diye mırıldandı Cyrus. "Çağırıldım." Kalabalığın arasından geçerek, babasının yanına götürdü. Babası, otuzlu yaşlarında, çarpıcı bir gülümsemeye sahip, muhteşem bir kadının yanında duruyordu. "Arden, tanıştıralım."

"Mükemmel zamanlama," diye mırıldandı Cyrus. "Beni çağırdılar." Kalabalığın arasından geçerek bizi babasının yanına götürdü. Babası, çarpıcı bir gülümsemeye sahip, otuzlu yaşlarında muhteşem bir kadının yanında duruyordu. "Arden, babamı tanırısın, Tagin. Bu Madison, karısı."

Benim makalemi okumuş olması gereken kadın. "Merhaba. Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedim.

"Ben de tanıştığımıza çok memnun oldum," diye karşılık verdi, sıcak bir gülümsemeyle. "Ortak bir noktamız olduğunu duydum," diye başladım, onu toprak ve tohumlar hakkında sorguya çekmeye hazırlanarak.

toprak ve tohumlar hakkında onu sorguya çekmeye hazırlanarak.

"Öyle mi?" Kaşları çatıldı, aralarında bir çizgi oluştu. "Madison, Cyrus'u öğretmen olarak nasıl değerlendirdiğini bilmek istiyor,"

kral, yani Tagin, rahat bir tavırla araya girdi.

Ne kadar da yumuşak. "Sert ama adil. Hayalperest birisi." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım ve yüzüm kızardı. "Ama. Yani. Öyle." Artık resmi olarak çıkıyorduk ve bu konuda başkalarının ne düşündüğü umurumda değildi.

Madison güldü, Tagin ise tarafsız bir ifadeyi korudu.

"Cyrus'un annene bir koruma görevlisi atadığını duyduğuma sevindim," dedi Tagin her zamanki nezaketiyle. "Onunla görüştüm ve annene iyi olduğunu söyledi."

İçimde bir ürperti hissettim, sözlerinde gizli bir tehdit sezmiştim. Eğer araştırmamı sürdürürsem, CURED annemi kullanarak beni cezalandıracaktı. Ama. Böyle bir şey söylemiş olamazdı.

Ama ya önermişse?

Hayır, hayır. Cyrus en ufak bir tepki bile vermemişti, tepki verirdi. Tabii babasına olan sevgisi yargısını bulandırıp uyarıyı kaçırmamışsa.

Yutkundum.

Madison'a sormayı planladığım sorular aniden öldü. Hasar kontrolü adına, avucumu Cyrus'un kalbine koyup, yapmacık bir gülümseme attım. "Umarım güvenlik görevlisi anneme de benim oğluna olduğu kadar özenlidir." Kendi tehdidim. Cyrus'a asla zarar vermeyecektim, ama bir şeyleri netleştirmeliydim. *Benim olana dokunursan, seninkini alırım.*

Cyrus belimi daha sıkı kavradı. "Annene zarar verilirse kafalar uçar."

Oooh. Belki de tehdidi fark etmişti. Çünkü o da kendi tehdidini savurdu.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Tagin, hiçbir şey belli etmeden. "Sabah uğra, Arden. Sana bir teklifim var. Seni heyecanlandıracak bir şey." Bakışlarını oğluna çevirdi. "Sen de davetlisin, elbette."

Bu bir rica değil, emirdi. Cyrus başını salladı.

İnançsız bir gülümseme attım ve "Ne heyecan verici" diye mırıldandım. Ne tür bir teklif?

Kız arkadaş gibi Cyrus'un elini tuttum ve *git* işareti yaptım.

Elbette anlamıştı.

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi yanağına kaldırdı ve burnunu sürttü. "Biraz temiz hava iyi gelir."

"Ben de." Mükemmel. Görevini anlamıştı. Bu tek başına ruh halimi çok iyi etkiledi.

Kral bize göz kırptı. "Markana dokunmasına izin verdin."

"Öyle mi?" Cyrus cevap verdi ve beni uzaklaştırdı. "Seni babamın ofisine götüreceğim, temiz hava alalım. Orada bir balkon var."

Fikirler zihnimde dolaşmaya başladı ve yeni bir heyecan uyandırdı. "B ve E ticaretinin kirli hilelerini benimle paylaştığın için birden çok mutlu oldum."

"Daha da mutlu olacaksın. Sen uyurken, onunla orada buluştum ve okumak istediğim bir çipi sakladı."

Vay vay. O çipi ele geçirmek, yapılacaklar listemin en başına

"Cyrus."

Yumuşak rica, adımlarımızı yavaşlattı ve güzel bir kadın önümüze geçmesine izin verdi.

"Nova," diye cevapladı, sesinde hiçbir duygu yoktu.

Ah. Nova Soti. Eski sevgilisi. Kum saati vücuduna yapışan daracık beyaz bir elbise giymişti.

"Burada olduğuna sevindim." Yara izi olmayan yanağına, ağzının köşesine yakın bir yere öptü. "Seni özledim."

"Arden, bu Kontes Soti'nin kızı," dedi, beni kendine yaklaştırarak. "Nova, bu benim kız arkadaşım, Arden."

Onun yardım isteğini anladığı gibi, ben de onun isteğini anladım. Göğsünü okşayarak başımı omzuna yasladım. "Memnun oldum. Keşke sohbet edecek vaktimiz olsaydı, ama Cyrus beni hava almaya götürüyor. Gidelim mi, şeker ayıcığım?"

"Evet, kedicik, gidelim."

Onu geçerek ilerlerken ağzı küçük bir O şekli aldı. "İyi iş çıkardım," dedim, kendime bir değerlendirme yaparken.

Yarı gülümsemesi, ekstra puan kazandığımı gösteriyordu. Beni iki silahlı askerin koruduğu bir koridora yönlendirdi. Bizi geçirmelerine izin verdiler ve sorunsuz bir şekilde geçtik.

Giriş için avuç içi taraması gereken kilitli bir kapıda durduk. Kapıyı iterek açtığına, şaşırtıcı derecede sade bir masanın bulunduğu geniş bir ofis ortaya çıktı. Malzemeler masanın üzerinde üçerli sıralar halinde düzenlenmişti. Tek dekorasyon, üniformasıyla giyinmiş Tagin Dolion'un portresiydi. Hızlıca göz atmak için ortalıkta dosya yoktu. Bilgisayarın yuvası sadece onun çipi ile çalışıyordu.

Arka taraftaki oturma alanına vardığımızda puro ve viski kokusu yoğunlaştı. Burada yıpranmış bir kanepe ve sehpa vardı. Burası hiç şüphesiz sık kullanılan bir alandı.

Söz verildiği gibi, yüksek çift kapı bir balkona açılıyordu. İlginç. Kral, Kayalık'ı mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

"Ofis sadece ben ve misafirim için kullanılabilir." Cyrus balkon kapılarını açarak içeriye serin ve temiz hava girmesini sağladı. "Burada ses kayıt cihazı yok, ancak her yere gizlenmiş birçok kamera var ve bunlar birkaç vikont tarafından izleniyor."

Tabii ki gizli kameralar vardı. "Bir yolunu buluruz." Çünkü bulmak zorundayız.

"Biz değil. Sen. Sanırım şimdi sana elbisenin seni kameralardan görünmez kıldığını söylemenin tam zamanı."

Biraz çığlık attım ve kollarımı omuzlarına atarak ona sarıldım. Yine de. "Görünmezliğim şüphe uyandırmaz mı?"

"İlle de öyle olmayabilir. Babamın iş yaptığı insanlar hep aynı malzemeden yapılmış giysiler giyiyor."

Yani üst düzey yetkililer. Saklayacak bir şeyi olanlar. "Her şeyi düşünüyorsun."

"Kanepeye oturacağım ve senin de benimle oturduğunu hayal edeceğim." Alnımı öptü, içimde daha derin bir acıyı uyandırdı, sonra sanki hala beni yönlendiriyormuş gibi kanepeye doğru yürüdü ve oturdu. Bileğindeki bandı oynadı, sonra kolunu omuzlarıma dolamış gibi yaptı. "Beş dakikan var. İstedigine bak. Seni durdurmayacağım."

"Ama onun çipi sakladığını gördün."

"Evet, ama sana nerede olduğunu söylemek verdiğim sözü çiğnemek olur."

"Ama ben ararken beni korumak ihlal etmiyor mu?" Bekle. Cyrus bana adamın çekmecelerini karıştırmayı öğretmişti. Bu yüzden, çekmecedeki olması mantıklıydı. Tabii ya! Ama. "Kamera çekmecelerin kendi kendine açıldığını gösterecek. Birisi ne olduğunu anlayacak."

Bana attığı bakış. *Hanımefendi, lütfen.* "Her şeyi her zaman düşünürüm, düşünmez miyim?"

Başka bir deyişle, ona güvenmeye devam et. İç geçirdim ve harekete geçtim, özel mücevherlerimden farklı parçaları kullanarak hiçbir iz bırakmadan kilitleri açtım.

"Üç dakika," diye seslendi Cyrus.

Çekmecenin içindekileri daha hızlı bir şekilde karıştırdım. Çipli olmayan bir dijital okuyucu. Dolu bir tabanca. Bir kutu mermi. Sadece üst sınıfın alabileceği bir kutu şeker. Sanırım kral tatlıya düşkündü.

"Sen de yardım edebilirsin," diye mırıldandım.

"Peki. Daha dikkatli bak. Daha hızlı. Yapabilirsin Arden. Sana inanıyorum," dedi ciddi bir ifadeyle.

Gözlerimi devirdim. "Bazen çok sinir bozucusun."

"Sadece bazen demek, her zaman demekten çok daha iyi. Belki de biri bana aşık oluyor?"

Evet! "Burada bir kasa olduğu çok açık ve sen de nerede olduğunu biliyorsun," dedim. "Babanı ve her şeyi ihanet etmekten rahatsız olduğunu anlıyorum, ama bana bir ipucu verebilir misin?"

"Tabii ki. Hazır mısın? İşte geliyor. Bir kasa saklanabilecek çok fazla yer yok."

"Çok sinir bozucu," diye tekrarladım.

"Senden hoşlandığım için sana ikinci ipucunu bedavaya vereceğim. Her şey görüldüğü gibi değildir."

"Hayatımın özeti bu," diye mırıldandım. *Düşün!* Çipler saklamak için çok az yer kaplıyordu. Çok küçüktüler. Her şeye yapıştırılabilirlerdi. Ya da içine saklanabilirlerdi.

"İki dakika."

Hay aksi! Mühimmat kutusunu açtım, mermileri aradım. Şeker kutusunu inceledim, aradığım şeyi buldum! Altında küçük bir panel vardı, parmak izi okumak için kullanılıyordu. Daha doğrusu, kralın kişisel parmak izi. Kutuyu açmanın anahtarı bu olmalıydı.

"Eldivenler sayesinde parmak izlerin onun olarak kaydedilecek," dedi Cyrus. "En zor kısmı şifre olacak." Ona bir kez daha güvenerek, işaret parmağımı çizgilerin içine bastırdım.

Rakamlar yanarak kodu bekliyordu.

"Nasıl bilebilirim ki..." Dişlerimin arasından hava emdim. Şifre. Belki bende olabilir. Çünkü Soal bana vermişti.

Olabilir miydi?

Dişlerimin arkasına dilimi bastırarak, kafamın içinde parıldayan sayıları yazdım. 80630941507.

Beklerken nefesim kesildi. Sonra duydum. Kilit açılırken bir klik sesi geldi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Sonunda herkes ektiğini
biçer.

—*Soal Kitabı* 2.6.2.6

Cyrus birden dikleşti. "Kodu biliyordun." Önceki eğlencesi, inanamama duygusuyla yerini aldı.

Bu kadar ileri gideceğimi beklemiyor muydu? Hayır, hayır. Çipi okumak istediğini söylemişti ve ben ona inanmıştım. "Soal verdi," diye itiraf ettim ve küçük kapağı açarak tek bir çipi gösterdim.

"Sana şifreyi çözmeyi öğretmem gerekeceğini sanmıştım," diye ısrar etti. Gördün mü? Mükemmel bir açıklama.

Kalbim savaş davulu gibi göğsümde atarken, küçük cihazı hapishanesinden kurtardım. *Cevaplara hiç olmadığı kadar yakındım.* Yine de kararsızlık beynimi kemiriyordu. Kralın sırlarını çalmak, ölüm cezası olmasa bile ömür boyu hapis demektir. Yarınki toplantıdan önce çipin kaybolduğunu fark ederse, kamera kayıtlarında ne gösterirse gösterebilirsin, onu kimin aldığını anlardı. O zamana kadar ihtiyacı olmazsa, geri verebilirdim. Zarar yok, suç yok. Ama risk benim lehime değildi.

Cyrus, görünmez Arden'in saçlarını okşuyormuş gibi yaptı. "Bileziğinde yedek bir çip var. Okuyucuya takıldığında, tüm dosyaların bozuk olduğunu gösterir ve gizlice bir arka kapı açar." Zamanlayıcısını kontrol etti. "Bir dakika kaldı."

"Senin yanımda olmana bayılıyorum." Rahatlamış bir şekilde, sahte çipi bulup çıkarana kadar bileziği kurcaladım. Diğer parçaları takarken, yeni yüzüklerimden birinin tek kullanımlık ağ atma işlevi gördüğünü, diğerinin ise bir dev adamı bile uyutacak kadar güçlü bir toz halindeki sakinleştirici içerdiğini öğrenmiştim. Saç tokası, felç edici bir zehirle kaplı küçük bir hançer saklıyordu. Kolyelerden biri bilek kelepçesi olarak kullanılabilirdi.

"Üzerimde başka sır var mı?" diye sordum. "Çok var."

Cevap vermeyen bir cevap. Bir çipi diğerle değiştirirken listeyi sormadım. "Teşekkürler, Cyrus. Her şey için." Beni savaşa hazırlarken, söz verdiği gibi beni korumak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Bana utangaç bir gülümseme attı. "Niyetim tamamen fedakarlık değil. Senin yanımda olmanı seviyorum."

Dosyalarda CURED'in suçlu olduğu ortaya çıkarsa da aynı şeyi söyleyeceğini umuyordum.

Midem bulandı. Şeker kutusunu yerine koyup çekmeceleri kilitledim. Cyrus ayağa kalktı ve bana yardım ediyormuş gibi yaptı, ben de ona gerçekten elimi uzattım. Beni ofisten çıkardı, suç mahallinden uzaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyordu. Bir parçam, gölgelerden birinin çıkıp yaptığımı herkese anlatmasını bekliyordu.

Gülümsemeye çalışarak, çok ifadeci yüzümü kontrol etmeye çalıştım ve kalabalığa yeniden katıldık.

Cyrus ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu ve yumuşak bir sesle, "Eve gitmeye hazırım. Sen?" dedi.

Ev. Bu kelime zihnimde yankılandı. "Evet, lütfen," diye boğuk bir sesle cevap verdim. Geldiğim için istediğimi fazlasıyla almıştım.

Koridorda yürürken, asansöre binerken ve dairemize girerken sessizliğimizi koruduk. Hiç vakit kaybetmeden çekmecedan bir okuyucu çıkardı ve beni kanepeye yönlendirdi. Ceketinin düğmelerini açtıktan sonra köşeye oturdu ve beni kucağına çekti. Karşı koymadım. Bulunduğum yerden memnundum.

Okuyucuyu kaldırdı. "Belgeleri inceleyeceğiz, ne olursa olsun, sonra konuşuruz."

"Tamam." Ben de öyle tercih ederdim. Titreyen parmaklarımla bileziğin çipini çıkardım ve okuyucuya taktım. Boş ekran aydınlanıp bulanık bir video belirdiğinde midemdeki kıpırtı, çalkantıya dönüştü.

Ekrana dokunduğumda görüntü netleşti ve oynatılmaya başladı, tanıdığım bir oda ortaya çıktı. Cyrus'un Fort Bala'daki ofisi. Masasının arkasında oturuyordu, Jericho ise karşısında.

Gerçek hayatta, arkamda sertleşti. "Fikrimi değiştirdim. İzlemeden önce konuşalım."

Midem bulantım şiddetlendi ve başımı salladım. "Hayır." şimdi

Yine de videoyu duraklattı ve sert bir sesle, "Bırak da düşüneyim. Babamın neden bunu izlememi istediğini anlamıyorum. Beni nefret etmem için mi?"

"Senden nefret etmek mi?" Onu incelemek için döndüm, kusmak üzereydim.

"Ne yaptın ki?"

Ne yaptın?"

Şok geçirmiş yüzünü eliyle ovuşturdu. Hâlâ kendi kendine konuşuyordu "Bunun seni doğrudan Soal'a göndereceğini bilmeliydi, başından beri bunu önlemek istiyordu. Soal'ın istediği şey, Astan'ın da istediği şey. Bu yüzden babam seni kazanmaya kararlı. Öyleyse neden bunu yapsın?"

Beni Soal'a gönderecek ne var ki? "Cyrus," diye boğuk bir sesle söyledim, ceketinin yakasını tutarak. "Babanın bu çipi kasten kasasına koyduğunu, benim onu çalacağımı ve izleyeceğimi umduğunu söylüyorsun."

"Evet. Öyle olmalı." Başını yana eğdi. "Senin Soal'a katılıp beni işe alacağını ve başkalarının başaramadığını başaracağını düşünüyor olmalı. Bu onun karşı hamlesi. Seni feda edip beni elde etmek istiyor." Bir an gözlerini kapattı ve sanki bir darbeye hazırlanır gibi kendini hazırladı. "O zaman yap. İzle. Ama sonra açıklamam için bana bir fırsat ver."

Neredeyse Play tuşuna basamadım, ama sonunda bastım. Çünkü bilmeliydim.

Video devam etti. "Bugün Arden ile konuşurken dinlendin." Videodaki Cyrus, bilgisayarında çalışırken parmaklarını ışıklı tahtaya vuruyordu. "Ona, John Victors'ın bana verdiği bir meyveyi yediğimi söyledin."

Okuyucuyu daha sıkı kavradım. Beni gözetlemiş. "Öyle mi?" dijital Jericho sordu.

"Sorularının hiçbirine cevap vermeyeceğim ve sen de bu konuyu bir daha açmayacaksın. Eşyalarını topla, üssü terk et ve çeneni kapalı tut. Bu bir emirdir."

"Bunu öylece bırakmayacağım," diye tükürdü Jericho. "Sen Soalian mısın?"

Ekranda Cyrus başını kaldırdı ve hareketsiz kaldı. "Bu ciddi bir suçlama." Jericho'ya o kadar uzun ve sert baktı ki, lord koltuğunda kıpırdanmaya başladı.

"Ama doğru mu?"

HP'nin yüzü kararlılıkla sertleşti ve ben de gerildim. O bakışı tanıyordum. Sonuçlar açıklanmak üzereydi.

Masasının çekmecesine uzanarak, "Sen kaba ve bencil birisin. Kendine güç dediğin şeyi kanıtlamak için zayıf gördüğün herkese zarar vermeye hazırsın."

Karakter, ancak istekli birine öğretilir ve şu ana kadar sen buna layık değilsin. İtaatsizliğin sana pahalıya mal olacak."

"Yaptığım şeyin bir amacı vardı," dedi gerçek Cyrus, alnını omuzlarımın arasına bastırarak ve beni daha sıkı tutarak.

Boğazımı safra yakıyordu.

Video Cyrus bir silah kaldırdı ve tetiği iki kez çekti. *Pft. Pft.* Jericho sarsıldı ve homurdandı. Parlak kırmızı renk gömleğine yayıldı. Sandalyesinden kayarken nefes almaya çalıştı.

İki atışla birlikte sarsıldım. Boğuk bir iniltiyle okuyucuyu düşürdüm ve Cyrus'un kucağından sıyrılarak ayağa fırladım. O da ayağa atladı ve karşı karşıya geldik.

"Onu öldürdün," diye nefes nefese söyledim, dehşetin çılgılığıyla sarsılmıştım. "Yaptığını saklamak için onu öldürdün."

"Onun araştırmaları onu hedef haline getirdi. Shiloh'un yaptığı gibi o da pes edecekti.

gibi

çökecek "Bunu nereden biliyorsun?" "Şimdi bunun
ektir." zamanı değil..." "Yeter! Jericho'nun Bala
Kalesi'nden ayrıldığını ve geri dönmediğini
sen söyledin.

"Yeter! Jericho'nun Fort Bala'dan ayrıldığını ve geri dönmediğini sen söyledin.

Yalan söyledin," diye suçladım, mantıklı bir açıklama için çaresizce. "Tabii bu video sahte değilse. Sahte olduğunu söyle, belki sana inanırım."

Kısa bir sessizlik oldu. "Montaj olduğunu söyleyemem," dedi, sesi boğuktu. "Ama yalan söylemedim. Jericho üstten taşındığında hala hayattaydı."

Cyrus yalan söylememiş olabilir, ama yine yanlış yönlendirmişti. Öfkem kızgınlığa dönüştü, kanım kaynıyordu. Burada kalamazdım. Onunla kalamazdım. Bu binada kalamazdım. Ve kalmak zorunda da değildim.

"Shiloh'u sen mi yoksa başka biri mi zorladı?" diye sordum. "Ben zorlamadım."

"Ama başka biri yaptı. Ya da yapmış olabilir." Yine yanlış yönlendirme. "Gidiyorum," dedim sertçe, geri çekilirken. Bu canavara nasıl aşık olabildim? "Beni durdurmaya çalışma. Durdurursan başına geleceklerden hoşlanmayacaksın."

Duruşu bir anda sertleşti. "Burada kalacaksın, Arden. Karanlık birkaç saat içinde çökecek."

Umurumda değildi. Çünkü bunu yapacaktım. Team Soal'a katılacaktım. Nokta. Hiçbir şey beni durduramazdı. Kararım kesindi. CURED ve ortakları bana sadece ihanet etmişti.

"Birkaç dakika içinde Rock'ın karşısına çıkabilirim," diye övündüm. "Beni düşmanın olarak gör. Tome Society'nin davetini kabul ediyorum. Son nefesime kadar CURED'i yıkmak için savaşacağım." Soal benim sadakatimi istiyordu. Pekala, ona sadakatimi verecektim. Ama bunun için annemi kurtarmama yardım etmesi gerekiyordu. "Sen ve ailen dünyaya yeterince zarar verdiniz. Artık birinin bu aldatmacaları, hırsızlıkları ve yıkımı sona erdirmesinin zamanı geldi."

Gözünün altında bir kas seğirdi. "Sabah, CURED'i uyandırmadan seni Kaya'ya götüreceğim."

"Sanki sana bir daha güvenecekmişim gibi." Topuklarımı döndürdüm ve kapıya doğru yürüdüm. "Bitkimi almaya geri geleceğim. Sen ya da baban anneme zarar verirsiniz... Anneme zarar verme, Cyrus."

Arkamda hızlı ve emin adımlarla koşan ayak sesleri duyuldu. Onu durdurmazsam her an beni yakalayacağını biliyordum. Bu yüzden yerimi değiştirdim, nişan aldım ve ağ halkamı fırlattım. Geriye doğru uçu ve yere düştü, çıkaramadığı metal bir kafesin içinde sıkışıp kaldı.

"Arden," diye hırladı. "Bu daireden çıkma. Ciddiyim." "Hoşça kal, şeker ayıcığım. Anlamadıysan, biz bittik." Kapı kolunu çevirdim döndürdüm, kapıyı açtım ve koridora, ardından asansöre girdim. Eldivenimi çıkardım, avucumu kimlik kartına bastırdım ve birinci katı seçtim.

Aşağı indim, kararlılığım sarsılmaz bir azme dönüştü. Kalbim giderek hızlanarak çarpmaya başlamasına rağmen, hiçbir şey umurumda değilmiş gibi, acele etmeden çıktım. Çenemi dik, omuzlarımı geriye attım. Herkesin görebileceği mutlu bir gülümseme takındım, kamera görüntülerini izleyenler bile. Ama içim giderek daha da kaynıyordu.

Shiloh bana söylemeye çalışmıştı. Ember beni uyarmıştı. Kararımı vermek ne kadar uzun sürerse, o kadar büyük bir trajediyle karşı karşıya kalacaktım. Tereddütüm yüzünden iki adam ölmüştü. Soalianlara katılmak için bir dakika bile fazla bekleyemezdim.

Binanın lobisini taradım. Kapıyı silahlı bir baron koruyordu.

"Lütfen yardım edin." Pembe giysilerimle, aptal, kaybolmuş küçük bir kadın gibi görünüyordum. Ona yaklaştım ve o da beni geçirdi. Bu sırada, doğru yüzüğü bulmak için parmaklarımı oynatıyordum. "Bir kiracı, Yüksek Prens Dolion'u bir ağla hareketsiz hale getirdi."

Adam anında endişelendi. Yanındaki silah kılıfını avucunun içine aldı ve bana doğru adım attı, ortada durdu. "Bunu kim yaptı, biliyor musun?"

"Evet. Ben." Hiç vakit kaybetmeden barutun yarısını onun yüzüne püskürttüm.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dizleri bükülmeden önce bir sıçrama yaptı. Sert bir şekilde yere düştü. Onun üzerinden atladım ve son kimlik kontrol noktasına yaklaştım. Cyrus'un bana kraliyet erişimi verdiği için kapı kilitli değildi.

Derin bir nefes aldım. Nefesimi verdim.

Her şeye hazır olarak, binanın güvenli ortamını terk edip günün sıcaklığına çıktım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Emir verildi ve ışık geldi.

—*Soal Kitabı* 1.1.1.3

Elimde yeni mini hançerimle terk edilmiş caddede aceleyle ilerledim. Bir sürü besleyicinin saldırmalarını bekliyordum, ama kan kırmızısı cüppeli, tek başına duran, somurtkan bir adam öne çıktı.

Kapüşonunu çıkararak, yakutlardan yapılmış bir taç ve sembollerle parlayan cildini ortaya çıkardı ve bana saygıyla başını eğdi. Sakallı adam — Domino —Rock'ın içinden değil, bizzat kendisi beni takip etti.

Korku, zorlu bir düşman oldu ama ikinci, üçüncü ve dördüncü glowerlar görüş alanıma girdiğinde bile ilerlemeye devam ettim. Diğer yüzlerin hiçbiri tanıdık gelmiyordu ama hepsi aynı kan kırmızısı cüppeler ve yakut taşlar giyiyordu. Ayrıca Domino'nun yaptıklarını tekrarlıyorlardı, sanki bir tür ritüel gibi. Kısa sürede arkamda bir glower konvoyu oluştu. Hatta yolun iki yanına dizildiler ve çok korkutucu bir manzaraydı.

Endişem arttı, ama kararlılığım da öyle. Her adım, güvenimi ihanet eden Cyrus ile aramdaki mesafeyi artırıyordu. Tome Society'ye katılmak istiyorsam, ki istiyordum, bu bakışlar benim müttefiklerimdi. Korkacak hiçbir şeyim yoktu.

Kayaya yaklaştım. Gölgelerim arkamda durdu, tamamen sessiz. Ember, bir zamanlar hayatımın belasası olan, ama şimdi tek umut ışığım olan şeyin önünde duruyordu. O da bir cüppe giymişti, ama cüppesinin kenarları mücevherlerle süslenmiş altın işlemeli. Merhaba, tören yöneticisi. Başlığı çoktan indirilmişti, yakut tacı diğerlerinin iki katı büyüklüğündeydi.

Birkaç adım uzaklıkta durup yutkundum. Bu sıradan bir şey olmayacaktı. Bu Soalianlar işlerini ciddiye alıyordu. Ben de öyle yapmalıydım.

"Hoş geldiniz, teşekkür ederim," dedim, avuç içlerim terlemişti. Güneş batıyordu, ışık yavaş yavaş sönüyordu ama önemi yoktu. Glowerlar sayesinde alan iyi aydınlatılmıştı. "Tome Topluluğu'na davetimi kabul etmeye hazırım."

"Diz çok ya da yere yat," dedi Ember, açık ve net bir şekilde. "Seçim senin."

Sanki o benim kraliçem, ben de çaresiz bir hizmetkârım gibi kendimi yere atmam mı gerekiyordu? İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama dişlerimi sıkarak susmak zorunda kaldım. Şu anda Soalianlar, CURED'e karşı tek silahım ve savunmamdı. Evet, hayatımı masum aileler üzerindeki güçlerini yıkmaya adamaya niyetliydim. Shiloh ve Jericho'nun intikamını da alacaktım.

Bu süreç ve Ember'ın isteğinin önemi hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama kendimi diskalifiye edecek hiçbir şey yapmayı reddediyordum. İstekle, mutlu bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm.

Göz bebeklerinde memnuniyet parladı. Kolunu uzattı ve parmaklarını açarak bir çakıl taşı gösterdi. Ya da Kaya'dan bir kırıntı. "Ye."

Onu alırken titriyordum. Karar anı gelmişti. Bir kez yaptıktan sonra geri dönüş yoktu. Ama geri dönmek de istemiyordum.

Kendime güvenerek, parçayı dilimin ucuna koydum. Çiğnemek gerek yoktu. Parça saniyeler içinde eridi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daha önce tatlı tadı aldığımı sanırdım. Göğsümün ortasında bir sıcaklık hissettim, dönüyor, büyüyor, büyüyor, dönüyor, her yerimi kaplıyordu, ateşin önündeki sıcak bir battaniyeyi hatırlatıyordu.

Tören yöneticisi diğer koluyla da aynı hareketi yaptı: kolunu uzattı, parmaklarını açtı ve bana kırmızı sıvının bulunduğu mantarlı bir şişeyi uzattı. "İç."

Bu sefer itaat ederken titrememiştım. Şişeyi boşalttım. Daha da inanılmaz bir tatlılık ağzımı doldurdu. Sıcaklık gibi, içimde bir güç dönüp büyüdü, tüm varlığımı kapladı.

Ember henüz bitirmemişti. Hareketi tekrar yaptı, iki kolunu uzattı ve her iki elinde de kocaman bir kılıç belirdi. Mavi alevler, kılıçların uçlarından süslü kabzalarına kadar dans etti. İki kılıcı birbirine vurduğunda, birleşerek çift kenarlı bir kılıç oluşturdu ve her yöne kıvılcımlar saçtı.

Alarm ve hayranlık birbiriyle mücadele ediyordu. Yakında onun gibi yeteneklere sahip olacak mıydım?

"Arden Dawn Roosa," dedi Ember. "Seni hayatımızla koruyacağımıza, ihtiyaç duyduğunda yardım edeceğimize ve çağırdığında geleceğimize yemin ediyoruz. Tome Topluluğu'na kabul edilmek için sen de bizim için aynısını yapmaya yemin etmelisin."

Tereddüt etmeden omuzlarımı geriye attım ve kendimi hazırladım. "Yemin ederim."

"Sözlerini söyle."

"Sizi hayatım pahasına koruyacağım, ihtiyacınız olduğunda yardım edeceğim ve çağırdığınızda geleceğim."

Yüzünde parlak bir gülümseme yayıldı ve bana doğru yaklaştı. Kılıcın ucunu kalbimin hemen üzerine dayadığında, endişem yeniden alevlendi. Alevler titriyordu, vücuduma ısı yayılıyordu, ama yanmıyordum.

"Aradığın huzuru bul, kadimlerin bilgeliğini kazan ve yaratıldığın bahçeye dönüş." Bununla birlikte, kılıcı derine sapladı.

Nefesim kesildi, içim dışım sarsıldı. Ancak bıçak beni delmedi. En azından fiziksel olarak. Bıçak gövdemin içine kayboldu, bir parçam oldu. Isı yükseldi, damarlarımdan alev alev yanarak kükreyen bir cehenneme dönüştü. Tamam, şimdi yanıyordum. Çok fazla!

"İyisin. Bir şeyin yok." Ember'ın sesi kulağıma ulaştı. "Ateş, Madness'ı öldürür ve CURED'in sana enjekte ettiği zehirleri yok eder. Bırak olsun."

Bir çığlık dudaklarımdan çıktı ve ayakta olsaydım, yere yığılırdım. Başım döndü, ama nefes nefese kalarak dayanmaya çalıştım. Dünyam karardı, düşüncelerim dağıldı. Sonra ışık geldi. Acım sanki hiç olmamış gibi kayboldu ve aniden kendimi daha hafif hissettim, sanki bin kilo belirsizlikten kurtulmuş gibi. Hiçbir zaman tam olarak kurtulamadığım kalın, kasvetli sis zihnimden silindi, iz bırakmadı. Korkunun saklanacak yeri kalmadı. Düşüncelerim netleşti, keskin ve emin, ve güldüm.

"O özgür!" diye bağırdı Ember, ayağa kalkmama yardım ederken.

Diğer glowerlar da sevinçle bağırarak etrafıma toplanıp bana sarıldılar. Tekrar tekrar "Bir, hep birlikte savaşın!" diye bağırdılar.

İçimden kahkahalar patladı. Dünya bile farklı görünüyordu. Kaya göz kamaştırıcıydı. Daha önce de güzel olduğunu düşünmüştüm, ama ihtişamının onda birini bile görmemiştim. Kayayı oluşturan her bir kum tanesini görebiliyordum; kendi ışıklarıyla parlıyorlardı. Semboller değerli taşlar kadar parlaktı.

Bala Şehri aynı parlaklığa sahip değildi. Binaları kaplayan sızan, gölgeli bir tabaka vardı ve ben tiksinierek geri çekildim. O anda farkına vardım. Gerçekten yapmıştım. CURED ile bağımı koparmıştım ve resmen düşman olmuştum.

Hiç pişmanlık duymuyordum.

"Benimle gel," dedi Ember. Kalabalık açıldı ve Rock'a doğru ilerlerken ön sıradan izleyebildim.

Hayranlığım iki katına çıktı. Üç katına çıktı. Bacaklarım titreyerek ilerledim ve sert bir yüzeye çarptım, beynim kafatasıma çarptı.

Sırıtan Ember kafasını çıkardı. "Sanırım talimatlara ihtiyacın var. Mühüre odaklan, bilgeliğini ortaya çıkar ve açılmasını emret," dedi ve sonra tekrar kayboldu.

Derin bir nefes daha aldım ve bakışlarımı Kaya'ya oyulmuş bir sembole çevirdim. "Açıl?"

Ses dalgaları taşın üzerinde yayıldı. Sembolün içindeki çizgiler hareket etti, hizalandı ve daire döndü. Kızıl bir akıntı, taşın her yerine yayılan damarlardan aktı ve küçük bir bölüm gözlerimin önünde buhara dönüştü.

Sabit adımlarla ilerledim. Sis serin ve cildime beklenmedik bir okşama gibi geldi. Ancak göz açıp kapayıncaya kadar Ember'in yanında durmuş, en enfes çiçek kokusunu içime çekiyordum.

"Shaddai'nin Kapısına hoş geldiniz." Kollarını açtı.

Shaddai. Delilikten arınmış, ihtiyacımız olan ya da isteyebileceğimiz her şeyle dolu bir ütopya. Bu geniş odayı ilk kez canlı olarak inceledim ve hayranlıkla seyrettim. Duvarların üzerinde çiçekler açmıştı ve şeffaf zeminin altında, birkaç tomurcuk sadece ben onlara doğru adım attığımda açıyordu. Taze cilalanmış masalar, en saf altından yapılmış, parıltıyordu. Kitaplar kapakları öne doğru raflara dizilmişti. Birine odaklandığımda, başlığı aydınlanıyordu. Tıpkı eskisi gibi, genç ve yaşlı erkekler ve kadınlar burada orada toplanmıştı. Birçoğu yaptıkları işi bırakıp bana gülümsedi ve el salladı.

Oh! Onu okuldan tanıyordum. O da benimle annemin oturduğu binada, koridorun sonunda oturuyordu. Üssünde gördüğüm birkaç şövalye, baron ve vikont da vardı. Yeniden hayranlık duydum.

"Gördüğün her şey," dedi Ember, yavaşça yürürken, benim de ona ayak uydurmam için bana bakmama izin vererek, "Shaddai'den geldi."

"Nefes kesici." Annem burayı çok sevecekti.

Annem. Dilimi ısırđım. Onunla konuşmam gerekiyordu. Ona haklı olduğunu ve benim yanlışlığıımı söylemeliydim.

Ember devam etti. "Derinlemesine dünya tarihi, anılar, zafer ve başarısızlıkların biyografileri, diller, kelime çalışmaları, benzetmeler ve gelecekte olacakların ayrıntılı özetlerini bulacaksın. Öğrenmek istediğın her şey burada var.

Bazı kitaplar herkese açık olsa da, diğerleri okunabilmesi için kilidinin açılması gerekiyor."

"O zaman kilidini aç."

"Keşke o kadar kolay olsaydı. Kaya üzerindeki semboller, çağların bilgeliğini içerir ve bu bilgelik anahtar görevi görür. Öğrendiklerini anladığında ve ona göre hareket ettiğinde, bu anahtarlar işe yarar ve daha fazla bilgelik ortaya çıkar. Bu aleme açılan kapıyı açmak için kullandığın anahtar gibi."

Um. "Girmek için sadece bir sembole baktım ve konuştum. Yeni bir şey öğrenmedim."

"Zihninde değil. Henüz değil. Ama kalplerimiz, zekamız farkına varmadan daha derin bir düzeyde şeyleri algılar. Sonunda farkına varacaksın, ama bunun ne kadar hızlı olacağı çeşitli faktörlere bağlı. Diğer sembollerin çoğu daha yoğun ve bilinçli bir çaba gerektirecek. Ama endişelenme. Eğitim alacaksın, öğrenirken öğreneceksin. Hepimiz için aynı şey geçerli."

Her şeyi bir anda kavramaya çalışarak etrafa baktım. Aslan şeklinde yapılmış dev bir jasper çeşmesi, yakınındaki herkese su serpiyordu, ama damlalar onları ya da kitaplarını ıslatmıyordu. Binada, saksıya dikilmemiş, canlı kiraz ağaçları sıralanmış, dinlenmek için sakın köşeler oluşturunuyordu.

"Çok fazla sorum var," dedim hayretle.

"Her zaman sorarsın. Şu anda üç tanesine cevap vereceğim. Başla."

Bakışlarım, kenarda durup beni utanmadan ilgiyle izleyen Domino'ya takıldı. Yoğunluğu ölçülemeyecek kadar fazlaydı. "Yüksek Muhafızların bir parçası olan bir kütüphanecinin amacı nedir?"

"Öncelikle Domino'yu takma kafana. Kitabında kafasını karıştıran bir şey okudu. Neyse. Kütüphaneciler, en iyilerin en iyileri ve kraliyetimizin en üst düzey üyeleridir, belirli bir dizi yasaya tabidirler. Kütüphanede yaşarlar ve Soalianlara sahada ve sahada dışında yardım ederler."

Hmm. "İşlerinde bu kadar iyilerse, neden bu kadar çok Soalian dövülüp tutuklanıyor?"

"Kitabı okumamışlar. Yasalara uymamışlar. Korkmuşlar. Bir neden seç. Ama sahada olduğunda kütüphanecilerin ne kadar iyi olduğunu göreceksin," diye cevapladı ve ben homurdandım. İkinci sorumu sormak istememiştim. "Son sorunu dinleyelim."

Peki. Bu yola girdim. Sonuna kadar gitmeliyim. "CURED'e ne zaman saldırabilirim?"

"Eğitimi tamamladıktan sonra. Şimdi, kütüphanenin bu bölümünde," sanki turdan hiç sapmamışız gibi dedi, "zaman Ourland'da olduğu gibi akar.

Ourland'da olduğu gibi."

Tamam, yani zamanın farklı aktığı yerler vardı. Bunu bilmek bilmek iyi oldu.

"Ne kadar çok ziyaret edersen, okursan, eğitilirsən ve çalışırsan, o kadar çok görevi

, o kadar hızlı ve parlak bir şekilde parlayabilirsin. Diğer Soalianları tanımak için birçok yol var. Merak etme," diye tekrarladı, "Soalian olmayanlar bunu fark etmez. Enfeksiyonları, bizim en ufak parıltımızı bile görmelerini engelliyor."

"Soalian olmadan önce parıltıyı fark ettim. Başkaları da fark etti." "Hayır, sen bizim kasıtlı olarak yaydığımız bir sinyali gördün. Onu kontrol altında ve enfeksiyon bunu gizleyemiyor. Çoğunlukla. Her şeyin kuralları vardır. Bunları öğrenmen gerekecek."

Sembollerde çeşitli katmanlar vardı. Benzersiz anahtarlar ve farklı parlaklıklar. Öğrenmem gereken her şeyden beynim kısa devre yapmak üzereydi. Veri yüklemesi ve duygusal belirsizlik, zehirli bir kombinasyondur. Göz açıp kapayınca kadar tüm hayatım değişmişti. Kime güvendiğim, kime güvenmediğim. Neye inandığım, neye inanmadığım. "CURED'i yıkmaya yardım etmek istiyorum. Bu yüzden buradayım."

"Aceleci davranma. Dev bir canavarla savaşmadan önce ayı avlamayı öğrenmelisin."

Göğsüm sıkıştı. Cyrus da bir keresinde aynı şeyi söylemişti.

"Sabah Lux'e döneceksin," dedi, "ve hazır olduğunu düşündüğümüzde sana bir görev vereceğiz."

Şaka yapıyor olmalıydı. "Geri dönemem." İmkânı yoktu. "Buraya gelmek için Cyrus Dolion ve bir muhafızı saldırdım!"

O, benim söyleyeceğim sözleri keserek burnundan soludu. "Cyrus seni affedecektir. Affetmek zorunda. O bize bir yıl önce katıldı." Dudaklarının köşeleri gülümsedi. "Ben başaramadığımda John onu ikna etti. Cyrus Unicorn'dur. Ben Sparrow'um."

"Ne!" diye bağırdım, sesim duvarlardan yankılandı. Şokun etkisiyle durdum. "Ama, ama Cyrus John'u esir aldı, Jericho adında bir lord öldürdü ve Shiloh'un yıkılmasına neden olmuş olabilir."

"O yapmadı. Tüm detayları paylaşmam yasak, ama John'un Cyrus'a onu yakalamasını emrettiğini söyleyebilirim. Böylece Cyrus ve diğer Soalianlar'ın ulaşamadığı bilgileri ona iletebilecekti. Cyrus'un konuşmalarının çoğu kaydediliyor, her hareketi CURED tarafından izleniyor ve inceleniyor. Her sözüne dikkat etmek zorunda, bu yüzden seni CURED için işe alıyormuş gibi görünmesi gerekiyordu

CURED için seni işe alıyormuş gibi görünmesi gerekiyordu. Gerçekçi olalım, Unicorn'un kimliğini açığa çıkarman her zaman bir ihtimaldi ve onun şu anda bulunduğu yerde kalması gerekiyor."

Boğazımda dikenli bir yumru belirdi.

"Sana gönderdiğimiz tüm gizli mesajlar ele geçirildi. Cyrus'tan daha sıkı gözetim altındaydın. John görevi yoluna koymak için önlemler aldı. Çocuklara gelince," sanki dünyamı alt üst etmemiş gibi devam etti. "Cyrus Jericho'yu kurtardı. O çocuk, çilek olayı öncesinde bile ortadan kaldırılmak üzere işaretlenmişti. Cyrus, hayati organlarına zarar vermeden onu ölü gibi gösterecek kadar yaraladı ve ceset torbasında tesisten çıkardı. Shiloh'u da kurtardı. İlk başta ben bile bilmiyordum." Utangaç bir gülümsemeyle ekledi. "Yüzünü ve boğazını gerçekten fena hırpaladın, ama HP onu tedavi edip hayatta tuttu ve tam zamanında John'a ulaştırdı."

Kan başımdan çekildi. Varsaydığım her şey, yaptığım her şey... hepsi yanlıştı.

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Gerçekler netleşirken yapabileceğim tek şey buydu. Shiloh hayattaydı. Jericho öldürülmemişti. Cyrus, Unicorn'du. Beni büyülemek için gönderilmiş, bu süreçte bana aşık olmuş olabilecek kişi. Tabii ben bir görev değilsem.

Hayır, olamazdı. Kimliğini açığa çıkarmadan elinden geleni yapmıştı. Yine de ona zarar vermiştim. Bana karşı çok iyi davranmıştı, ama ben onu tuzağa düşürmüş, aslanların inine atmıştım. Başkalarını kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı, ama ben onu bunun için cezalandırmıştım.

Suçluluk ve utanç içimi kemiriyordu. Ona binlerce kez özür borçluydum, ama bu yetmezdi. "Onu görmem gerek," dedim ve üç adamı da kast ederek dışarı çıktım. Cyrus, Shiloh ve Jericho.

"Bu taraftan." Beni kapalı bir kapıya götürdü. Sonra kapıyı vücuduyla kapattı. "İçeri girmeden önce, Shiloh ve Jericho'nun kütüphaneden çıkmasına izin verilmediğini bilmelisin. Cyrus'u tehlikeye atarlar, bu yüzden şimdilik burada kalacaklar. Onları yanına almaya kalkışma."

"Tamam," dedim, içeri girmek için sabırsızlanıyordum.

O kenara çekildi ve ben içeri koştum. Uzun, dar bir masa ve çok sayıda sandalyenin bulunduğu bir konferans odasıydı. Shiloh ve Jericho karşılıklı oturuyorlardı. Sağlık görevlisi beni ilk gördü, ayağa fırladı ve koşarak yanıma geldi.

Kucaklaştığımızda içimden rahatlama ve sevinç dolu bir inilti çıktı. "Hayattasın." Çok hızlı iyileşmişti. Gerçi gözünde bir bandaj vardı ve boğazında derin yara izleri vardı.

"Sana ne kadar özür dileysem azdır, Arden. Dr. Korey bana bir tür ilaç verdi. Sana, Mykal'a yaptıklarım..." Benden uzaklaştı ve bana baktı. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Uyandığımda, anılar bir anda geri geldi. Yaşadığım dehşeti tarif edemem. Eğer zamanda yolculuk yapabilseydim..."

"Seni affediyorum," diye araya girdim, ciddi olduğumu anlaması için yanaklarını avuçladım. Yama ve yara izleri, yaptıklarımın kalıcı bir hatırasıydı. "Seni bıçakladım, Shiloh. Birçok kez. Eğer zamanda geriye gidebilseydim..."

"Affedecek bir şey yok," diye sözümü kesti. "Sen bir deliden kendini korudun. Bunun için sana asla kızamam."

Gözlerimizden yaşlar süzülürken gülümsedik ve birbirimizi bıraktık. Arkadaş olmuştuk. Ama onu ve Jericho'yu görmek, Cyrus'a yaptığım hataları daha da netleştirmişti. Titreyen elimi dudaklarıma bastırdım. Bana gerçeği söylemeye çalışmıştı. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı, ama ben onu ihanet etmiştim. Ben. Sadakatsiz olan bendim.

Sanırım ayakkabılarımı yemem gerekiyordu.

Suçluluk ve utanç daha da şiddetle içimi kemirdi. Onu kaybetmiştim ve ne için?

Bir an durup dinleyememiştim.

"Ben de sarılabilir miyim?" Jericho her zamanki alaycı tavrıyla sordu. "Hayır," Shiloh ve ben aynı anda cevap verdik.

"O zaman anlaştık." Sabırsızlanan Jericho, bakışlarını Ember'a çevirdi. "Artık gidebilir miyim?"

"Hayır." Sert bir erkek sesi odayı doldurdu ve ben kalp atışlarım hızlanarak yeni gelen kişiye döndüm.

Cyrus, yüzünde ve ellerinde bir düzine kesik ve yara izi olmasına rağmen, güçlü bir şekilde kapının eşiğinde duruyordu. Yüzü ifadesizdi, gözleri çelik gibi soğuk ve sert.

İçeri girerken bana bakmadı. "Arden'ı aramak için birimden ayrıldım, bu yüzden vaktim az. Hadi bitirelim şunu."

Otuzuncu Bölüm

Dışarıda zaferini görebilmen
için önce içindeki zaferini
görmelisin.

—*Soal Kitabı*
2.19.11

Yerimde kalakaldım, kalbim çarpıyor, kafamda binlerce kelime dans ediyordu. Sadece ikisi önemliydi. *Cyrus. Burada.*

Ember yanımdan geçip konferans masasının başına oturdu. "Otur. Lütfen."

Oraya doğru ilerlerken, ağırlığım bacaklarımın taşıyamayacağı kadar fazlaydı. Herkes oturdu, Cyrus Ember'in sağına yerleşti. Ortadaki yerimden, onun önüne iki kitap koymasını acı içinde izledim. Shiloh yanımdaki sandalyeye çöktü, Jericho ise Cyrus'un yanına oturdu.

Benden nefret ediyor olmalıydı. Bana sadece nezaket ve saygı göstermiş, benden ona verdiğimi söylediğim en ufak bir güveni bile istemişti. Açıkça yalan söylemiştim. Bu, onun en nefret ettiği şeydi. Ayrıca onu etkisiz hale getirmiş, düşmanına karşı savunmasız bırakmışım.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim." Hiçbir şey belli etmeyen, çok kısa bir cevap. Hâlâ bana bakmıyordu.

Gergin bir şekilde dilimle dudaklarımı ıslattım. "Cyrus, ne kadar özür dileysem azdır. Ben..."

"Bunun için sonra zaman var," diye araya girdi Ember. "Ayrıca, o senin yüzünden yaralanmadı, kendi yüzünden. Ona arama ekibiyle dışarı çıkmamasını söylemiştim. Ama hayır, o dinlemedi ve gitmek istedi. Unutma, bundan iyi bir şey çıkmaz. Senin aksine, o buraya gelmek için birçok besleyiciyle savaşmak zorunda kaldı."

Suçluluk duygusu beni yakıp kavurdu. Onun güven verici sözlerine rağmen, suçu kendime yükledim. "Hey, Arden," dedi Jericho dişlerini göstererek gülümseyerek. "Nasıl bir duygu?"

Bu odadaki tüm erkeklerle çıktığını biliyor musun?

Hiç aldırmadan, sadece kaşlarımı kaldırdım. "Üçünden ikisi altın yıldızlıydı ve şiddetle tavsiye ederim. Üçüncüsü hakkında ne düşündüğümü tahmin etmek ister misin?"

"Tabii. Ona olan gizli aşkını unutamadığın için ona saldırmaya devam ediyor ve ondan nefret ediyormuş gibi davranıyorsun," diye alay etti, hiç de azarlanmış gibi görünmüyordu.

Cyrus elini masaya vurdu. Ember hariç herkes irkildi. "Toplantıya başlayın," diye emretti. "Lütfen."

"Ben başladım. Sizler sözümü kestiniz." Arkanıza yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Açıkçası, Arden ve Cyrus Lux'a geri dönüp işlerine devam edecekler."

Evet, ama Cyrus'la yaşamaya devam edecek miydim, o "özel" proje için onun refahını izleyen kız arkadaşı olarak, yoksa normal bir kadın olarak hayatıma geri dönecek miydim?

"Kral ile olan toplantına devam edeceksin," diye devam etti. "Ama önce kitabını kontrol et. Diğerlerinin kitaplarından okuduğum parçalara bakılırsa, büyük bir dirençle karşılaşacaksın. Ne kadar çok bilersen, o kadar güvende olursun. Ayrıca, muhtemelen anneni nasıl kurtardığımızı da öğreneceksin."

Gözlerini kırptı. "Annem kurtarılmaya mı ihtiyaç duyuyor?"

"Ah. Doğru. O kısmı söylemeyi unuttum. Evet," dedi Ember başını sallayarak. "Tehlikede. Ama korkmana gerek yok. Bana garanti verildi..."

Ayağa fırladım ve "Beni ona götürün" diye bağırdım.

Shiloh elimi tutarak dikkatimi çekti. "Kız kardeşimin bitirmesine izin ver," dedi nazikçe. "Öğrendiğim kadarıyla, onsuz kazanamazsın."

Oturmadım, ama dikkatimi kaşlarını çatmış Ember'e çevirdim ve devam etmesi için sessizce başımı salladım.

"Onu kurtaracağız," dedi. "Henüz nasıl yapacağımı bulamadım, ama zafer partisiyle ilgili bir pasaj okudum."

Yeterli değil. "Onun adını kendi gözlerinle gördün ve onun durumundan bahseden bir cümle mi buldun?"

"Tam olarak değil. Ama *senin* adını gördüm. Kısa bir atıfta *senin* güldüğün yazıyordu, yani. Tada! Her şeyin iyi biteceğinin kanıtı."

Hayır. Hayır, bu kanıt değildi.

"Annenize yardım etmenin en iyi yolu, kitabınızı başınıza koyup okumaktır." Cyrus, saçmalamadan, getirdiği kitaplardan birini bana uzattı. "Düşmanınızın planlarını ortaya çıkarabilir ve ona göre hareket edebilirsiniz."

Başlığı gördüğümde koltuğuma çöktüm. *Arden Dawn Roosa*, cilt 20, *Günlük Güncellemeler*. Daha önce okuduğum kitap.

sağ üst köşede "*Soal'ın Kitabı*" yazıyordu. Çaresizce, kitabın sırtını kırmaya çalıştım. Ama kapak sayfalara yapışmış gibi, yerinden kıpırdamadı.

Burada kalıp bir kitapla uğraşmak gerçekten değdi mi?

Ember boğazını temizledi. "Kitaplara bakmadan aceleyle harekete geçtiğimizde, istisnasız olarak kaybederiz. CURED'de de Astan'ın sağladığı kitaplar var ve bunlar izleyebileceğimiz farklı yolları öngörüyor. Ama Soal'un sağladığı yolu göremiyorlar. Bu nedenle, zafer kazanmamızın tek yolu bu."

Yeni bir bomba. Her iki tarafın da bir dizi kitabı vardı.

"Geleceği bil, adımları at, düşmanı durdur," diye mırıldandı Cyrus.

Pekala. "Kalacağım. Okuyacağım."

"Aklınla değil, kalbinden yap," diye talimat verdi Ember.

Kapağın ortasına damgalanmış mühür dikkatimi çekti. Yedi kırık çizgiden oluşan bir daire. Anahtar. Uzun süre baktım ama çizgiler hiç kıpırdamadı. Kitabı okumak için, kalbimle, ne anlama geliyorsa, açmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı. Açmak için iradeyle denedim. Yine hiçbir şey olmadı.

Midem bulandı, ilk panik belirtileri ortaya çıktı. Başaramazsam annem ölebilirdi.

Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Kitabı salladım. Masaya vurdum. Boom, boom, boom. Çekip, zorladım ve bağırdım, ama hepsi boşunaydı.

Shiloh elini benimkine koyarak teselli etmeye çalıştı ama ben hiç rahatlamadım. Sonra bakışlarım Cyrus'un bakışlarıyla buluştu.

"Sana korku hakkında öğrettiklerimi hatırla," dedi düz bir sesle.

Ona kısa bir baş sallama ile cevap verdim, içimden binlerce şey geçiyordu.

"Git, korku." "Shiloh ve Jericho," Ember kapıya doğru el salladı, "Arden'a biraz

nefes alması için yer açın. Çalışmaya devam edin."

Jericho'nun keyfi bir anda kaçtı. Ayağa fırladı, sandalyesi masadan uzaklaştı ve "Çalışmaktan bıktım. En azından bir gün izin verin" diye bağırdı.

"Olmaz. Ve bugün iki rapor yazacaksın."

Masa ayağını tekmeledi. "Tek bir cilt açtım ve okumak istemediğim bir hikaye. Ama hayır. Yakamam. Yapmam gerek" —sesi alaycı bir ton aldı— "'kendimi geliştirebilmek için önce kendimi tanımam gerek'. Büyümesi gereken sensin, Em." Kapıdan çıktı.

Onu boş ver. Korkuyla mücadele ederek ve sembole konsantre olarak dikkatimi kitaba geri verdim.

"Kalmak istiyorum, abla," dedi Shiloh.

Onu dinleme.

"Shiloh Cruz, bunu konuşmuştuk," diye bağırdı Ember. "Resmi toplantılarda ben senin patronunum."

"Lütfen," dedi.

Kadın hafifçe güldü. "Arden?"

"O iyi," diye cevapladım, tüm gücümle kitaba bakarak, gözlerimi kırpmayı reddederek. Hala hiçbir şey yok, lanet olsun. *Hadi, hadi!*

Shiloh cesaret verici sözler mırıldandı.

İçimde öfke kaynıyordu, öfkemi kilitleyen kilidi eritiyordu. Parmaklarım, eklemlerim ağrıyana kadar kitabı sıktı. Azı dişlerimi gıcırdattım. Neden işe yaramıyordu? Oda küçülüyor muydu? Hava kesinlikle yoğunlaşıyordu. Ve ısınıyordu. Elbisemin derin yakasını çektim. Başaramayacaktım. Başaramadığım için annem ölecekti.

"Eski alışkanlıklarına döndün," dedi Cyrus sert, taviz vermeyen öğretmen sesiyle. "Korkuyu yeneceksin, Leydi Roosa, çünkü ben öyle diyorum. Öyleyse yap."

Göz kapaklarım açıldı ve nefesim kesildi. Gözleri bana öfkeyle bakıyordu. "Denemediğimi mi sanıyorsun?"

"*Denemek* demedim. *Yap* dedim." Ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaşarak yanıma yaklaştı. Kalbim deli gibi atıyordu.

"Bırak onu," diye bağırdı Shiloh. "Elinden geleni yapıyor."

"Annesinin ihtiyacı olan şey bir mola değil." Cyrus, sandalyemin yanında çömelmiş, fırtınada benim dayanağım olmuş, gözlerini benden ayırmadan bana bakıyordu. "Ben yalancı mıyım? Kendimi beladan kurtarmak için bile yalan söyler miyim?"

"Hayır, sen asla yalan söylemezsin." Onun yakınlığı, dünyayı benim farkındalığımdan sildi. Sakin, sessiz bir güç ondan yayılıyor ve beni sarıyordu. Onun baştan çıkarıcı kokusunu içime çektim. Artık bu kokunun Soal'dan geldiğini biliyordum. "Sen gerçeği söylüyorsun, kendini veya başkalarını tehlikeye atmadan elinden geldiğince ipucu veriyorsun. Birinin yanlış tepki vermesi senin suçun değil, onlar bunu tüm benlikleriyle pişman oluyorlar." Bu itiraf beni telaşlandırdı.

"Doğru." Şaşkınlıkla gözlerini kırptı ama çabucak toparlandı ve sert tavrını yeniden takınarak yanaklarımı avuçladı. "Cesursun mu?"

"Neredeyse onun beni çoktan affettiğini söylüyor olabileceğine inandım. Neredeyse."

Neredeyse beni çoktan affettiğini söylüyor olabileceğine inandım. Neredeyse. "Evet. Ben cesurum," diye övündüm ve onu kendime yakın tutmak için bileklerini sıktım. Oops. Shiloh soldu. Saygımdan Cyrus'u bırakmaya çalıştım, gerçekten denedim; ama bunda da başarısız oldum. "Başarının sırrı var mı? Yeni bir ipucu? Kanıtlanmış bir yöntem? Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

"Yeni bir kitap açtığınızda, hazır olup olmadığınız sınanır. Aptalca görünse bile, kitapta yazanları yapmaya istekli olmalısınız. Bazen bu kolaydır, bazen zordur."

Bir hıçkırık yuttum. "Ama ben sınavlarda berbatım."

"Benimkilerde çok başarılısın." Cyrus dünyanın en hızlı gülümsemesini gösterdi. "Diğer her şeyi unut ve sadece mührü incele. Bırak kendini sana açsın. O bunu istiyor." Beni bıraktı, beni de onu bırakmaya zorladı. Yarıya kadar doğruldu, masanın kenarını ve sandalyemin kolunu tuttu, sonra dönerek kitabın kapağına dokundu. "Ne görürsen, ne duyarsan, ne hissedersen, korkup geri çekilme. Devam et, kitap açılacaktır."

Unut. İncel. Devam et. "Anladım." Vurgulamak için başımı salladım.

Derin nefes alıp, bazı ayrıntılara odaklandım. Deri ve üzerindeki üç çentik. Daire. İçindeki yedi kırık çizgi, her biri altın kabartmalı.

Annem tehlikede.

Koltuğumda kıvrandım.

Ölebilir.

Hay aksi!

"Daha dikkatli bak," dedi Cyrus.

Göz kapaklarımı kısarak çizgilere odaklandım. Bekle. Çizgilerin içinde çizgiler vardı. Onlarda bir şey zihnimin derinliklerinde bir şeyleri uyandırdı. Ne, ne?

O mu? Kaşlarımı çatarak orta çizginin ucuna odaklandım. Evet! Sanki içine bir tohum ekilmiş ve filizler yüzeye çıkmaya başlamış gibi, başka bir çizgi daha belirliyordu.

Heyecan doruğa çıktı ve kitabı daha yakından görmek için elime aldım. Aniden, dünyanın geri kalanını görmezden gelmek zor olmadı. Ne kadar dikkatle bakarsam, filiz o kadar hızlı büyüyordu, ta ki ikiye bölünene ve çizginin her iki tarafına akın edene kadar. Hala büyüyordu. Diğer çizgilerin etrafında kıvrılıyordu. Onları birbirine yaklaştırıyordu. Yaklaşıyorlardı. Hepsi yan yana gelene kadar hiçbiri durmadı

aralarında boşluk kalmayana kadar. Mühür döndü ve daha önce kapağı kaldırmamı engelleyen güç ortadan kayboldu. Heyecanla kitabın sırtını açtım.

"Aferin kızıma," dedi Cyrus, enseme kavrayarak. Ama dokunuşu uzun sürmedi. Sertleşti ve çekildi, "Geçmişin, bugünün veya geleceğin hakkında bir şey ortaya çıkarıyor mu?" diye sordu.

"Hadi öğrenelim." İlk sayfalar arasında göz gezdirdim. Bir uyarı yazısı. Başlık. "Neden bana bu kitabı getirdin?"

"John, beni CURED'e teslim etmemi istediğinde, Tome Society'ye katıldığın gün iki kitap almamı da söyledi. Bu kitap senin için, ikincisi ise benim için."

Sonunda hikayenin özüne ulaştım. İlk birkaç paragrafı okudum, kaşlarım çatıldı. "Bu... hmm. Geçmişimden bir sahne. Akademiye katılmayı kabul ettiğim gün. Eve döndüğümde annem, benim akademiye kabul edildiğimi kutlamak ya da reddedildiğim için beni teselli etmek için işten erken çıkmıştı." Durdum, kaşlarımı çattım. "Bunun bana nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

"Muhtemelen onu kurtarmanın anahtarı hayatının o anında yatıyor, bu yüzden netlik kazanana kadar tekrar tekrar okumalısın," diye açıkladı Ember ayağa kalkarak. "Bu gece uzun olacak gibi hissediyorum, bu yüzden atıştırma bir şeyler getireceğim. Hemen dönerim."

Kapı arkasından kapandı. Birden Cyrus ve Shiloh ile baş başa kaldım. Rahatsızlık hissederek yerimden kıpırdadım.

Cyrus, duygusuz maskesini takmak için hiç zaman kaybetmedi. Masayı dolaşarak kitabını aldı. "Yalnız kalırsam benimkini açma şansım daha yüksek olur. Öğrenebildiğim kadarını öğrenip geri döneceğim." Bana bakmadan Ember'ın izinden giderek odadan çıktı.

Kapı arkasından kapandığında, içime bir hüsrana çöktü.

Shiloh bana doğru eğildi ve ben ona küçük bir gülümseme attım. O, kasvetli bir ifadeyle bana baktı. "Baskı altında olduğunu ve zamanın kısıtlı olduğunu anlıyorum, ama bu gece sana yük olmak istemiyorum. O yüzden, içindeki çatışmayı çözmemeye izin ver ve bu endişeyi kafandan at. Onu seviyorsun."

Omuzlarım çöktü. "Evet," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle. Cyrus benimdi. Onu ben seçmiştim. Eğer o benim için doğru kişi olmadığına karar verirse, öyle olsun. Ama bu kadar doğru olan bir şeyden korkmayı reddediyordum.

Shiloh derin bir nefes verdi. "Seni suçlayamam bile. O gerçekten çok çekici."

"Ben de öyle dedim!"

Arkadaşım içini çekti. "Buraya gelip gardını düşürmek için ustaca numaralar yapmak zorunda kaldı. Senin yas tuttuğunu ve zorluklara karşı sertleştiğini, bir dahaki görüşmemizde aynı kişi olmayacağını söyledi. Benim de aynı kişi olmayacağımı ve ikimizin birbirine uygun olmadığını fark edeceğimizi söyledi. Şimdi buradayız. Gerçekten nefret etmek istediğim ama sadece hayran olabildiğim bir adam, her şeyi mahvetti."

Gözlerim yaşlarla doldu, kollarımı omuzlarına doladım ve ona sarıldım. "Sen de çok hayalperestsin, biliyor musun?"

"Yama varken bile mi?" Parmak uçlarıyla kumaşı nazikçe okşadı.

"Özellikle yama varken."

Gülümseyerek uzaklaşırken, "Benim zavallı, yaralı kalbim için kendini suçlama. İyileşeceğim, söz veriyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, HP'nin sana olan hisleri için endişelenmene gerek yok. Bence sana benim dönüşümü sindirebilmen için zaman tanımaya çalışıyor."

Umarım meselenin özü budur. "Bana yazdığın mektupta, Soal'ın sana söylediği iki kelimeden bahsetmiştin. Bu kelimelerin tüm hayatının gidişatını nasıl değiştirdiğinden bahsetmiştin." Sonunda sordum, "O iki kelime neydi?"

"Zamanı geldiğinde söylerim." Shiloh kitabımı işaret etti. "Şu anda anneni korumana yardım etmek istiyorum. Yarım saat daha benimle kalabilirsin, beni kullan."

Bunu yapmaya hakkım olmadığı için ısrar etmedim. "Bir dakika bakayım." O da başını salladı ve ben de metnin ayrıntılarını hatırlamak için "hikayeye" daldım. Yazılı olarak geçmişteki halimi yeniden yaşamak tuhaftı, sanki başka biri yazmış gibiydi. Gerçekleri kaydettim, sonra daha derine daldım, bir anahtar aradım. Herhangi bir anahtar. "Yardım et," diye ciyakladım. "Neyin önemli neyin önemsiz olduğunu nasıl bileceğim?"

Shiloh hiç tereddüt etmedi. "Ne olduğunu anlat."

Tamam. "Kapıdan içeri girdim. Annem kornayı çaldı ve konfeti attı. Fort Bala Kraliyet Akademisi'ne kabul edildiğimi itiraf ettim. CURED'e şikayette bulunmayı teklif etti ama ben reddettim. Bunun iyi bir şey olduğunu, artık kabuslarımı yok etme şansım olacağını söyledim. Annem benim durumumdan kendini sorumlu tuttu, hayatım için endişelendiğini söyledi ve kaçmamızı önerdi. Oh! Belki de onu alıp kaçmam gerekiyor. Ama ben böbürlenmişim. *Hiçbir şey hayallerimin önüne geçemez, ölüm bile.* Ya kaçmamam gerekiyorsa? Ya kaçmazsam o ölürse?"

"Ember bize tavşan deliğine asla girmememizi söylüyor. Tilkiler yalan Bekle. söyler.

Diğer bir deyişle, sakın ol. Söylemesi kolay, yapması zor. Ayağa fırladım ve masanın yanında bir ileri bir geri yürümeye başladım. "Kaçmam mı yoksa kalmam mı gerektiğini karar *vermeliyim*. Tabii kaçmak söz konusu değilse."

Cyrus odaya girdi, yüzü ciddiydi. Elinde artık kitap yoktu, ortasında küçük metal bir yıldız asılı bir kolye vardı.

Kalbim hızla çarparak donakaldım. "Bir şey öğrendin."

Kısa bir baş hareketiyle onayladı ve kolyeyi boynuna taktı. "Anneni CURED'in hedefinden nasıl çıkaracağımı biliyorum."

Düşünmeye gerek yoktu. "Hazırım," dedim, kitabımı kapatıp ayağa fırladım. "Gidelim."

Otuz Birinci Bölüm

Aptalın ağızı kendi yıkımını
getirir, sözleri kaçınılmaz
bir
tuzak olur.

—*Soal Kitabı*
1.20.18.7

Cyrus beni koridorlar, okuma köşeleri, depolar ve sergi salonlarından oluşan bir labirentte gezdirirken nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Durup üstümüzü değiştirmek istemediğimiz için hala parti kıyafetlerimizi giyyorduk. Gerçi görünüşümüz pek ilgi çekmiyordu. Çok az Soalian bizi fark etti. Sanki başka bir savaşa gidiyormuş gibi, diğer yöne koşuşturup silahlarını topluyorlardı.

"Ne okuduğunu söyle bana," diye yalvardım.

"Kitabı altı ay önce açtım, ama sadece birkaç pasajı çözebildim. En son okuduğum bölüm, gelecekte alınmış, büyük ölçüde sansürlenmiş bir sahneydi." Ses tonu düzdü. "Babam, bazı acemilere ve şövalyelere, en kötü emirlerine itaat etmelerini sağlamak için korkunç bir şey yapmış. Bir noktada, bu grubu annenin binasına götürüyor. Oraya bizden önce varırsak tabii."

"Acele et!" Kollarımı daha hızlı sallayarak hızımı artırdım.

Dar bir koridora girdik. "Anneni korumak için gönderdiğim muhafız babam için çalışıyor," diye devam etti Cyrus. "Sen ortaya çıkarsan seni etkisiz hale getirme emri var. Benim gelmem beklenmiyor."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Yani planımız, muhafızı etkisiz hale getirip annemi kütüphaneye taşımak."

"Kütüphaneye giremez, tek çıkış oradan. Taştan geçmeyi başarsa bile kütüphaneciler onu durdurur."

"O Soalian olacak. Bunu istiyor." Suçluluk duygusu beni ezmeye başladı. Onu iki kez, gitmesi gereken yoldan vazgeçirmiştim. "Belki o ve ben aynı odada kalabiliriz."

"O kalmasına izin verseler bile sen kalamazsın. Fort Bala'ya dönmen emredildi."

"Annemizi muhafızların elinden kurtardığımızda insanlar benim ne olduğumu, *bizim* ne olduğumuzu anlayacaklar."

"Bir şeyler düşünürüz. İkinize de zarar gelmesine izin vermeyeceğim."
."

Ama ya kendisine ne olacaktı? Bu yüzünden geleceğini mahvetmeyi planlıyordu

Bunu biliyordum. Ve ona izin veremezdim. Belki de en derin kabusumla tek başıma yüzleşmem gerekiyordu. Çok uzun süre, korkunun beni engellemesine izin vermiştim. Tekrar tekrar, "ya olursa" baskısı altında çökmüştüm. Ama burada, zihnimin savaş alanında, Cyrus ve annemin hayatları tehlikedeyken, sonsuza dek sürecek bir gerçeği kabul ettim. Onların güvenliği için her şeyi riske atacaktım.

Bu kararla birlikte huzur çiçek açtı ve bana sükunetin meyvelerini sundu. Sevdiğim insanlar için korkularıyla yüzleşebildim. Bu savaşı kazanmak için elimden gelen her şeyi yapmaktan beni hiçbir şey alıkoyamazdı.

"Beni binaya götür, gerisini ben hallederim," dedim Cyrus'a. "Hala harika yeni mücevherlerimi takıyorum. Bir şey olmaz." Yüzüğün tozunun yarısını kapıcıya kullanmışım. Ayrıca mini hançer saç tokası da keskinliğini kaybetmemişti.

Annemi fark edilmeden yakalayabilirsem, Rock'a giderken ona Soal'dan bahsedecektim. O da kulübe katılırdı ve ben Cyrus'la birlikte üsse dönüp Soal için görevler yapardım. Ama biliyordum. Fark edilmeden kaçamazdım.

Güçlü arkadaşım, devasa kemerli çift kapıdan geçerek başka bir sergi salonuna girdi. Uzaya uçmak için kullanılan eski roketler sergileniyordu. Duvarlar ve tavan, sadece Theirlend'a yaptığım gezilerde gördüğüm yıldızlarla dolu gökyüzünü andıran ışık noktalarıyla kaplıydı. *Nefes kesiciydi.*

Bu yeri en tatlı huzur doldurmuştu, havada görünmez bir dantel örülmüştü ve ben anladım. Gece korku zamanı değil, güzellik, dinlenme ve yenilenme zamanı olmalıydı.

"Şaşırtıcı derecede sakınsın," dedi Cyrus, sıvı kromdan yapılmış gibi görünen bir araca binmeye yardım ederken. Ama sıvı değildi. Yan yana, sağlam bir bankta oturduk ve araç hareketlendi, bizi diğer koridorlardan hızla geçirdi.

Rüzgar saçlarımı savurdu. Elini tuttum, sıktım. "Başından sonunu biliyorsan, geri kalanı için endişelenmene gerek yok."

Neredeyse gülümsedi, eminim. "Sen kimsin?"

"Senin," demek istedim. Ama söylemedim. Henüz değil. "Bir keresinde bana CURED'i yönetmek için doğduğunu söylemiştin. Hala öyle mi?"

"Evet. Ama bunu Astan'la değil, Soal'la yapacağım."

Onun yanında olacak mıydım? "Shiloh ve ben birbirimiz için uygun olmadığımızı kabul ettik." Arkadaşım haklıydı. Fırsat varken fazladan şeyleri halletmek en iyisiydi. "Ona seni ne kadar sevdiğimi söyledim."

Cyrus bir an cevap vermedi. "Beni önemsiyor musun?"

"Çok. Sen güçlü, harika ve muhteşemsin. Bana ikinci bir şans verirsen, bundan sonra sana güveneceğime söz veriyorum." Sözler ağzımdan döküldü, itirafım onun üzerine yağmur gibi yağdı. Aynı anda, düşünceler kafamda dolaşmaya başladı. Bu adamın benim için geleceğini mahvetmesine izin veremezdim. Ve o da bunu yapacaktı, çünkü o böyle biriydi. Koruduğu insanlar için her şeyi riske atardı. Ama bu sefer, ben *onu* koruyacaktım. Bu süreçte, ona ne kadar güvendiğimi gösterecektim. Onu ne kadar sevdiğimi kanıtlayacaktım. Koruduğu tohumların meyvesini toplamasını sağlayacaktım.

Son girişe ulaşır ulaşmaz uyku tozunu kullanırsam, CURED'deki pozisyonunu kaybetmeyecek ve sonsuza kadar kanun kaçağı olarak damgalanmayacaktı. Sadece ben damgalanacaktım.

"Lütfen bana ikinci bir şans ver," diye tekrarladım. Ve olacaklar için beni affet.

Bir başka duraklama, bu seferki neredeyse dayanamayacağım kadar uzun. "Bana bir daha şüphe duyarsan, kendimi açıklamam için zaman verir misin?"

"Sana bir daha asla şüphe duymayacağım," diye yemin ettim aceleyle. "Duyacaksın. Hem de birçok kez."

"O zaman sana istediğin kadar zaman vereceğim."

Bakışları gözlerime saplandı. "Evet, sana ikinci, üçüncü ve dördüncü bir şans vereceğim."

Kalbimin derinliklerinden sevinç fişkırdı. "İlk duygularımı açan cesur kişinin ben olduğumu belirtmek isterim."

"Not edildi." Dudaklarıma öptü, ağzını benimkine hızlıca bastırdı ve şaka değil, çok renkli ışıklar patladı. "İpucunu anladım. Ben de seni önemsiyorum Arden. Bu işte birlikteyiz."

Ellerimi göğsünde gezdirdim, hızla atan kalbinde durdum, parmaklarım yeni kolyeye takıldı. "Bu ne için?" Şüphesiz başka bir silah.

"Son çare," diye mırıldandı, somurtkan bir ifadeyle. Kulağa hiç iyi gelmiyordu.

Araba durdu, mola sona erdi ve biz de indi. El ele tutuşarak yürümeye devam ettik, birkaç koridoru ve odayı geçtikten sonra, sıradan bir kapının önünde durduk. Kapının cam kolu olağanüstüydü. İçeride yine o parıldayan yıldızlar dönüyordu.

"Kaya'nın bu bölümü, şu anda yaşadığı apartmana en yakın yer," dedi Cyrus. "Dört bölüm olduğu ve bir sokak ötede olduğu için Çatal olarak bilinir."

"Evet, biliyorum." Yıllardır o binayı görmek için gereğinden fazla kilometre yürümüştüm. Eyaletin en güvenli binalarından biriydi. "Teşekkür ederim," dedim, onun nezaketinden çok etkilenmiş olarak.

Parmaklarımı sıktı. "Hala karanlık, bu yüzden kapılar kilitli, ama anahtarla girebilirsin. Sana eyaletlerdeki ve üssümüzdeki güvenlik iznini verdim, yani ayrılırsak kilit protokollerini geçersiz kılabilirsin. Ama ayrılmayacağız."

Oh, ayrılacaktık, hem de nasıl. "En son böyle bir şey söylediğinde, birkaç dakika sonra ayrılmıştık," diye hatırlattım. Onu gelecek olana hazırlamak için benim yöntemimdi.

"Güven bana." Dudaklarıma öpücük kondurdu ve gülümsedi. "Hazırsın." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

"Değilim. Henüz değil," dedim ve yüzüğümü hazırladım. Hiç vakit kaybetmeden vurdum.

O yakaladı benim bileğimi, gülümsedi gülümsemesi genişledi. "Ben okudum geleceği geleceği hatırladın mı?"

"Evet, ama sadece bir kısmını," diye mırıldandım. Bir şans denemek zorundaydım. "Sonuçları ne olursa olsun bunu yapacağım. Sen benim için önceliğimsin ve sana bir daha asla şüphe duyman için bir neden vermeyeceğim." Bunun üzerine kapıya uzandı.

"Bekle!" Onu durdurmak için onu çektim. "Dışarısı zifiri karanlık. Işık kaynağı lazım."

Boynunu uzatıp omzunun üzerinden bana göz kırptı. "Işık biziz." ışığız."

Kapıyı açarak, itirazımı anlamsız hale getirdi. Kararlı bir şekilde, onu bilinmeyene doğru takip ettim. Uzaklardan çığlıklar ve ulumalar duyulurken, tüylerim diken diken oldu. Yine de ilerlemeye devam ettik.

Koyu karanlık bizi tamamen sardığı anda, göğsümün derinliklerinde şok edici bir sıcaklık hissettim. Sıcaklık dalgaları benden yayıldı, sanki arkadaşım tarafından çekiliyormuş gibi. O, kütüphane kadar huzurlu ve sakin, yumuşak altın rengi bir ışık yaydı.

"Ben de öyle parlamak istiyorum," dedim hayranlıkla. "Zaten parlıyorsun," dedi ve ben nefesimi tuttum.

Parlak bir ışık cildimin üzerinde titredi. "Biz pritis gibiyiz," diye fısıldadım dedi.

"Çünkü biz pritis üretiyoruz. Ama bu başka bir günün hikayesi. Geliyorlar."

Ne demek *pritis üretiyoruz*? Bir hareket dikkatimi çekti. Çılgın bir grup yaklaşırken donakaldım, bize doğru gelip hırlayarak saldırmaya çalıştılar ama her seferinde temas kurmadan durdular.

Korku, ani bir saldırı girişiminde bulundu ama ben direndim. Cyrus korkmuyordu ve durumdan benden daha fazla haberdardı, o halde neden panik düşüncelerimin hakim olmasına izin verecektim? "Bu harika. Seni ağa attığımda kayaya ulaşmak için ışık yakmadın mı?"

"Yapamadım. Kralın adamlarıyla birlikteydim. Işığı görmezlerdi, ama besleyicilerin bana dokunmaktan kaçındıklarını fark ederlerdi. Babam Soalian olduğumu bilmiyor. Senin için aklımı kaçırdığımı düşünüyor. İnkâr edemeyeceğim bir gerçek."

İçimde gülümsedim.

Fork'a sorunsuz bir şekilde vardık ve lobide girdik. Annemin hiç yaşamadığı kadar lüks bir yerdi. Bir şövalye bölgede devriye geziyordu.

"Yüce Prens Dolion," dedi adam selam vererek.

Zil çaldı. Ancak Cyrus silahını çekip onu vurdu. Adam yere yığıldı, kıpırdamadı.

"Ona sakinleştirici iğne yaptım," dedi Cyrus. "Birkaç saat sonra uyanır."

Asansörle doğru kata çıkarken ona, "Sanırım annemin korumalarını da vuracağız, sonra onu alıp Rock'a gideceğiz. Daha iyi bir fikrin yoksa tabii." dedim.

"Sadece beni takip et, gerektiğinde gerektiği yere varırız."

Asansör durdu ve kapılar açıldı. Tagin'in askerleri bizi bekliyor olacağını düşünmüştüm ama yoktu. Koridor boştu. Belirlenen dairenin anahtarını taktık ve Cyrus önce içeri girdi. Her yeri aradık ama

annem ve "koruyucusu" ortada yoktu. Korku yine içimi kapladı.

"Ortak alana bakalım," dedi ve ben de kabul ettim. Birçok insan, büyük risk altında olsa bile binaların içinde toplanmayı tercih ediyordu. Bunu hiç anlamamıştım. "Okuduğuma göre, en az bir kişi daha onunla birlikteymiş."

"Tamam." Annemin genellikle uğradığı bir yer değildi, ama belki benim tavsiyemi dinlemiş ve yokluğumda arkadaşlar edinmişti.

Asansörle daha üst kata çıktık. Ben önce çıktım, Cyrus hemen arkamdaydı. Etrafta elli kadar yetişkin toplanmıştı. Bazıları yemek yiyor, bazıları alışveriş yapıyor, çoğu ise bar bölümünde çeşitli oyunlar oynuyordu. Etrafı taradım... İşte! Annem iki kadınla birlikte yemek alanında oturuyordu.

Onu görünce göğsüm sıkıştı. Yüzünde gerginlik vardı ve benim için endişelenmekten kilo vermişti.

Onu ne kadar özlemişim. Güvenlik görevlisi... Hmmm. Kaşlarımı çatarak aramayı genişlettim. Sonunda onu annemin arkasındaki gölgede gördüm. Bütün bir şehri kaldırabilecek kadar kaslı, "*eğlenmek için öldürürüm*" diyen bir ifadeyle bakan iri yarı bir adamdı.

İnsanlar Cyrus'u fark etti ve konuşmalar kesildi. Gözler onun yönüne çevrildi. Mırıldanmalar yükseldi, çoğu onun unvanını içeriyordu.

Annem beni gördü ve çığlık attı. "Arden!" Ayağa kalkarak hızla yanıma geldi ve kollarını omuzlarıma attı.

"Burada olmamalısın." Şövalye mesafeyi kapattı, tüm dikkatini Cyrus'a verdi. "Binaya girdiğinde sistem otomatik olarak babanı uyardı."

Cyrus tereddüt etmeden onu vurdu. Şövalye masaya çarptı ve diğerleri tepki vererek yolundan çekildi.

Diğer insanlar tepki göstererek yolundan çekildi.

"Her şey yolunda," dedim. "Gidiyoruz. Lütfen, kendi iyiliğiniz için kendi iyiliğiniz için bizi durdurmaya çalışmayın."

Annemin heyecanı bir anda kayboldu ve yanakları soldu. "Neler oluyor?"

"Bizimle gel." Onu asansöre doğru acele ettirdim, Cyrus arkamızda bekleyerek kimseye kıpırdamaya cesaret vermiyordu. "Önden mi çıkalım, arkadan mı?" Kapılar kapanırken ona sordum.

"Arden," diye tekrarladı annem, sesi titriyordu ve eli neredeyse titriyordu. Cyrus'a baktı.

"Haklıydın. Bay Garfield haklıydı," dedim ona. "Görünmez bir kütüphane ve daha fazlası var. Güvende olduğumuzda anlatırım. Tamam mı?"

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, ama başını salladı.

"Önden çıkalım," dedi Cyrus. "Ember'ın arabası bizi bekliyor olmalı. Ama bu son öğrendiğim detay. Geri kalanlar çok az."

Asansör durdu. Gerildim ve Cyrus silahını hazırladı. Kapılar açıldı ve çıkışa doğru yöneldik.

"Karanlıkta dışarı çıkamayız," diye bağırdı annem, topuklu ayakkabılarını

"Anne. Anne, anne." Ona döndüm ve çenesini avuçlarımla kavradım. "Sen bizimle kaldığın sürece bize yakın kaldığın sürece, dışarıda içeride olduğundan daha güvendesin. Güven bana, lütfen."

"Yanılıyorsun." Başını benim tuttuğum yerden çekerek salladı, saçları bileklerime çarptı. "Dışarı çıkamayız. Yapamayız. Yapamayız!" Sesinde histeri vardı.

Yüzüğümü hazırlarken Cyrus'a baktım. "Bana büyük bir iyilik yap ve onu yakala."

"Ne yapıyorsun?" diye başladı, geri çekilmeye çalışarak.

Tozu yüzüne üfledim. Göz kapakları kapandı ve dizleri büküldü. Cyrus istediğim gibi onu yakaladı ve kollarının arasına aldı. Suçluluk duygusunu görmezden gelerek ileriye doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve geceye çıktım. Savaş sesleri dikkatimi çekti. Homurtular, inlemeler ve metallerin birbirine çarpması. Karanlık, şiddetli bir savaşı gizliyordu.

Göğsümde bir sıcaklık hissetmeden ve ışığı görmeden önce, etrafımızdaki pritis ışıkları ortaya çıktı ve bizi aydınlattı. Cyrus arkamda dururken ben durdum.

"Merhaba Arden." Tagin Dolion'un sakın bariton sesi kulaklarıma çarptı ve ben kaskatı kesildim. "Cyrus, sözünü tuttuğun ve enfekte kadınları bana getirdiğin için teşekkür ederim. Onları tedaviye götürelim."

Otuz İkinci Bölüm

Diğerlerine söyle.

—*Soal Kitabı*
2.2.16.15

Üzerimiz arandı, silahlarımız alındı — ama Cyrus'un kolyesini almadılar, fark ettim. Bir muhafız beni süslü bir limuzine doğru itti, bunun üzerine Cyrus ona çok daha sert bir itmeyle karşılık verdi. Aracın içine bindim. Cyrus da peşimden içeri girdi ve uyuyan annemi kendi yanına oturtarak rahatlattı. Babası karşımıza oturdu ve muhafız kapıyı kapatırken kendine bir bardak buzlu kehribar rengi sıvı doldurdu.

Adamın sözlerine rağmen, ya da belki de onlar yüzünden, Cyrus'un elini sıktım ve "*Sana güveniyorum*" işareti yaptım. Ve gerçekten de güveniyordum. Sanki sürekli arkamı kollayan birine karşı, yalancı olduğunu bildiğim birine bir daha inanacakmışım gibi.

O, dikkatini düşmanımıza vermişti, ama gerginliği büyük ölçüde azalmıştı.

Karanlık bir bölme bizi öndeki şoför ve güvenlik görevlisinden ayırıyordu. Güneş ufukta yükselip manzaraya loş ışıklar saçana kadar sessizce oturduk. Çaresiz kurbanlar arayan çılgınlar, gölgeli saklanma yerlerine koştular.

Üçlü grubumuz, yol boyunca sarsılarak ilerlerken konuşmadı.

"Soracak soruların vardır, eminim," dedi Tagin.

"Ve yorumlar," diye alay etti Cyrus. "Sana hiçbir şey vaat etmedim."

"Muhafızları senin en büyük hain olmadığından ikna etmek için başka ne diyebilirdim ki?"

"Senin terk etmeyi reddettiğin bu kadın artık bir Soalian. O, glowers'larla işbirliği yapıyor ve sen ona yardım ediyorsun."

"Onun annesini de arkadaşı gibi yıkmayı planladın," diye karşılık verdi Cyrus ve ben gerildim.

Tahmin mi ediyordu, bilgi mi almaya çalışıyordu, yoksa kanıt mı bulmuştu?

"Bana teşekkür etmen gereken başka bir şey daha var." Yaşlı adamın gözlerinde öfke dans ediyordu. "Onu sen istedin, ben de sana verdim. Seni kurtarmak için sağlık görevlisini öldürdüm."

Yapmaması gereken yerlerde araştırma yaparak, yıllarca süren çalışmaları, araştırmaları ve planlamaları baltaladı. Sonunda başarıya ulaşmak üzereydim, ama o, kız kardeşi sana karşı doğal olmayan bir etkiye sahip olan kişiyi işe almak için elinden geleni yaparken, aranızda anlaşmazlık çıkarmaya çalıştı. Benim gözetimimde olmaz.

İşte buradaydı. Suçun kanıtı. Tam bir itiraf. Serbest elimi dizime sıkıca bastırdım, tırnaklarım derime batıyordu.

"Onu kazanman gerekiyordu," diye hırladı Tagin, "ama o seni devamızdan gittikçe uzaklaştırdı. Astan senden memnun değil." Daralmış bakışları bana kaydı. "Oğlumun o lordun, adı her neyse, onu öldürdüğü videoyu izledikten sonra kalmış olsaydın, sana Jade ile birlikte Tarım Merkezi'nde bir iş teklif etmeyi düşünüyordum. Ama artık o günler geçti."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedim, sakinleşmeye çalışarak. "Yeni planın ne? İhtiyacım olmayan bir tedaviye mi göndereceksin? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki hayatımda ilk kez özgürüm."

Gözünün altındaki bir kas seğirdi. "Tüm glowerlar gibi, bir masaya bağlanacak, defalarca kesilecek ve ölene kadar pritis fabrikası olarak kullanılacak."

Boğulma sesleri çıkmaya başladı. Pritis gerçekten Soallialılardan kesilip çıkarılmıştı.

Tagin bardağını boşaltırken buzlar tıkırdadı. "Oğlum, üzülerek söylüyorum ama yeniden eğitilmen gerekiyor."

"Yeniden eğitilme aşamasını geçtim." Cyrus, kendisini dünyaya getiren adama gülümsedi. "Ben de bir glower'ım."

Tagin iki kez gözlerini kırpı. Bir kükremeye bardağını bana fırlattı. Cyrus önüme atladı ve bardağın göğsüne çarpmasına izin verdi. Buz küpleri etrafa saçıldı. Soğuk sıvı damlaları yüzüme sıçradı. Tagin, oğlu ayağa kalkarken ateşli bakışlarını bana dikti. "Seni kendi ellerimle öldüreceğim."

"Deneyebilirsin," dedim basitçe.

"O beni işe almadı," dedi Cyrus, beni daha da şok ederek. "Onu ben işe aldım. Ben Unicorn'um ve Arden hakkındaki mesajları okumanı sağladım, çünkü bu iş için beni işe alacağını biliyordum. Stratejiyi kitabımda okudum."

Tagin inkarla bağırdı. Ama ikimiz arasında bakışlarını gezdirirken, yüzü nefretle çarpıldı. Nefes almakta zorlanırken burun delikleri genişledi. Aniden patladı, bölmeye yumruğunu vurarak "Arabayı durdurun" diye bağırdı.

Araç gıcırdayarak durdu.

Tagin, ayak bileğindeki kılıftan bir silah çıkardı. "Çıkın," diye emretti.

Cyrus'a baktım, o da başını salladı. Arabadan inerken bacaklarım titriyordu. Tagin annemi koltuğunda bırakarak peşimden arabadan indiğinde rahat bir nefes aldım.

Etrafımızı otlar ve kumla kaplı bir alan çevreliyordu. Ağaç ya da bina yoktu. Ama limuzinin önünde ve arkasında iki SUV park etmişti, her ikisi de korumalarla doluydu.

Muhafızlar arabalardan indi, aralarında üç tanıdık yüz vardı. Titus, Lark ve Juniper. İnledim. Üçlü açıkça enfekte olmuştu, saç derilerinden solucanlar sarkıyor, kalan saçlarını karıştırıyordu.

Keder ve korku iç içe geçti. Onlar, Theirland'daki çılgınlar gibi acı ve şiddet peşinde koşan akılsız yaratıklar gibi görünmüyorlardı. Daha çok, boş bir tuval gibiydiler. Boyunlarına metal tasmalar takılmıştı. "Glows bu sabah güçlerimin yarısını yok etmiş olabilir, ama hala gururum ve neşe kaynağım var," dedi Tagin. "Onlar, kendi Çılgınlığımızı yarattığımızın kanıtı."

Soal'ın ilk Delilik'i yarattığına gerçekten inanıyordu. Noktaları birleştirip, tanrısının ona da insanlara yalan söylediği kadar yalan söylediğini göremiyordu. "Artık büyük iyiliği umursuyormuş gibi davranmıyorsun, anlıyorum."

"Görünüşlerin ve sahte davranışların ötesine geçtik, Bayan Roosa. Ama bizim yarattığımız şey bir hastalık değil, bir ayrıcalık. Bu askerler... güçlendirilmişler." Tagin gruba işaret etti ve onlar hızla etrafımızda bir daire oluşturdular. "Ben emrediyorum, onlar itaat ediyor. Bu da onları birer hazine yapıyor. Ama size bir ders vermek için onlardan vazgeçmeye hazırım. Titus," diye seslendi, bana öfkeyle bakarak. "Juniper Henrick'i kafasından vur."

"Hayır!" diye bağırdım.

Reddetmem bir işe yaramadı. Titus silahını kaldırdı, nişan aldı ve tetiği çekti, kurşunu beynine sapladı.

O yere yığılınca midem ekşidi. Sanki hiçbir şey yapmamış gibi, Titus hazır duruşuna geri döndü.

"Yeter!" diye bağırdı Cyrus.

"Seni bir tanrı yapabilirdim," diye bağırdı Tagin oğluna, "ve sen bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Sorun, aramızdaki en büyük farkı ortaya koyuyor." Sesinde hüznü vardı. "Kendi hayatımın kontrolü bende. Güçlü hissetmek için başkalarını kontrol etmeme gerek yok."

Tagin çenesini çıkardı. "Titus, Lark Foster'ın kafasına ateş et."

"Hayır," diye bağırdım, ama çok geçti. Titus nişan aldı ve tetiği çekti, Lark yere düştü, şakağından kan fişkırıyordu.

Çılgına dönmemiş muhafızlar olanları izledi, her şeyi değiştirebilecekken hiçbir şey yapmadan.

Gözlerim doldu ve gözyaşlarımı tutamadım.

"Bu benim oğlum," dedi Tagin. "CURED'e ihanet etti. Bir Soalian'ı seçti ve düşmana katıldı. Bizi içeriden yok etmeyi planlıyorlar."

Dinleyicilerimiz öfkeyle titriyordu. Çılgına dönmemiş olanlar hariç; onlar boş bakışlarla duruyorlardı ve kalbim onlar için acıyordu. Bu benim de başıma gelebilirdi.

Tagin parmağını Cyrus'a doğrulttu. "Bu tanıkların önünde Arden'i boğ ve Soal ile tüm bağlarını kopar, affedileceksin." Silahını kaldırdı. "Reddedersen, onu kendi ellerimle öldürürüm. Sonra annesini. Sonra da cesetleriyle birlikte seni madenlerin derinliklerine gömerim. Kızı istediğin gibi yanında olacak, ama asla mutluluğu tatamayacaksın. Sadece acı ve kederle yaşayacaksın."

Cyrus önüme geçti ve omuzlarını geriye attı. "Astan hayatını mahvediyor, seni güç hırsıyla dolduruyor. Ama sen özgür olabilirsin."

"Onu öldüreceksin ya da öleceksin. Karar ver!" Tagin bağırdı, ağzının köşelerinden salya sıçradı. "Ellerini boğazına koy ve sık. Zor değil. Uzun sürmez."

"Bizi bırakman için yalvarıyorum. Hayatımın geri kalanında beni rahat bırakmayacak bir şey yapmaya zorlanmadan önce, bunu hemen bitir." İkisi birbirlerine baktılar, ikisi de son darbeyi vurmadı.

İtiraf ettiğinden daha fazlasını mı öngörmüştü? Cyrus'un yaydığı acı beni mahvetmek üzereydi.

"Sana son bir şans vereceğim, evlat." Tagin çocuğunu açıkça seviyordu. Cyrus'un babasına olan sevgisini de unutmamıştım. Beni kurtarmak için o adamı incitmesine izin veremezdim. Tepkisine ve sözlerine bakılırsa, planı da buydu.

Bunu fark edince anahtarı buldum. İçimden derin bir ışık parladı ve zihnime nüfuz etti. Yolumla ilgili tüm endişelerim kül oldu. Ne yapmam gerektiğini hiç şüphe duymadan biliyordum.

Kabusumla yüzleşip kaçmayı bırakacağıma yemin etmiştim ve şimdi sözümü tutmalıydım. Bugün bunu yapma fırsatım vardı. Ve yapacaktım.

Nefes nefese olan Tagin, Cyrus'a nişan aldı. Burun delikleri genişledi. Harekete geçmeye hazırlandım. Ama bir anda, silahı bir muhafızın üzerine çevirdi ve tetiği çekti.

Tetiği çekti. Nişan aldı ve tekrar tekrar tetiği çekti, her bir askeri tek kurşunla öldürdü. Titus da dahil olmak üzere hepsi tek tek yere yığıldı. İşini bitirdiğinde, "Anlaşmamıza tanık kalmayacak" dedi.

bitirdiğinde ilan etti.

İçim parçalanmış bir halde Juniper, Titus ve Lark'ın yere yığılmış bedenlerine baktım. "Sorun yok, Cyrus. Sana söylediğini yap. Ellerini boynuma dolan."

"Gördün mü! O bunu yapmanı istiyor," diye bağırdı Tagin, Cyrus'a bir kez daha silahını doğrultarak. "Kimse senin bir zamanlar Soalian olduğunu bilmeyecek. Yeniden eğitileceksin, ama sonra bu olay hiç olmamış gibi hayatımıza devam edebiliriz."

Cyrus tereddüt etmedi. "Yapmayacağım."

Tagin'in nefesi daha da hızlandı. "Bunu bana yapma, evlat." "O sana hiçbir şey yapmıyor," dedim, onun nişanını kendime çekerek

. "Bu senin seçimin Tagin, sadece senin." Cyrus'un benim için ölmesine ya da öldürmesine izin veremezdim. Planım basitti. O, en iyi hayatı yaşasın, bunun için ölmem gerekse bile. Acıdan korkmuyordum. Artık korkmuyordum. Ölümden bile korkmuyordum. Sonuçları ne olursa olsun, yapılması gerekeni yapacaktım.

"Kapa çeneni," diye emretti yaşlı adam. "Öyle ya da böyle öleceksin. Cyrus'a ne olacağı ona kalmış."

"Yap," dedim yüksek prence. "Ama önce beni öp."

Derin bir nefes aldı, tuttu... tuttu... sonra sanki çok zor bir karar vermiş gibi başını salladı. "Hoşça kal demek istiyorum," dedi boğuk bir sesle. Babasının sert onayını bekledi, sonra bana döndü.

Gözlerinde binlerce pişmanlık, keder ve sevinç parıldıyordu. Yanağıma gözyaşları süzülürken, yanaklarımı avuçladı. "Keşke başka bir yol olsaydı."

Beni öldürmeye niyeti olmadığını biliyordum, tıpkı onun benden ne yapmamı istediğini bildiğim gibi. "Bu noktaya geldiğimiz için çok üzgünüm," dedim boğuk bir sesle. Yapacağım şeyden dolayı benden nefret edebilir, ama sorun değildi. En azından pişmanlık duymadan yaşayacaktı.

"Ben de. Ama sorun değil. Her şey yoluna girecek." Yavaşça başını eğdi ve beni öptü, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve parmaklarını saçlarıma doladı.

Kollarımı omuzlarına doladım ve onu öptüm, henüz söylemediğim her şeyi ona anlatırken gizlice kolyesinin tokasını açmaya çalıştım. Son çare. Ayrıldığıımızda, küçük yıldızı avucumda sıktım. Keskin kenarları avucumu kesti, kan akmaya başladı.

Gözleri benimkileri ararken kararlılık parladı. "Doğru nişan al," diye emretti ve ben başımı salladım.

"Onu öldür ya da git," diye bağırdı Tagin.

Cyrus benimkinden kurtuldu, babasına döndü ve sanki ileri atılmaya hazırlanır gibi kendini hazırladı. "Soal'ı seçiyorum. Hoşça kal, baba."

Düşünmeye izin vermedim. Hemen harekete geçtim ve derste öğrendiğim gibi yıldızı fırlattım.

Metal havada vızıldayarak ilerlerken zaman durdu. Küçük bıçaklar genişleyerek Tagin'in gözünü kesti. Beynini. Yüzünden kan akarken bağırdı ve yere düştü.

Cyrus ileri atıldı, babasının elinden silahı tekmeledi ve hırıltılı nefes alan adamın yanına çömeldi. "Yıldızın içinde Kaya'dan bir parça var. Kurtulabilirsin, ama onun etkisine karşı koymamalısın. Aksi takdirde işe yaramaz. Lütfen. Karşı koyma."

Onun acısı ve çaresizliği karşısında irkildim, ama yaptığımdan pişman değildim.

Tagin Dolion çırpındı. Ağzının köşelerinden beyaz köpükler sızıyordu. Cyrus'a sarıldı, gözlerinde panik parıldıyordu ve son nefesini verdi.

Başı eğik, Cyrus kumlara yığıldı ve kalbim onun için parçalandı. Birinin hayatta kalmış olmasını umarak kendimi harekete geçirdim. Ama hayır, herkes ölmüştü, tek bir kurban bile nefes almıyordu.

Kalbimin parçalanmış parçaları daha da küçük parçalara ayrıldı. Savaş alanını bir bütün olarak inceledim. O kadar çok hayat kaybedilmişti. Peki ne için? Birinin güç arzusu için. Neyse ki annem tüm bunları uyuyarak atlatmıştı.

Hareket etmeyen Cyrus'a odaklandım. Hmm. Babasının cesedinden karanlık bir sis yükseliyordu, bir beden oluşuyor gibiydi. Sonra parlak kırmızı gözleri açıldı. Kalbim gırtlığıma kadar çıkmış, Cyrus'u o varlıktan çekip çıkardım. Tagin'de gördüğüm aynı nefretle bize baktı, sonra hızla uzaklaşıp kayboldu.

"O neydi?" diye nefes nefese sordum.

"Astan'ın uşaklarından biri. Ya da senin bildiğin adıyla, Delilik."

Tamam, demek ki etrafımdaki dünya hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı.

Cyrus ayağa kalktı ve beni kendine çekerek yüzünü boynuma gömdü. Ben de ona sarıldım. "Benim yapamadığımı yaptığın için teşekkür ederim."

"Keşke..."

"Biliyorum."

Güneş ışığı altında durduk, gerçeklik yavaş yavaş yerine oturuyordu. Anlık tehlike ortadan kalkmıştı, ama diğerleri hâlâ oradaydı. CURED, çıldırmışların en kötülerini kontrol etmenin bir yolunu bulmuştu, ama onların verebilecekleri zararın boyutu hesaplanamazdı.

John hala kilitliydi ya da daha kötüsü, bir masanın üzerinde ya da pritis fabrikası olarak kullanılan bir madende gömülüydü.

Mykal, Roman ve hayran olduğum diğerleri şu anda iplerle oynanan kuklalar gibiydiler, CURED'in emirlerini yerine getiriyorlardı. Düşmanımıza yardım ediyorlardı, sadece bunun farkında değillerdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Yedi yüksek prens var. Sınava tabi tutulacağız ve aramızdan yeni bir kral seçilecek. Ekibimden geriye kalanlar muhtemelen ikiye bölünecek ve diğer eğitimlere dağıtılacak."

Parlak kırmızı bir spor araba gürültüyle durdu ve biz başka bir kavgaya hazırlandık. Ama Ember ve Domino dışarı uçtular. Kanlar içindeydiler ve yaralarla kaplıydılar, ama yine de bize yardım etmeye gelmişlerdi.

Başkalarına güvenebilmek ve onlara güvenebilmek yeni, harika ve korkutucu bir şeydi.

Cyrus olanları anlattı ve şakağıma öptü. "Kimse bizim ne olduğumuzu bilmiyor. Tanıklar öldü."

"Buradaki tüm tanıklar, evet. Ama Lux'ta bir muhafızı uyutmak için toz kullandım," itiraf ettim. "Cyrus'un annemin dairesinde uyuşturduğu muhafızlar ve ortak alanda bulunan insanlar da cabası."

"Çoğu gördüklerini çoktan unutmuştur. Bunun yolları var." Ember burnunun köprüsünü sıktı. "Düşman birlikleri çok gerimizde değil, bu yüzden burada kalamayız. Onlara babanın pes ettiğini söyle, çünkü öyle oldu. Hayatına normal şekilde devam et ve bir sonraki görevi bekle."

"Peki ya annem?" Alt dudağıımı ısırdım. Soal'a sarılmadan Rock'a giremezdi, ama evine ve işine de dönemiyordu.

"Onu koruduğumuz diğerleriyle birlikte bir sığınağa yerleştireceğiz," diye söz verdi Ember. "Hazır olduğunda onu kütüphaneye getireceğiz."

"Teşekkür ederim." Daha fazlasını isteyemezdim.

"Arden?"

Annem! Uyanmıştı. Arabadan ağır adımlarla indi ve bize doğru sendeledi. Kafası karışmış ve korkmuş bir haldeydi.

En kötü manzarayı görmesini engellemek için koştum ve onu Ember'in arabasının yanına götürdüm. "Arkadaşlarımla gitmen gerekiyor, tamam mı? Sana iyi bakacaklar. Onlara güvenebilirsin."

"Bebeğim, bebeğim." Bana döndü ve omuzlarımı sıktı. "Hasta mısın?" hasta mısın?"

"İyiyim," diye onu sakinleştirerek elini okşadım. "Senin CURED'in Madness hakkında sana söylediği her şeyi unut. Hepsi yalan. Soal'a katıl, benim gibi."

"Bunun için zaman yok," diye bağırdı Ember, annemi araca sürüklemek için yanımıza doğru yürürken.

Annem bir an direndi, debelendi, ağzını açıp kapattı. Sonunda, Soalianların onu götürmesine izin verdi. Göğsüm sıkıştı. Uzakta, askeri kamyonların bize doğru hızla geldiğini gördüm.

Cyrus beni bir kez daha kollarına çekti.

"Bir parçan bana kızgın mı?" diye sordum. Bu, almaya hazır olduğum bir riskti.

"Hayattasın ve iyisin, kedicik. Minnettarım." Alnını alnıma dayadı. "Saksında ne yettiğini keşfettin mi?"

"Hayır!" Ceketinin yakasını sıktım. "Söyle bana."

Gizemli bir gülümsemeyle "Zamanla" dedi.

"Seni canavar." Ama ben de gülümsedim ve başımı omzuna yasladım. "Kurtarma" ekibi geldiğinde birlikte durduk. Muayene edildik, sorgulandık, sonra bir minibüse bindirilip Cyrus'un dairesine geri götürüldük.

Ona olabildiğince yakın oturdum ve eline "*Birlikte*" yazdım. O da "*Birlikte*" diye işaret etti.

CURED'i kökünden yok etmek ve toprağı tuzlamak için elimizden gelen her şeyi yapacaktık. Artık geri dönüş yoktu. Yolumu seçmiştim ve sonuna kadar gidecektim.

Ne olursa olsun.

THE
GREAT
AND
TERRIBLE

NO MONSTERS
LIKE HERS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
GENA SHOWALTER

BÜYÜK VE KORKUNÇ ONUN GİBİ

CANAVARLAR YOK

Yirmi yaşındaki üniversite öğrencisi Moriah Shaker, beklenmedik bir fırtınadan kaçmak için boş bir kiliseye koşar ve *Oz Büyücüsü* tarzında başka bir dünyaya fırlatılır. Ne yazık ki, adaletin çarpık olduğu ve masumların elitlerin işlediği suçların bedelini ödediği fantastik ama acımasız bir ülke olan Hakeldama'nın tehlikeli diyarında bulur kendini ve artık ölümle yüz yüze kalmıştır.

Kaçarken ve eve dönmeye kararlı olan Moriah, dünyalar arasında bir geçit olduğu söylenen Lux Şehri'ne doğru yola çıkar. Yanında, en beklenmedik yol arkadaşları vardır. Bir kavgacı dolandırıcı, huysuz bir eski belediye başkanı ve büyüyen bir canavar köpek. Ama onu en çok büyüleyen kişi, korkunç bir sır saklayan kalpsiz bir cellat olan Jasher'dir. Birlikte, ödül avcıları, ölümcül gelincikler ve kanatlı canavarlarla savaşıacaklar. Moriah henüz bilmiyor, ama yasak aşklarından daha tehlikeli bir şey yoktur.

YAZAR HAKKINDA

Gena Showalter, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biri olup, yaklaşık yüz romanın yazarıdır. Eserlerinin çoğu paranormal, fantastik, çağdaş ve genç yetişkin romanları olmak üzere romantizm türünde olsa da, aynı zamanda ilginç ve rahat bir gizem serisinin ve bir yılda kitap yazmayı öğreten bir kurgu dışı rehberin de ortak yazarıdır. Kendini çocuklarına ve evcil hayvanlarına adanmış bir anne, büyükanne ve evcil hayvan sahibi olan yazar, şu anda bir sonraki romanını yazıyor ve romanın kahramanına şimdiden aşık olmuş durumda.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

